

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

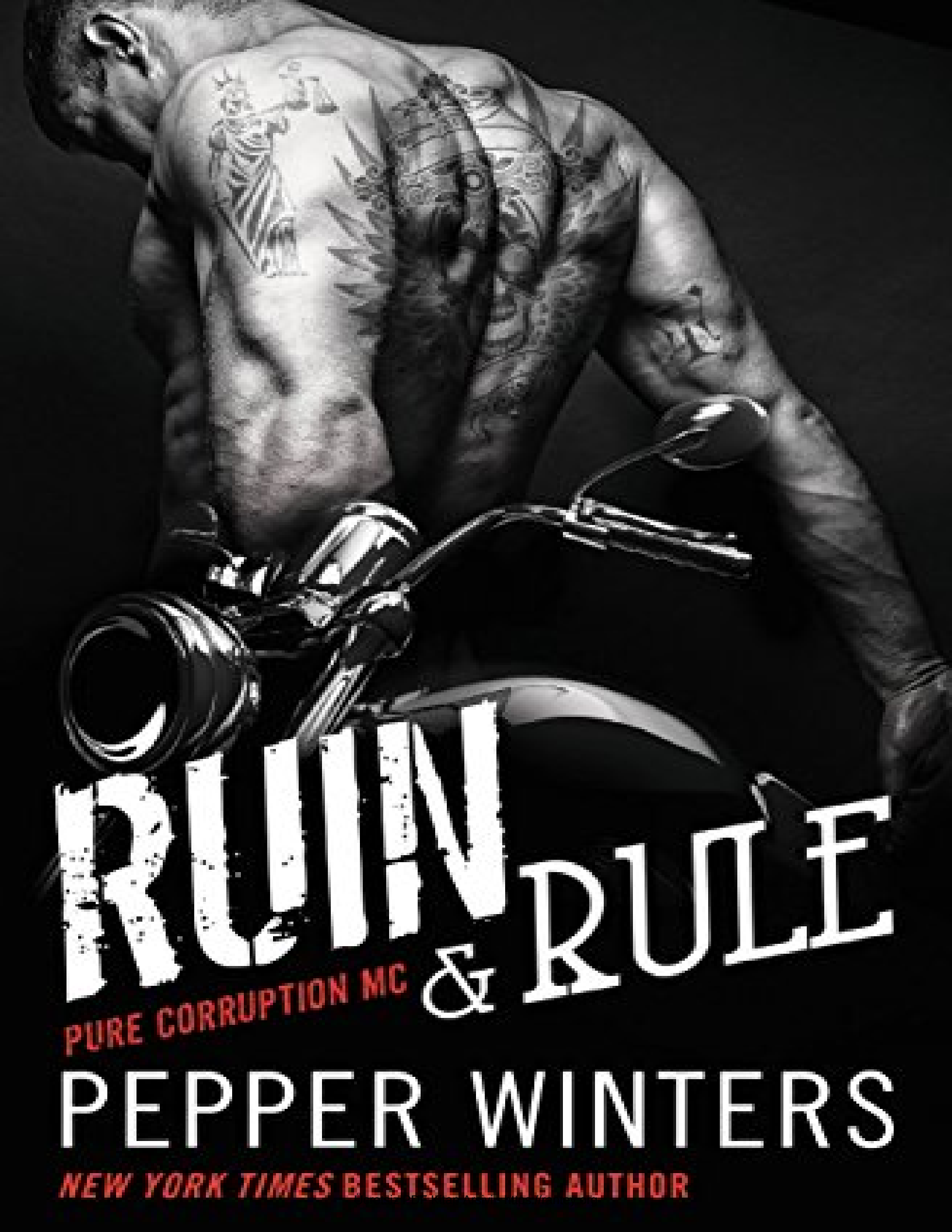
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

RUIN & RULE

PURE CORRUPTION MC

PEPPER WINTERS

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

RUIN & RULE

PURE CORRUPTION MC

PEPPER WINTERS

FOREVER

NEW YORK BOSTON

*Başından beri benimle olanlar için.
Kim olduğunu biliyorsun.*

İçindekiler

[Başlık](#)
[Sayfası](#)
[İthafı](#)

[Önsöz Birinci](#)
[Bölüm İkinci](#)
[Bölüm Bölüm](#)
[Bölüm Bölüm](#)
[Bölüm Üçüncü](#)
[Dördüncü Beşinci](#)
[Altıncı Yedinci](#)
[Sekizinci](#)
[Dokuzuncu](#)
[Onuncu Bölüm](#)
[Bölüm Bölüm](#)
[Onüçüncü](#)
[BölümOnbirinci](#)
[Oniki](#)
[On Dört Bölüm On Beş](#)
[Bölüm Bölüm Bölüm](#)
[Bölüm Bölüm Bölüm](#)
[Bölüm İki Bölüm Bölüm](#)
[On Altı On Yedi On](#)
[Sekiz On Dokuz Yirmi](#)
[Yirmi Bir Yirmi Yirmi](#)
[Yirmi Üç Dört](#) -

[Bölüm Yirmi Beş](#)
[Bölüm Yirmi Altı](#)

[Devam Edecek... Yazar](#)
[Hakkında Oynatma](#)
Listesi

Önsöz

Bir kabusta tanıştık.

Zamanın kafiye, sebep veya bağlantı üzerinde hiçbir gücünün olmadığı ara dünya. Tanıştık. Bakıştık. Biliyorduk.

Dış dünyadan gelen hiçbir çarpıtma yoktu. Doğru ya da yanlış yoktu. Kalplerden ve zihinlerden gelen karışıklık veya savaşlar yoktu.

Sadece biz. Sessiz hayal dünyamızda.

O kabus bizim evimiz oldu. Hayaletler diktik, fanteziler büyüttük. Mutlu bir şekilde çarpıtılmış gerçekliğimizde birbirimize dolandık.

Aşık olduk. Hem de çok.

Kabusumuzun o kısacık saniyelerinde sonsuzluğu yaşadık. Ama sonra uyandık.

Ve bitti.

Birinci Bölüm

Her zaman hayatın en değerli olanlara ödülleri vereceğine inandım. Çok safmışım. Hayat ödüllendirmez, mahveder. En çok hak edenleri mahveder ve her şeyi alır. Kalan iyiliğin nefrete dönüşmesini izlerken her şeyi alır.

-Öldür

Karanlık.

Bu artık benim dünyamdı. Gerçek anlamda ve fiziksel olarak.

Bayıltıldığım için kafatasımın arkası acıyordu. Ellerim arkamdan bağlı bir şekilde sırtüstü yatmaktan bileklerim ve omuzlarım ağrıyordu.

Hiçbir şey kırılmamıştı -en azından öyle hissetmiyordu- ama her şey zedelenmişti. Bulanıklık, uyku bulutlarını parçalayarak, olanlara ışık tutmaya çalışarak yavaş yavaş geri çekildi. Ama hiç ışık *yoktu*. Gözlerim, başımın etrafına bağlanmış maskeden kaynaklanan sonsuz karanlığı . Böylesine temel bir hediyeğin elimden alınmasından duyduğum endişe midemi bulandırdı.

Hareket etmedim ama zihinsel olarak vücudumu ayak parmaklarımın ucundan başımdaki son saç teline kadar katalogladım. Çenem ve dilim ağzıma tıkanan iğrenç paçavradan dolayı ağrıyordu ve burnum sığ bir oksijen akışına izin veriyordu - sadece beni hayatta tutmaya yetecek kadar.

Korku zihnimi tırmalamaya çalıştı ama ben onu ittim. Kendimi dehşete kaptırmak yerine içinde bulunduğum durumu değerlendirmek için paniği bilinçli olarak bastırdım.

Korku asla yardımcı olmaz, sadece engeller.

Duyularım geri geldi, sanki beni çalan her kimse geri dönüşlerini fark edeceğinden korkuyormuş gibi çekingen bir şekilde sürünerek.

Ses: frenlerin gıcirtısı, bir aracın harekettten durmaya geçerken çıkardığı gıcirtı.

Dokunma: Sağ ön kolumun derisi acı ve keskinlik karışımı bir hisle zonkluyordu. Belki de bir yanık?

Koku: nemli çürüyen sebzeler ve korkunun buruk, keskin kokusu - ama bu benim kokum değildi. Onlarındı.

Kaçırılan sadece ben değildim.

Kalbim telaşla çarpıyor, onların dehşetini içime çekiyorum. Nefesim hızlandı ve bacaklarım koşmak için kaşındı. Kendimi dış dünyayı görmezden gelmeye zorlayarak içime odaklandım. Sakinliğin bir lüksten ziyade ihtiyaç olduğu içsel gücümü kavradım.

Kendimi bir gözyaşı sisinin içinde kaybetmeyi reddettim. Umutsuzluk bir lanetti ve ben buna yenik , çünkü bundan sonra olabileceklere karşı hazırlıklı olmaya niyetliydim.

burnunu çekmesinden ve hıçkırıklarını bastırmasından nefret ediyordum. Onların kasvetli hüznü kalp çekiştiriyor, kendi korunmamla savaşmama neden oluyor, bunun yerine onlarınkiyle ilgileniyordum.

Bunu atlat, sonra onlar için endişelen.

Bunun basit bir fırsatçılık olduğunu düşünmemiştim. Beni çalan her kimse bunu planlamıştı. İçeride herhangi bir içki kalıntısı ya da sigara kokusu aradıkça bu önsezim daha da güçlendi.

Bir partide miydim? Gece

kulübünde? Hiçbir şey.

Aptal ya da dikkatsiz değildim. *Sanırım...*

Benim için geldiklerinde nerede olduğuma ya da ne yaptığıma dair hiçbir ipucu yoktu.

Kıpırdandım, pis kokudan uzaklaşmaya çalıştım. Bağlı bileklerim protesto ediyor, etraflarındaki ip ikiz canavarlar gibi etimi kemirirken acıyordu. Başımınla birlikte kaburgalarım da böğürdü. Bağlarımda hiç esneme yoktu. Enerjimi koruyarak hareket etmeye çalışmayı bıraktım.

Yutkunmaya

çalıştım. Tükürük

yok.

Konuşmaya

çalıştım.

Ses yok.

Ne olduğunu hatırlamaya çalıştım.

Hatırlamaya çalıştım...

Panik.

Hiçbir şey.

Hatırlayamıyorum.

"Ayağa kalk, kaltak," dedi bir adam. Kaburgalarımın bir şey saplandı.
"Bir daha söylemeyeceğim. *Kalk.*"

Zihnimi beni bugünden geçmişe savururken donup kaldım.

Seni çok özleyeceğim" diye feryat etti ve bana daha sıkı sarıldı.

"Ben ölmüyorum, biliyorsun." Omzumun üzerinden uçuşum için yanıp sönen SON ÇAĞRI yazısına bakarak kendimi toparlamaya çalıştım. Herhangi bir şeye geç kalmaktan nefret ederdim. Kaçmak ve gerçeği sonsuza dek öğrenmek için tek şansım olması bir yana.

"Oraya varır varmaz beni ara."

"Söz veriyorum." Kalbimin üzerine bir çarpı işareti çizdim-

Yatay olan bedenim bir anda dikey hale gelince hafızam paramparça oldu.

Kimdi o kız? Neden böyle bir şey olduğuna dair hiçbir şey hatırlamıyorum?

"Kalk dedim, kaltak." Adam kulağıma sertçe üfledi ve üzerime pis kokulu bir nefes gönderdi. Göz bağı görüşümü engelliyordu ama burnumu ne yazık ki korumasız bırakıyordu.

Ne yazık ki.

Beni esir alan kişi beni ileri doğru itti. Yer ayaklarımın altında sabitti. Kafa karışıklığımla örülü hastalık beni soğukta bırakarak kayboldu.

Bacaklarım gitmemi istediği yöne doğru tökezledi. Karanlıkta, nereden geldiğimi ya da nereye sürüldüğümü bilmeden ayak sürüyerek ilerlemekten nefret ediyordum. Rahatlatıcı sesler ya da boğuk kıs kıs gülüşler yoktu. Bu bir maskeli balo değildi.

Bu gerçektir.

Bu gerçek.

Kalbim daha sert çarpıyor, korku savunmamı aşırıyordu. Ama tam anlamıyla dehşet, yakalanması zor bir şey olarak kaldı. Gümüş bir balık gibi kaygan, zihnimin eteklerinde geziniyordu. Oradaydı ama geçiciydi, beni zihnimi açık ve güçlü tutuyordu.

Bunun için minnettardım. Gözbağımın diğer tarafında gizlenen bilinmeyen dehşet karşısında bile güçlü kalarak, kalan saygınlığımı koruduğum için minnettardım.

Erkekler onlara benim yürüdüğüm yolu takip etmelerini emrettikçe diğer kadınların inleme ve sızlanmalarının desibeli artıyordu. Ya idam ya da kurtuluş, unutulmuş geçmişimi geride bırakarak ilerlemekten başka seçeneğim yoktu.

Parçacıkların geri gelmesini diledim. Uyandığım bu korkunç dünyaya bir anlam verebilmek için geçmişimdeki bulmacaların yerli yerine oturması için yalvardım.

Ama zihnim bana kilitlenmişti. Bilmek istediğim her şeyi saklayan bir kale.

İtme durdu. Ben de. Büyük hata.

"Kımılma." Başımın arkasına vurulan bir kelepçe beni ileri doğru savurdu. Bir daha durmadım. Çıplak ayaklarım tahtadan mı geçiyordu?

Çıplak ayakla mı?

Ayakkabılarım nerede?

Kayıp bilgi midemi bulandırdı.

geldim ben? Buraya nasıl

geldim? Benim adım ne?

Sahte sakinliğimi çalan şey bilinmeyen geleceğin dehşeti değildi. Benliğimi kaybetme korkusuydu. Her şeyimi çalmışlardı. Zaferlerimi, suçlarımı, başarılarımı ve başarısızlıklarımı.

Hayatta kalmak için hangi becerilere sahip olduğumu bilmezsem bu yeni dünyayla nasıl başa çıkabilirdim? Zihnim isyan edip beni dışarıda bıraktığında düşmanımı yenmeyi nasıl umabilirdim?

Ben kimim?

Kim olduğumun silinmesi... Bu düşünülemezdi.

"Daha hızlı, kaltak." Soğuk bir şey omurgama çarparak beni ileriye doğru itti. Ellerim arkamda, daha hızlı süründüm, eğilmek ya da takılmak için elimden geldiğince zeminde pazarlık yaptım.

"Aşağı in." Adam bağlı bileklerimi tuttu ve ayak parmaklarım küçük basamakları çıkarken bana yaslanabileceğim bir şey verdi.

benden önce.

"Tekrar."

İtaat

ettim.

"Sonuncus

u."

Küçük merdiveni yüzüstü düşmeden çıkmayı başardım. Benim yüzüme.

Neye benziyorum?

Önümde yüksek bir sürtünme sesi duyuldu. Kadınsı bir forma çarparak geri çekildim. Arkamdaki kadın haykırdı - diğerinin ilk sözlü sesi.

"Hareket et." Belime tekrar baskı uygulandı ve ben de itaat ettim. Eski sebzelerin ve şıranın havasız havası yerini... bakır ve metalik... *kana* bırakana kadar ilerledim.

Neden... neden bu kadar tanıdık geliyor?

Zihnim serbestçe başka bir anıya daldığında nefesim kesildi.

"Bunu yapabileceğimi sanmıyorum." Sıçrayarak uzaklaştım ve sınıftaki çöp kutusuna kustum. Eşsiz kan kokusu midemi bulandırdı.

"Fazla düşünmeyin. Önemli olan hayvanın kanaması için ne yaptığınız değil. Önemli olan onu yaşatmak için ne yaptığınızdır." Profesörüm başını salladı, ağızından salyalar akıtmamı ve devam etmekte olan operasyona beyaz yüzlü ve midesi bulanmış bir şekilde dönmemi bekledi.

Kalbim, böylesine masum bir canlıya karşı duyduğum merhamet ve sorumluluğu yansıtan kırık bir cam parçası gibi parçalandı. Bu küçük köpek yavrusu, havalı tüfek saçmalarıyla vurulduktan sonra ölmesi için plastik bir torbaya atılmıştı. Ancak iç kanamasını durduracak becerilerde ustalaşırsam ve yapmam için çağrıldığım mesleği benimsersem hayatta kalacaktı.

Kan kokusunu içime çekerek burun deliklerimi işgal etmesine, boğazımı haşlamasına ve ruhumu emmesine izin verdim. Bakırımsı özünü içtim. Artık beni etkilemeyene kadar kendimi yarattığın yaşam gücünün kokusuyla ıslattım.

Bir neşter alarak, "Hazırım" dedim.

"Lanet olsun!" Beni ileriye doğru yönlendiren adam aniden omurgamın alt kısmına vurdu. Sert acı beni ileri itti ve tökezledim.

"Telgraf çek, bana takviye getir. Lanet olası bir savaş başlattı!"

Adamlar arkamdan saldırırken rüzgâr ve vücut hareketleri beni sardı. İçinde yaşadığım karanlık aniden seslerle canlandı.

Mermiler uçuşuyor, az önce içinden çıktığım aracın metal kenarlarına saplanıyordu. Pingler ve sekmeler kulağımda yankılandı. Küfürler feryat etti; acı iniltileri bir esinti gibi yayıldı.

Biri kolumdan tutup beni yana doğru savurdu. "Yere yat!" Fırlatışındaki atalet beni dengemden etti. Bileklerim birbirine bağlı olduğu için tutunacak hiçbir şeyim, kendimi düşmekten koruyacak hiçbir yolum yoktu.

Düştüm.

Küçük bir platformdan yuvarlanıp yere çarparken midem bulandı.

Kir, nemli otlar ve küflü yapraklar kan kokusunun yerini almış, dökülen metalik maddenin tiksindirici keskinliğini kesiyordu. Ağzım açıldı, acı içinde nefesim kesildi. Yanağım ıslak çamura yapışırken ot parçaları dudaklarımı gıdıkladı.

Omzum acıyla çığlık atıyordu ama yeni yarayı görmezden geldim. Zihnim kilidi açılmış anılara sarıldı. Mesleğimin kısa hatırası.

Ben bir .

Küçük bir parçanın getirdiği eve dönüş ve güvenlik hissi paha biçilemezdi. Ruhum daha fazlası için hırıliyordu, aniden eksik bilgi için açlıktan ölüyordum.

Belirsizlikten açlığa doğru atladım.

Daha fazla.

Söyle bana! Göster bana. Ben kimim?

İçeride daha fazla ipucu aradım. Ama bu zor bir rüyaya tutunmaya çalışmak gibiydi, kovaladıkça daha da hızlı kayboluyordu. Tıp ya da nasıl iyileşileceği hakkında hiçbir şey hatırlayamıyordum. Tek bildiğim kan kokusunu kucaklamak için eğitildiğimdi. Ondan korkmuyordum. Açık bir yaradan akan kanı gördüğümde bayılmıyor ya da hasta olmuyordum.

Bu küçücük bilgi, titreyen sinirlerimi yatıştırmaya ve tekrar dış dünyaya odaklanmama yetti.

Savaş ılıkları. Adamlar ılık atıyor. Hırlayan adamlar. Yumrukların ete yoğun vuruşları ve silah seslerinin korkunç sapması.

Anlayamadım. Zamanın içine dūřmūř ve alternatif bir boyuta mı girmiřtim?

Bařka bir beden benimkinin ūstūne dūřtū.

Kaburgalarıma yediğim sert bir dirsek darbesiyle nefesim kesilerek bağırdım. Figūr yuvarlanarak uzaklaştı, usulca ağlıyordu. Kadınsı.

Neden ağlamıyorum?

Bir kez daha korkuyu aradım. Korkmamak doğal değildi. Tek başıma, çalınmış ve bir savaşın ortasına atılmış olarak uyanmıştım ama yine de nefes nefese kalmamış ya da paniğe kapılmamıştım.

Sakinliėim bir uyuřturucu gibiydi, ūzerime sızıyor ve durumumun keskinliėini azaltıyordu. Cesarete ve gūlū olduėumu bilmeye sarılırsam katlanılabilirdi.

Ellerim yumuldu, bu dūřūnce için minnettardım. Kim olduėumu bilmiyordum ama bunun bir ūnemi yoktu, ūnkū řu anda olduėum kiři çok ūnemliydi.

Olmak ūzere olan řeyi atlatabilmek için būlūmlere ayrılmam gerekiyordu. Sahip olduėum tek řey igūdūlerim, sessiz gūcūm ve mantıėımdı. Geri kalan her řey alınmıřtı.

"Kavga etmeyi kesin, sizi lanet olası aptallar!"

Yūsek sesli homurtu bir deprem gibi gūrledi ve savařı bir susturdu. Her kim konuřtuysa gūcū vardı.

Muazzam gū. Devasa gū. Tenimi bir ūrperti kapladı.

"Ne oldu lan? Lanet olası aşk aklını mı kaçırdın?" diye bağırdı bir adam.

Kısa bir itiş kakış sesi, ardından işlenmiş toprağın taze kokusu burnuma geldi.

"Bu iş bitti. Silahlarınızı atın ve diz ökūn." Aynı deprem gūrledi. Emrinin aėırlıėı beni nemli zemine daha çok itti.

"Hiçbir řeyi eėip būkmūyorum, seni pislik. Sen benim Prez'im deėilsin!" "Benim. Son dūrt yıldır ūyleyim."

"Deėilsin. Sen onun kaltaėısın. Onun gūcūnūn senin olduėunu dūřūnme."

Bir başka kavga daha; yumruklar ve tekmeler. Acı dolu bir iniltiyle çabucak sona erdi.

Depremin sesi tekrar geldi. "Gözlerini aç ve lanet olası kırmızı nehri takip et. Seçtiğin kişi - beni katletmesi ve Kulübü ele geçirmesi için kendi ellerinle seçtiğin kişi - öldü. Wallstreet'in beni Başkan yapmasının bir sebebi olduğunu hiç düşündün mü?"

Bir inilti daha.

"*Ben* seçilmiş kişiyim. Aile sırlarını bilen, mirası özümsemiş ve iktidara giden yolu kazanmış olan benim. Bir bok bildiğin yok. *Kimse* bilmiyor. O yüzden diz çök ve saygı göster."

Sırtımdan aşağı bir titreme daha geçti.

Bot sesleri ve ağır nefes alış verişler dışında bir süre sessizlik oldu. Sonra zar zor mırıldanılan bir lanet. "Öleceksin. Öyle ya da böyle, bir Hançer'in Başkan olmasına izin vermeyeceğiz. Biz Yozlaşmışlar, lanet olsun. Bir hainin bizi yönetmesi tam bir şaka."

"Hain *ben miyim*? Liderinize itaat eden adam mı? Onun yerine yol gösteren? Savaşta kardeşlerimi bir araya getirmeye çalıştığında *ben* mi hain *oluyorum*?" Ağır bir yumruk gümbürtüsü ete çarptı. "Hayır... Ben değilim. Sensin."

Zihnim hızla çalışıyor, sesleri emiyor ve olanlara dair çılgınca sonuçlar çıkarıyordu. Bu Üçüncü Dünya Savaşı mıydı? Hatırlayamadığım hayatımın kıyameti miydi? Parçaları nasıl birleştirirsem birleştireyim, hiçbir şeye anlam veremiyordum.

Hava beklentiyle doluydu. adamın durduğunu bilmiyordum. Yerde kaç ceset olduğunu ya da eskiden tanıdığım dünyada böyle bir şiddete nasıl izin verilebileceğini bilmiyordum. Ama ateşkesin kırılgan olduğunu ve her an patlayabileceğini biliyordum.

Tek bir tehdit otların arasından bir yılan gibi süzüldü. "Seni öldüreğim, orospu çocuğu. Sözlerimi unutma. Gerçek Yozlaşmışlar seni öldürmek için bekliyor."

Büyük birinin hafif ayak sesleri yeri titretti. "Yozlaşmışlar dört yıldır var olmadılar. Koltuğa oturduğum andan itibaren şey Saf Yozlaşma oldu. Ve sen bu Kulüp için yeterince saf değilsin. İşin bitti."

Bir silahın sülfürik patlaması durgun havayı geçerken irkildim.
Bir beden cansız bir şekilde çimlere düşerken bir çarpışma. Kaçan
bir ruhun yumuşak nefesi.

Cinayet.

Cinayet önünde işlendi.

İçimdeki besleme ve iyileştirme ihtiyacı -kalbimin ritmi kadar sabit
olan parçam- pişmanlıkla ağladı.

Ölüm her gün savaştığım bir şeydi ama şimdi silahsızdım.

Bir hayatın önünde çalınmış olmasından nefret ediyordum. Bunu
durduramadığım için.

Ben bir tanığım.

Yine de hiçbir şeye tanık olmamıştım.

Bir savaşın içindeydim ama hiçbir şey görmemiştim. Kimseyi
tanımıyordum. Kimin kimi vurduğunu ya da kimin haklı kimin haksız
olduğunu asla söyleyemezdim.

Ürkütücü bir şekilde sakın kalmayı başarsam da ellerim titredi.

Şokta mıyım? Ve eğer , kendimi nasıl tedavi ettim?

Yanımdaki kadın bir top gibi kıvrıldı, dizleri yan tarafıma battı. İlk
tepkim dokunuştan uzaklaşmak oldu. Kimin dost kimin düşman olduğunu
bilmiyordum. Ancak ikinci bir tepki hemen geldi; sakinliğimi paylaşma
dürtüsü - ne olursa olsun yalnız olmadığını bilmesini sağlamak. Ne kadar
korkunç olursa olsun aynı gelecekle karşı karşıyaydık.

Sesler üzerimizden akıyordu, çoğunlukla fısıltılar, hızlıca söylenen
emirler. Her ses yükseliyordu. Görüşümün elimden alınması vücudumun
ipuçlarını bulmak için başka yollar aramasına neden oldu.

"Gün doğmadan cesetlerden kurtulun."

"Geri döneceğiz ve hâlâ güvence altında olduğumuzdan emin olacağız."

"salın. Her şey bitti. Başkan kazandı, bugün anarşi yok."

Her ses farklıydı ama kulaklarım sadece biri için kıpırdadı: derimi
bataklık gibi titreten depresyon gürültüsü.

Birini ölüme mahkûm edip tetiği çektiğinden beri konuşmamıştı.
Onu duymadığım her saniye kalbimin daha hızlı çarpmasına neden
oluyordu. Korkmuyordum. Öyle olmalıyım. Onunla birlikte hareketsiz
kalmalıydım.

Korku. Ama içimde bir şeyler uyandırdı - ilkel bir şey. Tıpkı kadın ve veteriner olduğumu bildiğim gibi, sesinin de anlamı olduğunu biliyordum. Her santimim gerilmiş, konuşmasını bekliyordum. Bir katilin sesini arzulamak yanılttı ama istediğim tek şey buydu.

İhtiyacım var.

Onun kim olduğunu bilmem gerek.

Onlar yaklaştıkça ıslak çamur botları gürültüyle emdi.

Kadın inledi ama ben gözlerimin açık olmasını dileyerek çenemi sese doğru eğdim.

Görmek istedim. Önümdeki katliama tanık olmak istedim. Çünkü bu bir katliamdı. Ölüm kokusu bunu doğruluyordu. Böyle bir yıkımı görmek istemek hastalıklıydı ama görüşüm olmadan tüm bunlar korkunç bir kabus gibi görünüyordu. Hiçbir şeyin temeli yoktu - tamamen saçma ve çok garipti.

Bunun gerçek olduğuna dair kanıtı ihtiyacım vardı.

Deli olmadığımı dair somut kanıtlara ihtiyacım vardı. Zihnim bile bedenimin sağlam olduğuna dair.

Sıcak parmaklar yanağıma dokunup yüzümü yukarı ve çamurdan dışarı doğru çevirirken nefesimi içime çektim. Güçlü eller kafatasımın arkasını okşuyor, göz bağımı kurcalıyordu.

Sonunda görme isteğimi gerçekleştirme beklentisi, beni onun kucağında hareketsiz ve işbirlikçi kalmaya itti.

Tek kelime etmedim ya da hareket etmedim. Sadece bekledim. Ve nefes aldım. Ve dinledim.

Adamın nefesi ağır ve kesik kesikti, araya hızlı bir acı hissi serpiştirilmişti. Parmakları hızlı ve emindi, ama acının küçük çırpınışlarını gizleyemiyordu.

Yaralanmış.

Göz bağının baskısı aniden serbest kaldı ve opak karanlığı yeni bir tür kasvetle değiştirdi.

Gece gökyüzü. Ay ışığı. Yukarıdaki yıldızlar.

Tanıdığım bir dünyanın çapaları, ama kanın gümüş-siyah parıldadığı ve cesetlerin tarlayı süslediği karanlıkla örtülü sanayi bölgesini tanımıyorum.

Yaşıyoru

m.

Görebiliyor

um.

Gözlerimin serbest kalmasından duyduğum sevinç bir kuyruklu yıldız gibi parlayarak geldi ve gitti.

Sonra bakışlarımız birleşince hayatım sona erdi.

Yeşilden yeşile.

Yeşil gözlerim var.

Aşağıya, aşağıya, daha da derine, onun pençelerine .

Hayatım -geçmiş, şimdiki zaman ve gelecek- onun ruhuna baktığım anda tüm amacını yitirdi.

Özlediğim korku kalbime çarptı. Titredim. Titredim.

İçimden bir ses asırlık bir bilgiyle uludu.

Her parçam ona doğru yükseldi, sonra dehşet içinde geri çekildi.

Onu.

Bir kabus canlandı.

Yaşamak istediğim bir kabus.

Eğer hayat bir goblen ise, çoktan işlenmiş ve sabitlenmiş, o zaman o beni özgür bırakan makastı. Beni parçaladı, benden çaldı, olmam gereken kişinin tüm kehanetini değiştirdi.

Karışık ve terli, çene hizasındaki siyah saçları kare çenesini, düz burnunu ve dolgun dudaklarını çevreliyordu. Saat beş yönündeki kirli sakalında savaşın kalıntıları, kir ve kan izleri vardı. Ama kalbime titreyen bir ok fırlatan, zümrüt öfkesini yayan gözleriydi.

Dondu kaldı, vücudu benimkine doğru kıvrıldı. Yüz hatlarında kavurucu bir umut belirdi. Ağız bir karışık açık kaldı ve aşk, bakışlarında acı verecek kadar derin bir şekilde parladı. "Ne-" Bir bacağı tutmayınca yanımda diz çöktü. Yüzümü kavrarken elleri titriyor, parmakları elmacık kemiklerime acıyla saplanıyordu. "Bu-"

Kalbim hızla çarptı. *Evet.*

"Beni tanıyorsun," diye nefes aldım.

Sesim etrafımızı sardıği anda, yüzündeki güneş ışığının üzerine fırtına bulutları yuvarlandı, umudu kararttı ve yerini saf nefrete bıraktı.

Beni meleğiymişim gibi izlerken, aşağılık bir şeytanmışım gibi bakmaya başladı.

Değişim karşısında ürperdim; buz gibi ve sertti. Sertçe nefes aldı, göğsü inip kalkıyordu. Dudakları aralandı, bir gurultu

emir ağızından kulaklarıma döküldü. "Ayağı kalk. Artık benimsin."

Hareket etmediğimde eli yan tarafıma indi. Dokunuşu giysilerim tarafından engelleniyordu ama *her yerde* hissediyordum. Ruhumu okşadı, kalbimi gıdıkladı ve beni hor gören parmaklarıyla her hücremi okşadı.

Doğru düzgün nefes alamıyordum.

Acımasız bir itmeye beni yuvarladı ve keskin bir bıçakla bağlarımı kesti. Zahmetsiz bir güçle, çok heyecan verici ve dehşet verici bir şekilde beni ayağı kaldırdı.

Sallanmadım. Ağlamadım. Sadece ağızımdaki iğrenç tıkaçı çıkardım ve sessizce baktım.

Yukarıya, yukarıya, onun parlak yeşil gözlerine baktım, anlamamam gereken bir şeyi anladım.

Bu oydu.

Benim
kabusum.

İkinci Bölüm

Buna inanamadım. Buna inanmazdım. Bu bir yalandı. Beni mahvettiklerinden beri yaptığım her şeyi baltalamak için korkunç, korkunç bir yalan. Gözlerimin içine baktığı an, teslim olmayı o kadar çok istemiştim ki. İmkansıza inanmayı.

Ama bu saflık beni yenmişti. Bir daha buna kanmayacaktım.

-Öldür

"Onları buraya getirin. Bütün gece bekleyemeyiz."

Kamyonun arkasındaki makaralı kapı tekrar açıldı. Gözlerimi kırıştırdım, bu sefer gözlerimin kapalı olmamasına ve her şeyin görünür olmasına şükrettim.

Sarsılmaz bir kararlılıkla, bilinmeyen hayatımın bir sonraki aşamasına odaklandım. Yeni hedefim bir tarla ya da köhne bir sanayi sitesi değildi. Alçak halojen lambaları ve sıra sıra motosikletleri olan büyük bir otoparktı. Birkaç kaslı araba odanın arka tarafında duruyordu ama sayamayacağım kadar çok motosiklet vardı.

Zihnim buraya kadar olan yolculuğa geri döndü. Çok uzun sürmemişti.

Ruhumu yutan yeşil gözlü adam bileklerimi çözdükten sonra beni kaldırıp kamyonun platformuna geri yerleştirdi. Acı içinde homurdandı, siyah gömleği yırtılmış ve bakırla ıslanmıştı, gecenin içinde parlıyordu. Kan kokusu etrafını sarmış, saklamaya çalıştığı yaradan ılık ve hastalıklı bir şekilde pompalanıyordu. Acısını gizlemeyi iyi başarmıştı. Yaranın nereden kaynaklandığını bulmaya çalıştım ama kamyonun içindeki karanlıkta bunu yapmak imkânsızdı.

Bana karşı önceki tepkisini de sakladı. Gözlerini kapatmış, tamamen yabancı biri gibi beni izliyordu. Aramızda her ne olduysa gitmişti.

Ama olmuştu. Başka hiçbir şeyden emin değildim ama aramızdaki o bir anlık bakış, daha önce yaşadığım her şeyden daha derin, daha gerçektir.

Bilgi, kemiklerimde sürekli bir davul sesi, daha fazlasını öğrenmemi talep eden hiç durmayan bir ritimdi.

Beni
tanıyordu.

Onu
tanıyordum.

Bundan .

Ona yalnız ihtiyacım var. Bilmem gerek.

Ben minibüse bindirildiğim anda, yere atılan diğer kadınlar da bindirildi; gözbağları çözülmüş, bilekleri serbest bırakılmıştı.

Yol arkadaşlarıma bakmaya ya da onları değerlendirmeye zahmet etmedim. İçimdeki her şey kendi çıkmazıma, hafıza eksikliğime ve bu karmaşanın elebaşıyla bir ilgim olduğuna dair sarsılmaz bilgime odaklandı. Ne kadar bencilce olsa da başkalarına ayıracak vaktim yoktu.

Henüz değil.

Yeşil gözlü adam bize katılmadı. Onun yerine, koyun sürüsüne saldıran köpekler gibi etrafımızda dolaşan üç adama hırlayarak emirler yağdırdı ve kapıyı büyük bir gürültüyle indirdi.

Karanlık.

Bir kez daha görme yetimi kaybettiğim için kalbim boğazıma düğümlendi.

Ne ışık, ne koltuklar, ne de yolculuk sırasında ikramlar vardı. Bir kez daha konuşma gücüne sahip olmamıza rağmen kadınlar sessizdi. Kümeler oluşmuş, karanlığın içinde birbirlerine yaklaşıyorlardı. Biri elimi tutmaya çalıştı, sayılarla teselli olmaya çalışıyordu.

Onu savdım, tek başıma durmayı tercih ettim, aracın yan tarafına tutundum ve hantal kamyonun sallanmasına dikkat ettim. virajları saydım. Kafamın içinde bir harita çizdim. Hiçbir şey fark etmedi. Evimin yolunu asla bulamayacaktım.

Ev nerede?

Aynen öyle.

Özgür kalsam bile nereye , kimden yardım isteyeceğimi bilmiyordum. Tam bir gizemdim ve şimdilik bunların hiçbirinin önemli olmadığı bir yerdeydim.

Gözlerimi kırptırarak kendimi şimdiki zamana, motosikletler ve kaslı arabalarla dolu garaja geri dönmeye zorladım.

"Çekilin, sürtükler." Keçi sakallı yeni bir adam belirdi, yüksek sesle bir parça sakız çiğniyordu.

Kadınlar, kahverengi deri ceketli adamın uzattığı elden ürkererek ışığa doğru ilerlediler.

Beş.

Beş kadın saydım, hepsi araçtan inip içinde bulunduğumuz varoluşun yeni dünyasına girerken.

"Sen." Adam bana doğru işaret etti. "Sağır mısınız?" Kaşlarını kaldırarak elini uzattı. "Buraya gel."

Gözlerimi kıstım, öne doğru ilerledim ve elimi kararlılıkla onunkinin içine koydum. "Hayır, sağır değilim." Aradaki küçük mesafeyi atlayarak, betona dokunduğum anda parmaklarımı onunkilerden ayırdım.

Sesimin tonu beni ürküttü. *Bir aksanım var.* Sahada daha önce fark etmemiştim.

Etrafımdaki adamlar Amerikan gevşekliğiyle konuşuyordu. Kısa, öz, hafif bir çekiklikle. Ben ince bir farkla konuşuyordum... kırılmış sessiz harfler ve uzatılmış sesli harflerle belli belirsiz havalı bir ses çıkarıyordum.

"Onları içeri götürün. Hâlâ yapmamız gereken bir sürü iş var. Bu lanet olası sevkیات yarına kadar teslim edilmeyecekti ve diğer pislikler ortalığa saçılmadan önce onları sıkı sıkıya kilitlemek istiyorum."

Ses, aynı kahverengi deri ceket giyen başka bir adamdan geliyordu. Siyah saçları hafif bir mohawk şeklinde kısa kesilmişti. Ceketinin arkasına dikilmiş büyük amblemde eski moda bir abaküs, ateşle yanan bir kafatası ve ağzından fışkıran bozuk para şelalesi tasvir edilmişti. Sloganı DÜŞÜNCELERDE VE İNTİKAMDA SAF. ÖNEMLİ OLAN HER ŞEYDE ÇÜRÜK. sloganı resmi çevreliyordu.

Bir motosiklet kulübü.

Kürek kemiklerimin arasından süzülen ter, buzul eriyiği gibi omurgamdan aşağı kayıyordu. Özlediğim korku, kış iğneleri gibi ortaya çıktı. Aniden yaşadığım dehşeti anlamaya çalışırken şakaklarıma bir baş ağrısı bastırdı. Neden kaçırılmış olarak uyandığım da değil de şimdi dehşet beni etkiliyordu?

Çalınmaktan ve insan ticaretine maruz kalmaktan daha kötü ne olabilir?
Yapabilirler.

Bir anı bekledim, gerçeğin başka bir parçasını. Ama hiçbir şey gelmedi.

Titredim, kollarımı belime doladım. Garajı taradım, onu arıyordum - kanımı hızlandıran ve kalbimin kızarmasına neden olan yeşil gözlü depremi.

İçimden bir ses onu tanıdı. *O da beni* tanıdı. İster kurgu ister gerçek olsun, onu tekrar görmem gerekiyordu. Gözlerinin içine bakarak onu sorgulamalı ve gerçeği aramalıyım.

Ama hiçbir yerde görünmüyordu.

Üç adam etrafımızı sararak diğer kadınları birbirine yaklaştırdı. "Kimildayın, sürtükler. Hoş geldin partinizin zamanı geldi." Daralmış bakışlarla bizi öne doğru sürdüler.

Kafamda sorular dönüp duruyordu.

Kimdi onlar?

Burada ne yapıyorduk? Ne yapmayı planlıyorlardı?

Meraktan yanıp tutuşuyordum ama sorularımı dile getirmedim. Sessiz kaldım.

"Sessizlik cephanedir, sevgilim. Gerçeklerden emin olmadan ve kazanabileceğinizi bilmeden vazgeçmeyin."

Kısacık hafızam bana bunu kimin söylediğine, kim olduklarına ve nereden geldiğime dair hiçbir ipucu vermedi. Sanki hâlâ gözlerim bağlıymış gibi hissediyordum; gözlerim engellenmemiş olsa da her şeyden habersizdim.

Otoparktan çıktıktan sonra kalın bir kapıdan geçip dar gri bir koridorda kızların izini takip ettim. Adamlar bize dokunmadı; silahlarını çekmediler ya da yumruklarını kaldırmadılar.

Onlarda, kurbanları olarak bize de geçen bir sakinlik vardı. Kadınlar titriyordu, ara sıra nefesleri kesiliyordu.

sessizce ağladılar ama kimse çığlık atmadı ya da kırılğan ateşkesi bozacak şey yapmadı.

Koridor kıvrıldı ve dağınık birkaç kanepenin, büyük kırmızı bir halının, büyütölmüş dergi kapaklarının eklektik bir karışımını gösteren büyük resimlerin ve akla gelebilecek her türlü likör ve ispirto şişesiyle duvarları çevreleyen rafların bulunduğu geniş bir odaya açıldı. Çıplak zemin yıpranmış, satenimsi bir ahşaptı ve üzerinde ara sıra *kurşun* izleri vardı.

Şık oda hiç de hayal ettiğim gibi değildi. Bir MC Kulübünün çöplerle, atılmış okuma materyalleriyle ve çeteyle ilgili diğer dağınıklıklarla dolu olacağını düşünmüştüm.

Mekanın hijyeni kusursuzdu.

Kim bu insanlar?

Adamlardan ikisi başlarını eğerek bize doğru döndü. "Sıraya girin."

Kadınlar ayaklarını sürüyerek hızla birbirlerinin arkasında durdular.

"Öyle değil. Lanet olsun, bir *çizgi*!" Kum sarısı saçlı ikiliden daha yaşlı olanı ikinci kadını tutarak birinciyle aynı hizaya getirdi. Aynı şeyi üçüncü ve dördüncüyle de tekrarlayarak beş kadını omuz omuza durana kadar dizdi.

İtilip kakılmayı beklemedim; bana söylenmeden yerime geçtim. Ama hüznölü küçük sıranın en altına gitmek yerine, kendimi ortaya sıkıştırdım.

Siyah saçlı adam bir kaşını kaldırdığında omurgamı dikleştirerek yüzümü boş tuttum. "İyi. Yeterince iyi sanırım."

Omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı. Ensemdeki tüyler diken diken oldu ve *biliyordum*.

O burada.

Başımı eğip omzumun üzerinden bakarken farkındalık, ruhumda küçük delikler açan bir ağaçkakandı.

Uzun boylu - çevresindekilerin çoğundan daha uzun - tehlikeli bir zarafetle hareket ediyordu. Bir savaştının cüssesi ile bir dansştının zarafeti arasında büyüleyici bir savaş.

Siyah kot pantolonu ve tişörtü kan birikintisini iyi saklıyordu. Koyu kahverengi ceketinin fermuarını çekmiş, savaşta aldığı yarayı daha da gizlemişti.

Önümüze dikilerek her bir kadına ters ters baktı. Diğer adamlar onun arkasında kayboldu; deri ceketli savaşıçılardan oluşan ordusu dayak yemiş, yara bere içinde, kanlı ve savaş yorgunu bir haldeydi.

Ne için kavga ediyorlardı? Burası neresiydi?

Adam bana hiç bakmadı, sanki görünmezmişim gibi farkındalığımı es geçti.

Zihnim, görmezden gelmeye devam ettiğim en önemli sorudan çok içinde bulunduğum durumla ilgileniyordu. Oluşmasını istemiyordum çünkü oluştuğu an, beni çıldırtana kadar beynimi kaşıyacaktı.

Neden hiçbir şey hatırlayamıyorum?

Soru yüksek sesle ve şiddetle patladı ve cehaletimin dalgalanmasını kesti.

Beni bu hale getiren ne oldu?

Ya da belki *ne* değil ama *kim*?

Sol elimle sağ ön kolumun yanık derisini kavradım. Orta derecedeki yanıktan dolayı acı içinde kıvrandım.

Ne oldu bana?

Yeşil gözlü adam bakışları isteksizce benimkilere indiğinde dondu kaldı. Dikkati kolumu kavradığım yere kaydı. Vahşi enerjisi aramıza girerek beni büyüsünün derinliklerine çekiyor gibiydi.

O kadar güçlü bir arzuyla ürperdim ki, içinde bulunduğum durumun ve beynimin eteklerinde dans eden korkunun önüne geçti.

Kimsin sen?

Sanki sorumu duymuş gibi gözleri bir kez daha benimkilere kilittendi ve bastırılmış duygularla parladı. Tanıdıklık titreşti, aşk alev alev yandı ve sadece sevip kaybedenlerin bilebileceği yürek parçalayıcı bir keder gözlerine kazındı.

Çenesini sıktı, bakışlarımız uzadıkça omuzları gerginleşiyordu. Ne olduğundan ya da bana ne olacağından bağımsız olarak, onun bir ipucu olduğunu biliyordum.

Hayati bir ipucu.

Benim katalizörü olacak kilit taşı.

Kalbim onun dikkatli incelemesi altında pompalandı ve kandırıldı. Manyetik farkındalığın parmakları bizi birbirimize daha sıkı ve daha sıkı ve *daha* sıkı çekerken dudaklarım ayrıldı.

Burun delikleri sanki havanın tadına bakmış gibi parlardı - sırlarımı sadece kokuyla çözüyordu.

Konuşmasını bekledim. Bana tekrar dokunmasını, yüzümü tutmasını ve kilitli düşüncelerimin içine dalmasını diledim. Ama o donup kaldı, öfke ve nefretle kabardı.

Lütfen, cevapları almasına izin verin.

Bilse bile muhtemelen bana asla söylemezdi. Zayıflatıcı düzeyde bir dehşet yaşamıyor olabilirdim ama aptal da değildim. Yeni geleceğimle ilgili muhtemel senaryonun iyi bitmeyeceğini tahmin etmek için geçmişimi bilmeme gerek yoktu.

Bu önce kaçmanın bir yolunu bulacağım.

Zihnim hızlandı, gözlerim onunkilerle kilitlendi. Sessiz bir düello başladı, her biri keskin kenarlı sorular soruyor, tek kelime etmeden diğerini deşifre etmeye çalışıyordu. Boyu ve okunamayan buz gibi bakışlarıyla Everest'in zirvesi kadar uzaktı.

İlk tanıştığımızda gösterdiği şok ve tutku yoktu. Gitmişti. Hiç var olmamıştı.

Uzun süre baktıkça aşinalık duygusu daha da kekeledi, gözlerindeki yeşil ateş düşüncelerimi kavururken daha da içeri itildi. Yakışıklı, korkutucu ve yaralı olmasına rağmen güçle zonklayan biri olduğunu inkâr etmek mümkün değildi ama orada başka bir şey daha vardı... çok iyi sakladığı bir şey... çok iyi sakladığı bir şey.

Beni bu kadar zahmetsizce kesip atması, şimdiye kadar hissettiklerimden daha büyük bir korkuyla bocalamama neden oldu. Her türlü bağlantının kesilmesi, sanki benden bir parça koparmış gibi zonklamama neden oldu.

Ellerim yumruk oldu.

Onda bulduğum küçük yuva parçasının reddedilmesi, istediğim cevapları almak için her şeyi, kesinlikle her şeyi yapacağıma olan inancımı pekiştirdi.

Ne yapmam gerektiği umurumda değildi.

Kime tahammül etmek zorunda
olduğum umurumda değildi.

Gerçeği öğrenecektim.

Yapacağım.

Arkasındaki adamlar rahatsız bir şekilde ayaklarını sürüyerek yürüdüler. Kara Mohawk boğazını temizledi. "Eh, Prez?"

Deprem Adam kaskatı kesildi, ellerini kavuşturdu. Gözlerini kaçırmak yerine, aramızdaki bağ daha da sıkılaştı; bir şekilde yoğun bir biliş örene kadar, uzayda çaprazlama ilerledik.

Daha da derinleşti, sertleşti, her zamankinden daha talepkâr oldu.

Sırtımdaki ürperti bir titremeye, omurgamdan bacaklarıma doğru yayılan bir artçı şoka dönüştü.

Aramızda sıcak bir şeyler vardı. Rekabet, cazibe ve tehditlerin tehlikeli bir birleşimi.

Beni bilirsin.

Sanki düşüncelerimi duymuş gibi çenesini sıkı.

Birbirimize bağlı olduğumuzu sezdiğim için çok mu sevinmeliydim yoksa geçmişimden birinin bana böyle davranabileceği için dehşete mi kapılmalıyım bilemiyordum.

Söyle bana.

Sen benim

sevgilim misin?

Kardeşim mi?

Düşmanım mı, dostum mu?

Artık hatırlayamadığım bir geçmişin belgeleri olmadan gerçekliğin bile inandırıcı olmadığı bir hiçlikte debelenmekten nefret ediyordum.

Bağlantı, kolumdaki yanığı bir cehenneme çeviren bir ateş perdesine ulaştı.

Sonra... gözlerini kırıştırdı.

Farkındalığı paramparça ederek ve bakışlarını benimkinden ayırarak ağı kırdı. Hissettiğimi ya da bildiğimi sandığım her şey bir anda yok oldu. Sarsıntı gitti, toprağa karıştı, beni boş ve eskisinden daha yalnız bıraktı.

Bakışlarındaki her türlü hatırlama ya da farkındalık kayboldu, yerini öfkeye bıraktı.

Artık benimle ilgilenmiyor ya da beni cezbetmiyordu, aksine öfkeli ve nefret doluydu.

Ne değişti?

Beni nasıl bu kadar başarılı bir şekilde saf dışı bırakmıştı?

Ve bunu nasıl bu kadar eksiksiz yapmıştı ki, daha derin bir şeyin ipucunu gördüğümden bile şüphe etmeme neden olmuştu?

Hepsi kafamın içinde mi?

İri bir elini saçlarında gezdirerek sıranın önünde volta attı. Kanlı ve morarmış elleri uyluklarının yanında açılıp kapanıyor, şiddet bir aura gibi etrafına yayılıyordu.

Bize bakarak durdu ve yüksek sesle burnunu çekti. "Sanırım artık size hoş geldiniz demek benim işim." Hiçbir şeye tekme atmadı, büyük siyah çizmesini döşeme tahtalarına sürttü. "Dağınıklığın kusuruna bakmayın. Ve gördüğünüz kavgayı da görmezden gelin." Gözleri her birimizin üzerine dikildi ve bizi betona sabitledi. "Benim adım Arthur Killian, ama siz ve diğer herkes bana Kill diye hitap edin. Siz bir işlemsiniz, ne eksik ne fazla."

Gözlerim açıldı. Adı... Bir anım canlansın diye bekledim. Hiçbir şey yoktu.

Koridordan, düğmeli deri koltuklara yaslanmak üzere hareket eden beş ya da altı kişilik bir erkek akını belirdi. Sanki bir avukatın ofisine aitmiş gibi görünüyorlardı -kanepeler, adamlar değil; adamlar ağızlarında sigaraları ve akılları çukurda Harley'lere binerek doğmuş gibi görünüyorlardı.

Yanımdaki kadınlar ürpererek yeni gelenlere gizlice baktılar. Onlar da aynı şekilde kanlıydı; bazılarının kıyafetleri yırtılmış, bazılarının dudakları kesilmiş ve elmacık kemikleri morarmıştı. Hepsinin bir sınırı vardı; sıırım gibi, öngörülemez.

Yerimde kilitli kaldım, izledim, bilgi içtim ve mümkün olduğunca fark edilmemeye çalıştım.

Daha iyi bir çapa bulamadığım için yeni dünyamın merkezine yerleştirdiğim Arthur Killian dönüp onlara baktı. "Uslu duracak mısınız, yoksa yine kışınıza tekme basmak zorunda mıyım?"

Adamlar sırtarak kollarını kavuşturdu. "Anladık. Sen hala Başkan'sın."

Kill homurdandı, "ama hissetmiyorsun. Çok kötü. Bu iş bitti. Dört yıldır yapıyor ve ben adil şekilde kazandım. Kurallarına uyacaksın. Uymazsan, ölürsün."

Otuzlu yaşlarının başında, tel bıyıklı bir adam başını salladı. "Sebeplerinizi biliyorum. Kızdığımı söyleyemem ama söylediklerine katılıyorum. Wallstreet sana birçok kez kefil oldu. Bok yiyen bir Hançer olsan da onun kararına güveneceğim."

"Hey. Kulüp işi. Ziyaretçiler." Kara Mohawk çenesini eğerek Biz.

Kill kaşlarını çattı ve öfkesini dizginledi. "Haklısın. Kapa şu lanet . Hepiniz."

"Bize çenemizi kapatmamızı mı söylüyorsun? Yıllardır sadakat yemini etmemizi istiyordunuz, şimdi de etmek üzereyken çenemizi kapatmamızı mı istiyorsunuz?"

Kill çenesini sıktı, boynunun tellerinde bir damar pompalanıyordu. "İyi! Ama bir şeyi açıklığa kavuşturalım, ben bir Hançer değilim. Artık değilim. Onları saf dışı bırakan ilk kişi ben olacağım; o yüzden şu ev içi kavgayı bırakın ve bir kez olsun arkamı kollayın."

Adamlar kıpırdandılar ama başlarını salladılar. Biri mırıldandı, "Ben de bunu yapmaya çalışıyorum. Silahımı aldın."

"Güzel." Prez -sanırım başkanın kısaltması- başını salladı. "Artık baştan savma yüzde birlikler değiliz. Bu saçmalıkla işimiz bitti. Beni takip ederseniz Wallstreet'in vizyonunun gerçekleşeceğini ve başka kimsenin ölmek zorunda kalmayacağını zaten kanıtlamadım mı?"

Kısa kesilmiş siyah saçları olan ve saç tellerine kafatası kazıtmış bir adam tersledi, "Bunu söylemek çok güzel ama sen burada zor bulunuyorsun! Bir Prez'in ordusuyla birlikte görülmesi gerekir-"

"Yeter!" Kill kükredi. "Bu Kulüp adına ne yaptığım seni hiç ilgilendirmez." Başını tehditkâr bir şekilde eğerek ilerledi. "Siz yetişkin adamlarsınız. Ben sizin bebek bakıcınız değilim." Stringy Moustache'ın yüzüne bir parmağını sokarak mırıldandı, "Sana kazandırdığım parayı beğenmiyor musun? İyi, geri ver."

Telli Bıyık çenesini sıktı. "Bunu hak ettik."

Kill karanlık bir şekilde güldü. "Aynen öyle. Tıpkı senin lanet itaatini kazandığım gibi."

Traşlı Kafatası homurdandı, "Kazandığını mı sanıyorsun? Asla kazanamayacaksın." "Komik. Az önce ." Kill kanlı ellerini havaya kaldırdı. "Karma,

Çocuklar. Eğer istiyorsanız eşyalarınızı toplayıp gitmeniz için size yarın sabaha kadar süre veriyorum." Vücudu gerildi, kaslarında korkunç bir öfke dalgalandı. "Ama kalırsanız, bu gece olan her şey biter. Biter."

"Bu kadar kulüp muhabbeti yeter," diye tersledi Kara Mohawk. "Yeri ve zamanı geldi beyler."

Gözlerim, aynı ceketleri giymiş korkunç görünümlü adamlar ile burnundan soluyan kanlar içindeki başkan arasında gidip geliyordu. Eğitimsiz biri için öfkeli görünüyordu. Kontrollü, güçlü ve hayat doluydu. Acı konusunda bilgili olanlara göre ise gözlerindeki parıltı öfkeden değil, ıstıraptan kaynaklanıyordu; sırtındaki gerginlik vahşetten değil, bolca kanamasına neden olan şeyden kaynaklanıyordu.

Acının ve vücut dilinin nüanslarını nasıl bildiğimi bilmiyordum. Tüm hayatımın silinip gitmesi ve geçmişimden sadece bazı parçaların orada öylece durması... düşünmeden kullanılacak olması açıklanabilir bir şey değildi.

Ama öyleydi.

Erkeklerin gözleri bizi takip ediyordu. Kaderimizi öğrenmek için bekleyen umutsuz kadınlardan oluşan bir sıra.

Biri başını eğerek alay etti, "Peki ya onlar? İsteksiz kadınlar, bu batakhanein etrafında gizlenen Kulüp fahişelerinden çok daha eğlenceli olurdu. Biraz canlı tene hayır demem."

Deri mi?

İki yanımdaki kadınlar inleyerek titreyen ellerini ağızlarına götürdüler.

Kill adamlarına dönmeden önce bize ters ters baktı. "Beşi için çoktan konuşuldu. Takasların yarın yapılacağını biliyorsunuz."

"Tamam, altıncı bizim olabilir. Onu bize verin, biz de bu geceyi unutalım." Traşlı Kafatası sıırttı.

Kill hareket etti, durduğu yerden harekete geçti. Acı vücudunu sararken yüzü bembeyaz kesildi ama tereddüt etmedi.

Yumruğu adamın yüzüne gürültülü ve sert bir şekilde çarptı. Adam ağır bir piyano gibi yere düştü, kemik gümbürtüsüyle tamamlandı.

"Defol. Defol," diye fısıldadı Kill. "Seninle işim bitti. İşin bitti."

Burnundan kan fışkıran adam ters baktı. "Beni sürgün ed. Yemin ettim, orospu çocuğu!"

"Yapabilir ve az önce yaptı. Benim kulübüm. *Benim* kurallarım.

Yamanı yırt." Adam hırladı, "Sen ölü bir adamsın, Killian."

"Sanki bunu daha önce duymamışım gibi." Kill parmaklarını şıklattı. Kara Mohawk ve Sandy-Blond onun yanına hücum etti. "Yamasını soyun. Ondak kurtulun."

"Memnuniyetle." Adamlar kanlar adamı yerden kaldırıp çıkışa doğru ittiler.

"Siz öldünüz. Hepiniz, beni duydunuz mu?" Traşlı Kafatası yumruğunu salladı, burnunun kıpkırmızı olmasını umursamadan.

"Evet, evet. Şu halimize bak, taş kesilmişiz," dedi Kara Mohawk, onu sertçe iterek.

Diğer adamlar duvara yaslanmayı bırakıp durdular.

Stringy Moustache ileri atıldı ve kanlar içindeki yoldaşını yakaladı. "Onu yakaladık." Gözleri Kill'in üzerine düştü. "Azrail sana binmiş gibi görünüyorsun, Kill. Bu işi hallet" - sanki buzdolabında bir eve ihtiyacı olan eriyen yiyeceklermişiz gibi bizi işaret etti- "birkaç gün sonra toplantıda görüşürüz."

Killian oflayıp pufladı, göğsü testosteron ve adrenalin karışımıyla inip kalkıyordu. Sonunda başını salladı. "Tamam. Hopper, Mo, burada kalın. Kadınlar konusunda yardımınıza ihtiyacım var. Onları güvende tutun. Takas, lekesiz ve damgasız mallar için. Geri ödeme talep edilmesine gerek yok."

Sırtım kaskatı kesildi. Bizi hayvan gibi gösterdi. Bizler satılacak ya da kullanılacak eşyalar değildik.

Korku yavaş yavaş damarlarımda daha da yoğunlaştı.

Gözlerim kısıldı, ses tonunun altında yatan gerçeklik kırıntısını aradım. Garaja geri dönen adamlar gibi değildi. Evet, sert, uzun boylu, öfkeli, tehlikeli ve suçlularla tamamen içli dışlıydı ama yeşil, yeşil gözlerinde kurnaz bir zekâ ve mantıklı bir akıl saklıydı.

Yürüyen bir çelişkiydi.

Aynı benim gibi.

Kill tek kelime etmedi, sadece gelenler sınır dışı edilirken başını salladı ve biz sekiz kişilik ürkütücü sessizlikte bir balonun içinde kaldık. Beş kadın, üç erkek.

Kim olduğumu -veterinerlik hangi becerilere sahip olduğumu-bilseydim, özgürlük için pazarlık yapmak ya da ağlayan kadınlara bir çıkış yolu sağlamaya yardım etmek isteyebilirdim.

Dudaklarımı büzdüm, kaçmak, saklanmak için karşı konulmaz bir ihtiyaç arıyordum ama hâlâ . Korkunun damlaması tek ipucumdu

hayatta olmanın. Ve bu, karşı karşıya kaldığım korkunç durumdan ziyade yeşil gözlü adama yönelikti.

Kırıldım.

Savaş ya da kaç refleksim anılarımla birlikte yok olmuştu.

Satılacağız.

Kill iki elini saçlarında gezdirerek kendini toparladı. Dişlerinin arasından tıslayarak yüzünü buruşturdu ve hemen sağ kolunu indirdi. Sertçe yutkunarak hırladı, "Kulüp işlerine kulak misafiri olduğun için şanslısın. Yeminlerimiz dışında hiç kimse iç işleyişi bilemez. Ama muhtemelen bunu görmek en iyisi. İşlerin yolunda gitmediğini söylediğimde bana inanabilirsin. Sizi sağlam tutan tek kişi benim, bu yüzden biraz saygı gösterin ve beni kızdırmak istemediğinizi söylediğimde bana inanın."

Sesinin şiddeti arttı, tınısı hırçınlıktan çakıl taşına doğru yankılandı. "Duyduklarını unut. Onunla pazarlık yapamazsın. Bunu bildiğin için şanslı değilsin. Sen lanetlenmişsin. Eski hayatını unut çünkü onu bir daha asla göremeyeceksin."

Ses tonundaki soğukluk havada buz sarkıtlarının parıldamasına neden oldu. Kanıma bir korku sızıntısı daha karıştı.

Bir kız elini kulaklarına kapattı ve ağzından küçük bir çığlık yükseldi.

Kill kaşlarını çatı, bir başka acı dalgası ona saldırırken irkildi. "Muhtemelen *neden* burada olduğunu, kim olduğumuzu, ne istediğimizi merak ediyorsundur. Eğer akıllıysan bunu çözmüşsündür ama ben sana her şeyi açık açık ."

Gözleri gözlerime kilitlendi, beni yeşil çimenlere, yosunlara ve zümrüt rengine boğdu. "Sen benimsin. Bizimsin. Kulüp'ün. Sana sahibiz, her santimine. İktidardayım, bu da hoş karşılanmanın dört yıl öncesine göre çok daha iyi olduğu anlamına geliyor, ama öfkem kısa."

Sesi kalbimde yankılanan bir desibele alçaldı. "Hatırlaman gereken tek şey -bizimle kalışının bir hapis cezası yerine lanet olası bir Ritz gibi görünmesini sağlamak için- bana itaat etmektir. Senden bir şey yapmanı istersem, hemen ve açıkça yerine getireceksin. Yapmazsan, nezaketim sona erer. Ve bu nezaket sona erdiğinde, sonsuza dek biter."

Yüz hatlarının üzerinden bir gölge geçti. Acıdan alnında ter lekeleri oluşmuştu. Dişlerini sıkarak, emretmeden önce yutkundu, "Soyunun. Hepiniz. Yaralanmadığınızdan emin olmalıyım. Yeni sahipleriniz mükemmellik bekliyor, onları hayal kırıklığına uğratmak istemem."

Kalbim durdu.

"Hayır, lütfen," diye yalvardı uzun sarı saçlı bir kız. "Bırak bizi gidelim."

Kill elini kaldırdı; kılıç gibi hızlı ve bir o kadar da keskindi. "Az önce ne dedim ben? Derhal ve açıkça."

"Yap şunu, kaltak." Kara Mohawk öne çıktı, elleri iki yanında kıvrılmıştı. Şiddet odaya yeniden girmiş, onun ağzından çıkan tehditle birlikte varlığa dönüşmüştü.

Kızlar seğirdi ve kıpırdandı, yardım için birbirlerine baktılar. Gariptir, bana bakmadılar - kardeşliğimi aramadılar ya da rahatlamak için daha da yakınlaşmadılar.

Sırada beklediğimiz süre uzadıkça, gözyaşı döken, dehşete kapılmış kadınlardan dışlandığım daha da belirginleşti.

Her ne kadar cevaplar istesem de, belki de kim olduğumu bilmemek bir lütuftu. Ailemi, evlilik durumumu ya da kimleri bir daha asla göremeyeceğimi hatırlamamak.

Onlardan ayrı tutuldum. Gruptan dışlanmanın beni daha güçlü mü yoksa daha savunmasız mı yaptığına karar veremiyordum. Kalbime küçük bir acı saplandı. Gerçekten hiçbir yere ait değildim, içine atıldığım bu korkunç hayata bile.

Kill bir elini yüzünde gezdirerek alnındaki kesiği sildi ve koyu kırmızıyı yanağından aşağı doğru çekti. "Bir emir verdim. Beni bu kadar çabuk test etme. Bu gece olmaz."

Bakışları benimkinde sıfırlandı. Bu kez orada hiçbir şey yoktu; hiçbir çekim ya da bilme fısıltısı. Kontrol ondaydı ve ben sadece *bir deriydim*.

Bakışlarını göğüslerime indirirken dudaklarını birbirine bastırdı. İtaat etmek için çok da ince olmayan bir emir.

Şerit.

Vücuduma bakarak, solmuş mavi kot pantolonumu ve önünde büyük, karmaşık bir gül bulunan beyaz tişörtümü çekiştirdim. İkisi de duman kokuyordu ama kolum gibi yanmamışlardı. Ayakkabım yoktu, ceketim yoktu.

Eşyaları satın aldığımı ya da bu sabah nerede duş alıp giyindiğimi hatırlamıyordum. Bir , giyinik ya da çıplak olmak benim için fark etmiyordu. Koruma sağlamıyorlardı. Kötülöklere karşı zırh değillerdi.

İşe yaramazlardı. Tıpkı gözyaşlarının ve terörün faydasız olduğu gibi. Bunların hiçbirine ihtiyacım yoktu.

Çıplak nasıl göründüğümü bilmiyorum.

Kalbim merakla çarpmaya başladı. Çillerim, benlerim ya da yara izlerim olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bir yabancıнын zihninde ve bedeninde yaşıyordum. Belki bakarsam öğrenebilirdim? Bilmecemi çözebilir miydim?

Tekrar başımı kaldırıp kâbusumun vücut bulmuş yeşil gözlerine baktım. Parmak uçlarım tişörtündeki narin gülün üzerinde gezinirken kaçırmıyor, çenesi kilitleniyordu.

Nefesimi içime çektim, tenim karıncalandı. Tek bir bakışıyla benden her şeyimi çaldığını inkâr edemezdim. Ama karşılığında kendinden de bir parça hediye etti. Onu çok iyi anlıyordum ya da belki de sadece anladığımı sanıyordum.

Bacaklarını açmıştı, duruşu hem tehditkârdı hem de yaşadığı acıyla mücadele etmek için denge sağlıyordu. Tehditkâr görünüyordu ama ruhumun derinliklerinde bir şey bana zarar vermeyeceğine inanmak istiyordu.

Aptal olma.

Çenemi eğdim. Eğmiyordum. Mantıklı ve sakin olmak için elimden geleni yapıyordum. Aptal olmak içgüdülerimi görmezden gelip kaçmak olurdu.

Seni satmak istiyor. Seni bir dönüştürmek.

Bunu biliyordum. Ama içgüdülerim onun kötü bir adam olmadığını söylüyordu. Şüphesiz o bir katildi. Uzun süre suçla dolu bir hayat yaşamıştı. Ama aynı zamanda içimin derinliklerinde *bildiğim* bir şeyi de saklıyordu. Nasıl bildiğimi açıklayamazdım ama onunla tanışmıştım.

Bir zamanlar, bu kabustan çok daha kötü bir kabusta onu sevmiştim. Başka bir gerçeklikte onun için ıslanmıştım, o bana taparken, hayranlık duyarken.

Gerçeğı kurgudan, doğruyu masaldan ayıramamam benim suçum değildi.

Kaşlarını kaldırarak bekledi. Ben de bekledim.

İkimiz de kimin kırılacağını görmek için bekledik. Ben kırdım.

Onun için değil, kendim için. Kıyafetlerimin altında kim olduğumu bilmek istiyordum. Geçmişten kurtulmak istiyordum ve hatırlayamadığım şeylere tutunmak için hiçbir nedenim yoktu.

Etek ucundan tutarak tişörtü başımın üzerine çektim.

Yanımdaki kızlar donup kalmış, ay gibi gözlerle beni izliyorlardı. Kill nefesini içine çekerken tüylerim diken diken oldu.

İçime çektiği nefes çekirdeğimi titretti. Güç. O küçük takdir sesiyle bana onun üzerinde güç vermişti.

Kalın saçlar omzuma düşerek görüş alanımda sallanıyordu.

Saçım.

Hatırlamadığım saçlar.

Parmaklarımın ucunda yumuşak bir dalgayı gezdirerek parmakladım. İster doğal ister gerçek olsun, kumral ve vişnenin güzel bir tonuydu. Tutkudan söz eden ve kan gibi dalgalanan zengin bir pigment.

Ben bir kızılım.

Gözlerim önümde gezindi.

Nefesim kesildi.

"Her zaman ne kadar çok istediğini biliyorum. Parasını ödeyen ben olmak istedim. Böylece beni her zaman hatırlayacaksın." Arka cebinden yıllardır üzerinde çalıştığım bir çizimi çıkardı. "Bunun senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum."

Kollarına atladım ve ona sarıldım.

"Teşekkür ederim. Çok, çok teşekkür ederim."

Tişörtümü başımın üzerine çekerek ressama döndüm. Çizimi alarak ellerine bastırdım, sonra avuçlarımı çıplak karnıma ve göğsüme yaydım. "Al. Beni buraya çiz."

Anı sona erdi.

Gözyaşlarımın ilk baskısı gözlerimi kaşındırdı. Dövme tüm yan tarafımı, göğüs kafesimi kaplıyor, sol göğsümü tamamen içine alıyor ve köprücük kemiğimin yanındaki son tasarımla dalga geçiyordu. Dövme aşağıdaki kot pantolonumun içinde kayboluyordu. Kollarım mürekkeplenmemişti ve böyle bir parçanın ne kadar zaman alacağını anlayamıyordum.

Sütyensizdim. Göğüs uçlarımda bile dövme vardı.

Hatırlamadığım bir beden böylesine bir canlılıkla, böylesine bir deneyim ve ipuçlarıyla benimle alay ederken kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Ben kimdim ki böyle bir şey yapayım?

Dövme kalbimin derinliklerinde acı veren bir şeyi kapsıyordu. Bir anlamı vardı. *Her şey* demekti. Ama *ne olduğunu* hatırlayamıyordum.

Tasarım, mükemmel bir aynalı havuzun içindeki aynanın içinde bir dünya içinde bir dünyaydı. Araya giren biri olarak tüylerin ve gölgelerin zanaatkâr çizgilerini takdir ettim. Detaylandırma mükemmeldi ve tamamen göz alıcıydı.

Ama bundan daha fazlasıydı. Çok, çok daha fazlası.

Ruhumdaki zonklama bunun ne olduğunu biliyordu ama hiçbir şey ortaya çıkmadı ya da tahmin etmeme izin vermedi.

Benim için, mükemmel bir yabancı için, kobalt mavisi unutmadığı otları, sarmaşıklarla iç içe geçmiş kelimeler ve o kadar mükemmel bir şekilde senkronize edilmiş birbirine kenetlenmiş görüntülerle güzel bir tüyden başka bir şey değildi, onları birbirinden ayıramazdım.

Ama kalbimi dehşet içinde çarptıran sağ tarafımdı. Yanıklar.

Benekli, sıkı ve parlak deri sağ tarafımın süslüyordu, sol tarafımdaki muhteşem dövmenin neredeyse ayna görüntüsüydü. Güzelliğin mürekkeplendiği yerde çirkinlik gerilmişti.

Yangında olduğuma dair bir anı bekledim. Ne de olsa yara izleri geçmişimde korkunç travmatik bir olay olduğunu ima ediyordu. Ama hiçbir şey yoktu. Ne bir alev, ne de bir duman kokusu.

Ciğerlerim garip formumun şaşkınlığıyla başa çıkmak için çok çalıştı. İçgüdüsel bir tepki bekliyordum ya da en azından vücudumun tuhaflığı karşısında küçük bir çıldırma bekliyordum. Ama o lanet olası sakinlik beni hiç terk etmedi, aklımı başımda ve berrak tuttu.

Kim olduğumu bilmiyordum ama yakında... yakında tenimdeki hikâyenin bir anlam kazanacağını umuyordum.

Kolumdaki yeni yanık acıyla parladı. Eski ve yeni yanıklar.

Bunun bir anlamı var mı, yoksa mı kürek çekiyorum?

İki yüzü olan bir madeni paraydım: yara izleri ve yıldızlar. Deri nakilleri ve dövmeleer. Çarpıcı ve iğrenç.

Sağımdan ve solumdan hıştırlar geliyordu; diğler kadınlar benim eşsizliğime aval aval bakmayı bırakmış, bana uymak ve itaat etmek için acele ediyorlardı. Dikkatim yara izlerimden dövmemeye kaydı, onu içime çektim.

" bir his?"

Parmaklarını kavrayarak gerildim, ter ve sıcaklık kilitli arasında bir şenlik ateşine dönüşene kadar. "Alevler gibi. Cehennemin sonsuz küçük dişleri."

"Buna dayanabilir misin? Her şeyin bitmiş olmasına?"

İğne kemikli bir kaburganın üzerinden geçerken gözümde bir damla yaş süzöldü. Acı tarif edilemezdi. Korkunç ve göz yaşartıcı ama aynı zamanda bağımlılık yapıcı. Parçalanmış ruhumu yatıştıran tuhaf bir ıstırap.

Acının, diğler şeylerin yapamadığını istedim.

Önce günahlarımın ağırlığını taşıyan yara izlerime baktım, sonra bakir tenime baktım ve mırıldandım: "Evet, dayanabilirim. Çünkü çok daha fazlasına dayandım."

Anı bir şimşek gibi parıladı, ancak aynı hızla söndü.

Hayır! Hayır!

Kimdim ben? Neyin anısına böylesine inanılmaz bir vücut sanatını garanti etmek için neler yaşamıştım?

Kendimi dövmeye o kadar kaptırmıştım ki, benden önce soyunan kadınları fark etmedim.

Yanağıma inen bir tokat gözlerimin yukarı doğru fırlamasına ve yeşil gözlü kâbusuma kilitlenmesine neden oldu. "Ve geri kalanı. Daha bitmedi."

Onun bu kadar yakınımda olması kalbimi hızlandırdı. Ter ve kan kokuyordu. Sertçe nefes aldım, kendimi onun üzerinde uyuşturdum. Onu başka bir zaman ve mekândan mı tanıyordum yoksa bu tamamen yanlış mıydı? Onu *tanımanın* verdiği ezici hissi nasıl tarif edebiliirdim?

Nasıl oluyor da başka bir zamanda seni sevmiş, senden nefret etmiş ve seni mahvetmiş gibi hissediyorum?

Hareket etmediğimde ya da konuşmadığımda, iri parmakları bel kemerime gitti. Gözlerini benden ayırmadan düğmeyi çözdü,

sonra fermuarı açtı, ellerini kalçalarımaya koyup kotu çekiftirmeden önce.

Tenim onun dokunuşuyla tutuştı, alevlerle zig zag çizdi.

Çenesi kilitli, yüzü gergin kaldı. Varlığımdan ya da bana dokunmasından etkilendiğine dair hiçbir ipucu vermedi. Yansıttığı yalandan nefret ediyordum. Savaş alanında gardını düşüren adamı istiyordum. Bana paha biçilmezmişim gibi bakan ve bulunduğuma inanmayan adamı.

Kot pantolonum ayak bileklerime kadar inip dövmemin geri kalanını gösterdiğinde gözleri vücudumu okşadı, burun delikleri açıldı. Dövmenin kalça kemiğimde bittiğini düşünmekle yanılmışım; kalçamın ve uyluğumun sol tarafından aşağıya doğru devam ediyor, bacağımdan aşağıya inerek ayak bileğimin etrafından dolanıyor ve serçe parmağımda bitiyordu. Mürekkep, sağ bacağımdan ayağıma kadar inen yara izlerine benzer bir yol izledi. Sanki ateşten çıkıp doğrudan bir renk şelalesine adım atmışım gibi görünüyordum, her ikisi tarafından da lekelenmişim - sonsuza dek değişmişim.

Önünde çırılçıplak duruyordum, göğsüm inip kalkıyordu. Tenim onun incelemesi altında canlanıyor ve karıncalanıyordu.

Kim olursam olayım, iç çamaşırına karşı bir isteksizliğim varmış gibi görünüyordu. Sütyensiz olduğum gibi, külotsuzdum da.

Hareket etmedi. Hareket *edemedim*.

Elleri kalçalarımaya duruyordu, bakışlarıyla beni yutarken parmakları etime sertçe gömölüyordu. Aramızdaki bağlantı uğulduyor, odayı ve sakinlerini donuklaştırıyor, bizi çatırdayan şehvetin sıkı bir balonuna yerleştiriyordu.

Seni tanıyorum.

Seni nereden tanıyorum?

Bakışmamız uzadıkça kalbim telaşlandı. Kırılganlık aramızda ılık ılık yayıldı, kafa karışıklığıyla boğuldu.

Nefes alış verışı sığlaştı, vücudu bir kez daha benimkine doğru kıvrıldı - sanki görünmez ipler bizi birbirimize bağlıyordu.

"Öldür." Ses çok uzaktaydı. "Öldür! Tanrı aşkına, Prez!"

Beni tutan adam gözlerini kırıştırarak aramızdaki bağı kopardı. Bakışlarındaki sıcaklık kara dönüştü ve beni tamamen dışarıda bıraktı.

Geri adım atarak boğazını temizledi. "Kahretsin." Ayaklarının üzerinde biraz sallandı.

Bunun her ne varsa ondan kaynaklandığını düşünmek hoşuma gidiyordu ama kırmızı damlacıklardan oluşan bir iz aşağıdaki çıplak ahşabı süslüyordu. Kanı, paslı gözyaşlarına benzeyen büyük savaş botlarına koyu bir şekilde sıçradı.

Benden uzaklığını artırarak kollarını kavuşturdu ve irkildi. Gözleri acıyla gerilmişti ama bunu saklamakta iyiydi. "Kıyafetlerini al, Çekirge."

Mohawk'lı adam kendisine söyleneni yaptı, etek, pantolon ve elbiselerin uyumsuzluğunu topladı, onları bir top haline getirdi ve siyah bir çöp torbasına tıktı.

Gözlerini benimkilerden ayırmayan Kill, "Yıkanıp kontrol edildikten sonra size yeni kıyafetler verilecek," diye mırıldandı.

Daha fazla gözyaşı ve
sızlanma. Ama benden
değil.

Konsantrasyonumu kaybetmemiştim. Önümdeki adamın yenilmez görünebileceğini ama öyle olmadığını bilerek yere kilitletim. Kan kaybediyordu. Tıpkı diğerleri gibi. Acıyordu. Devirdiği adamlar gibi. Yardıma ihtiyacı vardı, hem de hemen.

"Teftiş edildikten sonra karnınız doyurulacak, uyumanız için bir oda verilecek ve gerçek kaderiniz belirlenmeden önce bir gece dinlenmenize izin verilecek. İsimleriniz umurumda değil. Nereden umurumda değil. Benim için deriden başka bir şey değilsiniz. Satılacak bir deri, takas edilecek bir deri. Gözyaşları sizi kurtarmaz; çığlıklar sadece canınızı yakar. O yüzden beni dinleyin, sessiz olun ve bizimle geçireceğiniz zamanı yeni gerçekliğinizden önce küçük bir tatil olarak görün."

Uzun sarı saçlı kadın fısıldadı, "Lütfen... Bu olamaz. Ne istiyorsunuz?"

Kill dişlerini gösterdi ve kollarını ortasına daha sıkı sardı. Saldırganlık gibi görünüyordu ama kan kaybının beyazlığının çenesinden yukarı süzüldüğünü gördüm.

"Sana söyledim; dinlemediysen benim suçum değil. Ve bu geceden sonra beni bir daha görmeyeceksin." Omuzlarını dikleştirerek homurdandı, "Mo, Çekirge, onları bu gece için hazırla. Onları yarın gidecekleri yere göndereceğinize inanıyorum. Bunu seninle konuşacak vaktim yok."

Zamanın yok çünkü kan .

Kumral-sarı saçlı adam başını salladı. "Bilgileri aldım. Hiçbir şey için endişelenme."

"Güzel," diye iç geçirdi Kill.

Birkaç kadın burnunu çekti, gözyaşları yanaklarından süzülüyordu. Üzgün grubumuzu hızla taradım. Bir güzel Asyalı kız, iki sarışın, bir kızıl saçlı ve bir esmer. Hepimizin boyu, yapısı ve kıvrımları birbirine benziyordu.

Biz seçilmiştik.

Bizimle ne yapmak istiyorlarsa onun için özenle seçilmişlerdi. Bir korku titremesi kararlılığımı kesti.

Yeşil gözler benimkilere dikildi.

Kilitlenmiş bakışlarımızda tarih, bağlantı ve isyan duygusu yeniden, yoğun ve hızlı bir şekilde ortaya çıktı. Aniden sola doğru tökezledi, başını salladı, gözleri şaşkınlıkla açılmıştı, vücudu ayağa kalkma emrine itaat etmemişti.

Şaşırmadım. Bırakın liderliği ve arkasındaki adamların saygısını kazanmayı, hâlâ dimdik ayakta durmasına bile şaşırmıştım.

Parmaklarını şıklatan Kill homurdandı, "Ben gidiyorum. Bir alıcı bulana kadar altıncı takası da yanımda götüreceğim. Bu gece olanlardan sonra kardeşlere güvenme."

Kumral saçlı adam Mo kaşlarını çattı. "Bu akıllıca mı? Yani-"

"Bu çok akıllıca." İleriye doğru yürüyen Kill bana doğru geliyordu.

Geriye doğru bir adım attım ama bir işe yaramadı. Dirseğimi tutarak omzunun üzerinden hırladı. "Onu giydirmem için bana bir şey ver."

Hemen Grasshopper'ın -siyah mohawklı motorcunun- elindeki çantadan, önünde VENGEANCE IS SWEET (İNTİKAM TATLIDIR) yazan büyük siyah bir tişört çıktı.

"Bunu ." Kill onu toparlayıp karnıma sıkıştırdı.

Titreyen ellerimle tişörtü doğru gelene kadar salladım ve başımın üzerine çektim. Üzerime bir elbise gibi oturdu, kalçalarımı sıyırdı.

Kill başını salladı. "Mükemmel değil ama iş görür."

Bileğimden tutarak beni koridora doğru sürükledi. "Sizi yarın ararım. Bu saçmalığı halledin."

Başka bir şey söylemeden beni garaja ve bekleyen siyah Triumph'a doğru çekti. Bacağını yan tarafa atarak beni kendine çekti. "Atla."

"Motosikletleri sevmiyorum."

Birden aklıma geldi. *Motosikletleri neden sevmiyorum? Motosiklet kulüplerini sevmememle aynı sebepten... Bu dünyada var olan erkeklerden.*

Hiç mantıklı gelmedi. Eğer sopalar ve şiddetle bir alakam olsaydı, hatırlardım, değil mi? Ne de olsa mesleğimi hatırlıyordum. Kadınların itaatkâr ve daha çok evde oturan tipler olduğu bir çevreden gelmiş olsaydım hayvanları iyileştirme işine girmezdim.

Bu düşüncede doğru olmayan bir şey vardı.

Beynimdeki kaşını bir türlü geçmiyor, hafif bir sıkıntıdan tam bir kaşınma festivaline dönüşüyordu.

"Bu bir pazarlık değil. Binin lan." Kill beni döndürdü ve bisikletine çekti. Elleri büyüktü, belimi kolayca kavradı. Bir kez daha bilinçli farkındalık ve yoğunluk kanıma işledi.

Arkasına oturduğum anda acı içinde tıslayarak beni bıraktı.

"Yaralısın," diye mırıldandım.

Başını iki yana salladı. "Yüzeysel. Benim öleceğimi ve senin özgür kalacağını sanma, bunun için uzun süre bekleyeceksin."

Onun öleceğini düşününce midem kalbimle boğuştu. Eğer o ölürse, cevaplar da onunla birlikte ölür. *Ama o ölürse, sen özgürsün.*

Özgürlük düşüncesi beni hafıza kaybı yaşayan beynimin bilmecesini çözmek kadar heyecanlandırmıyordu.

"Bir doktora görünmen gerek."

Gerçeği öğrenmem için yeterince uzun süre hayatta kalmalısın.

Sırtındaki kaslar gerilirken deri ceketi hafifçe gıcırdadı. "Sen kendi işine bak."

Bağlantımız benim işim.

Gidonu tutarak, büyük garaj kapısının küçük bölümünü açan bir düğmeye bastı. Garajdan gelen tazelik

Dışarıdaki gece, deri ve benzin kokusunu bastırarak içeri doldu. "Eğer kalmak istiyorsan, tutunsan iyi edersin."

Sözlerindeki metafor kaçmadı.

Bu garip, korkutucu varoluşta ilerlemek istiyorsam, hayatımı apkın ellerinde tutan adama inanmak zorundaydım. Ve eğer yapmazsam, düşecektim.

Kaybedecek bir şeyim kalmadı.

Emin bir yürekle kollarımı onun iri cüssesine doladım.

Kasları tutuşumun altında kasıldı ve bir kez daha farkındalık ve çarpık arzu algıya dönüştü.

Tek kelime etmedik.

Söylememize gerek yoktu.

Bedenlerimiz kelimelerin anlatabileceğinden çok daha derin bir şekilde uğulduyordu.

Kâbusum ve beni kaçırın kişi bileğini titreterek mekanik canavarına yakıt verdi ve sabahın erken saatlerinin keskin sessizliğinde ilerlemeye başladık.

Üçüncü Bölüm

Acı.

Tüm yönlerini biliyordum. Fiziksel, duygusal ve ruhsal acılara katlandım. Omzumdaki yara cehennem ateşi gibi zonkluyordu ama içimdeki karmaşanın yanında hiçbir şeydi. Bu yalancıyı evime geri getirerek ne halt ediyordum?

Ve neden kalbim hayal edilebilecek en kötü acıyla ağrıyordu?

-Öldür

Birkaç saat içindeki üçüncü yolculuğumuz, Arthur Killian'ın gazı hafifletip devasa siyah kapıların önünde durmasıyla aniden durdu. Sahte bir kayaya uzanıp bir kod girerken, motosikletin üzerine binen iri bacakları devrilmemizi engelledi.

Kapı anında ikiye ayrıldı ve büyük taş duvarı çevreleyen sık çalılıkların içine yuvarlandı. Kıyı şeridinde böyle bir mülke sahip olmak bir servete mal olmalı.

Deri kesimini kavrayarak, "Neredeyiz?" diye sordum.

"Evimde."

Beklediğim kadar detaylı bir cevap değil. *Dünyanın* neresindeyiz?

Neden birkaç saat öncesine kadar uyruğumu ya da nerede yaşadığımı hatırlayamıyordum?

Neden dövmemdeki çiçeklerin unutma beni olduğunu biliyordum da adımı bilmiyordum? Tamamen cahil değildim, nasıl konuşacağımı ve etkileşimde bulunacağımı biliyordum, insan hayatının temellerini hatırlıyordum ama beynim seçiciydi, bilmek istediğim her şeyi saklıyordu.

Kill hızlanmayla dalga geçerek bizi sokaktan taş araba yoluna kaydırıldı. Beyaz badanalı ve sütunlu binanın sağına doğru sürdü.

malikane.

Yukarıdan gelen ışıklar eve sıcak bir parlaklık veriyor, steril beyaz maskeliyor ve rahat bir krem rengi gibi görünmesini sağlıyordu. Çok sayıda pencere pervazının altında düzenli askerler gibi yerleştirilmiş tertemiz çiçek tarhları vardı ve ön revak yukarı doğru yükselerek çift ön kapıyı sert hava koşullarından koruyordu.

Bir garaj kapısı daha açıldı. Yüksek bir gürültüyle geniş alana girdiğimizde otomatik aydınlatma açıldı. Etrafı tararken, hiç de yaşanmış gibi görünmediğini fark ettim. Dolup taşan kişisel eşya dolapları, pinpon masaları ya eski egzersiz aletleri bile yoktu. Garajda tek şey siyah bir spor araba ve şimdi de bizim geldiğimiz siyah Triumph'tu.

Kill gürleyen motoru durdurup sehpayı tekmelediğinde kulaklarım çınladı. Omzunun üzerinden baktı. "İn aşağı."

Ceketini daha sert çektim. "İstemiyorum. Beni buraya neden getirdiğini söyle."

Seni nasıl tanıdığımı söyle.

"etmediğin sürece sana hiçbir şey söylemeyeceğim. Yerleşkede söylediklerimin hangi kısmını anlamadın?"

". "

Nefesini içine çekti, bir kolu kanayan göğsüne kement attı. "Ya tanıdığım en aptal insansın ya da bir şekilde kırılmışsın."

Nefesim kesildi. "Kırılmış mı? Sana bunu söyleten ne?"

Ben de aynı şeyi düşündüm. Korku neredeydi? Şok? Dehşet?

"Gözlerimin içine bakıyorsun. Motosikletimden inmeyi reddediyorsun ve burada neler olduğunu anlamıyor gibisin."

Artık anlamadığım koşulların beni sürükleyip götürmesini istemiyordum. İpuçlarını araştırmak için zorlama zamanıydı.

" oluyor? Neden beni tanıyor gibiydin... orada?"

Vücudu öfkeden kaya gibi sertleşti. "Yapma."

"Ne yapmayayım?" Ne demek istediğini biliyordum ama içimden bir ses beni isyan ettiriyordu. Hayatımın ne kadar büyük ölçüde değiştiğini kavrayamıyordum - ya da en azından değiştiğini düşünüyordum...

Karanlıkta olmaktan nefret ediyordum. Bir katilin gözlerinin içine bakarken anılarımın benimle alay etmesinden nefret ediyordum. *Bilmek* istiyordum.

Nefesinin altında homurdanarak boştaki elini yüzünde gezdirdi. Acının parlaklığı azalmamıştı; hatta daha da kötüleşmişti.

"Çekil. Defol. Benim. Bisikletimden" diye fısıldadı. Ses tonundaki keskin kontrol, sırtımdan aşağı bir uyarı şırıltısı gönderdi.

Dikkatle itaat ettim. Bacağımı sallarken, siyah tişörtün altında ne kadar çıplak olduğumdan nefret ettim ve ayaklarım betona değdiği anda geri çekildim. En azından bu gece hava soğuk değildi. Nemin bunalıcılığı gözenekli zeminde yaşıyor, ayak parmaklarımı ısıtıyordu.

Kill acı içinde homurdanarak motosikletinden indi. Ayağa kalktı, yüz hatları acıdan ağarmıştı. Yüzüme doğru dönerek homurdandı, "İçeri gir. Saçmalıklara tahammülüm yok."

Ona , sonra çoktan kapanmış olan garaj kapısına göz attım.

Kıkırdadı. "Kaçarsan kafana öyle hızlı bir kurşun sıkarım ki cennette uyandığında ne bile hatırlamazsın."

Zaten böyle bir sorunum var. Ancak cehennemde uyandığımda şeytandan korkma refleksim yoktu.

"Beni neden buraya getirdin?" *Neden ben ve diğer kızlar?*

Burnunun kenarını çimdikleyerek derin bir iç çekti. Parmaklarının uçları yüzünde bir başka kan izi bıraktı. Garajın parlak ışıkları altında parlıyordu. "Bana kendimi tekrar ettirme." Hızlı bir hareketle arkasına uzandı ve belinden bir silah çıkardı.

Orada olduğunu biliyordum. Bisikletinin benzin deposunun üzerine eğilip bizi buraya getirirken kara bir ölüm gibi parladığını görmüştüm. Kat ettiğimiz her kilometrede, onu şakağına tutma fikriyle oynadım.

Ama beni yolda ölmekten kurtaran tek kişi olan bir adamı tehdit ettiğim her senaryo kötü sonuçlandı. Hayatta kalmayı yola saçılmaya tercih ederdim. Ve kesinlikle sürpriz unsurunu tercih ederdim.

Uysal davran. O zaman içimdeki kargaşayı asla tahmin .

Omuzlarımı dikleştirdim. "Beni vurmayacaksın."

"Neden vurmayayım?"

Çünkü beni tanıyorsun. Ne kadar şiddetle inkar edersen et

o.

"Çünkü sen kendin söyledin, ben satılacağım. Ne olacak

Alıcı alamadığında ne yaparsınız?"

Bu bir kumardı ama ondan bir tepki almak için şok değerini kullanmaya karar verdim. bir şey olduğunu haykırmak istiyordum. Onu bunu kabul etmeye zorlamak istiyordum ama aynı zamanda elimde hiçbir kanıt yoktu. Buna tam olarak inanmadan önce ondan kanıt görmem gerekiyordu.

Başını eğdi. "Bir insan taciri alıcısına deri teslim ne olacağını önemsemiğine beni gerçekten inandıracak mısın?"

Yutkundum. "Hayır. Ama cevapları almayı önemsiyorum. Kazanmak için hayatımı riske atmaya hazır olduğum cevaplar."

Sırıttı ve silahıyla muhtemelen evin içine açılan kapıya doğru gitmemi işaret etti. "Sorularına cevap vereceğimi mi sanıyorsun?"

Başımı salladım, kapıya doğru ilerledim ve çekerek açtım. Beni bir klima sesi karşıladı. "Yapacaksın çünkü bana borçlu olacaksın."

Gözlerim göğsündeki yayılan kan lekesine takıldı. Kötüleşmesi yavaş yavaş olmuştu ama fark edilmemiş değildi. Sersemliğini, güçsüzlüğünün bir gelgit gibi çekildiğini hissedebiliyordum. Bunu açıklayamıyordum; bu kâbustan önce kim olduğuma dair bir ipucu daha.

Yumuşak bir şekilde güldü. "*Sana borçlu mu kalacağım?*"

Kapı aralığında dönerek kahverengi deri ceketinin altından damlayan gömleğinin süprüntüsünü işaret ettim. "Çok fazla kanaman var. Hareket etmeyi bırakıp uzanmazsan bayılacaksın." Sesimi alçaltarak ekledim, "Sana yardım edebilirim."

Öne doğru yürüdü. "Zayıf gibi mi görünüyorum?"

Dişlerimi sıktım, onun bu kadar yakınımaya gelmesiyle oluşan korkuyla mücadele ettim. Kan ve metal kokusu ve öfkeli bir erkeğin gücünü getirmişti. Çenesi güçlü ve köşeliydi, burnu

Ne çok büyük ne de çok uzundu. Onunla ilgili her şey simetrik bir orana sahipti ve bu da onu tanıdığım en yakışıklı suçlu yapıyordu.

Tanıştığınızı sanıyorsun.

Beynim acıdı.

"Tek bildiğim yaralandığın ve eğer hemen oturmazsan bayılacaksın ve ben de seni orada bırakıp kaçacağım."

Nereye?

Çoğunlukla çıplaksınız, kimliğiniz yok, paranız yok - hiçbir şeyiniz olmadan ne kadar uzağa kaçabilirsiniz?

Ama bunların hiçbirinin önemi yoktu çünkü beni hayatta tutan tek bir şey vardı. Beni ileriye götüren, bana güç veren, savaşmamı ve durumumun korkunçluğuna teslim olmamamı sağlayan tek bir şey.

Cevaplar.

Onlara havadan daha çok ihtiyacım vardı. Güvenliğe, özgürlüğe ya da kurtarılmaya ihtiyacım olduğundan daha fazla gerçeğe ihtiyacım vardı.

Cevaplar benim itici gücümdü çünkü şu anda Arthur Killian'ın beni hapsedebileceğinden daha kötü bir hapisanede yaşıyordum.

I oldu Hiçbir şey.Hiç kimse. Kaybolmuş. Tek başına.Yetim gelen tüm düşünceler.

Cevaplar anahtardı ve bu adam onlara sahipti.

"Kaç!" diye . "Siktir, polisler seni kurtarmaz. Onlar bizden daha kötü."

Polis yardım edecektir. Sen yanlış bir şey yapmadın.

Yardım için çılgılık atmayı ve kaçmayı her düşündüğümde beynimi dürten korkunç bir sızı olmasaydı kaçardım. Beni yakalayanın peşimden gelmesini, kalbinin daha hızlı atmasını ve bayılmasını sağlayacak kadar hızlı koşabileceğime hiç şüphem yoktu. Gözleri zaten puslu ve acı doluydu. Onu devirmek için fazla bir şey gerekmezdi.

zaman neden yapmadım?

Çünkü nereye ait olduğumu bilmediğim bir dünyaya girme düşüncesi beni çok korkutuyor.

Bebek adımları. Dünyam bu adama, onun evine ve iyileştirebileceğimi umduğum bir yarayı onarmaya indirgenmişti. Geri kalan her şey...

Hiçbir cazibesi yoktu. Nazik konuşan bir polis memuru bana yardım edemezdi. Bir psikiyatrist bana yardım edemezdi.

Ama bu adam yapabilirdi.

Kill silahını salladı. "Konuşmayı kes ve eve gir."

Geri adım atmadım. Öfkesinden ya da kendini beğenmiş gücünden ürkmedim.

Hareket etmeyince mırıldandı: "Polis de bizim kadar yozlaşmış. Seni yakaladıkları anda bambaşka bir kâbus yaşıyor olacaksın."

Silahını tekrar beline sokarak beni aniden evinin içine doğru itti. "Tek kişilik komedi gösterisi gibisin. Sadece çeneni kapa ve sana söyleneni yap."

Karşılık vermedim. Bunun yerine beni koridordan aşağı itmesine izin verdim ve iki katlı giriş holüne çıktık. Arkamda acı içinde tıslayan tehlikeli adam olmasaydı, kavisli duvar, kubbeli cam çatı ve ahşap dairesel oluşan mimari muhteşem olurdu.

Fısıldadım, "gerek. Sanırım bayılmadan önce sadece birkaç dakikan daha var."

"Kapa çeneni."

Kalbim garip bir şekilde yerinden fırladı. Bir parçam onun bayılmasını diledi. O artık bir sorun olmaktan çıkarsa, kaçış ve özgürlük hediye paketinde ve kolayca gelecekti. Ama umutsuzca arzuladığım tek şeye geri döndüm.

Boşluksuz dünyanın cevapları.

Daha güçlü olan yanımin, bu adamın bayılıp gitmesine ve beni hiçbir şaysız bırakmasına izin vermeye niyeti yoktu.

Merdivenlere doğru yürüdü, her hareketinde daha sert nefes alıyordu. En alt basamakta bir ayağıyla durakladı. Sahanlığa baktı, yüz hatlarını bir öfke titreşimi gölgeledi.

"Oraya tırmanamazsın. Bayılırsın. Düştüğünde bir ya da iki kemiğini kıracağını kim bilebilir?"

Tırabzanı kavrayarak bana nefret dolu bir bakış fırlattı. Tüm vücudu sanki evini dağıtmak ve merdiveni yakmak istiyormuş gibi görünüyordu.

Bir adım daha attı ve kavisli tırabzanın yardımıyla kendini yukarı çekti. Nefes alırken deri ceketini gıcırdadı.

Bayılması için hazırlandım. Onu yakalamaya çalışmak için yakınında mı durmalıydım yoksa kendi kendine düşmesine izin vermek için ondan uzak mı durmalıydım bilmiyordum.

Karar veremedim, o yüzden sadece izledim. Ve bekledim.

Durakladı, sonra öfkeyle içini çekti. Bana hızlıca bir bakış attıktan sonra büyük çizmelerinin üzerinde tepinerek geri döndü ve bileğimi kavradı. "Benden daha zeki olduğunu sanma," diye homurdandı.

Beni sessizce başka bir kapıya sürükleyerek, duvarlarında yumuşak kalay ve mükemmel bir simetri içinde asılı devasa çerçeveler bulunan büyük, steril bir odayı ortaya çıkarmak için kapıyı tekmeleyerek açtı.

Evin ışıkları gizliydi, bu yüzden sanki sihirli bir değnek değmişçesine aydınlanıyordu. Kill bana resim çerçevelerini incelemem için zaman tanımadı ve beni çıplak, beyaz döşemeli zemin üzerinde, önlerinde iki klavye ile birbirine bağlı dört büyük bilgisayar ekranı bulunan böbrek şeklindeki devasa masaya sürükledi.

Makinelerin yumuşak uğultusu ve ekranların parıltısı tüm malikânedeki tek canlılıktı.

"Herkes nerede?" Beni bir ofis koltuğuna fırlatırken sordum, ağırlığımla bardak altlığı tekerlekleri biraz kaydı.

Evde bir boşluk vardı; içinde başka insanların yaşaması mümkün olmayan bir sessizlik.

Kill diğer tek sandalyeyi kaptı ve ağır ağır oturdu. Çenesi gergindi, hissettiği muazzam acıya karşı gözleri kısılmıştı.

"Yalnız yaşıyorum." Silahını kaptığı gibi yüksek sesle ve dikkatle masanın üzerine koydu. "Bu tehlikede olmadığın anlamına gelmez. İnan bana bu senin için her zamankinden daha tehlikeli."

Başımı salladım ve onun üzerinde yükselen resim çerçevesine kısa bir süre baktım. Denklemler. Milyarlarca matematiksel denklem, hepsi de el yazısı, matbaa yazısı ve el yazısının uyumsuzluğuyla karalanmış ve yazıya dökülmüş. Renk yoktu. Sadece siyah ve beyaz.

İlk bakışta, kalın denklemlerde bir görüntü varmış gibi görünüyordu ama bu sadece bir göz yanılsamasıydı.

Kill homurdandı, "Omzumun üzerinden bakmayı bırak ve dikkatini ver."

İtaat ettim, canlı yeşil gözlerine baktım, bir kez daha o hatırlama bağını hissettim... bağlantıyı... *aşk*ı.

Aşk mı?

Bu düşünceyi tokatlayarak uzaklaştırdım. Bunun anlamını bilmiyordum. Bir zamanlar sevdiğim insanları unutmuştum. Annemi, babamı, sevgililerimi, kardeşlerimi ya da arkadaşlarımı unutmuştum. Onları unutmuşken nasıl olur da beni kaçıran ve satmak isteyen bu korkunç, kanlı adamı sevdiğimi hissedebilirdim?

Kırıldım.

Kendimi sarsmak ve ruhumun parçalarının yontulmuş porselen gibi çınlayıp çınlamadığını görmek istedim. Kendimi tekrar bir araya getirmenin bir yolunu bulmalıydim, hem de hızlıca.

Yeni bir acı dalgası yumruklarını sıkmasına neden olurken Kill derin bir nefes çekti. "Yardım edebileceğini söylemiştin. Neden?"

Ellerimi çıplak kalçalarımın üzerine koydum ve tişörtün beni daha fazla örtmesini diledim. "Ben bir veterinerim. Ya da en azından veterinerdim ya da veteriner olmak için eğitim alıyordum... Ne olursa olsun, kanamayı nasıl durduracağımı bilirim."

Umarım.

Hayır, biliyordum. İçimden bir ses nasıl iyileşeceğimi, nasıl dikiş atacağımı ve bakım yapacağımı

Bir kaşını kaldırdı. "Kaç yaşındasın sen? Bu niteliklere sahip olmak için çok genç görünüyorsun." Masum sorusunun ardındaki hevesi yalanlarcasına başını eğdi. Beni nereden tanıdığını öğrenmek için miydi yoksa yeteneklerime inanmadığı için mi?

Bilmiyorum.

Elimi salladım. "Gerçekten bilmen gerekiyor mu? Kim olduğumuzun ya da adımızın ne olduğunun umurunda olmadığını söylediğini sanıyordum. Bana ilk yardım çantanızın nerede olduğunu söyleyin, size yardım edeyim."

Cevap istiyordum ama sorarak zayıflığımı göstermek istemiyordum. Eğer sormazsam, onun hatalarından ve sürçmelerinden daha fazla ne öğrenebilirdim ki?

Çenesini kilitledi, gözlerinde kasıt parlıyordu. Sonunda doğruldu ve acı dolu bir iniltiyle kanlı ceketini omuzlarından sıyırdı.

Nefesim kesildi, sandalyemde öne doğru yuvarlandım. "Aman Tanrım." Kanı görmek beni korkutmadı ama canının yandığını bilmek beni tarif edemeyeceğim bir şekilde yaraladı.

Dişlerini sıktı ve parçalanmış tişörtüne baktı. "Ah, kahretsin. O kadar kötü olmayacağını umuyordum."

Çok fazla kan var.

Başını eğerek biraz sallandıktan sonra mırıldandı: "Banyo sağ tarafta. Lavabonun altında."

"Sanırım... hastaneye gitmen gerekiyor." Kan miktarı yarayı kurtarılamaz hale getirmişti. Etrafta tepinmeleri, sabahın köründe motosiklet sürmeleri ve beni rehin tutmaları kesinlikle duruma yardımcı olmamıştı.

Başını kaldırdı, bakışları yeşil renkte parlıyordu. "Lanet olası doktorlar yok. Git getir-"

Gözleri geriye kaydı, çenesi gevşedi ve öne doğru yığıldı.

Sandalyeden yuvarlanıp yüz üstü aşağıdaki beyaz fayansa düşerken ayağa fırladım. Kendisine daha fazla zarar vermesini engelleyebileceğimi umarak ileri atıldım ve soğuk pazusunu yakaladım. Ama hiçbir işe yaramadı. Siyah giysiler ve kan yığınının içine yığıldı, çene hizasındaki saçları saat beş yönündeki gölgesine yapıştı.

Ruhumda yaşayan o güzel gözler -bana musallat olan o gözler- kapandı.

Bilgisayarların uğultusu devam ediyordu ama dünyanın geri kalanı sessizliğe gömülmüştü. Yeşil gözleri kalbimle alay etmeden, içimdeki her şeyi çözmeye çalışarak zor nefes aldım. Bu zalim bir şaka mıydı? Aşkima ve ruhuma sahip olan birinin gözlerini taşıyan bir adam tarafından rehin tutulmak?

Neden hatırlayamadım?

Karnım acıyla ağrıyordu... kederle -hatırlayamadığım bir şeyi kaybetmiştim. Uyandığımdan beri olan her şeyden daha çok acıtıyordu.

Kill'in solunumu sığırdı ama yaşıyordu. Kolu uzanmış, yanağı sert zemine bastırılmış, vücudu acı verici bir açıyla bükülmüştü.

Baygın haline bakarken kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Yalnız yaşıyorum.

Başımı kaldırdım, bakışlarım çıkışa kilitlendi. İşte benim şansım. Hayatım kâbustan korku gösterisine dönüşmeden önce elime geçecek tek fırsat.

Koş.

Orada öylece durdum, senaryolar ve korkunç sonuçlar beynimi doldururken yerimde kilitli kaldım.

Eğer koşsaydım, doktorların, testlerin ve görüşmelerin merhametine kalacaktım. Eğer koşsaydım, bir bilinmeyenden diğerlerine doğru koşuyor olurdum.

Eğer kaçmasaydım, insan değil oyuncak olacağım bir dünyaya mahkum olacaktım. Taciz ve tecavüze uğrayacak ve pislik gibi muamele görecektim.

Satıldı.

Bunun olmasına izin veremezdim.

Dudağımı ısırarak ayağımla Kill'i dürttüm. Kaçmadan önce bayıldığından emin olmalıydım. İnlemedi ya da seğirmede. Tamamen baygındı.

Bilgisayar ekranlarının parıltısı altında uğursuz silah parlıyordu. Masanın üzerinden aldım, ağırlığı karşısında şok oldum ve biraz da dehşete kapıldım. Hangi model olduğunu, kaç mermi taşıdığını, hatta bu lanet şeyi nasıl ateşleyeceğimi bile bilmiyordum ama kabzasını kavradım ve parmağımı o çok tehlikeli tetiğin üzerine koydum.

Arthur Killian kımıldamadı.

Elimde dolu bir silah varken kendimi güçlü ve güvende hissetmeliydim ama . Kendimi savunmasız ve sahte hissettim.

Sadece git.

korktuğum için omzumun üzerinden bakarak parmak uçlarımla çıkışa doğru ilerledim. Kapının önünde durdum, zor nefes alıyordum.

Hâlâ hareket etmemişti.

Kalbim kulaklarımda gümbürdüyordu. Bu benim kaçma, özgür olma şansımdı. Ama onu yerde kan kaybından ölmeye terk etme düşüncesi - tek başına ölmek-...

Yaşadığım bağlantı kalbimi yumrukladı. *Ya sana cevap verebilecek tek kişinin ölmesine izin verirsen?*

Elimi saçlarımda gezdirdim, içimdeki karmaşadan nefret ediyordum. Ölmesine izin veremezdim.

Sertleştim.

Ama kendi itirafıyla iyi bir adam değildi.

Onunla yüzleşmek için döndüm ve silahı kafasına doğrulttum. Onu iyileştirip sonra da çekip gidebilir miydim? Silahı olan bendim, ne istersem yapardı.

Ama nereye gideceğim?

Hâlâ evsiz, elbisesiz ve isimsiz olmanın imkânsızlığını yaşıyordum.

Belki de kendimi hastaneye götürmeliyim?

Ama bunu yaparsam, o zaman sadece bilme arzusuyla geri dönerdim ve pazarlık gücüm olmadan şu anda içinde bulunduğum çıkmazın aynısına düşerdim. Kill inledi, uyanmak için çabaladı. Uzattığı kolu kendini yukarı itmek için gerildi. Haykırarak kendini sırt üstü yere attı.

Kalbim daha sert atıyordu.

Gözleri açıldı, aramızdaki mesafeden bile şaşkınlığı parlıyordu. Sonra anımsama ona çarptı ve başını kapıya doğru çevirdi.

Gözlerimiz birleştiğinde dondu kaldı, silahın namlusu kafatasına doğrultulmuştu.

Bakışmamız sonsuzluk gibi geldi. Gözlerindeki meydan okuma. Tehdit. Aramızda dans ediyor, isyanım ve özgürlük ihtiyacımla birleşiyordu - sadece ondan değil, içinde uyandığım bu boş gerçeklikten de.

Hatırlamak istedim.

Sor ona. Talep.

Kill güldü, neşesi acıyla yankılanıyordu. "İyi bir yalancısın, hakkını vermeliyim."

"Affedersiniz?"

"Tüm o beni iyileştirme konuşmaları? Ne yapacaktınız? Tıbbi çantayı kapıp gözüme iğne batırmanın bir yolunu mu bulacaktın?" Yerde kıvranıyor, bir elini göğüs kafesindeki yaranın üzerine vuruyordu. "Ben tam bir aptalım. Seni yerleşkede tutmalıydım. Bırak seninle onlar ilgilensin."

Kendime rağmen öne doğru eğildim. "Neden yapmadın?" Ters ters baktı. "Neyi neden yapmadım?"

"Neden beni orada bırakmadın? Diğer bütün kızları orada bıraktın."

Benim seninle ilgilendiğim kadar sen de benimle ilgilendiğin için mi?

"Soru sorabilecek bir konumda olduğumu mu ?" diye hırladı.

Silah ellerimde bir düşmandan ziyade sıcak ve dostça duruyordu. İleri atıldım, yakalama mesafesinin hemen dışında durdum.

Ama ne kadar deneyimsiz olsam da kesinlikle atış menzilindeydim. "Sanırım soru sormak için mükemmel bir konumdayım."

Kill sırtı. "Sadece sen çuvaldayana kadar. O zaman lanet silahımı geri alırım ve fırsatın varken tetiğe olmayı dilersin."

Bunu görmezden geldim.

Silahı alına doğrultarak, "Yeni bir anlaşma. Bazı sorularıma cevap verirsen seni iyileştirmeye yardım edeceğim. Cevaplarını beğenirsem kalırım. Karşı koymayacağım ve silahını sana geri vereceğim."

Kaşlarını çattı. "Neden kalasın ki? Sana ne olacağını biliyorsun."

Çünkü bilmediğim bir şeytan yerine tanıdığım bir şeytanla uğraşmayı tercih ederim.

"Buna cevap vermek zorunda değilim. Kafalarına silah doğrultan ben değilim."

"Hayır, ama yakında ," diye mırıldandı nefesinin altında.

Etrafından dolaştım, ulaşma mesafesinden uzak durmaya dikkat ettim. Yeşil gözleri beni takip etti, asla bırakmadı. Tenim karıncalandı; kalbim hızla çarptı. Bana öyle baktığında -sanki bu dünyada önemli olan tek şey benmişim gibi- içimdeki bağ gerildi ve güçlendi.

Kimdi o?

İrade gücümle, sağduyumla oynadı. Yapmam gerektiğini bildiğim her şey, birbirimizi tanıyıp tanımadığımızı öğrenene kadar söz konusu değilmiş gibi görünüyordu.

Hepsi aklımda olamaz. mi?

Özgürlüğünüzden -uzun ve mutlu bir yaşamdan- vazgeçmeye hazırsınız, çünkü onu bir şekilde tanıdığınıza dair güvenceye ihtiyacınız var.

Başımı salladım. Sorular beni boğuyordu. Nelerden vazgeçtiğime değil, sadece kazanmayı umduğum şeylere odaklanamıyordum.

"Anlaşmamı kabul edecek misin, misin?"

Kaşlarını çattı. "Başka seçeneğim varmış gibi görünmüyor, mi?"

Başımı tekrar salladım, kolum tabancanın, revolverin, elimde tuttuğum her neyse onun ağırlığıyla ağırmaya başlamıştı. "Hayır. Eğer ofisinizin zemininde kan kaybindan ölmek istemiyorsanız olmaz."

Nefes nefese kıkırdadı. "Bu temizlikçi kadına konuşacak bir şey verirdi."

"Yalnız yaşadığını söylediğini sanıyordum?" Gerginlik bacaklarıma saldırdı ve beni tekrar kapıya doğru itti.

Gözlerini devirdi, yüzünü buruşturdu. ". Haftada iki kez geliyor."

"Ve bizi rahatsız edebilecek başka kimse yok mu?"

"Birkaç gün sonra yapacağım iş toplantısını kastetmiyorsanız, hayır. Hiçbir şey yok. Beni öldürmek ve güneş doğmadan kaçmak için güvendesin."

Bunu duymazdan geldim ve ofis sandalyelerinden birine oturdum. Silahı dizime dayayarak, "Tamam, ilk soru. Neredeyiz?"

inledi. "Ciddi misin? Ne istiyorsun ? Bir harita mı? Koordinatlar? Benim evimdeyiz. Sana söylemiştim."

Silahı bacağımın üzerinde zıplattım. "Hayır. O kısmı anladım. Neredeyiz biz? Hangi şehirde? Hangi ülkedeyiz?"

Oda ölüm sessizliğine büründü. Başı fayanslardan kalktı, teni bir hayalet kadar beyazdı. "Ne oldu?"

Yutkundum. Bu kadar basit sorular sorarak karşılığında zayıflığımı göstereceğimi fark etmemiştim.

Ne yapabilir ki? Ne yani hafızanı mı kaybettin? Zaten seni tanımak istemiyor. Bu seni daha savunmasız ya da daha kolay bir av yapmaz.

Hatta sırlarım güvende olduğu için daha güçlü bile olabilirdim - onları ne kadar bilmek istesem de.

Sandalyede öne doğru eğildim ve kızıl saçlarımin omzumun üzerinden dökülmesine izin verdim. Dalgalar kalındı, uçları biraz dağınıktı.

"Cevap ver bana. Bu iş ne kadar uzun sürerse, seni doktor olmadan iyileştirme şansım da o kadar azalır."

Kill çenesini sıktı. Sonunda, "Florida Keys" dedi. Gözlerini devirerek ekledi, "Bilirsin işte. *Amerika mı?*"

Donup kaldım. Amerika mı? *Yani ben Amerikalı mıyım?* Aksanım hiç öyle gelmiyordu. Belki de beni başka bir ülkeden çalıp buraya getirmişlerdi?

"Peki adamlarınız beni nereden kaçırdı?"

"Hiçbir fikrim yok. Ben mikro yönetim yapmam. Beş kız sipariş etmişlerdi, altı kızla döndüler." Omuz silkti, irkildi. "Rapor istemem. Adamlarıma güvenirim, saymayı bilmeseler bile."

"Diğer kızlara ne olacak?"

Gözlerini kısmıştı. "Bana yufka yürekli davranma. Şu anda yetki sende. Onları bırakmam ya da merhamet etmem için benden talepte bulunmaya başladığın anda her şey biter. Kaderleri aylar önce belli oldu, daha geldiğimizi bile bilmiyorlardı. Onları hiç görmemiş gibi davran, çünkü küçük vicdanın için yapabileceğin en iyi şey bu."

Silahı daha sıkı kavradım, parmağım tetiği okşuyordu. "Tamam. Buna geri döneceğiz. Bana bir alıcı bulmadan önce ne kadar zamanım var?"

Burun delikleri alevlendi. "Çok garip sorular soruyorsun. Peki ya telefonun nerede? Yerel polis karakolunu aramak için numara kaç?" Oturmak için çabaladı, bacakları önünde yayılmıştı, kan yattığı yerden beyaz zeminde parlıyordu. "Benim olduğun umurunda değil mi? Seni *satmak* üzere olduğumu umursamıyor musun? Hâlâ burada ne halt ediyorsun da bana hiçbir anlamı olmayan sorular soruyorsun?"

Arkasını işaret etti. "Yüzüme silah sallamayı bırak ve git. Ben zavallı kışımı kaldırıp seni kovalayana kadar epey bir yol almış olacaksın."

Gözlerim kapıya kaydı. Cazibe kanımı ateşledi, bacaklarıma adrenalin gönderdi. kalktım, namluyu göğsüne doğrulttum.

Soğuk bir şekilde gülümsedi. "İşte normal bir tepki. Benden kaç, tatlım. Bu senin tek şansın."

Kapıya doğru ilerledim, çıkışa yaklaştıkça korkum daha da artıyordu.

Ayrılmaktan ya sokaklarda yarı çıplak koşmaktan, hatta gelip beni bulması için polisi aramaktan korkmak değil, arkamda daha fazla gizem bırakarak ayrılma düşüncesi idi.

Ayaklarımı fayansın üzerine koyarak dağılan cesaretimi topladım.

Sor ona. Cevaplanmasını istediğin tek soruyu.

Kalbim kendi kendine çelme taktı. Umutsuzca bilmek istiyordum ama aynı zamanda umutsuzca da istemiyordum. Her iki cevap da beni mahvetmekle tehdit ediyordu, sadece farklı şekillerde.

Kill ters ters baktı. "Hâlâ burada ne halt ediyorsun?" Kapıyı işaret . "Git, lanet olası."

Bilme ihtiyacımın içinde kaybolmuş, sorduğumda gözlerinin içine bakma dürtüsüyle yanıp tutuşarak ileri atıldım.

Tepesinde durarak hırladım, "Bana bir şey söyle, sonra sana ne yapacağıma karar vereceğim. Ya hayatını kurtarırım ya da seni öldürürüm."

Sırıttı. "Oh, o zaman iyi bir tane yapsan iyi olur, çünkü hayatım dengede duruyor."

Silahı alına doğrultarak fısıldadım, "Seni tanıyorum. Kendimi tanıdığımından daha derin ve daha güçlü tanıyorum. Bana gerçeği söyle. *Birbirimizi nasıl tanıyoruz?*"

Zümrüt bakışlarında bir şey titredi. Çözmek için hayatımı verebileceğim bir şey... Sonra yer altımdan kaydı ve acı veren kiremit omurgama çarptı.

Ölümcül mermisini duvara fırlatırken silahın gürültüsü etrafımızda sekti. Siyah silah sıçrayarak uzaklaştı, masanın altına saklandı ve ulaşılamaz hale geldi.

Kill beni onun kana bulanmış, sert nefes alan ve bakır kokan bedeninin altına sıkıştırdı.

Anlama ihtiyacım yüzünden çok yaklaştım.

Şimdi kapana kısılmıştım.

Artık .

Kill dişlerini göstererek vahşi, öngörülemmez ve neredeyse delirmiş gibi görünüyordu. "Sana birbirimizi nasıl tanıdığımızı anlatacağım." Başını eğdi, dudaklarını kulağıma bastırdı. "Ben senin en kötü kabusum ve şimdi tüm güç bende."

Nefesim

kesildi.

Biliyordum.

m.

Benim kabusum.

Bunu kendisi de söyledi.

Dördüncü Bölüm

Kimdi bu kadın? Bu düzenbaz ve sahtekâr? Beni bu şekilde incittiği için boynunu kırmak istiyordum ama aynı zamanda yalanlarını yırtmak ve görmek istiyordum. İmkânsızı görmek. İmkânsıza inanmak.

Asla istememeye yemin ettiğim şeyleri istememi sağladı. Beni zayıflattı.
Beni nefret ettirdi.
-Öldür

"Bırak beni."

"Ne yani, beni yine silahla tehdit edebilesin diye mi? Neredeyse beynimi evimin her yerine saçıyordun." Kavrayışı kalçamdan boğazıma doğru ilerledi. "Hiç şansın yok."

Gözlerinin içine baktım. Beni yere sermeden önce ne düşündüğüne dair hiçbir ipucu yoktu.

Vücudu kırıdamıyordu, dokunuşu beni ısıttığı gibi yakınlığıyla tenimi de yakıyordu.

Kalbim söndü. Böyle bir bilgiyi onun gözlerinden saklamak mümkün olamazdı. İlk tanıştığımızda hissettiklerini saklayabilmesinin hiçbir yolu yoktu - birbirimize yapıştığımızda değil. Kalplerimiz birbirimize karşı gürlediğinde değil.

Üzüntü beni sakat bıraktı.

"Her tarafım kan içinde," diye mırıldandım, iri ve güçlü göğsüne doğru başarısızca itekleyerek.

Kıkırdadı. "Bu iş bitmeden önce bundan çok daha fazlasını yapacağım." Kalbim boğazıma düğümlendi. "Affedersiniz?"

Başını eğdi ve boynuma sokuldu. "Daha önce senin gibi biriyle tanışmamıştım. Kaçma şansın vardı ama . Çok tuhaf sorular soruyorsun ve beni tahrik ettiğini inkâr edemem."

Daha önce senin gibi biriyle tanışmamıştım.

Ya çok zeki bir dolandırıcıydı ya da aldatmada ustaydı.

Geriye çekildi. "Sizi kendim denemek isterken neden satayım ki? Ne de olsa sipariş beş kız içindi, altı değil." Dudaklarından soğuk bir sırıtış yayıldı. "Sanki benim olman kaderinde varmış gibi. Doğru olmalı -birkaç hafta sonra doğum günüm- sen benim hayatımdaki tüm pisliklerle başa çıkma hediyeysin."

Dünyam çığlık atarak durdu.

"Doğum günün mü?"

Sırıttı. "Ekim'in ilk günü."

Dünya dönmeye başladı ama bu sefer yanlış yönde. "Terazi burcu musun?" Zar zor nefes alabildim.

Dondu kaldı.

Her kas içinde onun vücut kilitli Aşağı. Onun gözler bakışlarımla ötesine, ruhumun derinliklerine dalarken silahlara dönüştü. Onu hissettim -derin İçeriye araştırıyorum, yırtılma aracılığıyla benim Hatırlanmayan anılar varlığıma zarar veriyor.

"Sen bir Terazi'sin. Bunun ne anlama geldiğini araştırdım - oldukça ilginçti." Kalbimi elinde tutan çocuğa gülümsedim.

Sırıttı. "Dur tahmin edeyim. Ben belalıyım, öfkeli biriyim ve çok zekiyim."

Kıkırdadım, kızıl saçlarım ay ışığında parlıyordu. "Hayır, sen diplomatiksin."

"Evet... tabii." Kıkırdadı. "bakınca bundan emin misin?"

Onunla yüzleşmek için yuvarlandım ve parmaklarımla yüzünün izini sürdüm. "Çok zarıfsın."

Öfkelendi. "Bisikletimin üzerinde belki, ama başka hiçbir yerde."

"Huzurlu."

Güldü. "Um, şimdiye kadarki en büyük yalan."

Başımı salladım, sesimi ciddiyet kapladı. "Sen barışçılısın. şey için savaşırsınız. Korumak için savaşıyorsun"

ama kalbinde... nazik ve kibarsın ve bu dünyanın bir parçası değilsin." Sesim fısıltıya dönüştü. "Aynı benim gibi."

Sertleşti. "Seni seviyorum" kelimeleri gözlerinde dans etti. Henüz söylememiştik. Ama ben istedim. Kahretsin, nasıl da istiyordum.

Dudaklarım bir gülümsemeye dönüştü. "Sen de bir idealistsin."

Başını salladı, kendini aşktan ve söylenmemiş gerçeklerden geri çekti. "Tamam, buna katılıyorum." Boynumu okşadı. "Bunların hepsi kulağa oldukça iyi geliyor. Dikkat etmem gereken kötü bir özellik var mı?"

İçimi çektim, gözlerim dudaklarına kilitlendi. Beni öpmesini istiyordum. Hem de çok. "Yüzeysel ve kibirli."

Dramatik bir şekilde ofladı. "Ah, böylece mükemmellik sona eriyor." Vücudunu benimkine bastırarak mırıldandı: "Ne yazık ki onlarla en çok ben aynı fikirdeyim."

Flashback sona erdi ve beni aşağıdaki soğuk fayans zemine ve yukarıdaki öfkeli adama savurdu. Geçmişimdeki çocuğu göremiyordum. Puslu bir lens ya da hatalı bir fotoğraf gibi silikleşmişti.

Gerçek olan neydi? Neye inanabilirdim?

"Ne sikime astrolojiden bahsediyorsun?" Kill talep etti.

Parmakları boğazıma dolandı.

Tenim sıcaktan karıncalandı. Dokunduğu her santim derimin altında bir şenlik ateşi yakıyordu.

"Benimle taşak geçiyorsun. Düşüncelerimle oynamana izin vereceğimi sanıyorsan-" Öfkesi dehşetle kaynaşmıştı... Bu dehşet miydi?

Gözlerindeki kayıp bakış, ölmekte olan bir ateşböceği gibi gelip geçti.

"Benim için bir hiçsin, anladın mı? Beni tanıımıyorsun. Benim üzerimde hiçbir gücün yok. Ve kesinlikle çekmeye çalıştığın saçmalıklarla benim aklımı çelemezsin." Dudaklarını kulağıma indirdi, sert nefes alıyordu. "Bunu neden söyledin ki?"

Cevap veremedim. Hızla çarpan kalbim tüm konuşma yeteneğimi çalmıştı. "Cevap ver bana, lanet olası," diye kükredi. "Şimdi!"

Söylediği her şey yalandı. Doğum gününden bahsettiğimde bir şeyler hissetti. Geçmişinde saklı olan bir şeye tepki gösterdi. Öfkesi bir paravandı; gözlerinde parlayan yoğun tarihi acının etrafında korkunç bir duvar.

"Seninle oynamıyorum," diye fısıldadım. "Lütfen, bana bildiklerini anlat."

Geriye çekildi, yüzü kansız ve vahşiydi. "Sana asla bir şey söylemeyeceğim, çünkü sen o değilsin, lanet olsun. Bu lanet bir numara. Zalimce, gaddarca bir numara."

Kalbim çatladı, yaşam gücünü döktü. Benden sakladığı şeyi görmek için hayatımın on yılından vazgeçebilirdim.

Birden ateşi söndü ve üzerime yığıldı. Parmakları boğazımın etrafından çözüldü ve açgözlü bir nefes aldım.

Kendinden geçti, dudaklarında en ufak bir fısıltı vardı. "Sen o değilsin. Sen benim Yay'ım değilsin."

Donup kaldım, nefes nefese itirafının içimde bir şeyleri uyandırmasını diledim. Gözlerimi sıktım, bilinçsiz cüssesinin beni fayanslara daha fazla bastırmasına izin verdim.

Lütfen, unutmayın.

Beynim ağrıdı; gözlerim morardı.

Yay ve Terazî.

Hiçbir şey.

Acı içimde süzülüyordu. Gözlerinde gördüğüm gerçeğin ateş böcekleri etrafımızda uçuşuyor, her düzensiz nefeste daha hızlı ve daha hızlı dağılıyordu.

Kill'in kalçaları benimkilere baskı yapıyordu; büyük kemer tokası hassas etime sürtünüyordu. Neredeyse bilinçsiz ve acı dolu olmama rağmen, erkeksi formu içimdeki uyuyan kadınlığı uyandırdı.

Bacaklarımın arasındaki erkekliği görmezden gelemezdim. Ya da deri ve kanın altındaki onun kokusunu -gece yarısı rüzgârları ve okyanus-. Duyularım canlıydı ve onu içime çekerken kıvılcımlar saçıyordu.

Kurtulmak için kıvranıp durdum. O sonsuza dek ortadan kaybolmadan önce iyileşmeliydim, düzeltmeliydim. Çünkü kesin olan bir şey vardı ki, hiçbir yere gitmiyordum. Geçmişe dönüş kararımı pekiştirmişti. Geleceğim ne olursa olsun.

Birine -ona- olan aşkı, cevap alana kadar onu sorularla sıkıştırma kararlılığımı daha da güçlendirdi.

Kill'in gözleri cam gibi ve ağır bir şekilde açıldı. Kalçaları kasıldı, benimkilere sürtündü.

Dudağımı ısırdım, bu küçük hareketin kan dolaşımımı aydınlatan elektriğe yol açmasından nefret ettim.

Başını yavaşça kaldırdı, gözlerini kırptırıyor ve uyuşmuş görünüyor. Yarasının bulanıklığı yoğun; bir dahaki sefere bayıldığında uyanamayacağından endişelendim.

"Seninle bir anlaşma yapalım," diye fısıldadım. Sesimin nasıl da yumuşak ve uysal hale geldiğinden nefret ediyordum. Her santimi beni isteğim dışında kurbandan baştan çıkarıcıya dönüştürüyordu. Parmaklarım onun kalın, uzun saçlarında gezinmek için can atıyordu. Göğüs uçlarım, göğsünün benimkine sıkıca bastırıldığını hissetmek için gerildi.

Seksi düşünmemeliydim. Ama bu kadar yakinken odaklanabildiğim tek şey buydu.

Gözleri kocaman açılmış, beni yeşil yosunlara boğmuştu. "Pazarlık edecek durumda değilsin." Yüzünü buruşturdu, dişleri acıyla birbirine çarptı.

Sesimi alçak tutarak mırıldandım, "Pazarlık yapmak için mükemmel bir konumdayım. Seni dikmeme ve yatağa yatırmama izin , yine ve sen uyandığında ben çoktan gitmiş olacağım."

Anlayana kadar gitmiyorum.

Acı yüz hatlarını kaplamış olsa da kaşları çatıldı. "Gitmelisin. Seni durduramayacağım çok açık." İçini çekti, kızgın motorcu rolünü bıraktı. "Neden hâlâ buradasın?"

"Nedenini biliyorsun," diye nefes aldım. *Lütfen, bana nedenini söyle.*

Başını iki yana salladı. "Sen..." Durdu, fikrini değiştirdi ve "Bekle, beni yatağa atmak istediğini söylemiştin?" diye mırıldandı. Kalçaları esnedi, beni test ediyordu.

İtilmiş, dehşete düşmüş gibi davranmam ve benden faydalanmasına karşı öfke duymam gerektiğini biliyordum ama... yapamadım.

Oyun oynamazdım. Olduğum gibi davranarak kaybedecek çok şeyim ve kazanacak çok şeyim vardı. Onu son derece çekici bulduğumu saklamayacaktım. Onu istemiyormuşum gibi davranmaya çalışmayacaktım - onun sakladığı her anısı da dahil olmak üzere her şeyini.

Dünyam ailemden, arkadaşlarımdan ve hatırlamadığım bir kariyerden ona doğru küçülmüştü. Sadece o ve ben. Şimdi ve burada.

Gerçek, ilerlemenin tek yoluydu.

Gözlerimi onunkilerden ayırmadım. "Bu konuşmanın yanlış kısmına odaklanıyorsun. Eğer sana yardım etmeme izin vermezsen, öleceksin."

"Ve bu senin lehine olur, o zaman neden umursuyorsun?"

"Sana söyledim. Önemsiorum çünkü sorularım var, çok fazla sorum var ve bunları yanıtlayabilecek tek kişi sensin."

Sırıttı ama yüzü enerjisini kaybederek bir kez daha gevşedi.
"İhtiyacınız olan cevaplara sahip değilim."

"Sanırım biliyorsun."

"Peki ya ama size söylememeyi seçersem, o zaman ne olacak?"

Durakladım, kendime olan güvenim iliklerime kadar işlemişti.

"Seni yapacağım." Yumuşakça gülümsedim. "Çok ikna edici olabilirim."

Sanırım.

Gözlerini yürek parçalayan bir umutsuzluk gölgesi doldurdu, ancak bir saniye sonra kayboldu. "Bir keresinde biri bana son derece inatçı olduğumu söylemişti."

"Belli ki öyle. Aksi takdirde şimdiye kadar kalkmama izin verirdiniz ve ben de sizi iyileştiriyor olurum."

Gülümsemedi, gerginlik kaslarını düğümledi. "*Kimsin* sen?" Nereden geldiği belli olmayan bir hüzün. "Bana söyleyeceğini umuyorum."

Gözlerini kaçırdı, öfke ona enerji veriyordu. Sanki daha fazla yakın olmaya dayanamayacakmış gibi üzerimden yuvarlandı. Tavana bakarak homurdandı, "İyi, düzelt beni."

ve avuç içimi ağrıyan sırtıma bastırdım.

Kill ekledi, "Size söz veriyorum, burada yatıp beni lanet olası bir iğneyle dürtmenize izin vereceğim. Kendini daha güvende hissetmeni sağlayacaksa silahı yüzüme doğru sallamana bile izin veririm ama karşılığında bir şey istiyorum."

Kaşlarım kalktı. "Hayatından daha fazlasını mı istiyorsun? Bu biraz açgözlüce, sence de öyle değil mi?"

Başını çevirdi, yeşil gözleri benimkilere kilitlendi. "Senin hakkında her şeyi bilmek . Yara izlerini. Dövmelerini. . Ne kadar süreceği umurumda değil. Hatırlaman için ne yapmam gerektiği umurumda değil." Öfkesi arttıkça hava parıldıyordu. "Ama sana şunu söyleyeyim, eğer bana yalan söylersen seni öldürürüm. Bu kadar basit ve adil. Benimle dalga mı geçiyorsun yoksa bu gerçek mi bilmiyorum ama ne olursa olsun, bir yalan söylersen işin biter."

Parmağını kaldırarak kaba bir şekilde yüzümü işaret etti. "Bana *asla* yalan söyleme. Söylediğin anda hayatın biter ve bu" -aramızda el salladı- "aramızda her ne oluyorsa -bu saçma ateşkes- biter. Seni satacağım ve bir daha asla düşünmeyeceğim. Benden bu kadar.

manipüle ediliyorsun tatlım ve beni düşmanın yapmak istemezsin."

Bir elini yarasının üzerine vurdu, vücudu fayanslara doğru eğildi. "Bu şartları kabul ediyor musun?"

Umutla titredim. Bağlantı -açıklanamaz bağ- zonkluyordu. ". Ama karşılığında bana asla yalan söylemeyeceğine söz verirsen." O kapalı onunGözler,onunalın karık ile Keder. "Bazen aklımızı başımızda tutan tek şey yalanlardır. Sana bu sözü vermeyeceğim." Sözleri kesindi. Kesin.

Benden bu kadar çok şey istemesinden nefret ediyordum ama karşılığında ihtiyacım olanı asla alamayabilirdim. "Peki ya sana hikayeyi anlatamazsam. Ya hiç hatırlamazsam?"

Garip bir şekilde omuz silkti, çenesi sıkıştı. "O zaman karanlıkta kalman gerekecek ve ben de senden kurtulacağım. Yaptığım her şey için beni pişman etme."

Ellerim kenetlendi. "Ne için pişmanlık duyuyorsun?" *Bizimle ilgili bir şey miydi?* "Lütfen... Beni tanıyor musun, musun?" Endişe kalbimin acıyla çarpmasına neden oldu. "Lütfen..."

Öksürdü. "Git tıbbi çantayı getir. Kendimi iyi hissetmiyorum-" Yüzü gevşedi.

Lanet olsun.

Sıçrayarak ayağa kalktım, ofisten ve bilgisayar ekranlarından ayrıldım ve antreye koştum. Banyoyu bulmadan önce biri oturma odasına, diğeri de televizyon odasına açılan iki kapıyı denedim.

Beni hayatımdan çalan ve bir motosiklet çetesini yöneten bir adamın evinde yalınayak ve iç çamaşırsız koşturmak garip hissettiriyordu.

Ayrılmakla ilgili tüm düşünceler gitmişti.

Ne ön kapı ne de merdivenin yanındaki beşikte duran telefon dalga geçiyordu.

Hiçbir şey bana ihtiyacım olanı veremezdi.

Sadece yerde kanlar içinde yatan asık suratlı adam.

Ya sana söylemeyi reddederse?

Ya yorulup seni satarsa?

Düşüncelerim mantıklı bir muhakeme istiyordu ama onlara hiçbir şey veremiyordum. Sadece gidemeyeceğimi biliyordum. Henüz gidemezdim.

Bu senin tek şansın olabilir. Ona güvenemezsin.

Ona güvenmek ödemem gereken bedeldi. Dövmemin ve yara izlerimin hikâyesini ona anlatana kadar beni tutacağını söyledi. Hatırlamam bir gün de sürebilirdi, bir yıl da.

Beni tutacaktı.

Umarım.

Düşüncelerimi bir kenara bırakarak banyoya girdim; camlı duş, tuvalet ve tekli makyaj masası beni beyaz parlak mozaik karolarla karşıladı. Ayna yoktu, bu da beni neye benzediğimi merak etmek zorunda bıraktı.

Matematiksel denklemlerden oluşan bir başka resim de keskin duvarlara asılmıştı.

Bilgisayarlar ve çerçeveler. O bir dahi miydi? Kod kullanarak dünyanın iplerini elinde tutan şeytani bir deha mı?

Lavabonun altındaki dolabı açtığımda aradığım şeyi buldum. Üzerinde beyaz haç olan parlak kırmızı plastik kutuyu kaptığım gibi ofise geri döndüm.

Kill sırt üstü yatmış, bir kolunu gözlerinin üzerine atmış, dudaklarını aralamıştı.

Yanında dizlerimin üzerine çöküp çantanın kilidini açtığımda kıpırdamadı. Steril makası elime alıp harap olmuş tişörtünü kesip çıkarırken hiç kıpırdamadı.

Kanlı giysiyi omuzlarından ittim ve kolu gözlerinden uzağa düştü. Yine baygındı.

Umarım bir sonraki bölümde de böyle kalırsınız.

Tıbbi çantaya bakarak birkaç antiseptik mendil seçtim, bir iğneyi yırtıp açtım ve tıbbi sınıf ipi geçirdim. Kit iyi donatılmıştı, normal, günlük bir kitten çok daha fazla. Neden kendi pil takımı ve defibrilatörleri olan bir şeye ihtiyaç duymuştu ki?

Buna gerçekten bir cevap vermeniz gerekiyor mu?

Yaşam tarzının tehlikeli olduğu açıktı. Yerleşkedeki adamların çoğunun saygısını kazanmıştı ama hepsinin değil. Daha önce

zorlanmış ve incinmiş. Hayatın belirsizliklerle dolu olduğu bir dünyada yaşamak için arada bir bunun gibi bir tıbbi kit kullanmak gerekirdi.

Göğsündeki kanı temizledikten sonra dezenfekte etmek için yarasına yeterli miktarda Betadine döktüm, ardından gazlı bez kullanarak kanamayı elimden geldiğince durdurmaya çalıştım. Basınçla bastırarak göğsünü alkollü mendille hızlıca sildim ve uyanıp uyanmayacağını görmek için yüz hatlarını dikkatle izledim.

Hiçbir şey.

Kalbim kulaklarımda gümbürdüyordu ama ellerim sabitti. Arthur Killian'ın çıplak göğsünün yanında dizlerimin üzerine çöküp yarasının büzülmüş uçlarını sıkarken kas hafızası zihin hafızasının yerini almıştı.

İki ya da üç inç olduğunu tahmin ettim. Oldukça derin, sustalı bıçak ya da sivri uç gibi keskin bir şey tarafından açılmıştı. Kasın yırtılmamış olmasını ya da iç dikiş gerektirmemesini umuyordum çünkü elimdeki malzemelerle yapabileceğim tek şey dış katmanı dikmekti.

Kalbinin üzerinde olmadığı için şanslı. Yara göğsünün sağ tarafında, göğüs ucundan yaklaşık bir el genişliğindeydi. Gözlerim vücudunun üzerinde gezinerek sıkı kaslarını, karın kaslarını oluşturan derin gölgeleri, kılsız göğsünü ve kot pantolonunun içinde kaybolan koyu renkli mutlu izi inceledi. En mükemmel şekilde biçimlendirilmiş V kaslarına sahipti ve erkek olan her şeyle benimle alay ediyordu.

Bana saplanan kemer tokası ceketindekiyle aynı ambleme sahipti; bir abaküs ve ağzından bozuk para şelalesi akan bir kafatası.

Kapsamlı bir temizliğe ihtiyacı vardı. Her tarafı çamur ve kir , kurumuş kandan bahsetmiyorum bile.

Derin bir nefes alarak içneyi etinin içinden geçirdim ve iki tarafı birbirine diktim.

Hiç irkilmedi. Nefes alış veriş sığ ama düzenliydi. Sanırım bu bir lütuf.

Kan kaybından ölmesine izin verip çok uzaklara kaçmam gereken adamı dikerken ve ona bakarken zamanın nasıl geçtiğini anlamadım. Benimki dengede dururken onun hayatını kurtardım.

Ama huzurun bir benzeriyle ödüllendirildim. *Huzur.*
Kısmen, açıkça yetenekli olduğum bir şeyi yaptığım

Ayrıca karşılığında beni kurtarabilecek birini kurtarmak.

Bunu biliyordum. Tamamen biliyordum. Cevapları vardı, sadece benimle paylaşıp paylaşmayacağını bilmiyordum.

Son birkaç dikişten sonra Kill sert bir nefes çekti ve gözleri irileşti.

"Ah, lanet olsun, acıyor." Öksürdü ve kaslarına saplanan iğneden çalıştı.

Dişlerimi sıktım, omzuna sıkıca bastırmaya devam ettim. "Daha işim bitmedi. Yapacak birkaç işim daha var. Kıpırdamadan dur."

Öfkeyle baktı. "Beni doğruyormuşsun gibi hissediyorum."

İğneyi çekiştirerek yarasının ikinci geçirdim. "Seni iyileştiriyorum. İnleme."

Karanlık bir şekilde kıkırdadı. "İnlemek mi? Hanımefendi, ulumadığım için şanslısınız."

Yanağının içini çiğnerken dikmeye devam ettim ve bitirmeme izin verdi. Her delikte seğirdi, kasları gerildi ve nefesi kesildi.

"Başka bir yeriniz acıyor mu?"

Güldü, sonra tekrar öksürdü. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

Göz teması kurduk. Küçük bir gülümseme dudaklarımı süsledi. "Yani bilmem gereken bir kırık ya da ciddi bir kesik var mı?"

Durakladı, sanki beni anlamamış gibi sessizce baktı. Bakışlarındaki yumuşaklık karnımda keleklerin uçuşmasına neden oldu. "Hayır," diye mırıldandı. "Düzeltebileceğin bir şey değil."

Onu neyin rahatsız ettiğini sormak için can atarak nefesimi içime çektim. Derinlerde bir şey taşıyordu - onu lekeleyen, başının üzerinde bir gök gürültüsü bulutu gibi asılı duran bir şey.

Bakışlarımı indirerek son dikişi bağladım ve topuklarımın üzerine oturdum.

Vücudu buz gibi ve bembeyaz olmasına rağmen alnı ter içindeydi. Soğuk fayansın üzerinde olmamalıydı ama onu hareket ettirebilecek durumda . Kendini hareket ettirene kadar orada kalması gerekiyordu.

"Burada kal," diye emrettim, sertçe ayağa kalkarak.

Gözlerini kapattı, ağzını bir gülümseme kapladı. "Nereye gideceğim ben? Doğru dürüst göremiyorum bile."

"Ben de aynı sonuca vardım." Odadan fırladım ve banyoya geri döndüm. Makyaj masasının üzerindeki kabuk şeklindeki kaptan yüz havlularını aldım, kabı ılık suyla , ısıtmalı havlu askısından tüm banyo havlularını aldım ve ofise geri döndüm.

Son saniyede havluları attım ve ılık suyu odanın girişine koyup üst kata çıktım.

Koridorda koşup birden fazla yatak odasına bakarak meraklı mıydım? Belki, ama tek bir amacım vardı ve art niyetim yoktu.

Koridorun sonundaki odaya gelince durakladım ve içeri girdim. Yaşanmış gibi görünen tek odaydı. Büyük boy yatak yapılmamıştı, siyah-beyaz soyut örtüler bir tarafa toplanmıştı. Erkeksi sabun ve tıraş losyonu kokusu, daha fazla deri ve okyanusun tuz spreyiyle karışıyordu.

Parmak uçlarımda Kill'in yatak odasına girerek fotoğraf ya da kişisel eşya olup olmadığına baktım. Ev çok sade ve ruhsuzdu. Yatağın ucundaki kalın siyah battaniyeyi kapıp çıkmak için ilerledim ama bozuk paraların ve çakmağın durduğu masanın üzerinde bir şey gözüme çarptı. Duvara yaslanmış, defalarca elden geçmiş gibi görünen bir silgi duruyordu.

Acı kanıma karışırken kalbim sıkıştı.

"Özelliklerin ne olduğu umurumda değil. Herhangi bir burçtan olabilirsin ve ben seni severim."

Derin bir iç çekerek boynuma sokuldu. "Bana kalbini vermeye devam ettiğin sürece istediğin kişi olabilirim."

Geri çekildim, bakışlarındaki hayranlığın içinde boğuluyordum.

"Sonsuza kadar." "Her zaman için."

Silgi. Acıttı.

Kalbimin derinliklerine bir çivi çaktı ve sabırsızlıktan ağlamama neden oldu. Çözülmemiş gizemler, her nefesimde *şimdi* bilmek . Tam o anda.

Titreyen parmaklarımla silgiyi elime aldım ve Terazî burcunun pullarının soluk şeklini .

Beşinci Bölüm

Acı içinde sürüklendim, zihnim nefret ve iğrenmeyle şişmiş anılara dokunarak uzun süre oyalanamadı.

İçimdeki her şey intikam alma isteğiyle dolup taşıyordu.

Tek yaşadığım, tek yediğim, tek nefes aldığım şeydi.

Ona kadar.

Yeşil gözlü sahtekara kadar.

-Öldür

Kill'in bakışları büyük kâsenin fayansa çarpma sesiyle açıldı. Küçük bir ılık su dalgası yere sıçradı. Havluları başının yanına koyarken, battaniyeyi ıslanmaması için şimdilik uzakta tuttum.

Bir kaşını kaldırdı. "Tam olarak ne yapıyorsun?"

Kalbim hâlâ acıyordu, zihnim umutsuzca silginin anlamını çözmeye çalışıyordu. Bir anlamı vardı. Bağlantı, geri dönüş.

Gözleriyle buluşmayı reddettim. "Seni temizliyorum. Her tarafın kan içinde. Bu hijyenik değil. O zaman, eğer hareket edebiliyorsan, dinlenmek için yatağa ; eğer edemiyorsan, sana burada bir yatak hazırlayacağım ve sana yiyecek bir şeyler getireceğim."

Uzun bir süre baktı, gözleri şaşkınlık ve inançsızlıkla savaşıyordu. "Beni *temizleyecek* misin?" Yutkundu. "Beni yıkayacak, besleyecek ve kalacaksın... daha birkaç saat önce kardeşlerim seni kaçırmış ve sen Pures'in yerleşkesinde uyanmış olmana rağmen?"

Bunların çoğunu görmezden gelerek, "Pures mi?" diye sordum.

Kaşlarını çattı, hâlâ deli mi yoksa inanılmaz derecede aptal mı olduğumu anlayamamıştı. "Saf Yozlaşma. Benim MC'm. Başkan olduğumu anlıyorsun değil mi?" Eli ağır ve hafifçe titreyerek şakağıma bastırdı. "Zihinsel kapasiten konusunda ciddi endişelerim var."

Bunu da görmezden gelerek, "Nasıl başkan oldunuz?" diye sordum.

Onu konuşturmaya devam et. Dudaklarından dökülen her kelime, umutsuzca yemek istediğim bir giden ekmek kırıntısı gibiydi.

Sert bir nefes aldı. "Seni hiç ilgilendirmez."

"Neden kardeşlerinle değil de yalnız yaşıyorsun? Mutlu bir aile olarak yaşamamanın gereği bu değil mi?"

Hırladı, "Yine söylüyorum, seni . Ve ben lanet olası bir başkanım. İstediyimi yaparım, o yüzden soru sormayı kes."

Başımı salladım, kemer tokasına baktım. "Tamam. Konuşmak istemiyorsan pantolonunu çıkar."

Yarı güldü, yarı inledi. "Sen tanıdığım en tuhaf kadınsın." Gömleksiz yüzüne baktı. Gözlerinde alaycı gülümsemeler yerine ciddiyet parlıyordu. Aynı anda hem daha genç hem de daha yaşlı görünüyordu; bu da bana kaba dış görünüşünün altında yatan içtenliği gösteriyordu. "Beni yatağa atmak ve pantolonumu çıkarmak mı istiyorsun?" Kelimeler neşeli gibi görünüyordu ama ses tonu... Değildi.

Midemde bir şeyler kıpırdadı, kalbimdeki kıpırtıdan daha güçlü bir kıpırtı. Kafa derim yoğun bir şekilde karıncalandı ve sessiz uğultulu bilgisayarların bulunduğu yüksek tavanlı oda durgun bir farkındalıkla doldu.

Hızla atan kalbime lanet okuyarak yutkundum.

"Bana izin verir misin?" Fısıldadım.

Kill nefesini içine çekti, midesi dalgalandı. Göğüs kafesindeki kırmızı, çiğ dikişler etinin beyazlığına karşı kızgın görünüyordu. Kaburgalarının yanlarından görünen bir dövmenin kenarı, tam bir sırt parçasına işaret ediyordu.

"Kim olduğunu öğreneceğim, Unutkan Kız. Ve bulduğumda, benden güvende olmayacaksın." Sesi etrafımda fısıldıyordu; kurtulabileceğimden şüphe duyduğum bir tuzak.

"Buna güveniyorum. Kim olduğumu öğrendiğinde bana söyle." Bakışlarına baktım ve dileğimi ilettim. *Hayatımı çöz.* O zaman anlaşılabilir bir bağlantıyla karanlıkta kilitli kalmayacaktım.

Elim geçici olarak tokasına gitti. Tek kelime etmeden beni itti ve kemere uzandı. Sağ kolunu yana bırakarak yüzünü buruşturdu. "Bir daha düşündüm de, bunu tek elle yapamam. Yardım etmen gerekecek."

Derin bir nefes alarak ağır gümüş tokayı açmasına yardım ettim, sonra üst düğmeyi açıp elini fermuardan çekerken onunla göz göze geldim.

Konuşmadık ama aramızda çok keskin ve ahenkli bir şey vardı. Fısıltılı dizelerle, zar zor kabul edilen sözlerle konuşuyordu.

Kill boğazını temizledi.

Hareket etmedim.

Sonra parmaklarım onun en mahrem yerinde gezindi, fermuarını kavradı ve yavaşça, ah çok yavaşça aşağı çekti.

Dişlerini sıktı. Kot pantolonu açıldı ve koyu gri boxer külotu göründü. Kalçalarını kaldırarak onları aşağı çekmem için bana alan açtı.

Gözlerim kısa bir süreliğine masanın altında duran silaha kaydı. Saniyeler içinde ona doğru sürünebilirdim. Ayağa kalkıp uzaklaşırken silahı kafasına dayayabilirdim. Ölmeyecekti, kanamayı durdurduğuma göre ölmeyecekti.

Soru sormama gerek yoktu. Bilmem gereken her şey bana verilmişti.

Ama

yapamadım.

Yapamadım

işte.

Tek ses, ağır kot pantolonunun geniş bacaklarından kayarken çıkardığı takırtıydı. Kalçaları soğuk fayansların üzerine düştü ve gözlerim sol bacağının tamamını kaplayan devasa bir sanat eserine takıldı. Köpüklerin arasında gizli semboller, denklemler ve vaatlerle birlikte dalgaların çarpışması resmedilmişti. Kızıl saçları gelgitle birlikte yukarı akan ve donunun içinde kaybolan bir kız, yeşil denizkızı kuyruğu dizini öperken seksi bir şekilde gülümsedi. Lanet Terazi burcu da oradaydı - tekrar tekrar tekrarlanıyordu - unuttuğum bir şeyin başka bir hatırlatıcısı.

"Bir motorcu lordundan beklediğim gibi biri değilsin."

"Beklentilerin mi vardı? Bu çok tehlikeli."

Bacağındaki güzel renklerin izini sürmek isteyerek gerildim. "Her şeye rağmen ortak bir noktamız var gibi görünüyor," diye fısıldadım.

Sertçe nefes aldı ve ayağıyla kumaşı tekmeledi. Gözleri tişörtle kaplı tarafıma kaydı, sanki kumaşın altındaki dövmemi görebiliyordu. "Öyle görünüyor."

Şifreli cevabı meme uçlarımla sertleşmesine neden oldu. İnkâr edilemez bir şey beni ona çekiyordu. Anlayabileceğimden şüphe ettiğim bir şey.

Sarsılarak harekete geçtim.

İlk kabarık beyaz havluyu kaparak kalçasına dokundum. "Kalk. Bunu altına koyacağım."

Sırıttı. "Fayansların ıslanmasından endişeleniyorsan, hiç zahmet etme."

Kaşlarımı çattım. "Bu senin için. Donuyorsun. Vücudun yeterince acı çekti."

Dondu kaldı; gözleri benimkileri aradı, daha önce hiç olmadığı kadar derin ve sertti. "*Kimsin* sen?" diye tekrar nefes aldı. "Rahatsız olmam ya da kan kaybından ölmem seni neden ilgilendiriyor?"

"Sana bakacak biri var mıydı?" Başka bir kadının ona yakın olduğu düşüncesinden nefret ediyordum.

Kıskandım.

Gözlerini dikip bakmayı hiç bırakmadı. "Ne fark eder ki?"

"neden bu kadar gizemli? Ölmene izin veremem."

"Başka bir kız olsa silahı eline alır almaz tetiği çekerti."

"Ben sana yardım etmeseydim kim edecekti?" diye sordum. Yalnız yaşıyorsun. Yerleşkedeki adamların yarısı senden yana, yarısı değil . Yasal olduğundan şüphelendiğim şeylerle dolu bir ilk yardım çantan var ama yine de ölmeni engellemek istememe şaşıırıyorsun. Bence asıl soru şu: *Sen* kimsin?"

Söyle bana.

Bir dakika boyunca yanıt vermedi, havluyu altına sermem için kalçalarını tekrar kaldırdı. Boxer-şortu o kadar dardı ki, büyük ama sarkık sikinin belirgin hatlarını gizleyemiyordu.

Sesi bir lanete dönüştü. "Hiç kimse." "Hiç kimse mi?"

"Ben hiç kimseyim. Ve kimse bana yardım etmezdi. Benim dünyamda ya hayatta kalırsın ya da ölürsün. İkisinden birini yapman için başkalarına güvenmezsin. Bu öğrendiğin ilk derstir." Sesindeki acı kalbimin etrafını sardı, sıkıdı.

"Kulağa eğlenceli bir ders gibi gelmiyor. Bunu sana kim öğretti?" Fısıldadım, omuzlarına doğru süründüm ve oturması için yan tarafına vurdum, böylece gövdesinin altına başka bir havlu yerleştirebildim.

Gözlerini benimkilerden ayırmadan itaat etti. "Seni neden şımarttığımı bilmiyorum ama eğer bilmek istiyorsan, babam."

Baba.

"Çiçeğim, fazla uzaklaşma. Sadece bir saniye sürecek."

Babama gülümsedim. Dileğime boyun eğen ve tüm zamanların en sevdiğim filminden sonra bana Buttercup adını takan büyük, güçlü oyuncak ayıcık babama: Prenses Gelin.

Güneş batıyor, iri gövdesini kırmızı-turuncu bir renkle siluet haline getiriyordu.

Kısa bir anı soldu. Babamın sesi sanki az önce konuşmuş gibi kulaklarımda yankılanıyordu ama neye benzediğini, nasıl koktuğunu, hatta hâlâ hayatta olup olmadığını bile hatırlayamıyordum.

Ev özlemi ve umutsuzluk boğazımda bir gözyaşı yumağı oluşturdu.

Kill geçmişe yaptığım yolculuğu fark etmemişti; yeni bir acı dalgası onu kesip geçerken gözleri sıkıştı.

Ellerimi meşgul ederek mırıldandım, "Ne oldu? Baban sana neden böyle acımasız bir ders verdi?"

Yüzü kapandı; hırlarken gösterdiği tüm sıcaklık kayboldu, "Hiçbir şey olmadı. Seni hiç ilgilendirmez." Parmaklarını bileğime dolayarak saldırdı.

Dondum kaldım.

"Ondan hiç bahsetmemeliydim. Bana başka soru sorma, özellikle de onun hakkında. Anladın mı?"

Kalbim boğazımda düğümlendi; başımı salladım. Parmakları sıkıdı, parmak uçlarımda küçük kalp atışları titreşene kadar kan dolaşımımı kesti, sonra bıraktı.

Derin bir iç çekerek düşünceli bir şekilde tavana baktı.

diz çöktüm, korkuyordum, endişeliydim ve en çok da meraktan yanıyordum. Geçmiş unutan sadece ben değildim. Kill de

aynı şey.

Yavaşça ellerimi ılık su dolu kabın içine soktum ve fanilayı sıkarak fazla arındırdım. "Özür dilerim," diye fısıldadım. "Seni üzmemiştim." Bezi silkeledim ve karnındaki kurumuş kanın üzerine yerleştirdim.

Gözleri sıcaklıktan parladı. Yukarı baktı, bakışları kilitlendi. "Sen çok tuhaf bir kızsın."

Kız.

Kadın değil.

Neden o anda beni bir kadın olarak düşünmesini gerçekten istedim?

Beni çıplak görmüştü. Etkilenmişti. Değil mi?

Dikkati, tişörtün altındaki çıplaklığı gizlemek için çok az şey yaptığı bacaklarımın arasında gezindi. Sessizce inledi, bunu acı olarak maskeleydi ama içindeki bir şey tepki verdi. İlkel bir şey.

Gözlerim kasıklarına kaydı. Sarkıklık yerini daha sert bir şeye bırakmıştı, zavallı kansız vücudu güneşe malzeme göndermeye çalışıyordu.

Bu kadar sevinmemeliydim ama küçük bir gülümseme ağzımı kapadı. "En azından muhtemelen hayatta kalacağınızı biliyoruz."

Yere baktı, gözlerinde öfke vardı, sonra onun yerini alaycı bir eğlence aldı. Yarı gülümsedi. "Sanırım bu herkes için iyi bir haber."

Utangaçlık üzerime çöktü ve başımı eğip nemli bezi onun çürük ve kirli gövdesine sürterek yavaşça temizledim.

Aramıza sessizlik çöktü ama garip değildi. Daha çok dinlendirici... *huzurluydu.*

Kirli bedenini pembe bir temizliğe dönüştürürken dakikalar geçti.

Bezi kabın içinde döndürerek sıktım ve dövmesini yakından inceleyerek sol bacağını yıkadım.

Arthur boğazını temizledi. "Bana kendi payına düşen soruları sordun. Sıra bende. Senin adın ne?"

Ellerim diz kapağında hareketsiz kaldı.

İsim?

Gözlerimi kapattım, içimde bir şeyler arıyordum. Başım ağrıyordu, beni geriye doğru itti, kilitli bir kapıyı çarptı

yüzümde.

Temizliğe dönerek, "Bilmiyorum" diye fısıldadım. "da ne demek?"

Omuz silktilim. "Sen göz bağımlı önce minibüste uyanmam dışında hiçbir şey hatırlamıyorum."

"Hiçbir şey mi?" Sesinde yarı şaşkınlık, yarı inanmazlık vardı. "Bu saçmalığı uydurduğunu sanıyordum."

Başımı salladım, bir kez daha bezi temizledim. Su artık griydi ve kıpkırmızıya boyanmıştı. "Keşke, o zaman ihtiyacım olan cevaplara sahip olabilir ve hala burada ne yaptığımı anlayabilirdim."

Kill çenesini sıktı. "Sanırım hayatta kaldığım için senin boktan hafızana teşekkür etmeliyim."

Vücudunun diğer tarafına geçerek kumaşı sağ bacağının üzerinde gezdirdim, gözlerim dövmesinden hiç ayrılmadı. Eski görünüyordu. Rengi biraz solmuştu ama çizgiler keskin ve iyi çizilmişti.

"Bu ne anlama geliyor?"

Nefesini içine çekti ve hemen savunmaya geçti. "Seninki ne anlama geliyor?"

Topuklarımın üzerine oturdum. "Az önce söyledim ya, hiçbir şey hatırlamıyorum."

"Benim mürekkebimi bilmenin bedeli bana senin hikayeni anlatmaktır. Ve bu ödeyemeyeceğin bir bedel gibi görüldüğünden..."

"Tasarımına karşı bu kadar korumacı mısın?"

"Sen değil misin?"

Öfkelendik.

Göğsüm tişörtün altında yükselip alçaldı. Arthur'un kasları öne çıkarken, yarasının etrafındaki kan parlıyordu.

Sonunda başımı eğdim ve temizliğime devam ettim. "Peki."

"Senin bir aksanın var. Yurtdışında yaşayıp yaşamadığını hatırlıyor musun?" diye sorarak aramızdaki düşmanlığı ortadan kaldırdı. Sadece bir saat önce birbirimizi öldürmekle tehdit ettiğimizi düşünmek garipti. Şimdi çoğunlukla çıplaktı ve onu yıkamama izin veriyordu. Bazı açılardan, inkar etse de, bana güveniyordu. İnkâr edemeyeceğim ya da açıklayamayacağım bir şekilde ben de ona güveniyordum.

"Hayır," diye mırıldandım, göğsündeki son kiri temizlerken. Bezi durulayarak yüzünün üzerinde . "İzin verir misiniz?"

Gerildi, sonra yavaşça başını salladı.

Sonsuz bir nezaketle bezi yanağına bastırdım, çamuru, kanı ve savaşın izlerini temizledim. Kirler temizlendiği için küçük çizikler görünüyordu. Yanağı yüzüne yediği bir yumruktan dolayı hafifçe yarılmıştı ve kulağındaki küçük yırtık iyileşecekti. Omzundaki bıçak yarası dışında şaşırtıcı bir şekilde hiç yara almamış görünüyordu.

Dudağımı ısırdım, gözlerinin altını ve alnına kadar dikkatlice silerken konsantre oldum. Uzun saçları fayansları ve altındaki havluyu lekeliyordu.

"Sana bir şey diyebilmem gerekiyor," diye mırıldandı, bezi çenesinde nazikçe gezdirirken.

Başımı kaldırdım, çimenli bakışları beni esir almıştı. "Bana bir şey ver. Sana seslenmemi istediğin bir şey."

Buttercup.

Bu fikri hemen reddettim. Bu babam için çok değerliydi. Eğer onu hatırlayamıyorsam, sahip olduğum tek şey buydu. Bir an şefkatli ve normal görünen, sonra zalim ve canavarlaşan bir adamın bunu sahiplenmesini istemiyordum.

Başımı salladım. "Benim bir önerim yok. Sen seç." Kıkırdadı.

"Pek yaratıcı sayılmam."

Kirli yüz bezini suya bırakıp başka bir havlu almak için uzaklaştım. Arthur aniden hareketlendi, belimden tuttu ve beni üstüne çekti.

Bedenim onunkinin üzerine yayılırken yüzünü buruşturdu, göğüs göğüsekılçalar kılçalara. Onun cüssesinin üzerinde yatarken kendimi çok narin ve dayanıksız hissediyordum. Kasları sertti, teni altımda ısınıyordu.

Kıvrandım.

Bana sadece daha sıkı sarıldı. "Yaptığın her hareketin beni etkilediğinin farkındasın değil mi? Vücudunun gizli olması gereken yerlerini görmek beni delirtiyor." Ensemi avuçlayarak beni daha da yakınlaştırdı. "Tişörtümün altında iç çamaşırı giymiyorsun, beyin sarsıntısı geçiriyorum ve kansızım, ama bu düşüncelerimin yapmamam gereken şeyleri düşünmesini engellemiyor."

Bekle, tişörtü mü?

Hareket etmeyi bıraktım. "Seni rahatsız ettiğim için beni mi suçluyorsun? Beni soyundurdun. Hatırladın mı?"

Soğuk bir şekilde gülümsedi. "Rahatsız olduğumla ilgili bir şey söylemedim." Yüzü sertleşti. "Karşımda çıplak durman başka bir şeydi, benimle ilgilenirken onunla alay etmen tamamen başka bir şey."

Ciğerlerim birbirine yapıştı.

Kolu belimden kalçalarımın doğru uzandı ve beni sıkıca kendisine bastırdı.

Karnıma saplanan ereksiyonunun sertliği karşısında nefesim kesildi. "Görünüşe göre vücudum kaybettiği kanı oldukça hızlı bir şekilde telafi ediyor."

Konuşamadım.

"Başından beri planın bu muydu? Gitmene izin vermem için beni önemseydiğini düşünmemi sağlamak mı? Neyin dışında... nezaketin mi?" Çenemi kavradı, gözleri benimkilere dikilmişti. "Çünkü eğer planın buysa Unutkan Kız, o zaman beni hiç tanıımıyorsun demektir." Sesi ölümcül bir fısıltıya dönüştü. "Ben 'düzgün' kelimesini bilmiyorum. Hayat, affetme, nezaket, doğru ve yanlış bilgisiyle birlikte o lanet kelimeyi de benden söküp aldı."

Ses tonundaki vaatten ürperdim - ham duygularla damlıyordu... *gerçekle*.

Geçmişinde her ne olduysa, onu benim yanıklarım kadar yaralamıştı.

"Hiçbir planım yoktu," diye fısıldadım.

Bana doğru itti, sikinin sertliğiyle klitorisimi zedeledi. "Yine de sen kazandın, değil mi Unutkan? Neredeyse çıplağım ve havlulardan yapılmış derme çatma bir yatağın içindeyim. İstediyin bu değil miydi?"

Nefesim ciğerlerimde tıkanı. "Niyetim asla seninle yatmak değildi."

"Saçmalık."

"Affedersiniz?"

"Beni istiyorsun. Tanıştığımız anda bunu gözlerinde gördüm."

Öfke damarlarımda dolaştı. "Tanıştığımız anda, ölümün ve savaşın ortasında gözlerimi bağladın. Seks aklımın ucundan bile geçmiyordu."

Başını iki yana salladı. "Demek istediğim bu değil ve sen de bunu biliyorsun."

Kendime rağmen, ellerinin kalçalarımnda olduğu ve yerleşkede beni soyarken aramızdaki yoğunluğun anısı geri geldi.

İçimi bir sıcaklık kapladı.

Korku yoğun ve hızlı bir

şekilde geldi.

Ya evliyse? Ya da konuşulduysam? Bu kızgın, hasarlı yabancının niyetlerimi çarpıtmasına izin verirsem kime ihanet etmiş olurum?

Korunup korunmadığımı ya da cinsel deneyimim olup olmadığını bilmiyordum.

Hiçbir şey bilmiyorum.

Gözyaşları tekrar diken diken oldu ve açıklanamayan bir nedenden dolayı Kill bana izin verdi.

Git.

Koşarak uzaklaştım, ayağa kalktım. Gözlerime engel olamadım. kalçalarının arasındaki ereksiyona kilitlenmesini engelledi.

Sırıttı ama hüzünlüydü, anlayamadığım bir şey saklıyordu. "Bunu bir daha söylediğimi duymayacaksın, o yüzden iyi dinle."

Durakladım.

Sanki doğasında olması gereken iki kelimeyi söylemek ona fiziksel olarak acı veriyormuş gibi yutkundu. "Teşekkür ederim," diye tersledi. "Beni öldürmediğin ve kaçtığın için teşekkür ederim. Beni diktiğiniz için teşekkür ederim." Derin bir nefes alarak dikleşti ve dengesiz bir şekilde ayağa kalktı. Sallanarak ilerlerken ofis koltuğuna tutundu.

Onu yakalamak için hareket ettim. "Ayakta durmamalısın. Henüz değil."

Başını iki yana salladı. "Geceyi lanet olası ofisimin zemininde geçirmeyeceğim."

"Sana bir battaniye getirdim. Seni rahat ettirebilirim."

Başını salladı, alnı çatılmıştı. "Hiç şansın yok."

Beni yakaladı, bir kolunu omuzlarıma doladı ve beni bir koltuk değneği gibi kullandı. "Beni yatağa götür, Unutkan Kız. Kendimden geçmeye ve bu lanet günü geride bırakmaya hazırım."

Altıncı Bölüm

Hayatım boyunca yalanlarla beslenmişim. Gerçek olmayan şeylerin kokusunu almakta ustalaşmışım. Ve şu anda evimde ikamet eden kadın - beni iyileştiren kadın - korkunç derecede zehirli kokuyordu. Öyle bir kokuydu ki bu, bir kalp atışıyla kaçıp bir sonraki kalp atışıyla onu becermek istememe neden oluyordu.

Artık yüzleşecek kadar güçlü olmadığım şeylerle yüzleşmemi sağladı.

Beni dolandırıcılığının ötesine baktırdı ve arzulattı.

-Öldür

"Hayır. Yapma!"

" 'Hayır' benim lügatımda yok . " "Ama senin-"

"Hiçbir şey olmamam gerekiyor. Özellikle de bir hainin bebek bakıcısı."

Duman kokusu duyularımı bir uyuşturucu gibi ele geçirdi; beni beyaz bir dehşete boğan korkunç, zayıflatıcı bir uyuşturucu. Hiç anlamadığım bir korku nefes alamayana kadar kalbimi sıkıştırdı. Yardım isteyene kadar ciğerlerimi tıkadı.

Sonra yanan mobilyaların çıtırtısı ve yanığı o kadar gürültülü bir şekilde ortaya çıktı ki, korkutucu derecede .

"Yardım edin!"

Aldığım tek yardım soğuk bir kahkaha oldu. "Yan, bebeğim. Yan."

Beni uykumdan koparan, yüzleşmek istemediğim bir gerçekliğin içine atan iri eller beni uyandırdı. Hiçbir bağımın olmadığı bir gerçekliğe.

"Tanrı aşkına, kadın." Kill eğildi, yeşil gözleri gözlerimin içine daldı.
"Bağırmayı kes."

Onu.

Sevgilimin yeşil gözleri.

Katilimin yeşil gözleri.

Geçmiş beni pençesine aldı, beni dumana, alevlere ve acıya geri sürükledi.

Çığlık attım. Gözyaşlarımın, korkularımın ve son saatlerdeki gerginliğimin sel kapakları durdu ve her şeyi yüksek bir feryatla kismaya başladı.

Hıçkır

hıçkır

ağladım.

Ağladım

.

Tamamen dağıldım.

Ve bunu tek başıma

yaptım.

Arthur Killian yatağımın yanında öfkeli bir şekilde dururken ben bir keder vahasıydım. Dünün titreşimleri geri geldi, anı kar taneleri gibi etrafımda uçuştı.

Kaçırıldı.

Satılma tehdidi. Onu dikmek.

Sonunda bir duş almanın ve yumuşak, sıcak bir yatağa gömülmenin verdiği rahatlama.

"Tanrı aşkına, dur." Kill başını salladı. "Kes şunu, yoksa ağzını tıkamak zorunda ."

Anında durdum. Gözyaşlarım sanki hiç var olmamışlar gibi kurudu ve nefes alış verişimdeki düzensizlik azaldı.

Derin bir iç çekti. "Çok daha iyi." Güzel yeşil gözleri kan çanağına dönmüştü ve yorgundu ama yüzünde sağlıklı bir parıltı vardı ve çene hizasındaki saçları yüzünden geriye doğru taranmıştı. Siyah tişörtü el emeğimi saklıyordu ama sağ kolunu vücuduna siper etmişti.

baktım, odayı gözümün önüne getirdim. Beyaz duvarlar, şeffaf perdeler ve sıradan dekorasyon dünyanın herhangi bir şehrindeki herhangi bir otelde olabilirdi.

Beni buraya kilitledi.

Merdivenleri eziyetli bir şekilde çıktıktan sonra beni bu odada yalnız bırakmış ve anahtarı çevirmişti. Ona bakmama izin verdi ve sonra beni kilitledi.

Bir mahkum gibi.

Battaniyenin altında daha yükseğe kayarak, pencereden süzülen güneşin sıcak parıltısı karşısında gözlerimi kısıtım. "Kasların bu kadar ağrımayana kadar bir askı takmalısın." Sertleşmiş kolunu işaret ettim. "Dikişlerin yırtılmasını istemezsin."

Yataktan uzaklaştı. "Artık benim hemşirem değilsin. Ayağa kalk. gereken bir iş var." "İş mi?"

Başını salladı. "Beni... ah evet, nefret ettiğim o kelime... *minnettar* kılarak kendine biraz zaman kazandırmış olabilirsin ama gereken insanlar, organize etmem gereken işler var." Yorganı tutarak üzerimden çekmeye çalıştı ama ben kıvrıldım ve bırakmadım.

Kaşlarını çattı.

"Yapacak işlerim var tatlım ve seni burada tek başına bırakmayacağım. Sana güvenmiyorum. O yüzden benimle geliyorsun."

"Dün gece hayatını kurtardım, yine de bana güvenmiyor musun?" Kollarımı bacaklarıma dolayarak battaniyenin sıcaklığına sarıldım.

Dün gece kurduğumuz bağa ne oldu? Ateşkese?

Sırıttı. "Sana güvenmememin *nedeni* dün gece hayatımı kurtarmış olman." Banyo kapısının yanındaki siyah lake şifonyere doğru ilerleyerek bir çekmeceyi açtı ve içinden birkaç giysi çıkardı. Sörf şortu ve üzerinde İNTİKAM TATLI OLACAK yazan başka bir siyah tişört.

Ona baktım. Öfkeli ve acılı görünüyordu; dün gece kısa da olsa gördüğüm adamdan eser yoktu. Birine karşı kan davası olduğunu inkâr etmek mümkün değildi.

"Bunları giy. Öğleden sonra sana kıyafet alırlar." "Beni şimdi mi giydiriyorsun?"

"Çıplak dolaşmak ister misin?"

"Hayır."

Kapıya doğru hışımla yürüdü. "Güzel, giy şu lanet kıyafetleri."

Aniden yönünü değiştirdi ve yatağa doğru tepinmeye başladı. Siyah pantolonunu, tişörtünü ve büyük motorcu botlarını çoktan giymişti. Yorganın ucundan tutarak üzerimden yırttı, beni açıkta ve üşümüş halde bıraktı.

"Hey!" diye bağırdım, beni sırtüstü yatırdı ve tişörtümün eteklerini yukarı çekerek altımdaki çıplaklığı ortaya çıkardı. Gözleri amıma ya da göğüslerime değil, sol yanıma boydan boya süsleyen dövmeyle takıldı. Renkleri kalçama ve bacağımanın çevresine kadar takip ederken burun delikleri alevlendi.

Yüzü karardı, bakışları sorularla çalkalanıyordu. "Gerçekten bununla ilgili hiçbir şey hatırlamıyor musun?" Kalça kemiğimi dürttü; kobalt mavisi unutma beni çiçekleri, altındaki dumanın siyah gölgesi arasında neşeyle dans ediyordu.

"Hayır."

Çirkin, parlak yanıklarımı dürttü. "Ve bu. Bana bu kadar kötü yanmak kadar travmatik bir şey hatırladığını söyle. Kim yaptı bunu? Ne oldu?"

"Nasıl oldu bilmiyorum."

Yan, bebeğim. Yan.

Titredim. Etek ucunu onun büyük pençesinden çekip alarak üzerimi örttüm. Geceyi *onu* düşünerek mi geçirmişti? Ona hatırlattığım bu gizemli kızı mı?

"Bundan emin misin?" Uzun boyluydu, üzerimde yükseliyordu. "Ya yıllar önce biri seni öldürmeye çalıştıysa? Bu, onu engellemek için yeterince travmatik olur muydu?" Çenesi kelimeleri çiğnedi, yine bir şey söylerken çok şey saklıyordu.

Evet. Hayır. Hayır. Bilmiyorum.

Yeşil gözlü.

Yeşil gözlerinde her şeyin cevabı vardı.

"Yaşadığım travma, adamlarınız tarafından götürüldüğüm için engellendi." Kolumu kaldırdım ve ona ön kolumun altındaki küçük yanığı gösterdim. "Dün gece bir şey oldu. Yine yandım. Belki de beynimde bir şeyi tetikledi ve hafıza kaybı yaşadım."

"Öyle *iddia ediyorsun*. Gerçeği söylemek için son şansın." Üzerime eğildi, bakışlarımı inceledi. "Numara yaptığını itiraf etmek için son şansın. Seni satmamaya karar verdim... şimdilik. Dün gece bana yardım ettiğin için bunu onurlandıracağım. Bana lanet gerçeği söyle." Duruşu, tüm bunların özenle hazırlanmış bir oyun olduğuna tamamen inandığını gösteriyordu. Güçlü yüz hatları beni tökezletmeye kararlıydı.

Başımı salladım. "Doğruyu söylüyorum. Gerçekten hiçbir şey hatırlamıyorum. Kim olduğumu bilmeyi tercih etmez miydin sanıyorsun? Ailemi, adımlı, bu hayattaki *amacımı* hatırlayabilmeyi?"

Geri , soğuk bir şekilde sırttı, yüzünde anlayıştan eser yoktu. "Sanırım Unutkan Kız lakabın kalıyor." Bir elini kaldırarak beni işaret etti. "Hatırladığında anlayacağım, tatlım. Gözlerinde görecekim ve o zaman geleceğini tartışacağız."

Dişlerimi sıktım, kendini beğenmişliğinden, dün gece kurabildiğimiz küçük bağıın yerini alan soğuk ilgisizliğinden nefret ediyordum. Cevap veremedim.

"Giyin. Geç kaldık."

Başka bir şey söylemeden odadan çıktı ve beni yatağıın ucuna bıraktığıı sörf şortu ve tişörtü giymek zorunda bıraktı.

Hapishane.

Kill beni evinden alıp bisikletinin arkasına bindirdiğinde ve sıcak güneşin altında kalabalık yollarda ilerlerken ne beklediğimi bilmiyordum. Yerleşkeye dönme ya da bir doktora gitme fikirleri -ki muhtemelen tavsiye edilirdi- hatta yemek yiyebileceğim bir restoran kavramı bile çok uzak değildi.

Ama hapishane?

Bu hiç aklımdan geçmedi.

Kill motosikleti park yerine park etti ve bana nezaketle verdiği kaskı geri aldı.

Bir suçlunun acımasız sertliğine bürünmüş bir beyefendinin tavırlarına sahipti.

Kahverengi deri ceket, gerekli siyah tişört ve pantolonun üzerine geçirdiğı iyi dikilmiş siyah blazer ceketini gizliyordu. Gangsterlik oynamak için ofisten kaçmış kötü bir iş adamına benziyordu.

Ama gerçeğı biliyordum. Onunla ilgili hiçbir şey rol yapmıyordu.

Ellerini uzun saçlarında ve tek bir hareketle zahmetsizce şekillendirilmiş ve şık görünmesi için geriye doğru salladı.

Bu kadar yetenekli görünmesinden nefret ediyordum. Teni sağlıklı bir bronzlukta idi, yeşil gözleri zekâyla parlıyordu ve saat beş yönündeki gölgesi kesilmişti ama kırılmamıştı. Hareket edişindeki acıya tanık olana kadar, dün gece kan kaybından neredeyse öleceğini asla tahmin edemezdin.

"Neden burada duruyoruz?" Gözlerimi güneş ışığından korumaya çalıştım.

"Oraya girmek

zorundayım." "Neden?"

Kaşlarını çattı. "Gerçekten sorularına cevap vermek zorunda olduğumu mu düşünüyorsun?" "Seninkilere cevap vermemi istiyorsun."

Öfkelendi. "İyi. Patronum içeride." Yüksek, tehditkâr binaya baktı, sonra tekrar bana döndü. "Kahretsin, bunu hiç düşünmemiştim."

Ensesine masaj yaparak bana soğuk soğuk baktı. "Buraya gelmeye o kadar alıştım ki ziyaretçi giriş kartlarını ya da seninle ne halt edeceğimi hiç düşünmedim."

Böyle bir yere girme düşüncesi tüylerimi diken diken etti. "Seninle gelmek istemiyorum."

Kıkırdadı. "Sen de ben de. Seni Wallstreet'in önüne çıkarmamın imkanı yok. Seni içeri sokabilsem bile."

"Wallstreet?"

Dudaklarını birbirine çarptı, sonra da tersledi. "Hiçbiriniz-"

"Lanet olası iş." Florida Eyalet Hapishanesi'nin dışında kendimi açıkta ve fazlasıyla savunmasız hissetmeme rağmen, küçük bir gülümsemeye çalışarak onun yerine sözümü bitirdim.

Dün hafızamın olmamasının bir lütuf olduğunu düşünüyordum; korkudan katatonik olabileceğim yerde bana güç veriyordu. Ama şimdi... şimdi sanki yabancılar benim hakkımda benden daha çok şey biliyormuş gibi hissediyordum, sırlarım sahipsiz bir şekilde etrafta yüzüyor, gittikçe ulaşılamaz bir yere sürükleniyordu.

Kill bir elini çenesine götürdü ve yarası kendini belli ederken yüzünü buruşturdu. Sonra gözleri parladı ve arka cebinden bir cep telefonu çıkardı. "Bir bebek bakıcısı çağıracağım. Sana göz kulak olur."

"Lanet bir haine bebek bakıcılığı yapmayacağım."

Cümlenin şiddetiyle sarsıldım. Sorular hızla peşi sıra geldi. Hain kimdi? *Ben mi?* Rüyam geçmişimden mi geliyordu yoksa sadece hayal gücümün bir ürünü müydü?

Aşağıdaki yanıkların izini sürerken parmaklarım yan tarafımı gıdıkladı. Böyle mi oldu? Ev yangını mı?

Diğer insanların etrafında olmayı hazmedemiyordum. Kill benim bağlantımdı. Yakınımda tutmam gereken yeşil gözlü cevap. Başka kimseyi istemiyordum.

Başımı kaldırdım. "Bekle! Kalacağım. Kaçmayacağıma söz veriyorum."

Durakladı, başparmağı ekranın üzerinde geziniyordu. "Sana güvenmiyorum."

". Dün gece yapabileceğini kanıtladım."

Başını iki yana salladı. "Dün gece ve bugün tamamen farklı iki varoluş, tatlım."

Bisikletten indim. "Katılıyorum. Ama beni evinde yatağa bağlı bırakabilirdin. Neden ?"

Çenesi öfkeyle çalıştı. "Hakkımda düşündüklerinin aksine, ben sadece benden bunu *isteyen* kadınları bağlarım." Sanki bu bir yalanmış gibi sesini alçaltması midemde küçük bir dalgalanma yarattı. "Ne kadar bilmiyordum. Bunu riske atamazdım."

"Ve siz beni çığlık atıp dikkat çekebileceğim bir yere götürmenin daha iyi bir alternatif olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

Alnı çatıldı, yeşil gözleri parladı. "Yani yatağa zincirlenmeyi, hareket edememeyi, bütün gün boyunca yemek, su ve tuvalet imkânlarından yoksun kalmayı mı tercih ederdin?"

Gözlerimi kırptım. "Hayır."

"Buyurun o zaman. Bir şey değil, bu arada." Gözlerini devirdi. Öne doğru bir adım atarak beni iri cüssesiyle sıkıştırdı ve bisikletine yasladı. "İki seçeneğin var. Centilmenlik yapıp hangisini istediğine karar vermene izin vereceğim."

Bakışlarının şiddetiyle midem takla attı. Tenim karıncalandı ve parmaklarım ona dokunmak için kaşındı - sadece onu küçük, minicik bir şekilde tanıdığıma dair bir kanıt bulmak için.

Elini kaldırıp yanağımı kavradı. Başparmağının sertliği alt dudağımı okşadı. Tenim karıncalandı ve

daha fazla, ama dokunuşu tatlı değildi. Yoğunluğu neredeyse vahşiceydi. "İki seçeneğin var. Birincisi, olduğun gibi garip bir kız olmaya devam et ve burada kal, bir santim bile kıpırdama ve ben gelene kadar sabırla bekle."

Başparmağı boğazımdan aşağı inip boynumun dibindeki çok hassas ve son derece savunmasız noktaya oksijen almak zorlaştı. "Peki ya ikinci seçenek?" Fısıldadım.

Sesi alçaldı, etimin üzerinde tizleşti. "İkinci seçenek sadece aklını kaybedip polise burada neler olduğunu anlatmaya karar verirsen devreye girer." Başını eğdi. "Bu seçeneğe mi meylediyorsun?"

Gözlerim dudaklarından ayrılmayı reddetti. Dolgun, kıvrımlı, hâlâ kan ve ölüm kokan bir adam için fazla şehvetliydi. "Pek sayılmaz," diye nefes aldım.

Olsaydım da sana söylemezdim.

Geleceğimin ne kadar boş ve korkutucu olduğunu görünce kalbim burkuldu. Ne kadar bilinmez. Her bir karar, kadar sonucunu ve hatta nasıl tepki vereceğimi bilemeyeceğim sonuçlar doğuruyordu. Başka bir kilit açma için zorlandım -zihnime nazik olması için yalvardım. Ama sadece boş bir siyahlık geri döndü.

Etrafımızdaki dünya durakladı, kalp atışları ve nefesten başka hiçbir şeyin önemi kalmayana kadar yavaşladı. Arthur parmaklarını oynatarak köprücük kemiğimi okşadı. "Bu durumda, ikinci seçeneğe gerek yok." Bana doğru eğildi ve kulağıma doğru fısıldadı. "Seni bağlama, o güzel dudaklarını tıkama ve beni beklemen için bir çöplüğe atma fikri hoşuma gitmiyor. Çöp dumanından ya da sıcaktan ölme ihtimalin var."

Kalbim hızla çarpıyordu. ". "

Kıkırdadı. "Yaşadığımız kısa etkileşimden benim hakkımda yanlış bir izlenim edindiğini kabul ediyorum. Beni zayıf gördün." İşaret parmağının ucuyla şakağıma dürttü. "Seni benim... ne diyordum... *terbiyeli* olduğuma inandırdım."

Nefesimi içime çektim. "Zayıf olmadığını biliyorum."

Sertçe gülümsedi. "Çok haklısın, Unutkan Kız. Unutkan değilim. Ve bunu hatırlasan iyi edersin. Beni düşmanın olarak görmek istemezsin."

Ses tonundaki bir şey tüylerimi diken diken etti. Düşman. Tecrübelerine dayanarak konuştu.

"Kaç tane var?" Kaşları çatıldı.

"Ne?" "Kaç düşmanın var?"

Gitmeme izin verdi, uzaklaştı ve tamamen geri çekildi. "Senin anlayamayacağın kadar çok." Bisikletini işaret ederek, "Kal. Sana tek bir şans veriyorum. Kaçarsan söz veriyorum seni bulacağım. Ve eğer seni bulmamı sağlarsan, seni satma zahmetine girmeyeceğim; onun yerine hayatını cehenneme çeviren ben olacağım."

Başka bir şey söylemeden döndü ve hışımla hapishaneye doğru ilerledi.

Kendimi neyin içine soktuğumu merak ederek bisiklete yaslandım. Ziyaretçi girişinden kayboldu ve beni özgür, engelsiz ve öğle vakti Florida güneşi altında bol erkek kıyafetleri içinde bıraktı.

Koş.

Gitme dürtüsü güçlüydü. Bacaklarım kendiliğinden hareket ederek onun bisikletinden uzaklaştı.

Bekle.

Durdum.

Sağıma bakarak ellerimi kızıl saçlarımı karıştırmak için kaldırdım. Dün gece duşta saçlarımla ilgilenmemiştim, bu yüzden yıkanmaları gerekiyordu, dişlerimin fırçalanması gerekiyordu ve hatırlamam gerekiyordu. Kim olduğumu ve geldiğimi hatırlamaya şakaklarıma bir baş ağrısı saplandı.

Güneş yukarıdan parlıyor, dün gece beni her ne yaktıysa acıyan derimi yakıyordu.

Yorgunluktan hafifçe inledim. Ne yaptığımı, karşılaştığım riskleri ve tehlikeleri bilmiyordum. Ama emin olduğum tek bir şeyi görmezden gelemezdim. Güvenliğim ne olursa olsun keşfetmem gereken tek şeyi.

Arthur Killian hafızamı bulmamın anahtarıydı. Nasıl bildiğimi bilmiyordum. Sorgulamak da istemedim. Ama aklım istenmeyen bir izne ayrılırken kalbim liderdi.

İçimi çektim ve Triumph'a doğru geri döndüm.

Ben kalıyordum.

İyi ya da kötü.

Kill, gri badanalı binada siyah bir leke gibi görünüyordu. Etrafta dolaşan insanlar ve polisin heybetli varlığına rağmen, karanlığı aydınlatan bir işaret fişeği gibi göze çarpıyordu.

Bisikletine doğru bakarken nefesimi tuttum. Yüzünü bir gölge kaplamıştı; elleri iki yanında toplanmıştı.

Gözleri park yerinde bir şeyler arıyordu.

Beni arıyorlar.

Yaralandığına ya da acı çektiğine dair hiçbir iz bırakmadan ilerledi. Öfkesini güçlükle kontrol eden, sonra da duygularını korkutucu bir soğukkanlılıkla dizginleyen bir adam gibi hareket ediyordu. Disiplin konusunda bir ustaydı, istenmeyen duyguları bir çekmeceyi kilitler gibi kolayca uzaklaştırıyordu.

Karşısında oturduğum beyaz Land Rover'ın sağladığı küçük gölge alanımdan kıpırdamadım. Bir saat boyunca güneşin parıltısı altında durmuştum ama saniyeler dakikalara dönüştükçe ve burnumdaki sızı bana yanmakta olduğumu söyledikçe hareket etmem gerekiyordu.

Kanımda fokurdayan panik beni neredeyse çıldırtacaktı, çünkü gölgelik bir yer arıyordum. Beni neyin yaktığını ya da vücudumun yarısını nasıl yara izleriyle kapladığımı hatırlamıyor olabilirdim ama içgüdülerim hatırlıyordu ve kasıtlı olarak yanma fikrinden nefret ediyordu.

Kill bisikletine doğru yürüdü, dudaklarını bükerek şiddetli bir "*Siktir*" diye mırıldandı.

İki saat boyunca onu bekledim ve bu süre içinde zihnimi serbest bırakmaktan başka bir şey yapmadım. Düşünmedim ya da anıları gelmeye zorlamadım. Yola baktım ve hapishanenin ziyaretçi girişinden gelip geçen kadın ve erkekler için hikâyeler uydurdum.

Kendimi zorlamamak bir bakıma iyileştiriciydi. Sadece olmak. Nasıl düşündüğümü, nasıl tepki verdiğimi öğrenmek. Ve öğrendiklerim hoşuma gitti. Önemседim. Sevgililerini parmaklıklar ardında görmeye gittikleri belli olan açık saçık giyimli kadınlara gözlerimi devirmedim ya da anneleri onları arabaya sürüklerken çığlık atan ve öfke nöbetleri geçiren küçük çocuklara kaşlarımı çatmadım.

Öfkeli olmadığım ya da başkalarına tahammülüm olmadığı için mutluydum. Hatırladıkça geri kalan halimi sevdiğimi ummak zorundaydım.

Kill arkasını dönüp park yerine baktı. Ne kadar sinirleneceğini -ne kadar çabuk öfkeleneneceğini- görmek için beklemek istedim ama bana kızmasını istemiyordum. Benim tarafımda olmasına ihtiyacım vardı.

Ayağa kalkarak gölgelerden gün ışığına çıktım. Bakışları hemen benimkilere kilitlendi. Beni savaş alanında gördüğünde verdiği tepkinin aynısı parlak ve gerçek bir şekilde parladı. Kalbim göğsümden fırlayıp ona doğru kanatlandı.

Gerçeğin keskinliği güzel bir şeydi ve kalma çılgınlığımı pekiştirdi.

Bu coşkuyu uzun süre saklayamadı. Bu kadar güçlü ve gerçek bir şeyi yutmak mümkün değildi.

Yüzü tanıdığım o sert öfkeyle yeniden şekillendi ve hışımla ileri atıldı. Aradaki küçük mesafeyi göz açıp kapayıncaya kadar geçip dirseğimi yakaladı. "Hangi sen?"

Land Rover'ı işaret ettim. "Beni günün en sıcak saatinde güneşten korumasız bırakırken kömürleşmiş bir barbekü parçasına dönüşmediğimden emin olmak."

Gözleri gökyüzüne doğru yükseldi, yüzünde kısa süreli bir suçluluk ifadesi belirdi. Çenesini kilitledi ve tekrar aşağı baktı. "Beni hapishaneden çıkarken görebilirdin ama sen saklandın. Neden? Tereddüt mü ediyorsun?"

Elinde kıpırdandım. "Tereddütlerim olsaydı burada , değil mi?" Kaşlarımı çattım. "Çoktan gitmiş olurdum, bırak gideyim."

İtaat edip beni küçük bir itişle serbest bıraktığında gözlerim büyüdü. Elini yakışıklı yüzünde gezdirerek homurdandı. "Bana ne yapıyorsun böyle? Önce bana son beş yıldır kimseye söylemediğim iki küçük kelimeyi söyletiyorsun, sonra da *özür diletiyorsun*." Gözleri kısıldı. "Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, hayatımın son dokuz yılında böyle bir şey olmadı."

Muzaffer gülümsememi gizledim. "Özür dilemedin, henüz değil."

Nefesinin altında homurdandı. "Beni zorlama, tatlım."

Başımı salladım. "Tamam. Bu güneş ışığından kurtulmamızın bir sakıncası var mı?" Rahatsız bir şekilde kendime sarıldım, kollarımı parıltıdan korumaya çalıştım.

Kaşlarını çattı ama başını salladı. Başını bisikletine eğerek, "Bin. Seni güzel bir yere götüreceğim."

Yedinci Bölüm

Ata binmek benim için çok değerliydi. Rüzgar, açık yollar, istediğim yere gidebileceğimi ve asla geri dönmeyeceğimi bilmek. Hayatımın son birkaç yılında içinde yaşadığım kafesin tam tersiydi.

Ben olsam vardı değil sadece özgürlük çalıntı
ama Umut, Nezaket, ve terbiye.

Artık kim olduğumu
bilmiyordum. Artık bilmek
istemiyordum.

Geçmişim ölmüştü ve yaşadığım dehşeti deşmeyi
reddediyordum.

Çok acı vericiydi.

-Öldür

"Geliyor musun?"

Kill bacağını motosikletinden salladı ve kaskını devasa Triumph'unun gidonuna bağladı. Gizli otoparkın etrafına bakındım. Alçak tavanlı ve çok sayıda açıkta boru vardı. "Beni bir plazaya mı getirdin?"

Sağ kolunu yan tarafına dayayarak arkasını döndü. "Sana kıyafet getireceğimi söylemiştim. Ayrıca açlıktan ölüyorum."

"Muhtemelen sen şehirde gezip tozarken vücudun iyileşmeye çalışmakla meşgul olduğu içindir."

"Gezip tozmak mı?" diye kıkırdadı. "İlginç bir kelime." İlerleyerek elimi tuttu ve beni alışveriş merkezinin girişine doğru çekti. "Hatırlayamayan biri için, kırık beyninin içinde iyi bir sözlük var."

Parmaklarım onunkilerle kenetlendi, sıcak bir şekilde karıncalanıyordu. Onun bana dokunma hissi tam merkezimde yankılanıyordu.

sendeliyordum, aynı anda çok fazla şey hissediyordum. Boştaki elim belime gitti, keşke şortumun bağı daha sıkı bağlansaydı diye düşündüm. İçimden bir ses onları kaybedeceğimi ve külotsuz arkamın açıkta kalacağını söylüyordu.

Alışveriş merkezine girdiğimizde, hevesli müşterilerin sesleri, farklı mutfakların kokuları ve keyifli klima hissi etrafımıza yerleşti.

Bana başka bir zamanı ve yeri hatırlattı.

"Tamamen yeni bir gardıroba ihtiyacınız var. Masum yavru köpekleri nasıl keseceğinizi öğrenmek için denizaşırı ülkelere gidip çuval giyemezsiniz."

Başımı salladım. *"Bu 'çuvalı' seversem ne olur?"* Ya bana uzaklaştığım geçmişimi hatırlatırsa?

"Yapma. Kendine gereğinden fazla zarar verme." Kolumu tutarak ekledi, "Artık tartışmak yok-"

Geriye dönüş bir kelebeğin ömrü gibi söndü ve beni eksik bıraktı.

Kill ve ben akıntıya kapılarak yemek alanına doğru ilerlerken kalabalık tereddütle dağıldı.

Kill hiç dikkat etmedi, başı dik ve çenesi kilitli bir şekilde güçlü adımlarla yürüyordu. İnsanların dikkatini çeken giydiğim tuhaf kıyafet ya da yanımda sinsice yürüyen adamın boyu ve fiziği değildi. Omuzlarına asılı deri ceketiydi. Üzerinde şu slogan yazılıydı: DÜŞÜNCELERDE VE SAF. ÖNEMLİ OLAN HER ŞEYDE ÇÜRÜK ve temsil ettiği şeyin sembolizmiydi.

Motorcu.

Suçlu.

Tahmin

edilemez.

Elini çekiştirerek fısıldadım, "Bakıyorlar. Burada olmamız gerektiğinden emin misin?"

Kill etrafına bakındı. "Siktir et onları. Bu armayı takmaktan gurur duyuyorum; onlar sadece bizim dünyamızdan bihaberler." Dudakları seğirdi. "Muhtemelen seni kaçırdığımı düşünüyorlardır."

Küçük bir kahkaha attı. "Haklı olabilirler."

Yavaşladı, kaşlarının altında dalgın bir ifade belirdi. "Burnumuzun dibinde çok şey oluyor. Gerçeklerden şüphelenseler bile kimse bunu ihbar etmez. Neden biliyor musun?"

Söylediklerinin önemini, anlamam gereken her şeye ne kadar yakın olduğunu hissederek nefesimi içime çektim. "Hayır."

"Çünkü kendi fikirlerini oluşturmak yerine kendilerine söylenenlere inanmak daha uygun." Parmakları benimkileri acıyla sıkarken gözleri bulutlandı. "İnsanların tercih ettiği şey cehalet olunca masumiyetin bir önemi kalmıyor."

Orada, kalabalık bir alışveriş merkezinde, motorcu bir başkanın elini tutarken, görmemem gereken bir şeyi gördüm.

Kill içinde bir ağırlık taşıyordu. O kadar derin bir ihanet ki, mutluluğunu çürütürken onunla yaşıyor, nefes alıyor, neredeyse ölüyordu.

"Özür dilerim," diye fısıldadım, transını bozarak onu kendime geri çektim.

Dudakları gerildi ve küçük restoranlara, kafelere ve tanınmış fast-food zincirlerine doğru daha hızlı adımlarla ilerleyerek ters ters baktı.

Beni kabul etmedi ya da özrümün ne için olduğunu sormadı. Biliyordu. Sadece yalanlarını anladığımı kabul etmek istemedi.

Sessizce beni duvarlarında at kafaları, mahmuzlar ve tüfeklerin asılı olduğu Vahşi Vahşi Batı görünümlü bir mekâna götürdü. "Otur," diye tersledi ve beni siyah vinil bir kabine fırlattı.

Dönerek bara doğru ilerledi. Çabucak siparişini verdi, sonra gözlerimin içine bakmadan karşımdaki kabine kaydı.

Garip bir şekilde oturduk, başka her yere bakıyorduk.

Dekor dikkatimi dağıtmak için iyiydi ama her kalp atışında düşüncelerimin Kill'e dönmesine engel olamıyordum. Dün gece onu tanıdığımdan o kadar emindim ki. İnancım o kadar körleşmişti ki beni alıkoymasına izin vermiş ve parasız, güvenlik garantisiz ve gerçekte kim olduğumu hatırlayamayacağım bir dünyaya girmiştım.

Hepsi içgüdülerimin doğru olma ihtimali içindi.

Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok.

Hala neye benzediğimi bilmiyorum.

Kim yaşadı? Kim hayatında tamamen boş bir şekilde sürüklendi ve amacını bulmak için dünyayı parçalara ayırmadı?

Neyse ki yemeklerin gelmesi uzun sürmedi; yağ ve tuz kokusu ağzımı sulandırdı.

Garson masaya iki büyük tabakta hamburger ve bira soslu patates kızartması koydu. "Mayonez ister misiniz? Sos?"

Kill başını salladı.

"Tamam o zaman. Afiyet olsun." Garson gülümsedi ve bizi yemeğe bıraktı. Yalnız kaldığımızda Kill kocaman hamburgerini almaya gitti ama sağ kolu istediğini yapmayı reddedince dişlerinin arasından tısladı.

Zayıflığından nefret ederek göğsüne kaşlarını çattı.

"Enfeksiyon kapmadığınızdan emin olmak için kontrol etmeliyim."

Gözleri benimkilere kaydı ve ben de başımla dikişlerini işaret ettim. "Bu sabah nasıl görüldüğünü görmeme izin vermedin." Kalın ceketi araya girdiği için bir şey göremiyordum ama bildiğim kadarıyla dikişleri patlamış ve tekrar kanamaya başlamış olabilirdi.

"Merak etme," diye homurdanarak ağzına birkaç patates kızartması tıktırdı. "Bisiklet sürebildim; lanet olası bir enfeksiyonum yok."

Dudaklarımı büzdüm. "Eğer baygınlık hissedersen-"

Başını eğdi ve kaşlarının altından bana baktı.

Bir elimi kaldırdım. "Tamam. Ben bırakırım. Ama ölmediğinden emin olmak senin sorumluluğunda."

Bir kızartma daha yiyerek gözlerini devirdi. "Bana kendi ellerimle yaşayıp öldüğümü hatırlattığın için teşekkürler."

Öfke karnımda sıcak bir şekilde kıvrıldı, ama gitmesine izin verdim. Bu tartışmanın bir anlamı yoktu. Hem de hiç.

Yemeğimi incelerken, yemeyi daha fazla erteleyemedim ve hamburgerden ziyade kalın sığır filetoları için tasarlanmış keskin bıçağı aldım. Bıçağı lezzetli görünen burgerin ortasına saplayarak ortadan ikiye böldüm.

Kill patates kızartmalarının çoğunu yemiş olmasına rağmen hâlâ kendi patateslerine dokunmamıştı.

Tereddüt ettim, bir bıçağa bir de yemeğine baktım.

Ne zararı olabilir ki?

Yardıma ihtiyacı vardı ve ben de yardım etmeden duramazdım.

Masanın öbür ucuna uzandım, hamburgerini deldim ve tutması kolay iki parçaya böldüm.

Dondu kaldı.

Oturduğum yerde rahatlayarak gözlerimi başka tarafa çevirdim ve yemeğime odaklandım - ona biraz zaman tanıdım. Yeşil bakışlarındaki ifade, beni cezalandırmak istediğini haykırıyordu -sadece onu önemseyerek zayıf hissettirmekten başka bir nedeni yoktu.

Kill hâlâ kıpırdamamış, yemeğine bakıyordu. Ona yemesi için bağışlamak istedim - o lanet şeyi zehirlememiştım - ama dudaklarımı mühürledim.

Bir an için, sırf bir şeyi kanıtlamak için onu atacağını düşündüm. Ama sonunda yarısını aldı ve ağzına götürdü.

Gülümsememi gizledim, kendi biftek ve peynir iyiliğine hayranlık duyuyormuş gibi davrandım.

Çenesi çalışıyordu, yutkunurken boynundaki kaslar karnımın dönmesine neden oluyordu. Yaptığı her şey tartışmasız bir güçle yapılıyordu. Bu beni hem korkutuyor hem de tahrik ediyordu.

Geleceğim ne olursa olsun, birine ihtiyacı olduğunda yanında olduğum için mutluydum. Eğer kaçırılmamış ya da ona teslim edilmemiş olsaydım, ölmüş olacaktı. Yardım istemeyecekti. Aslında, er ya da geç ölmeyi bekliyormuş gibi görünüyordu. Üzerinde çok fazla karanlık ve tehlikeli şeyle gölgelenmiş ve çarpıtılmış bir aura vardı.

Bunun olmasına izin vermeyeceğim.

Verdiğim sözü tutarak yemeğimizin geri kalanını sessizce yedik.

"Burada ne işimiz var?" Gözleri faltaşı gibi açılmış kızlara ve Kill'in deri kesimini inceleyen kadın tezgâhtarlara bakarak sordum. Bakışlarında ilgi, korku ve karnımı ele geçirmekten kıvrandıran bir merak vardı. Onun incindiğini görmüştüm ve bu kırılmalık bana aitti.

Onlar değil.

Başkalarının bu hakka sahip olduklarını düşünmelerinden nefret ediyordum.

"Kıyafet alıyorum." Kill başıma vurdu. "Kötüleşmiyorsun, değil mi? Kısa süreli hafızan da mı zayıflıyor?"

Lüks mağazada, ne kadar param bilseydim bile alamayacağımı anlamak için fiyat etiketlerine bakmama gerek olmayan giysiler vardı.

İsim.

Komik, bunu ben de bilmek isterdim.

Muhteşem eteklerin olduğu bir rafa el salladım. "Hiç param yok."

Kill hemen gümüş bir klips çıkardı ve beş tane bir-yüz dolarlık banknotlar. Bana uzatarak, "Al bunları." dedi.

Ağzım açık kaldı, keskin notalara bakıyordum. "Bana beş yüz dolar mı teklif ediyorsun?" Yüzümün kuşkuyla buruşmasına engel olamadım. "Bunu kabul edemem."

Kaşları çatıldı. "Neden olmasın? Benim kıyafetlerimi giymene tahammül edemem ve sen şu anda belalı kıyafetler giyen bir çocuk gibi görünüyorsun." Neredeyse sonradan aklına gelmiş gibi fısıldadı, "Hiç seksi görünmüyor ve bir kadının giyinmesi gerektiği gibi değil."

Kadın.

Bana dün geceki gibi kız yerine kadın demişti.

İçinde a hızlı Hareket et, o yakaladı benim
bilek ve sıkılmış elimi açmaktan başka çarem
kalmayana kadar.

"Ow!"

Parayı avucuma sıkıştırdı.

, uzaklaşmaya çalıştı ama yeterince hızlı değildi. Parmaklarımı onunkilerin üzerine kapattım.

Nefes almayı bıraktı.

Gözlerimiz kilitlendi ve dünyanın geri kalanı sadece sessizlik ve beklentinin kaldığı bir boşlukta kayboldu.

Aramızdaki bağ beni kalbimden titredim. Parmakları benimkilerin altında kıpırdadı; var olan her şeye karşı sert bir mücadele verirken dudakları aralandı.

Başka tarafa bakamadım. Kendimi tamamen boş hissederken bile kıvılcım saçan, yaylanan ve beni canlı hissettiren güce teslim olmaktan başka bir şey yapamıyordum. Düşüncelerden, anılardan, en beklenmedik yerde bulduğum şeyi mahvedebilecek geçmişlerden arınmıştım.

Derinlerde yatan cazibe ve hayvani kontrol gözlerine yansıdığında göğsü kabardı.

Onunla yalnız kalmak istedim. Onunla yalnız kalmaya *ihtiyacım vardı*.

O KAPILDI onun parmaklar itibaren Benim,
parçalamak aracılığıyla inşa ettiğimiz ihale köprüsü.

"Al şu lanet parayı." Yüzü beyazladı, dün gecedен kalan kesikler iyice belirginleşti.

Para mı?

Ne hakkında konuştuğumuzu hatırlamakta zorlandım.

Sertçe yutkunarak, "Eğer alırsam, sana geri öderim," mırıldandım.

Ona borçlu kalmak istemiyordum - basit bir şey de olsa, ona borçlu kalmak gibi bir niyetim yoktu.

Gülümsedi, yarı soğuk, yarı acıma dolu. "Elbette ödeyeceksin. Seni sattığımda bana geri ödeyeceksin." Dükkâna göz gezdirirken üzerime doğru yükseldi ve sesini fısıltıya düşürdü: "Vücudun bana borcunu bin kat ödeyecek. İtaatin, görünüşün için yaptığım küçük yatırımı bana geri ödeyecek."

Kalbim paramparça
oldu. Midem bulandı.

Tüm yumuşaklık ve çekicilik kayboldu.

Sat beni.

Bana hatırlatmak için kasten acımasız davranmıştı. Unuttuğumdan değil, ama zamanın bana merhamet edeceğini ummuştum...

Neyi? Onu kendine aşık etmek mi?

Başımı eğdim, onunla birlikte olmaktan duyduğum tüm mutluluk dağıldı.

Sonra öfke damarlarımda dolaştı ve korkunç bir pervasızlık verdi. Parayı buruşturdum ve yüzüne fırlattım. Paralar bacaklarından aşağı süzülüp gri halının üzerine düşerken şok içinde sarsıldı.

Yüz ifadesi katıksız bir öfkeyle kilitlendi, elleri iki yanında toplanmıştı. "Seç. Şunu. Kaldır."

Kendimi tuttum. "Sırf beni etrafta dolaştırıp *yatırımın* için daha iyi bir fiyat alabilesin diye kıyafet almıyorum." Sesimdeki yalpalamadan nefret ediyordum - beni sadece bu şekilde tuttuğunu bilmenin acısı.

Çünkü beş yerine altı kızla birlikte olmuştu. Ben teminattım. *Bonus.*

Artık orada olmak istemiyordum. Sessiz bir yerde olmak istiyordum, böylece hayatımdaki karmaşayı çözebilirdim.

Omuzlarıma bir ağırlık çöktü. "Beni gerçekten tanımıyorsun -Öyle mi?"

Gerildi ve sanki insanlar paha biçilmez bir bilgiyi gizlice dinliyormuş gibi tekrar dükkâna baktı. "Sana gerçeği söyledim."

"Beni daha önce hiç görmedin mi?"

Yüzünde bir şeylerin titreşimi belirdi. Ben de üzerine atladım.

"Dün gece, göz bağımı *çıkardığında*

Ben. Bana bunun kafamın içinde olmadığını söyle."

Çenesini sıktı. "Sana hiçbir şey söylemek zorunda değilim."

"Lütfen!" Planladığımdan daha yüksek sesle söyledim. "Lütfen... neden

Bana sanki ben..."

Kaybettiğin ve bulduğun bir sevgili.

Bir elini yüzünde gezdirdi, omuzları çökmüştü. "Gerçekten bilmek istiyor musun? Cidden beni burada, lanet olası bir mağazada itecek misin?"

Gerçeği tattığımda kalp atışlarım hızlandı. "Evet. Gerçekten bilmek istiyorum, her şeyden çok."

Tüm tavırları , sanki karanlığın içinden çıkmış gibi görünüyordu. "Bana *onu* hatırlatıyorsun. Sana her baktığımda onu görüyorum. *Onun* gözleriyle bana her baktığında beni kalbimden bıçaklıyorsun. Güneş *onun* kızıl saçlarını her yakaladığında içim burkuluyor. Ama bu bir yalan. Sen o değilsin. *Asla* o olamazsın."

Nihayet. *Gerçek.*

Daha fazlasını ortaya çıkarmak için acele ederken bedenim titredi. "Ama ben- görmüyor musun? Ya ? Sana çekildim, Arthur. Ben-"

"Adımı kullanma." Yüzü karardı. "Ve sen o . Bu imkansız."

"Neden? Bana nedenini söyle!"

Kontrolünü kaybetti ve gürlledi, "Çünkü o *öldü*. Tamam mı? Mezar taşının başında durdum. Ölüm raporunu okudum. Sen. O değilsin. O değilsin. Sen sadece kaybettiklerimin korkunç bir hatırlatıcısısın."

Beni mahvetti, perişan sesiyle ya da gözlerindeki acıyla değil, keskin ve acımasız gerçekliğiyle. Burada bir adam, ölesiye sevdiği bir kadın için boğuluyor, ama kadın ölüyordu.

Bir hayalete aşıktı.

Kollarımı göğsüme doladım, kanayan kalbimi bir arada tuttum. Ne diyebilirdim ki?

Ona benzediğim için özür dilerim.

Ona benzediğim için üzgün

değil miyim? Öldüğü için

üzgün müyüm?

Onun yerini almama izin verir misin?

Onun en karanlık sırrını, çok yakın tuttuğu ve koruduğu sırrını başarılı bir şekilde ortaya çıkardığımda hiçbir şey işe yaramayacaktı.

"Nasıl? Nasıl öldü?"

Gözleri faltaşı gibi açıldı. "Sana bir bok anlatmıyorum. Sen o değilsin. *Asla* o olamayacaksın. Farklı konuşuyorsun. Onun saf olduğu yerde yanmışsın ve dövmelelerin var ve sana gerçekten baktığımda eksik olduğunu görüyorum."

Bu kelime kalbimi mahvetti.

"Eksik..." Başım ağır ve kederli bir şekilde asılı kaldı.

Nefesini içine çekti, çizmeli ayakları sanki kaybolmak istiyormuş gibi yerinde oynadı. "Sana beni zorlama demiştim."

Başımı salladım. Cehalet... Birden onu geri istedim.

Orada öylece durduk, nefes nefese kaldık, değirmende öğütülen kadınları ve onların eşya dolu arabalarını umursamadık. Sonunda, sonsuzluk gibi gelen bir süreden sonra, Kill eğildi ve buruşuk parayı topladı. Ayağa kalkarak mırıldandı, "Git. Bir şeyler dene. Ben seni bekleyeceğim."

Yutkundum, sonra başımı salladım. "Hiç havamda değilim. Sen seç. Ben sadece gitmek istiyorum."

Güldü; öfke doluydu. "Ben mi? Kadın modasını seçmek mi?" Bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Evet, hayatta olmaz. Böyle bir şey olmayacak."

"O zaman sanırım sen benden kurtulana kadar senin kıyafetlerinin içinde kalacağım."

Bırak da eve gideyim.

Huzura, sessizliğe ve bir aynaya ihtiyacım vardı. Gözlerimin içine bakacak ve beni hor görmesine neden olacak kadar *eksik* olan şeyin ne olduğunu görecektim bir yansımayla hasrettim.

"Oh, Tanrı aşkına." Kill bileğimi çaldı ve beni rafların ve askıların arasından geçirerek soyunma odalarına doğru sürükledi.

Ne oluyor lan?

İnsanlar başlarını kaldırıp baktılar, ağızları açık kalmıştı. Ama kimse bizi durdurmadı. Kimse müdahale etmedi. Kill insanların uzak durması konusunda haklıydı - burunlarının dibinde kötü bir şeyler döndüğünü bilseler bile.

Soyunma odasına girer girmez kapıyı çarptı, kilitledi ve beni duvara doğru itti. Parmakları boğazıma saplandı. "Birkaç şeyi açıklığa kavuşturalım, olur mu?" Okyanus rüzgârları ve deri kokusu beni uyuşturmuştu. "Asla toplum içinde bana karşı gelme. Bana emir asla düşünme. Asla seni umursayacağımı düşünme."

Sertçe nefes aldı, alnında boncuk boncuk ter vardı. "Ve *asla* olduğumdan başka bir şeymişim gibi davranma. Beni hapse attıkları gün, içindeki her santim yumuşaklığı söküp atmış bir adam. Öldüğü gün. Ben senin sandığın adam değilim, tatlım. Bunu asla unutma."

Hapishane mi?

Bacaklarım tutmadı; ellerim Kill'in bileğini kavradı. "Lütfen bırak beni," diye soluk soluğa kaldım. "Nefes alamıyorum."

Gözleri kısıldı, parmakları daha da sıkıldı. "Bir şey daha var, bana bir daha *asla* onu sorma. Bir dahaki sefere geçmişime burnunu sokarsan bu kadar nazik olmam."

, kocaman ciğerlerime hava çektim.

Geri geri giderek kendini soyunma odasının duvarına yasladı. Küçük kutu klostrofobikti; bir bank, bir sandalye ve kapının arkasında bir boy aynası vardı.

Birayna!

Sanki tüm sorunlarımı ortadan kaldıracakmış gibi yansımaya yapıştım.

Ruhumun içinde yaşadığı kadının özelliklerini içime çekerken hareket edemiyordum.

Gözlerim: yeşil, büyük ve ıslık ıslıldılar.

Elmacık kemiklerim: elma şeklinde ve kızarmışlardı.

Dudaklarım: dolgun, ıslak ve doğal olarak pembeydi.

Vücudum: kas yapısı ve gücü ile kadınsı.

Saçlarım: kiraz ve yanık turuncudan oluşan bir cümbüş halinde omuzlarımla üzerine dökölüyordu.

Oldukça...

Öne doğru eğildim ve gözlerimin altındaki narin deriye dokundum. Birkaç olgunluk belirtisi dışında kırılganlık yoktu. Yirmili yaşlarımla ortalarında olduğumu söyleyebilirim.

"Kendini tanıdın mı?" Arthur gözlerini benden ayırmıyor, kollarını kavuştururken deri ceketi hafifçe gıcırdıyordu.

Başımı salladım, kızıl saçlarım omuzlarımla üzerinde dalgalanıyordu; aynadaki yabancı beni adım kopyalıyordu. "Hayır," diye fısıldadım. "Hayır, istemiyorum."

Kendimi görmek ama ne sevgi de *geçmiş* hissetmek çok acı vericiydi; her şeyi engelleyecek kadar hasar görmüş bir beynin için için yanan öfkesinden başka bir şey . Aynadaki kız kimdi ve neden ondan nefret ediyordum?

Çünkü o eksik.

Kapının çalınmasıyla ikimiz de irkildik. "Affedersiniz. Soyunma odasına tek seferde sadece bir kişi girebilir, lütfen," diyen titiz bir görevlinin sesi ucuz kaplamanın arasından süzölldü.

Kill hemen harekete geçti. Beni bir kenara iterek kapıyı açtı ve aşırı spreylenmiş sarı saçlı kadına yüz dolarlık bir banknot fırlattı. "Kuralları unut. Git ve onun bedenindeki bir kız için en son moda onu al." Kapıyı daha da açtı ve sanki duvarda büyüyen bir mantarmışım gibi beni işaret etti.

Piç kurusu.

Kibirli, egoist piç.

Şansım varken kaçmalıydım. Florida Eyaleti'ndeki otoparktan kaçmalıydım. Bir dahaki sefere koşar ve asla arkama bakmazdım.

Ama yapmadım ve yapmayacağım. Çünkü ben cevapları yaşam süresinden daha çok isteyen bir aptalım.

Kız bakışlarını bedenime dikti. Göğsüme bakarak "Kaç beden giyiyorsun?" diye sordu.

Bir kolumu kapattım.

"Tam C," diye yanıtladı Kill. "En azından benim tahminim bu." Zalimce göz kırptı. "Ne de olsa dün gece onları tüm ihtiyaçlarıyla görebildim."

Gözlerim yaşardı ama ellerimi yumruk yaptım.

Görevli kaşlarını çatı.

Kızın gitmemiş olmasını umursamayan Kill, kapıyı kızın suratına çarptı.

Parmak eklemlerini kırdı ve ceketini omuzlarından kaydırđı. Bu hareket dikişlerini acıttıysa da belli etmedi; herkese pislikmiş gibi davranan sert başkan olmaya geri dönmüştü.

Kadife kaplı sandalyede otururken bacaklarını açtı, böylece hareket etmek istersem üzerine basmak zorunda kalacaktım.

Kollarımı kavuşturarak bankın üzerine tünedim.

On dakika sonra kadın geri döndü ve bana etekler, kotlar, tişörtler ve elbiselerin yanı sıra birkaç muhteşem kadınsı iç çamaşırı seti uzattı.

Askıları kancalara gelişigüzel astım.

Kill bir kez daha sandalyesinden sert bir tekmeyele kapıyı kaba bir şekilde yüzüne çarptı. Bana bakarak, "Bir dene bakalım. Sonra da buradan gidiyoruz. Gerçek dünya hakkında en ufak bir fikri olmayan bir toplumun içinde olmaktan bıktım."

"Silahların, hapis cezalarının ve ölümün olduğu gerçek dünya mı?" Bir yanıt görmek istemediğim için başımı . Gümüş rengi maksi elbisemi askıdan alarak göğsümü duvara yasladım ve Kill'in meraklı gözlerinden uzak tuttum.

Tişörtünü başımın üzerinden çekerek hızla elbisenin içine girdim. Elbiseyi giydikten sonra eğildim ve alçakgönüllülüğümü gizleyen gülünç büyüklükteki şortumu çıkardım.

Kill nefesinin altından homurdandı. "Zekice."

Muzaffer sırtışıımı gizleyerek onunla yüzleştim. Beni bir kez çıplak görmüş olabilirdi ama bir görmesine izin vermeye hiç niyetim yoktu. Hâlâ ona aşıktı. Eksiği olan başka kadınları görmesine gerek yoktu.

"Onayınızdan geçti mi?" Tenim öfkeyle yandı; midemden uzuvlarıma doğru buğulandı.

Sandalyesinde kaykıldı, gözleri göğsüme kaydı. "Çok fazla şey saklıyor."

Bunu görmezden geldim.

Üzerime tam oturmuştu; bedeni mükemmeldi ve rengi süt gibi tenimi ortaya çıkarıyordu. Yüzümü tekrar duvara dönerek bir çift dar kot pantolon aldım ve elbisenin altından yukarı kaldırdım. Kotu görebilsin diye kumaşını kıvrarak döndüm.

Kill'in çenesi kilitlenmiş, bacakları açılmıştı. Hayır! Hayır! *Yine mi?*

Bu adamdan nefret ettim. Ona *acıyordum*.

Öyleyse neden alttan alta devam eden kavga birdenbire yoğunluğa dönüşmüştü?

Kimyanın acımasız hilesi -havaya feromonlar göndererek- birbiriyle hiçbir ilgisi olmayan iki insanı bir araya getirmeye zorluyordu.

Gözlerim istemsizce kucağına kayarken nefesimi içime çektim. Siyah kotunun darlığının altında hızla yükselen ereksiyonu gizlemek mümkün değildi.

Uzun siyah saçları bir gözünün üzerine düşerek bakışlarındaki yakıcı arzuyu gizledi. "Kahretsin, kırık anıların ve ısrarcılığınla beni deli ediyorsun, ama muhteşem bir kışın olduğunu inkâr edemem."

Kanım birkaç derece yükselirken yanaklarım pembeleşti.

"Benimle ilgili bir şeyi fark etmene sevindim," diye mırıldandım asık suratla. Elbisenin kumaşını bırakarak, önünde tropik bir şemsiye olan payetli bir tişört almak için döndüm. *Onu görmezden gel*. Belki o zaman *bu* her neyse ortadan kaybolurdu.

Tişörtü maksi elbisenin önünden çekiştirerek ona göstermek için döndüm. Elbisenin üzerinde kıvrılıyordu ama en azından bu şekilde Kill hiçbir görmeyecekti. "Bu senin katı kriterlerine uyuyor mu?"

Dişlerini sıktı. "Eğer beni kızdırmaya çalışıyorsan, işe yarıyor."

Başımı eğdim, uzun saçlarımı topladım ve sarmal haline getirdim. "Ne demek istediğini anlamıyorum."

Kalçaları biraz seğirdi. "Ne demek istediğimi çok iyi biliyorsun."

Tişörtümü düzelttim. "Birbirimizi tanımadığımızı iddia ediyorsun Killian, ne demek istediğini nereden bileyim?"

Sessiz kaldı.

İç çekerek sordum, "Ne düşünüyorsun? Evet mi, hayır mı? Satın alan sensin, karar senin."

Burun delikleri alevlendi. "Ne düşündüğümü bilmek istemezsin."

Midem bulandı. Beni izleme şekli kan basıncıma korkunç şeyler yaptı. Bacaklarımın arasında dayanılmaz bir ağrı oluştu.

Ondan nefret ediyordum ama aynı zamanda onu istiyordum. Zihnim bana kilitlenmiş gibiydi ama arzularım kilitlenmemişti. Bana neyin çekici geldiğini biliyordum. *Onu*. Ölü bir kızı seven bu düşünceli, huysuz adam. Beni satacak olan bir adam. Takas edecekti. Zincir ve anahtar yerine cevapları saklayarak beni özgürlüğümünden mahrum bırakan bir adam.

Arkamı döndüğümde Kill aniden ayağa kalkıp omzumu tutunca sıçradım. Saçlarımı toplayıp at kuyruğu yaptı. "Elbiseyi çıkar." Yaralı koluyla uzanarak, düğün çiçeği sarısı sütyen ve külot takımını kancadan çıkarıp yüzümün önünde sallandırırken acıyla tısladı. "Bunu dene." Eli saçlarımı çekiştirdi. "Ve bunu yaparken yüzünü bana dönmeni bekliyorum."

Yutkundum.

Beni ve sandalyeye döndü.

Ellerim titriyordu. Titreyerek iç çamaşırını kancaya geri koydum. Kendimi tekrar ifşa edemezdim.

"Bir daha söyletme bana Unutkan Kız," diye mırıldanırken gözlerim kapandı. Seni görmek istiyorum. Aldığım kıyafetlerin nasıl durduğunu görmek istiyorum."

Götün tekiydi, ama lanet olsun ki sesi içimi yalayıp beni titretmiyordu.

"Adil davranmıyorsun."

Sesi zonkluyordu. "Adil davranmıyor *muyum*? beş yüz dolar fırlattın. *Kimseyle* konuşmadığım şeyler hakkında konuşturdun beni. Unutmaya çalıştığım şeyleri hissettirdin. Tüm bunlar tamamen bana borçlu olduğun anlamına geliyor. Ve kendin söyledin, bu kıyafetler benim. Sen sadece onları şimdilik giyecek uygun bir askısın."

Arkamı döndüm, gözlerimden öfkeli yaşlar süzülüyordu. "Sana asla borçlu kalmayacağım. Asla!" Öfkem omurgama sıçradı. "Sen bir pisliksin."

"Biliyorum." Bir dirseğini sandalyeye koyarak çenesini kavradı ve tek parmağını alt dudağının üzerinde gezdirdi. "Şimdi soyun."

"Sana hiçbir şey borçlu değilim."

Bedenime el salladı. "Bir daha sormayacağım."

Kancalar kürek kemiklerime saplanana kadar geri çekildim. "Reddedebilirim. Beni zorlayamazsın."

Yavaşça gülümsedi. "Reddedebilirsin. Ama o zaman kıyafet alamazsın."

"Etrafta çıplak dolaşabilirim. Bunun sizin için oldukça rahatsız edici olacağını tahmin edebiliyorum - yerleşkedeki sözde kardeşleriniz çifte standarttan pek hoşlanmazlar. Ne yapacaksın? Saygınlığımı korumama izin vermek mi, yoksa kardeşlerinizin beni çıplak görmesine izin vermek mi?"

Mantığının aceleci ve sağduyudan yoksun olması umurumda değildi. İşbirliği yapmaktan bıkmıştım.

Tüm vücudu gerginlikle titriyordu.

Sesim boğuk bir fısıltıya dönüştü. "Sana karşı savaşan adamlar senin sahip olduğun şeyi isteyecekler. Beni senin yanında görecekler ve beni becerdiklerini hayal edecekler. Beni almayı. Bana sahip olmak. Yapmak zorunda kalacaksın."

"Kapa çenen!" Koltuk gıcırdıyınca adam ayağa fırladı.

"Gerçekleri söylediyim için benden nefret etme."

Kasları seğirdi. "Benimle alay ediyorsun." Kaşlarını çatı. "Gerçekten korkusuzsun."

"Korkusuz değil. Sadece ne zaman savaşacağını bilecek kadar güçlü. Bunu unutmuşsun."

"Hiçbir şeyi unutmadım." Yeşil gözlerinden dumanlar çıkıyordu, acı ve işkence doluydu. "Ben hiçbir şeyi unutmadım."

"Bırak beni," diye mırıldandım. "Bu bir hataydı. Bana sakladığını bildiğim cevapları ver hemen şimdi kapıdan çıkıp gitmeme izin ver. Suç duyurusunda bulunmayacağım. Beni bir daha asla görmek ya da duymak zorunda kalmayacaksın."

Kill başını salladı, bakışları şüpheyle daraldı. "Çifte standart hakkında ne demek istedin?"

Kulübün kuralları.

Yakalanmak yok.

Malları kullanmak yok.

Ve her şeyden önemlisi, aileye karşı gelmek yok.

Son kuralı da çiğnedin. Sen ve o. İkiniz de suçluydunuz.

Geçmişe dönüş sona erdiğinde tökezleyerek ilerledim.

"Aman Tanrım," diye inledim. Bunu nasıl bilebilirdim ki? Ben bu hayattan gelmedim. *Buna inanmıyorsun.* Kill'in bisikletini gördüğümde nefret etmişim çünkü bana hatırlayamadığım bir şeyi hatırlatıyordu. Bir zamanlar bu hayatın içindeydim. Sert adalet ve tehlikenin olduğu bu motorcu dünyasına.

Kill hareket etmedi. "Ne hatırladın? Ne hatırladın?"

Bunu saklamak için bir neden yoktu - anının bana verdiği gücü görmezden gelmenin bir anlamı yoktu.

Fısıldadım, "Çifte standart. Bir kulübün kuralları. Yakalanmak yok. Malları kullanmak yok. Ve her şeyden önemlisi, aileye karşı gelmek yok."

Omuzlarımdan tuttu ve sert parmaklarıyla beni sarstı. "Bunu nereden duydun?" Öfkeyle titriyordu. "Kimsin lan sen?" diye kükredi.

Başım omuzlarımdan üzerinde zıpladı. "Bilmiyorum!" diye bağırdım. Rüzgârlar ve alevlerin sert uğultusu kulaklarımda patladı, kafamın içinde bir kakofoni oluşana kadar artarak devam etti. "*Bilmiyorum!*"

Kill beni döndürerek aynaya çarptı. Acıdan ağzım açık kaldı.

Dudakları aniden dudaklarıma çarptı, acımı çaldı ve kafamın içindeki yüksek sesleri susturdu.

Ne!?

Donup kaldım.

İri eli bileklerimi kavradı ve başımın üzerinde sabitledi. Ağır cüssesi beni sertçe aynalı kapıya sıkıştırdı.

Sihirli dokunuşu her parçamı uyandırırken bedenim canlandı, kükredi. İçimde var olan ateş, dışımda olduğu gibi iç organlarımda da gerçek bir yara açmıştı.

O ne halt ?

, kurtulmaya çalıştım. Ama parmakları bileklerimi sıkıca , beni tutsak etmişti.

"Kes şunu," diye homurdandı. "Sadece bir tadımlık. Sadece bir-"
Sonra ağzı yine benimkinin üzerindeydi. Sıcaklığı boğazımdan aşağı akıyordu. Onun

Dilini ağızımın soktu ve vücudumda bir ihtiyaç sarsıntısı yarattı. Tadı - vay canına, lezzetli koyu tadı beni anında sarhoş etti.

Kalbim parçalandı.

Çekirdeğim zonkladı.

Karnım ateşle sıkıştı.

Dudaklarım onunkilerin altında kıpırdadı, çekiciliğe karşı koyamıyordum -ihtiyaca.

Kendimi öpücüğe bıraktım, saçlarını tutup ona sıkıca sarılmak istedim. Onu içmek istedim. *Isırmak* istedim. Onun içime girmesini, zihnimin asma kilitlerine vurmasını ve beni sırlardan kurtarmasını istedim.

"Siktir," diye inledi, kalçalarını benimkilerin içine soktu, kendini cezalandırırcasına gıcırdattı. Kaçacak hiçbir yer, saklanacak hiçbir yol yoktu. O mutlu ve çılgın anda onun olmuşum.

"Daha fazla," diye yalvardım.

İçinde bir şeylerin kilidi açıldı ve öpüşmemiz vahşileşti. Alt dudağımı ısırp, yalayıp, öpüp, dilini derinlere *sokarken* inledim. İnceliklerimiz ve kontrolümüz bizi üstünlük için savaşıyor iki hayvana .

Sırtımı dikleştirdim, kendimi daha da . Kalçalarını salladı, ereksiyonu aramızda kavurucu bir silahtı.

Birbirimizi cezalandırdık ama bedenlerimiz daha istiyordu,

Daha fazla.

Eridim. Parladım. Yalvardım.

Beni o kadar sert öptü ki ayna başımın çarptı ama umurumda değildi. Tek umursadığım, sıkı sıkıya dizginlediği kontrolünün geri kalanını kaybetmesini sağlamaktı.

Beni daha derin öperken inledim, dişlerim üst dudağımı keserken kan aktı.

Metalik kan, öpücüğü acımasız bir tatla gölgeledi ama o durmadı.

Beni sanki kaybettiği ölü bir kızmışım ve kalbinde kabaran aşkı durduramıyormuş gibi öptü. Sanki sonsuz derecede değerli ve arzulanan biriymişim gibi öptü beni.

Vücudu beni daha da yukarı çekti, ta ki ıslaklığı kalçamdan aşağı süzülene ve düşüncelerim seks ve kıvranan ihtiyaçtan başka bir şeye dönüşmeyene kadar.

Yaklaşmak için çabaladım.

Öpüşmemiz çılginca büyürken başlarımız hareket etti. Birbirimizi sürerken bacaklarımız birbirine dolandı.

Kendimizi zevke teslim ettiğimizde inlemelerimiz yankılandı.

Sallandım, içim onun kot pantolonunun içinde kalan kısmı için zonklarken nefes nefese kaldım.

Hiç bu şekilde yutulmamıştım. hatırlardım.

Kill tek bir öpücükle geçmişte sahip olabileceğim tüm sevgililerimi yok etti ve ruhuma mutlak damgasını vurdu. Gerisi umurumda değildi. Aramızdaki karmaşıklıklar umurumda değildi. Tek umursadığım biriyle içgüdüsel bir seviyede bağ kurmaktı.

Kill geri çekildi, gözbebekleri siyah ve ateş doluydu. "." Başımı salladım, nefesim kesilmiş ve morarmıştım.

"Seni becereceğim."

Yutkundum ve titredim. "Sen benimdin."

Sekizinci Bölüm

Sikeyim.

Görmesi için onu öptüm.

Onun yalanlarını içmek ve gerçeği tatmak için.

Kalbimdeki kabarcıklı acıya bir son vermek umuduyla onu öpmüştüm.

Beni ona çeken şeyin yanlış olduğunu kendime itiraf etmek için.

İşe yaramadı.

Ağzı beni sarhoş etti. Onu herkesten çok istememi sağladı.

Bu bir yalandı.

Biri vardı. Göğsümü yırtmak istemedem düşünemediğim biri. İhanet edeceğim biri. Bu kadının zihnimi çarpıtmasına izin vererek *zaten* ihanet ettiğim biri.

Bu atmak zorundaydım. Çok geç olmadan.

-Öldür

Hatırlayamadığım denemeler yaşadım.

Hatırlayamadığım beceriler öğrenmişim.

Artık var olmayan bir hayat yaşamışım.

Yine de bir şeyi son derece kesin olarak biliyordum.

Kill'in elimi tutup beni bisikletine götürdüğü andaki kadar canlı olmamışım hiç.

Arkasına oturup kollarımı kaslı beline doladığımda hiç bu kadar farkında olmamışım.

Özümde, kalbimde, *ruhumda* yarattığı şeylerin daha fazlası için her şeyi kenara atmaya hiç bu kadar istekli olmamışım.

Sıcak.

Zonklama.

İhtiyaç.

Acı çeken zihnim için bir bağımlılıktı. Ve ben taş kesilmiştim.

Göğüslerimi sırtına bastırdığım ya da garajına girdiğinde ağzını açgözlülükle kapattığım için değil.

Hayır.

Başka hiçbir şeyin benim için önemli olmamasından korkuyordum. İstemenin bencil zevkinden başka bir şey.

Ve orası tehlikeli, çok *tehlikeli* bir yerdi. Biri izledi. Biri düşündü.

Tamamen savunmasız ve acıya açıktım.

Ölümümle oynadım.

Düşüşüme doğru koştum.

Dokuzuncu Bölüm

Bunu nasıl durdurabilirim ki?

Bunu durduramadım.

Bunu durdurmak istemedim.

Lanet olası hayatımda ilk defa *bir şey* hissettim... *bir şey* hissettim intikamın soğuk nefreti yerine.

Beni güçsüzleştirirken bana güç veriyordu. Daha fazlasını istedim.

Bu yüzden durmak zorunda kaldım.

Beni yok etmeden önce, tıpkı diğerleri gibi.

-Öldür

Birbirimize baktık.

Zor ve sert nefes alarak aramızdaki mesafeyi kapatmak için hareket etmedik.

Yatak odasına girdiğimiz anda, bağlantıdan kutupsal itmeye geçen mıknatıslar gibi birbirimizden ayrılmıştık.

Yatak odasının ortasında tereddütte durdum, delice çarpan kalbimi kontrol . Kill kapıya dayanmış, ellerini iki yanında kavuşturmuş, yüzü şehvet ve şaşkınlıktan oluşan bir maske gibi duruyordu.

O anda bir öğrenciydim.

Bir motorcu lordunu nasıl memnun edeceğini öğrenmek üzere.

Yatak odası aramızda kıvılcımlanan her şeyle parılıyordu. İhtiyaç prizmaları öğleden sonra güneşiyle birlikte zıplıyor, hava söylenmemiş açıklamalarla dolup taşıyordu.

Çok fazla sorum vardı.

Ama bir şekilde hiçbir şey söylememeye karar verdik. Yanlış bir cümle, gerçekleşmek üzere olan her şeyi tehlikeye atabilirdi.

Kill bir elini dağınık saçlarında gezdirdi. Neredeyse simsiyah parlıyordu; bisikletle eve dönerken rüzgârda savrulmuş ve seksiydi. Yanlış bir şey yapmak için hiç bu kadar istekli olmamıştım.

Zina yapmak üzere miydim? Ruhum tek bir ihtiyaca, inanılmaz derecede bencil bir ihtiyaca bu kadar kapıldığım için cehenneme mi gidecekti?

Kill'in yeşil gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı ve titreyene kadar endişemi artırdı.

Kapıya yaslanırken boğazının arkasından yarı boğuk, yarı boğuk bir ses çıkardı; eli, bırakmaya dayanamıyormuş gibi kolu kavradı.

Aklından neler geçtiğini tahmin etmeye çalıştım.

Ama soyunma odasında beni öptüğü anda kendimi kaybetmişim. Her şey onun başının altından çıkıyordu, ben sorumlu değildim ve sorumlu olmak da *istemiyordum*. Kayacağını ve bir şekilde benimle alay eden her şeyi aydınlatacağını umuyordum.

"Yatağa uzan," diye emretti, parmak eklemleri kapı kolunun etrafında bembeyaz kesilmişti.

Sertleştim ve büyük yatağa doğru ilerledim.

Kendimi bubi tuzaklı bir savaş alanında gibi hissediyordum. Tek bir yanlış hareketimde bir şey kopacak ve beni öldürecekti. Yutkunmaya çalıştım ama boğazımda kayganlık kalmamıştı; hepsi bacaklarımın arasında zonklamak için aşağıya akmıştı.

Hiç bu kadar olmamıştım.

Düşünüyorsun.

Bunu yapmamalıyım!

Durmayacaksın.

"Sana bir daha söylemeyeceğim, tatlım. Yatağa gir." Sesi karanlık ve çakıl doluydu. Gözlerim kot pantolonuna kaydı. Tıpkı mağazada beni iterken olduğu gibi kaya gibi sertti.

Tanrım, bana yardım et.

Ya bakireysem, doğum kontrol hapi kullanmıyorsam, evliysem?

Bu düşünceleri bir kenara itip yatağa doğru hızla ilerledim.

Yaklaştıkça Kill daha ağır nefes alıyordu.

Yatak bacaklarıma sürtünürken dudağımı ısırdım. Kill anında kapıdan fırladı ve bana doğru sinsice yaklaştı.

Güçlü bir omuz silkme hareketiyle deri kesiğini çıkarıp attı ve kömür halının üzerine dökülmesine izin verdi. Bir başka adımda aşağı uzandı ve önce büyük bir botu, ardından diğerini çekti.

Tişörtünün eteklerini tutup başının üzerinden yırtarken çenesi seğirdi, dikişleri çekilirken dişlerinin arasından tısladı ama aramızdaki mesafeyi kapatmayı asla bırakmadı.

Kesilmiş kaslarına, teninin pürüzsüzlüğüne ve kot pantolonunun içinde kaybolan koyu renkli mutlu izine aval aval bakarken sistemimden bir şehvet sarmalı geçti. Yeni dikilmiş yara izi kırmızı ve kabarık görünüyordu. Enfeksiyon düşüncesiyle içimi panik kapladı.

Kalbim hayvani ihtiyacın korkunç dalgasını yavaşlatmak için hızla çarpıyordu. "Bununla gerçekten ilgilenmeliyim."

Başını salladı, gözleri kapalıydı. "Çok daha önemli bir şeyle ilgileniyorsun." Aramızda sadece bir metre vardı, vücut ısısı o mesafeden bile beni yakıyordu.

Midem burkuldu, vücudumda kıvılcımlar çaktı.

"Elbiseni çıkar," diye mırıldandı. Parmak uçlarım bana mağazadan aldığı gümüş maksi elbiseye dokundu. Öpüşmemizden sonra her şeyi bir yığın haline getirmiş, beni soyunma odasından sürüklemiş, tezgâhtara biraz para fırlatmış ve beni motosikletine atıp kaçırmıştı.

Çırpınan kalp atışlarımla elbisenin kumaşını omuzlarımda topladım ve yumuşak elbiseden sıyrıldım. Elbise ayak bileklerimin etrafında toplanarak beni düğün çiçeği sarısı iç çamaşırının içinde açıkta bıraktı.

Gerildi, karnı gerildi, böylece her çıkıntısı yontulmuş erkek mükemmelliğiyle öne çıktı.

"Tanrım, çok güzelsin."

Göğsümde bir inilti yükseldi. Zar zor fısıldamıştı, sadece kelimeleri solumuştu ama bu beni yaşayan en güçlü kadın gibi hissettirmişti. Yara izlerime bakmadı. Mürekkepli güzelliğin ve yanmış çirkinliğin garip karışımını görmedi. Sadece *beni* gördü.

Eksiğim yok.

"Sarı sana yakışıyor." Gözleri acıyla gölgelenmişti.

"... sana da öyle hitap edeyim."

Başımı salladım ve yumruklarımı kalçalarımaya yerleştirdim. "Hayır. Bana sadece o böyle hitap edebilir. Bana Yay diyorsun. Babam bana Dügün Çiçeği der.

-Bu böyle yürür."

Üzerime atladı, kollarını belime doladı ve beni zahmetsizce yerden kaldırdı. "Ama sen benim güneş ışığımsın. Sarı renkte parlıyorsun. İstiyorum-"

Elleri beni gıdıkladığında ciyakladım ve lakabımla ilgili tartışmanın geri kalanı öpücükler lehine çözüldü.

Gözlerimi kırıştıtararak anıyı yok ettim.

"Sarı için başka bir kelime var mı?" Nefes aldım, onu tuzağa düşürebilmeyi diledim, umdum, dua ettim. Ya kalbini hâlâ elinde tutan kızın mezarı sahteyse? Ya o kız bensem?

Farklı konuşmam ya da geçmişindeki kızın yara izi ya da mürekkep izi olmadığını söylemesi umurumda değildi. Her şey değışti. Hayat aşinalığı aldı ve çoğu zaman onu yabancılaştırdı.

Çok fazla tesadüf vardı. Kafamın içinde çok fazla parça bir araya geliyordu.

Kill dondu kaldı, iri elleri kemerinin tokasında durakladı. "Ne?" Burun delikleri alevlendi ve öfke -parlak ve kabarcıklı- bakışlarının erotik doğasını susturdu.

Ellerini kemerinden indirdi. "Bununla ne demek istediğini açıkla."

Hayır! Onun geri çekildiğini hissettim, ruhu giderek daha hızlı bir şekilde ulaşamayacağı bir yere doğru yalpalıyordu.

Yataktan fırladım ve onun yanına doğru koştum.

Gözleri gerildi ve vücudundaki tüm kaslar kesildi.

"Öyle bir şey demek istemedim. Özür dilerim, söylediklerimi unutun."

Sertçe nefes aldı, göğsü ağır bir nefesle yükseldi. Tek kelime etmedi, gözlerimi aradı.

"Lütfen, Killian. Beni tekrar öpmeni istiyorum."

Beni öptüğün gibi öp. Geçmişini unut.

Aramızdaki yoğunluk, için için yanan bir çıra gibi yeniden kıvılcımlandı. Kızardım. Titredim. Bedenim sıcak mı soğuk mu, utanmış mı yoksa kendinden emin mi olması gerektiğini bilmiyordu.

Bana dokunmadı.

Sadece izledi.

Sonunda, göz temasını hiç kesmeden, büyük kemerini çözdü ve kot pantolonunun fermuarını sabit elleriyle açtı. Kalçalarını iterken göğüs kasları seğirdi ve kotu bir hamlede attı.

Ağzım kupkuru oldu. Geçmişte aldığı yaralardan kalan gümüş renkli yara izlerine ya da beni kendi özel dünyasına almasına neden olan parlak kırmızı yara izine bakmaktan kendimi alamıyordum. Bana özel bir izin verildiği ve bunu mahvetmek istemediğim gibi bir yanılsama içinde değildim.

"Sütyenini çıkar," diye fısıldadı. Eli sikine gitti, gri boxer-şortunun içinde görünen çılgın sertliğin etrafını sardı. Nemli bir nokta, heyecanından malzemeyi karartmıştı ve tek istediğim bana ne vereceğini görmektir.

Her santimim aşırı bilinçliydi, bana dokunmaması daha da kötüleştirdi. Beni soyundurarak, ona her şeyimi vermeye zorladı, tüm bunları yaparken de teşhir ediliyordum.

Ellerim arkamda kayboldu. Parmaklarım kopçayı karıştırdı. Güzel dantel sütyen çözüldü ve omuzlarımdan sarktı. Kuplarını yakalayarak bir an için etime yasladım.

Bu, yerleşkede soyunmaktan daha kötüydü - o bir işti. Mal olurduk, stok olurduk... bununla ilgili her şey saf seksti. Ve baskınlık. Ve çılgın bir beklenti.

"Bırak onu," diye mırıldandı Kill.

İtaat ettim, kollarımın yanlarıma düşmesine izin verdim ve sütyenin yere düşmesini izledim.

Birden parmakları çeneme bastırdı ve yeşil bakışlarında boğulana kadar gözlerimi yukarı ve yukarı yönlendirdi. "Asla gözlerini benden kaçırma."

Başımı salladım, konuşamıyordum.

"Boxerımı çıkar."

Ellerimi tereddütle kalçalarına koyduğumda kalbimin atışı durdu. Dokunuşumun altında ürperdi. Alt dudağını emip sertçe ısırırken karnım takla attı.

Onu etkilemeyi *sevdim*.

Parmaklarımı elastik bel bandına geçirerek yavaşça çektim.

Ereksiyonunun büyük boyu serbest kalırken başı geriye düştü. Ona bakmadan duramıyordum. Devasa boyutları sanki içinde büyüyor gibiydi.

İncelememin altında kalınlığı ve uzunluğu bir anatomi parçasından çok kılıca benziyordu.

Vay canına.

Denizkızının kızıl saçları, bacağındaki dövmede gelgitle birlikte yükselip tamamen tıraşlı sikinin tabanını sarıyordu. Ereksiyonunun üstünden aşağıya doğru inen saçlar, taşaklarına mürekkeple işlenmiş en ince tellere kadar uzanıyordu.

"Bu acıtmış olmalı."

Çenesi sıkıştı. " oldu."

"Bu kadar hassas bir şeye neden bu kadar yaklaşıyorsun?"

"Neden göğüs ucunuza dövme yaptırarak aynı acıyı çekmeye çalıştınız?"

Buna verecek bir cevabım yoktu. "Konuyu saptırmayı bırak. Sebebin neydi?"

Ağızını açtı, sonra kapattı. Yüzünde bir şey parladı ve başını salladı. "Çünkü acı içinde öldü. O kısmı sahiplenmek istedim, böylece yalnız olmadığını bilecekti."

Midemdeki yavaş yanma kızgın bir ateşe dönüştü. "Öldür-"

Eli havaya kalktı. "Konuşmayı kes." Yeşil gözleri tehditle parlıyordu.

"Ben izin vermedikçe hiçbir koşulda bana dokunmayacağına söz ver."

"Ne? Neden?"

Saçlarımı kavradı ve beni sıkıca tuttu. "Çünkü ben öyle dedim. İşte bu yüzden."

Beni geriye doğru yürüterek güçlü bir eliyle göğüs kafesime bastırdı ve beni yatağa devirdi. Bacaklarının arasında gururla ve güçlü bir şekilde duran ereksiyonuyla üzerimde yükselirken, seks ve hezeyan tanrısı gibi görünüyordu.

Onu çıplak seviyordum. Onun zahmetsiz gücünü ve tehlikesini seviyordum. "Dirseklerinin üzerinde yüksel. Seni görmek istiyorum."

Zihnim arızalı bir televizyon seti gibi tekliyor, daha dar kalçalı ve tamamen masum olan daha genç bir çocuğun anılarıyla yanıp sönüyordu. Sevdiğim yeşil gözlü çocuk ile karşımda çırılçıplak duran bu canavar adam arasındaki farkı ayırt edemiyordum. İkisi de aynı mıydı? *Lütfen, aynı olsunlar.*

"Bacaklarını aç," diye mırıldandı.

Kalbim sıkışarak itaat ettim.

Eğer o benim geçmişten gelen ruh eşimse, onu nasıl unutabilirdim? Böylesine her şeyi kapsayan bir aşktan nasıl uzaklaşabilirdim? Ondan ayrılarak ya da ortadan kaybolarak onu incittiğimi düşünmekten nefret ediyordum.

Ama onu terk edemezdim.

Kız arkadaşının öldüğünü sanıyordu. Kanıtı vardı. İnancı kesindi.

Umudum paramparça oldu. Ben o değildim. Ne kadar zorlarsam zorlayayım. Ev hasreti çekiyordum, aşk hasreti çekiyordum, ama en çok da bilmediğim her şey için akıl hasreti çekiyordum.

"Aklın her neredeyse dur," diye homurdanarak sikini yumrukladı. Dörtlülerini yerine kilitlenirken renkli dövmesi sarsıldı.

Tüm dikkatim onun sert tutuşuna odaklandı. "Ben buradayım."

"Olsan iyi olur."

Onunla göz göze geldik. "Burada seninle olmaktan başka hiçbir yerde olmak istemezdim."

Homurdandı. "Çok garip." Eli aşağı yukarı hareket ediyordu, yavaşça ama baskıyla kendini cezalandırıyordu. Sanki her an gidecekmiş ya da saldırıp beni hayatım boyunca mahvedecekmiş gibi görünüyordu. Ele avuca sığmaz biriydi. Sanki gerçekte burada olmayan oydu. Bedeni buradaydı ama zihni gerçek aşkıyla birlikteydi. Asla rekabet bir hayalet.

Bu düşünce beni sonsuza kadar üzdü. Aramızda bir bağ kurulmayacaktı, bu sadece seksti. Bu fantezinin sona erme zamanı geldiğinde beni paramparça etmemesi için bunu kalbimin etrafında tutmalıydım.

Gözleri meme uçlarıma gitti - biri renkli, biri doğal. Hızı arttı ve siki daha da sertleşti. "Tanrım, içinde sürünmek istiyorum." Bakışları tenimin üzerinde dans ediyor, dövmemi inceliyordu.

Karnı dalgalandı, pantolonum üst uyluklarındaki ince tüyleri oynattıkça gerildi. eğilerek kalçalarımı çekti, böylece ayaklarım yere değdi, sonra dirseklerimi kırarak sırtüstü uzandım.

Sıcak, ıslak ağızı meme ucumu yakalayıp derin ve sert bir şekilde emerken haykırdım.

Ellerim anında saçlarına gitti ve yüzünü göğsüme bastırdı.

Hışımınla ayağa kalktı ve uzun siyah saçlarına tutunduğum kırılğan elimi kırdı. "Az önce sana ne söz verdirdim?"

Yutkundum.

Cevabımı beklemeden başını salladı ve gömme dolabına doğru yürüdü. Birkaç saniye sonra geri döndüğünde altın bir kravat uzattı. "Bana ellerini ver."

Gözlerimi kırptım. Aklımdan bir sürü düşünce geçti, ama en tuhaf olanını yakaladım. "Bir motorcu çetesinin başkanıysın ama *kravatın* mı var?"

Dudakları soğuk bir gülümsemeye dönüştü. "Benim hakkımda bilmediğin çok şey var. Şimdi bana ellerini ver."

"Bilinmesi gereken her şeyi bilmek istiyorum."

Kaşlarını çattı. "İstediğimizi asla elde edemeyiz. Hayal kırıklığıyla yaşamayı öğrenin."

Sonra atladı. Zahmetsizce bileklerimi sıktı ve ipeksi kumaşı etrafıma bağladı. Hapsedildiğim anda beni yatağın ucundan aldı, yatağın kenarına götürdü ve kışımı okşadı. "Ortaya tırman. Dört ayak üzerinde dur."

Omzumun üzerinden baktım. Yüzü okunmuyordu, tüm şehvet ve ipuçlarını engelliyordu. Beni -buna hiç şüphe yoktu- ve ben de onu istiyordum -bacaklarımdan arasındaki ıslaklık ne kadar istediğimin bir kanıtıydı- ama özlediğim bir parçasını kapatmıştı.

Dün gece ve bugün soyunma odasında çok kısa bir süre gördüğüm kısım.

"Bir dahaki sefere sana bir şey yapmanı söylediğimde yapacaksın. Hemen, hatırladın mı?" Beni tokatladı, belimden tuttu ve neredeyse beni yatağa fırlattı. Bileklerim bağlıyken sürünmek kolay değildi ama dediğini yaptım ve yatağın ortasına geçtim.

Bu adamın savunmasız hiçbir yanı yoktu. Almak için oradaydı ve karşılığında hiçbir şey vermiyordu.

"Bacaklarını aç," diye emretti Kill.

Arkama tırmanırken yatak gıcırdadı, çıplak kalçalarının sıcaklığı arka tarafımı ısıttı. Parmakları kalçalarımın girip sarı G-string'i çekiştirirken .

Yavaşça kalçalarımın aşağı sürükledi ve dizlerimi yatak örtüsüne hapsetmelerine izin verdi. Onları çıkarmamı söyleyip söylemeyeceğini görmek için bekledim, ama bana sadece tekrar şaplak attı - sert değil, ama beni çok itaatkar tutmaya yetecek kadar. Tenimdeki sıcaklık bir sonraki talimatına atlayacağımı garantiliyordu.

"Daha geniş."

Dizlerimi saran külotun sıkılığına karşı savaşılarak daha da açıldım. Ne yaptığını görememek ve ne planladığını bilmemek kalbimi vahşi bir gibi dört nala koşturuyordu.

Yatağın kenarına eğildi ve uzun kollarıyla komodinden mavi bir paket çıkardı.

Gerildim. Beni bu kadar çabuk mu götürecekti?

Soyunma odasındaki tutkulu adama ne oldu?

Onun ateşli dokunuşlarına ve delicesine sahiplenici öpücüklerine ne oldu?

Bu şekilde kullanılma düşüncesi midemi sıkıştırdı.

Kill prezervatifi dizimin yanındaki şiltenin üzerine koydu. Nefesi kesildi ve dokunuşu bacaklarımın arasına indiğinde başım öne eğildi. Amımı okşadı, klitoristen girişe doğru ilerledi. Parmaklarında hiçbir çekingenlik yoktu. Bu bir ön sevişme bile değildi, amaca giden bir yoldu.

Beni tekrar okşarken dudağımı ısırdım, iri parmaklarını ıslaklığımın gezdirdi - beni o kadar tutkuyla öptüğünde yarattığı ıslaklık.

Bu da neydi böyle? Bu kişisel olmayan davranış, onun kendini koruma . Onunla yüzleşmemi, ona dokunmamı, ona karşı cinsellik dışında duygular beslediğime dair herhangi bir ipucu vermemi istemiyordu.

Kendini koruyor.

"Kahretsin, benim için çok hazırsın." Sesinde huşu mu yoksa tiksinti mi olduğunu bilmiyordum.

Aklım olup bitenlere ilgi duyuyordu ama kalbim isyan ediyordu. Bir oyuncak gibi kullanılmayı kabul etmemiştim. Benimle *bağlantı kurmasına* izin vermiştim.

Aramızdaki bağ her saniye biraz daha zayıflıyordu, ta ki biz birbirimize yabancı oluncaya ve para el değiştirmek üzere oluncaya kadar.

Kes şunu.

Kelime beynimde yankılandı.

Yapamazsın.

Vücudum kızarıırken saçlarım enseme yapıştı. Bunu yapmak zorundaydım. Daha fazlasını öğrenme umudum varsa kalbini kırmalıydım. Belki de anahtar seksti.

Bunun ikimiz için de bir rahatlama olduğuna ve başka bir şey olmadığına karar vererek mırıldandım: "Beni soyunma odasında öptüğün an senin için hazırdım."

Göğsünden bir ses çıkardı. "Evet, bu benim açımdan bir hataydı."

"Bir hata mı?" Sesim yumuşaklaştı. "Bir öpücük asla hata olamaz Onu sevdim."

Alçak sesle homurdandı. "Ben öpüşmem. Kendimce var."

Ses tonundaki hüznün beni çılgına çevirdi.

Söyle bana!

Aniden bir parmağını içime soktu, sırtımın eğilmesine ve tüylerimin diken diken olmasına neden oldu.

Aman Tanrım.

Kelebekler ya da kıvılcımlar yoktu. Dokunuşu bir mızrak gibiydi, hızlı ve seri, bir anda ihtiyaç yaratıyordu.

Geri çekildi, ıslaklığımı klitorisimin etrafına bulaştırdı, beni sert, hızlı ve uzman bir hassasiyetle okşadı.

Bacaklarım titriyor ve kollarım dört ayak üzerinde durmanın verdiği gariplikle yanıyordu. Zevkten yere yığılmak istedim.

"Daha önce seks yaptın mı?"

Bana o kadar zarif bir şekilde dokunurken soruyu anlamakta zorlandım. Hatırlamaya çalışarak beynimi zorladım. Elbette, böyle bir şeyi hatırlamam gerekirdi - bu kadar basit bir şeyi?

Yaşını bile bilmiyorsun. İsminiz ve doğum tarihiniz sevgililerinizden daha önemliken seks yapıp yapmadığınızı nasıl bilebilirsiniz?

Başımı öne eğdim. "Bilmiyorum."

Kill homurdandı, parmaklarını klitorisimden çekip tekrar kaydırđı. Dokunuşunun lezzetli baskısı ve sallantısı beni çözdü. Nefes nefese kalmıştım, kalçalarım kendiliğinden hareket ediyordu.

"*Tanrım* lütfen... daha fazla..." Kelimeler ağızımdan döküldü.

İtaat ederek bir parmak daha ekledi ve beni lezzetli bir baskınlıkla gerdi. Derinlere battığında ve parmaklarını içerde kıvırdığında, yoğunluğu amıma yayarken haykırdım.

Bacaklarım birbirine makas atmaya çalıştı ama o belime bastırarak bacaklarımı açık ve onun merhametine kalmış halde tuttu. "Bakire olduğunu sanmıyorum. Daracıksın ama iki parmak sana bu kadar zevk vermemeli."

Başımı salladım, dişlerimi sıktım, bu kadar iyi hissetmemeyi diledim - beni bir kadın yerine bir ekipman parçası olarak analiz ederken değil.

"Lütfen..." Tekrar mırıldandım, ne için yalvardığımdan bile emin değildim. Sarılmak mı? Bir öpücük mü? Nazik bir söz?

Kill parmaklarını daha da sertleştirdi, sesi günah doluydu. "Benim hakkımda bilmen gereken birkaç şey var, tatlım."

Dinlememi mi bekliyordu? Tek yapabildiğim *hissetmekken*.

"Seni becereceğim. Boşalana kadar seni becereceğim ve bu rahatlama için minnettar olacağım. Ama asla öpmeyeceğim, dillemeyeceğim, okşamayacağım ya da sarılmayacağım. Dudaklarını sikimin etrafında istemiyorum. Kollarını boynuma dolamanı istemiyorum. Ve kesinlikle aşkını istemiyorum." Parmaklarını tekrar klitorisime götürdü, bana karşı sert ve neredeyse acımasızca bastırdı.

Kıvılcımlar patladı; meme uçlarım zonkladı.

Baskı *iyiydi*. Çok iyiydi. Telaşsız ama hızlı tempo akıllara durgunluk veriyordu; bir yandan tahrik olurken bir yandan da nefret edilme hissi, bu yeni dünyada nerede durduğumu anlayamayana kadar ahlaki pusulamı çarpıttı.

"Bu şartları kabul ediyor musunuz?"

Nefes nefese kalmıştım, gözlerimin arkasında yıldızlar patlıyordu. anda orgazm oldum ve amımı daha sert bir şekilde eline bastırdım.

Nefes nefese kaldı, sert ve hızlı bir şekilde süründü, diğer eli kalçamı kavradı ve sert aletini kıkımın çatlağına sürttü. "Gel, tatlım. İçine girdikten sonra beklemeyeceğim. Bu olacak

Hızlı bir şekilde. Sona giden bir yol. Senin içinde olmak istiyorum, ama sözlerime dikkat *et*, bu sevişmek *değil*."

Dokunuşu daha da acımasızlaştı ve kendimi kaygan yokuştan aşağı itmekten ve havai fişeklerin, senfonilerin ve çarpan tutku dalgalarının bacaklarımın arasında tutuştuğu yere sıçramaktan başka seçeneğim yoktu.

"Tanrım, oh Tanrım... *kahretsin!*"

Tüm bedenim sarsıldı ve ardından verici bir şekilde çözüldü. Yüksek sesle inledim, dirseklerimden çöktüm ve yüzümü yorganın içine gömdüm.

Folyonun yırtılmasının belli belirsiz sesi, prezervatifi boyuna yuvarlarken Kill'in öfkeli homurtusu ve ardından alınmanın sıkıştıran, ele geçiren, *tüketen* baskısı duyularımı parçaladı.

Sıcaklığı beni boğdu; sikinin uzun, kalın girişi beni hiçbir yumuşaklık ya da utangaçlık olmadan gerdi. Sanki her zaman ona aitmişim gibi beni aldı.

İçine battığı anda, "*Siktir*" diye tısladı.

Bu küçük kelimenin gücü ve verdiği şiddetli tepki, vücudumun serbest bırakma ihtiyacıyla ağırmasına neden . Tekrar.

Titreyerek, daha uzağa ve daha uzağa batarken eli kendi tabanını sıktı. Santim santim, onu her yerde hissetmeden hareket edemeyinceye kadar kendini kılıfına soktu.

Hiçbir uyarıda bulunmadan çekildi ve tekrar içime girdi. Hızlı ve derin bir şekilde sürerken boğazından düzensiz bir homurtu patladı.

Kalbim duygularla patladı. Bu konuda tatlı bir şey yoktu, ama dokunmama, bakmama ya da herhangi bir şekilde bağlantı kurmama kurallarına rağmen, vücutlarımızın yüce hareketini durduramadı. Hız ve basıncın mükemmel eşzamanlılığı.

İçeri girdiği anda, gerçek evlerini bulmuş iki yersiz yurtsuz varlık gibi birbirimize kenetlenmiştik. Hiçbir kelime bunun kesinliğini ortadan kaldıramazdı.

O daha derine inerken ben haykırdım. "Sikim içindeyken çok güzel görünüyorsun."

Midem altüst oldu ve kendimi onun hızına yetişmek üzere geriye doğru itmek için çarşafı kavradım. "Daha fazla," diye inledim.

Odada edep diye bir şey yoktu. Kill kendini kaybedip beni becerirken medeniyet ve sohbet tartışmalı konulardı.

Kalçalarımı çılgınca kavrayışını açıklamanın bir yolu yoktu - sanki beni almak için doğmuş gibi ıslak sıcaklığıma daldı. Sanki yok olacaktım gibi sikti beni. Sanki kendine dayanamıyormuş gibi sikti beni. Kendinden nefret, her mükemmel itişte ondan sızıyordu.

"Sikeyim. Neden bu kadar iyi hissetmek zorundasın ki?" Dudaklarından küfürler dökülüyordu.

Bir şeyler hissetmesi gerektiğini ve hayalet kızının anısına sadakatsizlik etmenin onu öldürdüğünü bilerek acıdan zevk aldım.

Ama yoluna devam etmek zorundaydı.

Hayatına devam etmene yardım edeceğim.

Beni geri getirirken tırnakları etime battı, daha sert ve daha hızlı iterken ona çarptı.

"Kahretsin," diye nefesi kesildi. "Lanet olsun, hissediyorsun."

"Oh, bebeğim, harika hissediyorsun."

Dudaklarımı gülümsedim ve bekâretimi kaybetmenin acısıyla tavana baktım. Onun tatlı kahverengi gözlerine bakmayı reddettim.

Alnımın her yerine kelebek öpücükleri kondurdu. "Birbirimizin ilki olduğumuz için çok mutluyum. Çok özel. Seni her zaman hatırlayacağım."

Başımı salladım ve onu tekrar öptüm, kalçalarımı oynattım ve birkaç saniye ittikten sonra boşalırken inledim.

Sırtını okşadım, kızarmış yanaklarını öptüm ve sessizce altına uzandım.

Bu sırada içimden çığlıklar attım. Bir başkası için kuru gözlerle ağladım.

Geçmişe dönüş geldi ve gitti, o kadar duygu ve kalp acısıyla doluydu ki hıçkırıklara boğuldum. Acıyı kontrol edemiyordum. Masumiyetimi benden alan çocuk çok şefkatli, çok nazik ve bana çok aşıktı.

Yine de kendimi sonsuza dek

kapana kısılmış hissettim. O, o

değildi.

Ama burada... tanımadığım bir adam umursamazca üzerime sürerken, kendimi... özgür hissediyordum.

Beynimin derinliklerine gömülü geçmişimden kurtuldum. Yanlış kararlardan özgürdüm. Zincirlerimden kurtuldum ve ele *geçirildim*.

Bayıldım.

Sertçe nefes alırken dudaklarım aralandı, Killian şiddetle sallanırken dizlerim yorganın içine gömüldü. Şefkatin tam tersiydi, kibarlığın kutup tutulmasıydı ama yine de kalbimin körelmiş kanatlarını açıp uçmasını sağlıyordu.

"Evet," diye inledim. "Durma."

Beni mümkün olduğunu düşündüğümünden daha sert ve daha hızlı sürerken sıcak topları klitorisime tokat attı.

"Kapa çeneni," diye homurdanarak açık avucunu kışıma vurdu. Bu ceza kanımın derimin yüzeyine yayılmasına neden oldu ve her şeyin yoğun bir şekilde kabarmasına neden oldu.

Daha fazlasını istedim. Hayatta olmak istedim.

"Arthur..." Omzumun üzerinden baktım. Sıkı gözleri ve zevkten kızarmış yüzünün görüntüsü içime bir kez daha sıkışma hissi gönderdi.

"Kahretsin, hiç öğrenmiyorsun." İri eli aşağı indi, boynuma dolandı, yüzümü uzaklaştırdı ve gözlerimi düz duvara zorladı. "Benim adımı kullanmak sana düşmez. Ben seni götürürken çeneni kapat."

Neden?

İnsan olduğunuzun hatırlatılmasından için mi? Arkadaşlığa ihtiyacı olan bir adam?

Suçluluk ve mutluluk karışımı bir duyguyla inledi. Karnım burkuldu ve yukarı doğru sürüp G noktama çarptığında başka bir orgazm kıvılcımı çıktı.

Boynumu bırakmadan, *tekrar tekrar* iterken homurdandı. Ona bakmak için tutuşunun altında kıvrandım. Bu hayvanın beni tükettiğini görmek istiyordum.

Ama parmakları ensemden sıkılaştı ve yanağımı yatağa daha sert bastırdı. "Sakin bakma. Bana *onun* gözleriyle bakma."

Sesi çatlarken kalbim kırıldı. İçimdeki acı, sefalet

-Her şey öfke ve hiddetle sarılmıştı. İçimdeki bir zonklama beni tamamen şaşırttığında gözlerim dalgalandı. Evet, talepkârdı ve beni haysiyetimden mahrum bırakmıştı ama aynı zamanda zevk almam ve memnun etmem için bana kendisini vermişti.

Hiddetli, biraz dengesiz Arthur Killian basit fikirli bir yaratığa dönüştü. Bana tamamen teslim oldu.

kalçalarını okşadı ve ele geçirilme hissinin tadını çıkardı. Etinin sıcaklığı kalçalarını haşladı; nefesinin telaşı sırtını gıdıkladı.

Boşalmasını istedim. Serbest kalmasını istedim. O güce sahip olmak istedim.

İtişleriyle birlikte nefes nefese kalmıştı. Boynumdaki eli daha da sertleşiyor, beni daha fazlasını almaya zorluyordu. Beni daha önce hiç keşfetmediğim yüksekliklere çıkarırken gözlerim yaşardı.

Birden üzerime eğildi ve vücudunu benimkinin uzunluğuna bastırdı.

Arkamdan daha sert bir şekilde ittiğinde, derin ve hızlı bir şekilde süzülüşünde nefes almak için zar zor zamanım oldu. Çok olmuşum. Şiddetinden sıırıslıklam olmuşum.

İri eli kalçamda gezinirken, ensemdeki eli beni kavramayı hiç bırakmadı. Beni arkadan yarı gırtlaklarken bir yandan da sertçe, çok sert beceriyordu. Ve acımasızca, çok acımasızca.

Hayatımda aldığım en zor karardı - en azından ben öyle sanıyordum - ama o yine de bir şeyler . Hala bana her şeyini vermedi. Kalçalarını sallayarak onu daha derine inmesi için cesaretlendirdim. Tekrar boşalmak istiyordum. Onun zevkine sahip olmak istedim.

Zihnim kıvılcımlarla dolana kadar siki beni okşadı. Parmakları boynumu sıkıca kavradı ve sonra içime boşaldı, beni aklımı başımdan alacak şekilde becerdi.

Orgazm dalgaları bedenini sarstığında vücudu sarsıldı. Uzun ve alçak sesle inledi, son dalgalanma onu kuruturken titredi. İşi bittiği anda çekildi ve yuvarlanarak uzaklaştı.

Morarmış, karıncalanmış ve kalbimi sıkıştıran duyguların karışımıyla mücadele ederek yüzüstü yere yığıldım.

Kill üzerime eğildi, bileklerimdeki bağı hızlıca çözdü ve sonra yataktan indi.

Hiçbir şey söylenmedi. Hiçbir şeyden bahsedilmedi.

Sessizlik mutlaktı. Ve ikimizin de bunu bozacak cesareti yoktu.

Kill odadan çırılçıplak çıkıp bir daha geri dönmezken bacaklarımın arasında dayanılmaz bir zonklamayla yapay bir karanlıkta yatıyordum.

Onuncu Bölüm

Benim dünyamda mutluluğa izin verilmezdi.

Yumuşaklığı, zayıflığı ya da arzuyu düşünmeyi göze alamazdım.

Onun anısına sadakatsizlik ettiğim diğer tüm zamanlardan daha fazla acı çekiyordum. Herhangi bir iğrenç cinsel ihtiyaç anından daha kötü.

Bana sahip olan kadını aldattım. Aya karşı ulumak, tanrıları lanetlemek ve bize yaptıklarından dolayı dünyayı kasıp kavurmak istedim.

Çok yalnızdım, çok kırılmıştım, çok yalnızdım. Ve onunla tekrar birlikte olana kadar asla huzur bulamayacaktım.

Ölüm benim tek kurtuluşumdu.

Ama henüz değil.

Birkaç şeyi halletmeden sevgilime katılamazdım. Katliam.

Geri ödeme.

İntikam.

-Öldür

"Hayır, yine yanlış anladın." Üzerime eğildi ve kalemi parmaklarımdan kaptı. Baş aşağı çevirerek, zar zor duran silgiyi denklemi silmek için kullandı.

Cevabım kaybolduğunda kalemimi bana geri uzattı. "Daha iyi bir silgiye ihtiyacın var. Tanıdığım herkesten daha çok hata yapıyorsun."

Suratımı astım ve ödevimdeki silgi parçalarını fırçaladım. "Bu konuda biraz daha nazik olabilirsin."

Alay etti. "Daha mı nazik? Sana karşı sert olmamı sen istedin. Veteriner olmak için istediğin notları başka nasıl alacaksın?"

Yeşil gözlerinin içine baktım. "Yine de dehanı yüzüme vurmana gerek yok. Senin yanında kendimi aptal gibi hissediyorum."

Yanakları pembeleşti.

Bu bizim ilk kavgamız mıydı? Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu ve kendimi hasta hissettim, birbirimiz için umduğum kadar mükemmel olmadığımızı düşünmek beni çok etti.

Sonra gülümseyerek beni kucağına çekti. "Sayılara senden daha fazla adapte olmuş bir beynim olabilir, ama sen... Senin bakışın... ve ben yaşayan en aptal çocuğum."

Donup kaldım. "Seni aptal mı yapıyorum?"

Beni çok yumuşak bir şekilde öptü. "Çılgın aptal. Delicesine aptal. Nedenini bilmek ister misin?"

"Neden?" Ağzının içine nefes verdim.

"Çünkü sen yanımdayken asla kafamla düşünmüyorum, sadece kalbimle düşünüyorum ve kalbim sadece tek bir şey biliyor, sana ne kadar taptığını." Güneş ışığı beni harika rüyamdan çaldı, gençlik aşklarını bir kenara itti ve beni aşırı cinsel kullanımdan yanan bir bedene geri bıraktı.

Kaslarım, sanki şiddetli bir depreme dayanmış metruk bir evmişim gibi gıcırdağı ve inledi.

Gerindim, gerçek olduğunu bilmediğim bir çocuğı özlemenin hüznü içinde debeleniyordum. Onu hâlâ görmemiştim. Rüya, görüntüsünün etrafındaki kasıtlı bulanıklık dışında netti. Beynim, parçacıklarla benimle alay etmekten gibiydi ama bana asla tam ipucu vermiyordu.

Kill dün gece geri dönmemişti ve ben cadı saatini bir dakika nefretle, bir dakika zaferle dolu . Beni götürmüştü.

-Gücüm vardı. Ama o gitmişti, ben de kullanılacak bir bedenden başka bir şey değildim.

Koruyucu öfkesini yok etmenin bir yolunu bulmalı ve altında sakladığı şeyi keşfetmeliydim.

Ama önce aynısını kendim için yapmalıydım. Bu kadar çok sırrı olan bir dünyada kör olmayı reddediyordum. Amneziyi Parçalama Operasyonu'nun zamanı gelmişti.

Beyaz tavana bakarak ellerimi birleştirdim. Derin bir nefes alarak yüksek sesle "Adın ne?" diye sordum.

Durakladım. Beynimin karmaşayı araştırmasını, anahtarım olmayan kapıları açmasını ve bir cevap vermesini bekliyordum. Aklıma gelen tek şey Buttercup oldu. Yay burcu bile güçlü değildi, çünkü bir şekilde onun da bana Dügün Çiçeği dediğini biliyordum.

"Nerede yaşıyorsun?"

Bekledim.

Ve bekledim.

"En iyi arkadaşının adı ne?"

Corrine.

Kalp atışlarım . "Corrine."

Aman Tanrım, onu hatırladım. Pixie kesimli sarı saçlı, zayıf, enerjik. Benimle birlikte veterinerlik okuyordu.

Hayal kırıklığı içinde homurdandım ve bir sonraki soruma geçtim. "Kaç yaşındasın?"

Ondan üç buçuk yaş küçüksün. Bunun çok büyük bir fark olduğunu düşündü. Bu yüzden bekaretini almayı reddetti.

Bir elimi ağızıma kapattım. Daha fazlasının gelmesini diledim. Boşluktan başka bir şey geri gelmedi.

Tiz bir zil sesi açık kapıdan içeri süzüldü. Kapı zili mi? Telefon mu?

Dün gece, varlığımı ellerinde tutan adamın altında canlandıktan sonra, şafağı boş bir yatakta karşılamıştım.

Kill gitmişti ve ben onu takip etme dürtüsüyle savaşmıştım. Peşinden gitmek istedim ama *yatakta* kalmayı başardım - onun . Duyguları bu kadar karmaşıkken onu takip etmenin akıllıca olmayacağını biliyordum. Onun kalbine girmeye hakkım yoktu.

Ama merak doymak bilmeyen bir ihtiyaçtı.

Sıcak yorganın altından kayarak çıplaklığıma bir battaniye sardım ve aramaya koyuldum. Uzun koridordan aşağı inip merdivenleri çıkınca Kill'i ofisinde buldum; neredeyse ölmek üzere olduğu odada.

Yerler temizlenmiş, havlular ve kanlı su gitmişti.

Bunu temizlikçi kadın mı yaptı yoksa o mu?

Güneş ışığı, bilgisayar ekranlarındaki parlamayı engellemek için yarıya kadar çekilmiş beyaz panjurlara meydan okuyarak odaya süzülüyor ve büyük matematiksel sanat eseri, sanki rüyamda benimle alay ediyormuş gibi daha da yükseliyordu.

Ödevine yardım etti.

Kalbimin sahibi olan çocuk her kimse, zekiydi - tıpkı bu düşünceli başkan gibi.

Kill sabah güneşinin ışıltısında oturuyordu, çıplak göğsü yeni aldığı duştan parlıyordu. Henüz giyinmemişti ama üzerinde bir çift siyah boxer-şort vardı. Dövmeli bacağı masasının altına gizlenmişti. Kapının çerçevesine yaslandım ve altın ışık onu başka bir dünyadanmış gibi gösterirken sırtının düzlemlerini izledim. Büyük kas çıkıntıları omurgasından aşağı doğru uzanıyor, hem erkeksi hem de zarif görünüyordu. Devasa dövme etinde bir leke gibiydi. Kafatası ve madeni paralar, sloganla birlikte oradaydı ama bulanık görünüyordu. Sanki başka bir tasarımın üzerine çizilmiş gibiydi; yeni mürekkebin altında solmayı reddeden bir tasarım.

Bacağındaki dövmeyi daha çok tercih ederdim. Anlatacak hikâyeleri vardı - iyi, hatta *mutlu* hikâyeler. Sırtındaki ise daha çok bir cümleydi - tam olarak anlayamadığım bir yaşam tarzı.

Gözlerim bilgisayar ekranlarında dans eden bilgilere gitti.

"Gördün mü, Buttercup?"

Gözlerimi açtım, yüzümü televizyona döndüm. Kumsalda güneşin altında geçirdiğimiz günün ardından uykulu ve mutlu bir şekilde onun kucağına uzandım. "Neyi gördün?"

Eğildi ve nazik parmak uçlarını saçlarımda gezdirdi. ". Buna pip farkı deniyor. İnsanlar ticaretten böyle para kazanıyor. Ve bu özel platform, var olan en kazançlı platformdur."

Burnumu kıvırdım. Titreşen renklere ve aşağı, sonra yukarı, sonra tekrar aşağı sallanan çizgilere bir anlam veremiyordum. "Ne oldu?"

"Bu FX."

"İngilizce lütfen, zekâ küpü." Onu çimdikledim, sessizce kıkırdarken gülümsedim. Onun gülüşünü başka kimse duyamazdı. Bu sadece ve sadece bana aitti.

"Bu döviz piyasası ve ben bunu kullanarak bize bir servet kazandıracağım."

Geçmişe dönüş sona erdi.

Bilgi parlaktı - geçmişime her küçük bakış, tarih dilimlerinden bir resim oluştuyordu. Büyük resmin neyi ortaya çıkaracağı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama beynimin eninde sonunda bunu çözeceğine güvenmek zorundaydım.

Ticaret yapıyor.

Kapının yanında sessiz kaldım ve Kill'in yüksek arkalıklı ofis koltuğunda otururken ve hayatın anlamını taşıyorlarmış gibi dört ekrana bakarkenki yoğun konsantrasyonunu izledim.

Grafikler, çizelgeler ve pasta diyagramları bir bilgisayarı kaplarken, diğerinde şamdan değerlendirmeleri ve dünya saatleri yer alıyordu. Diğer ikisi siyahtı ve farklı sütunlarda hızla değişen, yanıp sönen kırmızı ve yeşil sayılar .

Başı hafifçe hareket ediyor, her ekrandan bilgi topluyor, parmakları klavyenin üzerinde geziniyor, vardığı sonuçlara göre ani kararlar veriyordu.

Ne kadar zengin?

Ne saklıyor?

Faresinin yanında bir cep telefonunun sert sesi duyulunca sıçradım.

Ekranlardan gözlerini ayırmadan onu kaptı. "Öldür."

Arayanı duyamadım ama Kill'in sırtı kaskatı kesildi. Doğruldu ve bir elini nemli saçlarında gezdirdi. "Birinci aşama iyi geçti mi?"

Arayan kişi cevap verirken sessizlik oldu.

"Bu çok iyi. Wallstreet'e içgörüsü için minnettar olduğumu söyle. Görünüşe göre bu konuda haklıymış. İşe yaradığı için çok mutluyum." Kill'in sesi acımasız bir zevkle karanlıktı.

Ne yapılmıştı? Bana bebek bakıcılığı yaparken hangi projelerin kuklacılığını yapıyordu?

Öldürmek aniden gerildi. "Söyle onu Bu Hiçbiri
onun lanet olası iş."

Gülümsememi bastırdım. Görünüşe göre bu onun en sevdiği sözlerden biriydi. "Hayır, umurumda değil. Beşliyi sattık. Ne isterse aldı

Kulübün karşı olduğu bir şeyi yaparak. Altıncı neden umurunda ki?"

Donup kaldım. Kanımda buz sarkıtları oluştu. *Ben. Onlar hakkında konuşuyorlar Ben.*

"Nasıl öğrendi lan?" Öne doğru eğildi, ellerini dirseğini masaya dayadı ve parmaklarını yüzünün üzerinde gezdirdi. "Hayır. Onunla ben ilgilenirim. Uyardığın için teşekkürler. Kız burada."

Arayan konuştu; Kill daha sert nefes aldı.

"Siktir. Bu saçmalık. Bir alıcı bulacağımı söyledim. Ben-"

Arayan kişi sözünü kesti. Kill masasının üstünü yumrukladı. "Lanet olsun, derdi ne bunun? Onu ne zaman istiyor?"

Arayan kişi cevap verince sessizlik oldu.

"Hayır, onu teslim etmeyeceğim; kendim alacağım." Masasının üst çekmecesini açarak bir silah çıkardı. "Beni bekle, geliyorum." Telefonu kapattı.

Aman Tanrım. O silah benim için miydi? Beni *tehdit etmek* için mi?

Koridorda gözden kayboldum, yakalanmak istemiyordum ama onu gözümün önünden ayırmak da istemiyordum. Bana *yalan* söyledi.

Bu ne anlama geliyordu? Yaptığımız anlaşmanın bozulduğu mu? Onun *başkan* olduğunu sanıyordum. Neden başkalarının taleplerine boyun eğiyordu?

Vücudum kaçma isteğiyle titredi - sahte vaatlerden ve karmaşık motorculardan olabildiğince uzaklaşmak için, ama durakladım.

Kill başını eğdi ve iki eliyle boynuna masaj yaptı. Yorgun görünüyordu ve sonsuz bir kederin ağırlığını taşıyordu.

Onun için üzülme. Sakın *onun için üzülme*ye kalkma.

Merdivenlere yaklaştım, odama dönüp bir kaçış planı yapmaya hazırdım, ama Kill alttaki çekmeceye eğildi ve bir anahtarla açtı. Elini içeri sokarak küçük bir kâğıt parçası çıkardı. Ne olduğunu göremedim. Bir fotoğraf mı? Bir alışveriş listesi mi?

"İntikamımı alacağım." diye hırlarken derim diken diken oldu. Huzurumu bulacağım. O orospu çocuklarını mahvedeceğim ve Tanrı'dan özgür olmayı umacağım."

Kelimeler ok gibiydi, etrafıma yağıyor, ruhumun derinliklerine işliyordu.

"İntikamımı alacağım. Huzurumu bulacağım. O orospu çocuklarını mahvedeceğim ve Tanrı'nın izniyle özgür olacağım."

Her bir saç kökü diken diken oldu. Sözler bir vaat ya da dua değildi. Onlar bir saplantıydı. Tüm varlığını kaçıran, tüketen, tutkulu bir saplantı.

Kill eşyayı saygıyla çekmeceye geri koyup silahını kavrarken daha fazla izleyemedim. "Neredeyse zamanı geldi," diye mırıldandı. "Bana yaptıklarını onlara yapmanın neredeyse zamanı geldi." Sesi intikam ve nefretle yankılanıyordu.

Kuyruğumu kısıtıp kaçtım.

Kill beni yarı giyinik buldu.

Her zamanki siyah tişörtünü ve kot pantolonunu giymiş, enerji dolu bir şekilde fısıldıyordu.

Kaçmıştım ve silahını çekmiş, arkasında tutmadığı sözler bırakarak bana doğru geldiğinde güçlü ve cesur olmaya .

İlk gece bana verdiği odaya girerken, gözleri sütyenime ve kalçalarımın üzerine çektiğim kot eteğime kilitlenmişti. "Burada ne yapıyorsun? Seni odamda bıraktım."

Gözlerindeki soğukluktan ve aramızdaki havayı bozan yalanlardan nefret ederek yüzümü başka tarafa çevirdim. Beni nasıl becerebileceğini öğrenmek istemedim ona , üstelik yakında benden kurtulacağını bildiğim halde.

Zaman için çok fazla. Yara izlerimin ve mürekkebin hikâyesini ona anlatana kadar beklemek için çok fazla.

"beni kilitlediğin oda. Bütün gece yatağını işgal ettiğim için özür dilerim." Mağaza poşetinden beyaz bir tişört çıkarıp mırıldandım: "Belli ki yanımda yatma fikrine dayanamadın, geri dönmediğine göre."

Bana doğru yürüdü, iri ellerini omuzlarıma koydu ve beni kendine doğru çekti. Ofisinde gördüğüm silah ortadan kaybolmuştu. "Ne halt ediyorsun sen?"

Gözlerimi kısıtım. "Ne yapıyorum *ben*? Aynı şeyi senin için de sorabilirim!"

Dudakları açıldı, sonra birbirine yapıştı. Öfkesi üzerinden yuvarlandı. "Seviştik. Başka bir şey yoktu. Kişisel olmayan-"

"Yabancılar. Merak etmeyin. Anlıyorum." Omuzlarımı yuvarlayarak onu bıraktım ve banyoya doğru ilerledim. Kapının üzerinde bir kilit vardı ve tamamen onu kullanmaya niyetliydim. Vücudum titrerken ve küfürler savurmak isterken, ikimiz için de biraz mesafe olması en iyisiydi.

Elim kapı koluna uzandı ama bir kol belime kement atarak beni sıcak, güçlü kaslara doğru çekti. "Sana yürüyüp gidebilirsin dedim mi?"

Beni satabileceğini söyledim mi?

Burnumdan sertçe nefes aldım ve cevaplarımı yuttum. "Bırak gideyim."

"Hayır."

Daha güçlü olmayı dileyerek kıpırdandım. Kısa bir süre için etrafımda dönüp kasıklarına diz atma fikrini düşündüm ama bu onu sadece daha da öfkeliendirirdi. Kazanmamın hiçbir yolu yoktu. Mücadelenin uzuvlarımdan çekilmesine izin vererek, "Seni duyduğum," dedim isteksizce.

Dondu kaldı. "Beni mi gözetliyordun?"

"Hayır. Günaydın demeye geldim..." *Ve sorunların olmasına rağmen dün gecedan ne kadar keyif aldığımı söylemek için.*

"Şaşırmış gibi davranma. Kaderinin neyi gerektirdiğini biliyordun. Aletimin içinde olması özgür olduğun anlamına gelmiyor." Parmakları boynuma yapışan kırmızı telleri fırçalarken nefesi sertleşti. "Kendime bir kez tatma izni verdim. Başından beri şeffaf davrandım. Yapma-"

Güldüm ve kollarının arasında hızla dönerek yeşil gözlerine şiddetle baktım. "Şeffaf mıydın? Kahretsin, kalın kafalıyken seni görmekten nefret ediyorum. Beni siktin. Bunu anlıyorum ve yardım edemeyeceğim bir şey için acı çektiğini de anlıyorum ama yapmayacağını söylemiştin-"

"*Canım* acıyor mu? Sana bunu söyleten ne?" Dudakları incelirken yüzü parladı.

Gözlerimi devirdim. Cehaleti ya da geçmişi tarafından ne kadar ağır bir şekilde yönlendirildiğini kabul etmeme konusundaki kararlılığı benim sınırlarımı aşmıştı. "İtiraf et. Bir hayalete aşıksın ve başka bir kadına değer verme düşüncesini hazmedemiyorsun. Sana dokunmamı, beni almanı *izlememi* bile engellediğinde bunu kanıtladın. Sorunların var Arthur."

"Adımı kullanma!" Elleri saçlarımı kavradı ve ben duvara çarpana kadar beni geriye doğru götürdü. Dudaklarımız çok yakındı. Tek yapmam gereken parmak uçlarımda durup onu öpmekti. Onu yalamak. Alay etmek. Taşındığı tüm o suçluluk duygusunun altında yatan öfkenin tadının nasıl olduğunu görmek.

Göğsü benimkine doğru inip kalkıyor, sütyen kaplı göğüslerimi tişörtüne bastırıyordu. Tek kelime etmeden diziyle benimkini dürttü, bacaklarımı ayırdı ve aralarına yerleşti. Bilinçsizce bana karşı sallandı.

Öfkem kırmızı bir tutkuyla kıvılcımlanan bir şeye dönüştü.

"Bana ne yapıyorsun lan?" diye hırladı, gözleri benimkileri delip geçiyordu. Kalbim bir kar fırtınası gibi çırpınıyor, erirken bile buz ve karla parlıyor ve çekirdeğime sıcak kan fışkırtıyordu.

Dürüst olmak gerekirse verecek bir cevabım yoktu. "Ben de aynı soruyu soruyorum," diye mırıldandım, ağzının içine gömülmüştüm. Dilinin benimkiyle oynaştığını düşününce gözlerim doldu.

Oda farkındalıkla dolup taşarken nefes almayı bıraktı. Aynı ihtiyaç kısır ve tüketici bir şekilde ortaya çıktı ve kalçaları sallanmaktan bariz bir itmeye dönüştü. Ereksiyonu amımı zedelerken iniltimi yuttum.

"Gitmem gerek," diye mırıldandı. "İş."

"Benden kurtulma işlemini organize etmek için demek istiyorsun." Korkuyu sesimden uzak tutmak için çok uğraştım ama .

Dudağını ısırdı, sanki gücümde çok kırılğanlığımı tepki vermiş gibiydi. "Emir buydu, evet."

Her şeyi bir kenara bırakıp fikrini değiştirmek için her türlü hileye başvurarak kalçalarını kavradım ve onu kendime doğru sertçe çektim. "Yapma."

Parmak uçlarımda yükselip onu öptüm.

Nefesini içine çekti; eli çenemi yakalamak için yukarı kalktı ve beni ağzından uzaklaştırdı. Nefes almadan, konuşmadan, sadece bakarak dururken alnı çatıldı.

Zaman ilerledikçe göz bebekleri büyüdü. Dudaklarım onu tekrar hissetmek için karıncalandı ve parmaklarım kalça kemiklerinin etrafında kıvrıldı, etini delmek ve ona acı vermek istedim. Hissetmesine neden olmak için -çok iyi giydiği yürüyen öfke zırhından kurtulmasını sağlayıp sağlayamayacağımı görmek için.

Çenemdeki tutuşu hiç gevşemedi. İlk kim kırılacaktı? Kim gözlerini kaçırarak ya da yenilgiyi kabul edecekti? Ben karar veremeden başı eğildi ve dudakları tüy gibi hafif bir öpücükle benimkilerle buluştu. Gözleri açık kaldı ve daha derine bastırmak için ağzını eğdiğinde gözümü kırpmadım. Öpücük değişti, erotizm ve onun kaçtığı yumuşaklıkla dans etti.

Yavaşça gözleri kapandı ve benimkilerin kapanmasına izin verdim. Görmemi engelledi ama diğer tüm duyularımın devreye girmesine izin verdi.

Bir iniltiyle yüzümü hareketsiz tuttu, sert dudakları cevap vermemi istiyordu.

Ben de öyle yaptım.

Kendimi öpücüğün içine attım. Dilimin ucu ağzına girmeye çalıştı ve o da bana karşı sarsıldı.

Pes etti. Vücudu öne doğru düşerek beni duvara yapıştırdı ve parmakları çenemden boğazıma doğru indi.

Dudakları açıldığında inledim, tadımı ruhuna sürükledim ve karşılığında onun tadını paylaştım. Nefesi sıcak ve nane aromalıydı, soyunma odasında hissettiğim siyah arzu onun kısıtlamasının altında öfkeyle dönüyordu.

Başı döndü, kalbi dörtlüye benimkine çarptı. "Siktir." Küfrü boğazımdan aşağı döktü. Kalçaları beni duvara yapıştırarak bana doğru .

Ellerimin sırtından yukarı kaymasına, kaslarının gerginliğine hayran kalarak saçlarının uzun tellerini çekiştirmesine engel olamadım. Boynunu geriye doğru çekerek, öpücüğü kasıtlı olarak daha tutkulu bir yere götürdüm.

"Siktir!" diye inledi yine, dilim onunkiyle düello yaparken ve hızımız kontrolden çıkarken. Nefes alış verişimiz ve akıl sağlığımız bozuldu ve farkında olduğum tek şey eller, dudaklar ve dillerin kaygan dansıydı.

"Seni istiyorum," diye
nefes nefese kaldı. "Seni
istiyorum," diye
yalvardım.

"Benim . Tek lanet yol."

Başımı salladım. "Her şekilde. Umurumda değil."

Sonra yalnız kaldım, meme uçlarım aniden soğuyan havayı yarıyor ve ağzım onun sıcaklığına hasret kalıyordu.

Odadan kayboldu. Tek ses kalp atışlarımın uğultusu ve sert nefes alışımdı. Sonra sert bir ifade ve kelepçeli bir sopayla geri döndü. Yatağa doğru fırlayarak kaşlarını kaldırdı. "Beni istiyorsun. Bunu yapmama izin veriyorsun. İçine dalmak istiyorum. Sikimin etrafında boşalmanı hissetmek istiyorum. Ama karşılığında hiçbir şey istemiyorum."

Şehvet tüylerimi diken diken ürperdim.

Barı sallarken sesi alçaldı. "Ellerinin beni okşamasını ya da gözlerinin beni izlemesini istemiyorum. Dudaklarının tenimde olmasını ya da vücudunun değmesini istemiyorum. Seni ikinci kez almamın tek yolu bu. Kontrolü bana ver, ben de sana istediğini vereyim."

Yatağa doğru sürüklenirken gözlerimi bardan alamıyordum. "İstediğim bu değil."

Gözleri parladı. Yüzünde tekil, gizemli bir ifade belirdi.

Kirpiklerimin arasından yukarı bakarak fısıldadım, "Sana dokunmak istiyorum. Her yerine."

"Bana dokunmanı istiyorum. Her yerime," dedi tişörtünü başının üzerine çekerek. Göğsü iyi şekillenmişti, kaslı kasları gözlerim için bir hazine yaratıyordu. Kot pantolonunun içinde kaybolan siyah saçları onu bir çocuktan erkeğe dönüştürüyordu.

Hayranlık ve beklentiyle midem altüst oldu.

"Her yere mi?" Parmak uçlarım itaat etmek için ağrırken sordum.

Yumuşak bir şekilde gülümsedi. "Her yerde. Dokunulmadık yer bırakmayın. Tamamen seninim."

"Dokunmak yok," diye homurdandı Kill, hafızamı yok ederek. Ayırıcı çubuğu salladı. "Ya bu ya da hiçbir şey."

Korku kalbimi sıkıştırdı. Kısıtlanmak hiçbir şey hatırlamamaktan daha kötü olamazdı. Zihnim beni ondan çok önce tuzağa düşürmüştü. Ve yakalanmaktan ya da zarar görmekten korkmuyordum, zaten onun esiriydim; bir çift kelepçenin ne önemi vardı ki? Ateşten korkmadığım sürece gerçek bir korkum olduğundan şüpheliydim. Ama bu teoriyi henüz test etmemiştim.

Ondan korkmuyordum, o şekilde değil. Acımasız bir aşıktı ama sadist değildi. Güvenebileceğim sınırları vardı.

Bırak onu.

Bırakın bunu yapsın, böylece siz de onun yanında bir gün daha kazanabilirsiniz.

Çenemi kaldırıp ellerimi kavuşturarak öne doğru adım attım. "Beni bir şartla bağlayabilirsin."

Dudakları yarım bir gülümsemeye dönüştü. "Talepte bulunacak bir konumda değilsin."

Arkama uzandım ve sütyenimin düğmelerini açtım. Parmağımdan sarkıtarak bir kaşımı kaldırdım. "Benim seni istediğim kadar sen de beni istiyorsun. Yalan söyleme ve bunu inkâr etme."

Gözleri göğüslerimden başka bir yere bakamıyordu. Mürekkep ya da doğal, yarı çıplaklığımyı seyrederken umurunda değilmış gibi görünüyordu. "İyiyim. Senin durumun nedir?" Ereksiyonu kot pantolonuna baskı yapıyordu, acı ve kızgınlık bakışlarını aydınlatıyordu.

"Beni satma. Telefondaki her kimse? Dinlemeyin. Beni burada tut. Seninle birlikte. Hayatını kurtardığımda söz verdiğin gibi."

Nefes almayı bıraktı. "Vücudunu benimle takas etmek için mi kullanıyorsun? Sende hiç utanma yok."

Bu canımı yaktı ama acıyı görmezden geldim. "Daha fazla zaman istiyorum. Bana borçlu olduğun şeyi istiyorum. Seninle yatma isteğim bir ödeme değil, senin olduğu kadar benim de zevk almam için."

Eteğimin fermuarını açtım ve yere doğru kayarken içinden çıktım. "Senden sadece anlaşmanın sana düşen kısmını yerine getirmeni istiyorum."

Ereksiyonu pantolonunun içinde sıçrarken dudağını ısırıldı. "Bunu anlaşmalı bir sözleşme gibi söylüyorsun. Hiçbir kural yoktu. Koşul yoktu."

Cevap vermedim, parmak uçlarımı G-string'imın üst kısmına geçirdim ve davet edercesine kalçalarımı oynattım. "Kabul ediyor musun?" Sesim kabuk ve cazibeye dönüşmüştü, ne kadar seksi olduğumu fark ettiğimde tüylerim diken diken oldu.

Her zaman kendime güveniyor muydum yoksa bu yeni miydi?

Böyle bir durumla karşı karşıya kaldığımda kim olduğumu bilmek çok zordu. Beni kaçıran kişiyi arzulamama neden olan sadece hayatta kalmak mıydı, yoksa zihnim bana Arthur Killian'la aynı imkansız özelliklere sahip bir çocuğun hikayelerini damlatıyor muydu?

Ben bir adım daha atarken sertçe yutkundum, boğazı daraldı. Gözlerini iç çamaşırlarımla kaplı hiç ayırmadı ama kararı derinliklerinde parlıyordu.

Çubuğu kaldırarak bir kez başını salladı.

Aramızdaki mesafeyi kapattım, vücudundan gelen ısıya ve bu kadar yakın olmanın verdiği karıncalanma hissine karşı gerildim. "Beni nerede istiyorsun?" Mırıldandım.

"Sırt üstü yat," diye emretti.

İstedikini yaptım, yatağa tırmanıp ortaya doğru sürünürken çıplak bedenimden utanmadım. Bir şekilde yara izlerim ve mürekkeğim bana sığınak olmuştu. İnanılmaz derecede savunmasızken bile bana saklanacak bir yer verdiler. Sırt üstü yuvarlandım, Kill dört ayak üzerinde peşimden koşarken nefesimi kontrol etmeye çalıştım.

Pozisyonumu almam için geçen sürede tişörtünü çıkarmış ve kot pantolonunu atmıştı. Siyah boxer-şortu devasa ereksiyonunu gizleyememişti.

Vücudumun üzerine tırmanarak bana güçle sarıldı.

"Kolunu uzat," diye fısıldadı.

Bana söyleneni yaptım ve bileğimi yumuşak, esnek kelepçenin içine yerleştirdim. Sert bir bakışla hızla kelepçeyi taktı ve kolum uzanana kadar ayırıcı çubuğu ellerinin arasından kaydırды. "Kaldır onları."

Tekrar yatağa yerleştim ve kollarımı üstüme koydum. Kill beni daha yukarı kaldırdı, sert aleti ağzımın santimetrelerce yakınına geldi. Muhteşem görünüyordu; uzun saçlı bir asi ve bacağında gizli gülümsemesiyle bir denizkızı.

Göbeğim kasılırken nefesim pantolonuma dönüştü. Bütün gün onun mükemmel vücuduna bakabilir ve yine de daha fazlasını isteyebilirdim. Karnının lezzetli şekillerini yalamak istiyordum. Kaslarının gölgelerini takip etmek ve iç uyluklarına öpücükler kondurmak istiyordum.

Beni bağlayarak kendini o kadar çok inkar etti ki. Dokunmak bir insanın zevk alabileceği en büyük şeydi; seksten bile daha iyiydi. Dokunmak

Bir başkası tarafından okşanmadan hayatını sürdürmek teselliden ilham vermeye kadar ne olabilirdi ki? Kalbim onun için acıyordu.

"Hiç kimsenin sana dokunmasına izin verir misin?" Diğer bileğimi bir kelepçeyle bağlarken fısıldadım, büzülmesini önlemek için ortadaki çubuğu kilitledi. Yayılmanın verdiği baskı omuzlarımı gerdi. Şimdilik iyi hissettiriyordu ama çok çabuk ağrımaya başlayacağını biliyordum. Kelepçeyi o kadar sıkmişti ki hareket edecek ya da kıpırdayacak yer kalmamıştı.

"Hayır," diye tersledi. "Konuşmayı kes." Yataktan tırmandı ve tekrar gözden kayboldu.

Bir sonraki dönüşünde elinde altın kravat vardı.

Kapana kısıldığımı görünce bileklerimi bağlamak için kullanmayacağı belliydi. Gözlerimi. *Gözlerini bağlamak istiyor.*

Tekrar karanlıkta kalma düşüncesiyle panik kanıma karıştı. "Seni becermemi istiyorsan, işte böyle . Sen yapmazsın Dokun bana. Beni görmüyorsun. Sana verdiğimi alıyorsun ve bir damla fazlasını istemiyorsun."

"Beni bağlamanıza izin veriyorum ama gözlerimin bağlanmasını istemiyorum."

Kill kıkırdadı ve sert parmaklarını yanağımda gezdirdi. "Hâlâ hayır deme gücüne sahip olduğunu düşünüyorsun." Üzerime eğilerek kulağıma fısıldadı, "Seninle ilgili yanlış bir izlenim bıraktım. Benden bir şeyler isteyemezsin. Bana itaat ediyorsun ve Tanrı'dan beni memnun etmesini umuyorsun. Burada olmanı istediğim için buradasın ama benim şartlarımla. mı?"

Sadece bana değil, kendine de yalan söylüyor. Evet, bağlıydım ve onun kuralları altında becerilmek üzereydim. Ama sadece onu öptüğüm için. Sadece bunu istediğim için.

İnkâra bu kadar derinden saplanmış bir adam için kalbim daha sert çarpıyordu. Onu Ölü Kız gibi etkileyebilecek başka bir kadınla tanıştığını kendine bile itiraf edemiyor muydu? Ona benziyorsam ne olmuş yani? Onun geçmişinden farklıydım. farklıydım. Aramızda olan şey tam olarak buydu -aramızda- hayaletler ve anılar arasında değil.

Yalanlarına inanmak istiyorsa, bırakın .

Beni elinde tutmasını sağlamam gerekiyordu. Bunu yapmak için onun kurallarıyla oynamayı umursamadım.

Başımı sallayarak , "Tamam. Ne istersen yapacağım."

Şaşkınlık gözlerini parlattı, ardından için için yanan şehvet geldi. "Aynen öyle."

Hızlı bir hareketle eğildi ve kravatı gözümün etrafına bastırdı. Göz bağını başımın arkasına sabitlerken parmakları yumuşaktı ve yatak odasının yumuşak ışığını engelliyordu. Anında diğer duyularım da harekete geçti. Ekstra hassasiyet ve sıcaklıkla karıncalanıyordu.

Kirpiklerim kısıtlamanın altında ezildi ve başımın arkasındaki düğümü sabitlerken yükselen paniğimi yuttum. Saçlarımı yanlışlıkla çekiştirirken irkildim.

"Neden?" Nefes nefese kaldım. Görüşüm olmadığından vücudum odak noktası haline gelmişti. Göğüslerim aniden ağırlaştı, göbeğim aniden ıslandı. Kendimi korumak için nefes alışım yavaşlarken kalbim daha hızlı atmaya başladı.

"Nedenini biliyorsun."

Nedenini biliyorum. Sadece onun düşündüğü sebep olduğunu düşünmedim.

Parmak uçları göbek deliğimi ve kaslarımın karnıma doğru inişini izleyerek karnımdan aşağı indi.

Kelepçelere karşı gerildim, ayak parmaklarım aşırı his yüküne karşı kıvrıldı. Dokunduğu yerim yanıyor, dokunmadığı yerim titriyordu. Tüketilmek istiyordum.

"Karanlık, körlük. Her şey güçlendirilmiş. Beni hissediyor musun?" Nefesi tenimin üzerinde geziniyor, ihtiyacım daha fazlasını talep eden bir canavara dönüşürken beni titretiyordu.

"Evet," diye inledim, dokunuşu külotumun dantelini takip edip klitorisimi hafifçe okşarken. Dokunuşu gıdıklanmaya dönüşüp kalçamın iç kısmını dizime kadar takip edince yataktan eğildim. "Tamamen bana odaklanmışsın. İç çamaşırının altından ne kadar ıslak olduğunu görebiliyorum. Beni ne kadar istediğini koklayabiliyorum."

Yatak onun ağırlığıyla kayarken inledim.

"Duyuların aşırı telafi eder. Beni daha çok isteyeceksin. Sana yaptığım her şeyi on kat daha fazla hissedersin. İnkâr mı ediyorsun?"

Dokunuşunu tekrar külotumun üzerinde gezdirirken sarsıldım. "Hayır. Bu doğru."

"Belki hatırlamana yardımcı olur," diye mırıldandı ağzıma karşı. Dudaklarını aramak için doğruldum. Çaresizlik bir an için içimi doldurdu.

basit, zihni çarpıtan bir öpücük.

Ama o gitmişti.

"Görüşünüzün elinizden alınmasının nasıl bir his olduğunu bilirim. Duyuların aşırı duyarlı hale geldiğinde yaşadığın paniği bilirim." Sesi hipnotik ve tehlikeliydi, beni uyuşturuyor, büyüsünün derinliklerine itiyordu. "Her koku, her hareket, her ses. Kontrol edemezsin."

Altında kıvrandım, parmaklarım boş yere açılıp kapanıyor, ona dokunabilmeyi ve ona benim kadar acı çektirebilmeyi arzuluyordum.

Söylediği her şey doğrudu. Uyarılmışlığının misk kokusunu, eşsiz okyanusunun ve derisinin tuzlu tadını alabiliyordum. Yatağın her hareketini hissedebiliyor, ağırlığını üzerimde fiziksel bir güç gibi duyumsayabiliyor ve eşleşen nefeslerimizin sıklığını, bir saatin uzak tik taklarını ve hızla atan kalp atışlarımın telaşını duyabiliyordum.

Düşüncelerimi göremediği için mutluydum, çünkü bana hissettirdiği başka şeyler hoşuna gitmezdi.

Birliktelik.

Gözlerimi keserek bedenimden uzanmasını ve bağlantı kurmasını istedi. Sadece dokunarak ve içgüdülerimle sonuçlar oluşturmamı istedi. Beynimi, açmaya hazır olmadığı şeylerin kilidini açmaya zorladı.

Onu *tanıma* hissi. Kokusunu vücudunu tanımak, dayanamayacağım kadar üzerime çöktü.

Dudaklarımı sinirli bir şekilde yalayarak fısıldadım, "Lütfen, işkence etmeyi bırak. Ben."

Kıkırdadı. "Sana işkence etmiyorum. Sana dokunmuyorum bile. Bunu kendine yapıyorsun. Kendi kendine ıslanıyorsun. Sana vereceğimi bile söylemediğim bir şeyi arzuluyorsun."

Hayal kırıklığı içinde inledim. "O zaman dokun bana. Al beni. Bir şeyler yap!"

"Nefes alışını sakinleştir. Zorlanma," diye mırıldandı kulağıma doğru. Parmakları iç çamaşıma dolanıp aşağı çekerken çenem gıcırdadı. Bacaklarımı serbest bıraktığında titredim ve boxer'ıyla uğraşırken yatak sallanmaya başladı.

Bir şekilde onun çıplak olduğunu biliyordum. Bir parçam görmeden de biliyordu. Aynı zamanda onun üzerimde gezindiğini de biliyordum.

sıcak, sert horoz sadece bana sahip olmak için bekliyor.

"Kimsin sen?" diye sordu, hızla ilerleyen bekleyişi bozarak.

Bu soru beni tekrar hafıza kaybı karanlığına geri döndürdü. Alamayacağım bir cevap için zorlamak yerine, "Hayatını kurtarmak için ihtiyacın olan kişi ben olabilirim," diye fısıldadım.

Kill geri çekildi, vücut ısısının eksikliği meme uçlarımı ısırarak bir ürpertiyle belli oluyordu. "Kurtarılmaya ihtiyacım olduğunu sana düşündüren ne?" Tüm vücudu nefretle titreşerek yatağı endişeli bir sallantıya soktu.

Dikkatli yürüyün. Zorlamayın. Şimdi olmaz. Henüz değil.

"Benim yok. Ama sen ."

Aniden kalçalarımı kaldırıp yere serilmiş formumu kucağına yerleştirirken yataktan eğildim. Aletini girişime doğru yaklaştırırken açılmış bacaklarım kalçalarına yaslandı. Daha önce hiç böyle alınmamıştım.

Hatırladığımdan değil.

Ama sadece gerekli olduğu yerde birleşmenin tuhaflığı beni üzüyordu. Onun ağırlığının beni boğmasını istemiştım. girerken dörtlüye atan kalbini deneyimlemenin keyfini yaşamak istemiştım. Ama bu şekilde, hissettiğim tek şey ereksiyonunun dengeli istilas ve kalçalarımın telaşsız hapsiydi.

Keşke ona dokunabilseydim. Herkesin dokunmaya ihtiyacı vardır. Herkesin ara sıra sarılmaya ihtiyacı vardır. Kollarım onun öfkesini biraz olsun için ağrıyordu.

Bana hiçbir şey vermezken benden bu kadar çok şey alması adil değildi. *Bilmek* istiyordum. Ona karşı böyle bir bağ hissettiğim için deli miyim yoksa gerçekten kalbimin sesini mi dinliyorum anlamak istiyordum.

"Canavarların alevleri ziyafet için ortaya çıktı. Hiçbir rahip yanmış ölüyü kurtaramaz," diye fısıldadı sesi tenimin üzerinde.

Kalbim duracak gibi oldu.

"Ne?" Nefes nefese kalmıştım, dokunuşunu arzuluyor ama ne dediğini bilmek için yalvarıyordum. Zihnimin karanlık köşelerini çekıştiriyor, inatla kapalı duran kapıyı tıkırdatıyordu.

Çok yakındaydı, açılmış bacaklarımın arasında kendini daha derine konumlandırıyordu. Elleri kalçalarımı kavradı, üzerime eğildi, vücut ısını ve nefesin gıdıklamasını karnımın alt kısmına getirdi.

"Yan tarafına kazınmış," dedi sessizce, sanki zihnimde bir şeylerin sarsılmasından korkuyormuş gibi. Bir yangında bulunduğumu ve hayatta kaldığımı çoktan anlamıştım. Alevler arasında sevdiğim insanları kaybetmiş olabileceğim de mantıklıydı.

Kendinizi kayıp, şehvet ve kalp kırıklığıyla ilgili dövmelerle donatmanızın bir nedeni var.

Kanıtlar oradaydı, sadece doğru sonuçlara varmamı bekliyorlardı.

"Bu ne anlama geliyor?" Kill sordu, gerginliği ve düşmanlığı gizemli bir şekilde kaybolmuştu.

"Hatırlamıyorum." Parmakları diz kapağıma doğru ilerlerken nefesimi içime çektim; diğer eli yara izlerimi takip ederken dokunuşu mürekkepten mürekkebe geçiyordu.

Titredim.

Sesi tekrar geldi. "Bir kâbusta tanıştık, bir duada sevdik. İkimiz de çıplak kalana kadar her şeyimizi verdik."

Uyandım, kalbim bir bağlantıyla gümbürdüyordu.

Yaz. Çabuk. Yataktan fırladım, uykumda aklıma gelen dizeleri not etmek için bir kalem aradım. Defterim her hafta büyüdü, zihnimin mahzeninden düşen parçacıklar, yeni keşfedilen umut filizlerinin ortaya çıktığı kuru toprağa yağdı.

Karalama yaparken ellerim titredi.

Aklım kaybettiğim ruh eşimle doluydu.

Aşkın derin duygusu kalbimi boğdu. Gerçek olmayan birini sevmiştim. Kalbimi rüyalarımındaki çocuğa vermiştim. Tüm bunlar ne anlama geliyordu?

Kabusum, bulmacamı çözmekte benim kadar beceriksiz olan bacaklarımın arasındaki adam mıydı? Bu mümkün olabilir miydi?

Zalim kader. Zalim aşk.

Gerçek ne olursa olsun, yaramazlık yapan kalbimin Kill için daha sert atmasına engel olamıyordum. *Arthur* için.

Doğrulup oturdu. Dokunuşu ayağıma gitti, onu yakaladı ve incelemek için kaldırdı. Parmakları, kemerimin yan tarafında saklı bulduğum küçük atasözünün izini sürerken donup kaldım.

"Ben sevdim ve kaybettim" derken dudaklarım onunkilerle birlikte hareket etti. O sevdi ve buldu. Ama en güzel kahkahayı onlar attı."

Sesi çatallaştı. Sonra huzurlu merakı tekrar öfkeye dönüştü. Homurdandı, "Kendine saçma sapan dövmeler yaptırmışsın. Hatırlayamadığın saçmalıklar."

Başımı salladım. "Bir gün beni gerçeğe götürecekse bu saçmalık değil. Bu zenginlik, görmüyor musun?"

"Hayır, . Hiçbir şey anlamıyorum." Aletini bir kez daha girişime yerleştirirken dokunuşu sahiplenici bir hal aldı. Öne doğru eğilip beni ayırırken dudağımı ısırdım.

"Bu kadar konuşma yeter," diye inledi nefis uzunluğunu içime kaydırırken, beni yataktan daha yükseğe ve kalçalarına doğru çekti. Sadece omuzlarım üzerinde kalana ve kalçalarım tamamen onunkilere sarılana kadar daha da derine battı.

Benimle alay etti, nabızı atıyordu ama itmiyordu.

"Ona benzemenden nefret ediyorum," diye mırıldandı. "Ama iyi hissettirdiğini inkâr edemem."

Onu itmeye teşvik etmek için sallanmaya çalıştım ama beni soktuğu pozisyon tamamen kontrolüm altındaydı. Gözetleyemez ya da hile yapamazdım. Beni hiçbir gücüm olmadan karanlığa kilitlemişti.

Klostrofobi biraz pençeledi ve özgürlük için kıvrandım.

Ama sonra hareket etti, kalçalarını yukarı doğru itti ve tüm kaçış düşünceleri düşüncelerimden patladı.

Neredeyse sonuna kadar çekerek tekrar içime girdi ve sessizce inledi.

O gerildikçe ağzım açıldı, sonra geri çekildi, sonra beni tekrar doldurdu. Bana herhangi bir cezanın mümkün olduğu kadar kesin bir şekilde işkence ediyordu. Kalçalarımı onunkilere bastırarak doğruldum. Ama hiçbir yaramadı.

İçinde bulunduğum çıkmaza ve bu adama tamamen boyun eğmeme rağmen, onun olmasında yüce bir huzur buldum. O oraya aitti. Beni doldurması için yaratılmıştım.

Bu kadar aptal olma.

Aklımı başımdan alan bir ritimle sallanırken saçma sapan fikirler ve gerçekliğimin katılığı arasında gidip geldim.

Orada, karanlıkta, hiçbir kelime ya da endişe olmadan, o benim sığınağımdı.

Kayası kararlı bir hal aldı. Sesi kulaklarıma öfke yağdırdı. "Bana doğru bir şey söyle. Hemen şimdi."

Yutkundum; tüm puslu tutku sistemimi terk etti. Kalbim korkuyla doldu. Bu kadar çok sırrın içinde bu kadar çok gerçek saklıydı. "Keşke yapabilsem."

Keşke seni imkansıza inandırabilseydim.

"Dene."

O daha derine inerken nefesim kesildi. "Söyleyeceklerimi duymak istemezsin."

Elleri kalçalarımı kavrarken nefesinin altından küfretti. "Adın ne senin?"

Benim adım mı?

Yakalanmayı reddeden o ele avuca sığmaz gümüş balığı. "Bilmiyorum."

"Söyle bana," diye emretti, daha sert sallanarak ağzımın mutluluktan açık kalmasına neden oldu.

Ses tonundaki bariz yalvarış karşısında nefesimi içime çekerken gözbağımın arkasından gözlerim fal taşı gibi açıldı.

İhtiyaç bana pervasızlık verdi. "Lütfen, Kill... bana daha fazlasını ver. Adımı bilmiyorum. Kontrol edemediğim bir şey için beni cezalandırma. Sadece beni senin yap."

O sarsıldıkça kalbim sıkıştıyordu. Aleti daha da derine kayarak ikimizi de inletti. Karnıma bastırarak beni sabit tuttu. "Asla benim olmayacaksın. Benim olmanı istemiyorum."

Acı ruhumdan kalbime sıçradı.

Seni istemiyorum.

Bu adam nasıl oluyor da benden daha çok kırılmıştı? Yaşamadığı, sadece var olduğu bir hayata nasıl bu kadar kör olabildi?

Neyi bekledim? Bir özrü mü? Sebep olduğu acıyı iyileştirecek bir şey. Ama hiçbir şey gelmedi.

Sorularla yaşamaya başvurdum.

Tüm ruhumla bu kâbus ermeden önce gerçeği bulacağımı umuyordum.

Beni sert bir şekilde kullanmasını bekliyordum. Ama benim temas için kaşınırken o sadece zihnimi uyuşturan taşı sürdürdü. Beni üzerinden itti, sert sıcaklığını geri çekti.

Kollarımın bir araya gelmesini sağlayan ayırıcı çubuğun kilidini açtığında kendimi boş hissettim. Beni karnımın üzerine çevirerek üzerime bastırdı.

Ağırlığı üzerimi örttüğü için rahatlayarak i çektim, sonra derinlere kayarken zevkle nefes aldım. Her itişinde karnı kıcıma baskı yapıyordu.

Daha fazlasını istedim. Ellerini üzerimde istedim. Dudaklarını zerimde. Umutsuz bir dilekti.

Sonra omzuma fısıltı yumuşaklığında bir öpücük konuğ; o kadar kısaydı ki, duyularım farkındalıkla aşırı yüklenmemiş olsaydı kaırabilirdim. Neredeyse korkuyla tenime konan tek bir öpücük, öylesine sevgi dolu, öylesine taparcasına bir dokunuştu ki boğazımdan küçük bir hıçkırık yükseldi.

Neden bu kadar acı çektiğimi bilmiyordum. Neden bu kadar çok ağlamak istediğimi bilmiyordum. Ama onun bu tek tatlılık hareketi beni yıktı.

Hatırlamam gerekiyordu. *Onu* -çocuğı, geçmişimi ve geleceğimi-hatırlamalıydım ki acı çekecek başka birini bulabileyim.

Ağzı omurgamın üzerine yerleşerek sırtımı eğdi ve etimi ağzına bastırdı.

Bir kolunu göğsümün altına sarıp beni dudaklarına daha sıkı tutarken inledim. Dili girdap gibi dönüyor, beni sonsuz bir nezaketle tadıyordu.

Nefes alamıyordum. pcklerini omurgamdan enseme kadar takip ederken gözyaşlarım yanaklarımı yaktı. Sonra dokunuşlar durdu. Hâla orada olduğuna dair tek his, yakınıma eğildiğinde yumuşak nefes alıp vermesi ve sikiinin sığ ve acımasızca içime girmesiydi.

Keşke onu grebilseydim. Keşke bana bakarken gözlerindeki hikâeyi okuyabilseydim. Bana aşık bir adam gibi dokundu. Beni *tanıyan* bir adam gibi dokundu. Benim onu istediğim kadar uzun süredir beni seven ve isteyen biri gibi.

Bu bir yalandı.

Gözlerimi bağlayarak beni herhangi bir hafıza kaybından daha kötü bir şekilde hapsetti, sanki anılarının tadını çıkarmak istiyordu ama

beni de dahil et.

Bencil.

Bir nefret parıltısı ruhumun derinliklerine işledi.

Aniden hızını artırınca inledim. Kaya, bir iddia kuşatması altında kayboldu.

Gir ve çık.

Daha derin ve daha sert.

Bütün duyularım yer değiştirirken kalbim yerinden fırladı. Sikiğin her darbesi vücudumda bir deprem etkisi yaratıyordu. Topları sıkılaştı, klitorisime lezzetli bir şekilde bastırdı. Bacaklarım bir aradayken ve onun ağırlığı üzerimdeyken orgazmım hızla arttı ve yatağa sürtünmeye başladı.

Şaha kalktı, kendini daha derine sapladı. Kalplerimiz hızla çarparken aramızdaki gizemler yoğunlaştı.

"Lütfen... bana kim olduğunu söyle," diye inledim, ağzım hezeyanla açılırken gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyordu.

Cevap vermedi. Dokunuşu öfkeye dönüştü, kalçalarımı açarak beni merhametine bıraktı.

Bacağım geriye doğru savruldu, cesurca onunkine dolandı ve sıcak etikle birleşti.

Dondu kaldı, siki içinde seğiriyordu. "Ne yapıyorsun lan sen?"

"Hatırlamaya çalışıyorum," diye nefes aldım.

Durakladı. Beni itip itmeyeceğini görmek için bekledim, ama yavaşça tekrar itti, bacağımın onunkinin etrafındaki baskısına itaat etti - hızı ve derinliği dikte etti.

O inerken içime güç doldu, ereksiyonu büyüdü ve sertleşti - beni inanılmaz derecede daha fazla gerdi. Teninin ipeksiliği içime şehvet dalgaları gönderdi.

Onu istedim. Hem de çok. Onun içinde olması yeterli değildi, kalbini istiyordum.

"Dokun bana," diye yalvardım. "Becer beni."

Nefesini içine çekti. Kelimeler aramızda söylenmeden sallanıyordu. Onları dile getirmesini umuyordum ama dile getirmedi.

Onun yerine ayağımı itti ve vücudumu onun.

Aleti amıma girdi, sıcak ve baştan ıkarıcıydı. Altında kıpırdandım, onu karşıladım.

Sonra asla şüphelenmeyeceğim bir şey yaptı. Saçlarımı okşadı ve beni öpmek için başımı eğdi.

Dudakları dudaklarıma indi.

Sertti.

Hızlı.

Islak. Ve sahiplenici.

Dili dudaklarımı istila ederken, çok alıp şey verirken nefes alamıyor ya da düşünemiyordum.

Tüm dikkatim pcğnde ydi ve kalçaları sertçe itilip sikini hızlı ve derin bir şekilde içeri sokarken haykırdım.

Gözlerimin arkasında yıldızlar parıldıyordu. Tatlılık ve şiddet tarafından saldırıya uğrayarak onun altında çırpındım. şefkat ve nefret. Dudaklarımı ısıyor, beni ısıyor, bir yandan da siki gittikçe daha derine iniyordu.

ğlıklarımı yuttu, beni iniltileriyle besledi.

Onu görmemek ya da ona dokunamamak daha fazlasını almamı sağladı. Vermek zorunda olduğum her şeyi aldı.

Orgazm anılarımın arkasında başladı, karanlık ve hayatımdaki diğer her şey gibi gizleniyordu. Vücudumu yatağa doğru iterek bana sertçe vurdu.

"Sikeyim. Al şunu. Yapamam amına koyayım-"

Ona söyleyecek sözüm yoktu. Bu sefer olmaz. Sadece sıcaklığım ve serbest bırakılmamın ışıltıları olarak kalmak istediğimde değil.

"Kahretsin, yapamam. Yapmamalıyım. Sik beni... Bu yanlış, çok... Çok yanlış." Her itişte homurdandı.

Kulaklarım onun işkencesiyle seğirdi. Bu yanlış mıydı? Ne bağlantısı? Birbirimizi inanılmaz hissettirmek? Buna inanamıyordum. İnanmak istemedim.

Kalçalarımı eğerek bizi dönüşü olmayan bir zirveye taşıdım.

"Bunda yanlış bir şey yok," diye inledim, siki ateş topunu okşayıp patlatırken.

Bir patlamayla boşaldım, gözlerimi yaşartan bir vahşilikle onun uzunluğu boyunca sıktım. O da beni takip etti, iniltisi o kadar yüksekti ki içimde bir deprem daha yarattı. Boşalması bir bomba, bir el bombası gibiydi; g, öfke ve özgürlük mermileri.

Beni terk ederek becerdi. Sert ve uzun bir şekilde boşalırken tüm iddiaları kaybediyorduk. Kendimizi hayaletlerin ya da anıların olmadığı, sadece bizim ve zevkin olduğu grinin içine atıyorduk.

On Birinci Bölüm

Bana sanki anlamış gibi baktı. Doğrudan ruhumun derinliklerini gördü ve *anladı*.

Asla anlamayacak.

Aklımı karıştırdı.

Yeşil gözlerinin her ikinci bir şans sunduğu için ondan nefret ediyordum. Unutmanın ve bırakmanın paha biçilmez hediyesini sundu.

Kalbim inanmayı o kadar çok istiyordu ki. Biri umursamayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki.

Ama onu iki kat tehlikeli yapan da buydu.

Duygular şeytandı ve onun oyunlarına kanmaya hiç niyetim yoktu.

Beni öldürmesi gereken koşulları atlatmamı sağlayan şey saçmalıkları görmektir. Nefretin fısıltılı mırıltılarından başka bir şey dinlemeyi göze alamazdım.

Tek bildiğim buydu.

Olanlardan sonra anladığım tek şey buydu.

-Öldür

Üç gün geçti.

Kill beni aldıktan sonra tek kelime etmeden gitmiş, beni istediğimi yapmam için bağısız ve doygun bırakmıştı. Hayatımın en iyi orgazmlarından birinden yarım saat sonra ön kapı çarptı ve boş ev bir mezar gibi etrafıma yerleşti.

Gitmişti.

İşle ilgilenmek için mi? cevap vermek için mi? Her iki durumda da yalnız gitmişti ve bunun için minnettardım. Rahatlamıştım.

ama geleceğimle ilgili endişelerim sinirlerimi geriyordu.

O ilk gün garip geçmişti. Duş almış, makyaj masasında yedek bir diş fırçası bulmuş ve bana plazadan aldığı kıyafetleri giymiştim. Ne yapacağımı, nereye gidebileceğimi ya da benden ne beklendiğini bilmiyordum. Bu yüzden odamda kaldım ve aklıma gelen her soruyu sorarak beynimi bana cevap vermesi için kandırmaya çalıştım.

O gece onu bekledim. Gece yarısını geçene kadar evini aradım.

Sonunda uykuya yenik önce gece ikiye kadar uyanık kaldım ve uyandığımda onu bilgisayarının başında, çılgınca tıklayarak asla anlayamayacağım piyasalarda işlem yaparken buldum.

Ertesi sabah mutfakta karşılaştık. Bir gün önce haftalık sağlıklı yemek tedariki olarak gönderilen meyveli yoğurttan oluşan bir kahvaltı hazırlamak için onun malzemelerini yağmalamıştım.

Kapı aralığında donup kalmış ve sanki bir yabancıymışım gibi bana dik dik bakmıştı.

Sorunlarına ışık tutacağını umarak tek kelime etmemiştim.

Ama dönüp gitmiş, evi ikinci kez terk etmişti.

Şimdilik onun evinde kalabilirdim ama hatırlamak için sınırsız zamanım olduğunu düşünecek kadar aptal değildim. Telefon konuşmasına kulak misafiri olmam, hâlâ satılacağımı doğruluyordu. Kill bu karara katılsa da da.

Saf Yolsuzluk'un başkanıydı ama başka birine itaat etti.

-Patronu olduğunu itiraf ettiği adam şu anda Florida Eyaleti'nde hapisteydi. Kill'in kaçakçılık gibi korkunç bir suça neden tenezzül ettiğini ama onu umursatabileceğimi düşünecek kadar da hayalperest değildim.

Herhangi bir ilerleme kaydettiğimden değil. Kill benden nefret ediyordu ya da ona hissettirdiklerimden nefret ediyordu. Her iki şekilde de... Zamanım kısıtlıydı.

Ertesi gün yine gitti. Dokunmadan, açıklama yapmadan, sanki orada değilmişim gibi davrandı. Aynı evde birbirimizin yanından geçip giden hayaletler gibiydik. Seksten ya da benden ne kadar çabuk kurtulmak istediğinden hiç bahsetmedi; anılarım ve dövmelemlerimle ilgili soruları bile hiç gelmedi.

İçine kapandı, dalgınlaştı, sessizleştı ve o kadar huysuzlaştı ki ona en basit soruları bile sormayı bıraktım ve ondan kaçtım.

Sanki dikkatlice yazılmış bir planı takip ediyormuşuz gibi basit ve kolay bir şekilde beklenmedik bir rutin ortaya çıktı.

Arthur sabah ilk iş yola çıkacaktı. Nereye gideceğini bilmiyordum. Gittiğinden emin olana kadar yatakta kalır, sonra ofisine gider ve duvardaki denklemlere bakardım.

Onlarla ilgili bir şey beynimi çekiştiriyordu. Göremediğim cevaplarla benimle alay ediyorlardı.

Gardırobunu karıştırdım, bana geçmişimle ya da onun geçmişiyle bir bağlantı gösterebilecek bazı değerli hatıralar aradım. Evinin etrafında dolaştım... bir şey aradım, *herhangi bir şey*.

Beni bu kadar uzun süre yalnız bıraktığı için endişeli görünmüyordu. Beni becerirken kalacağımdan o kadar emin miydi? *Ne için kalacaktın?* Bana hiçbir şey vermemişti.

Dakikalar geçtikçe dünyam onun evinin küçük çevresine daraldı. Ve onun evinde kendimi hem güvende hem de izleniyor hissettim. Hem rahatlamış hem de tedirgin.

Bilgisayarlarını kullanmaya çalıştım ama şifre korumalıydı. Yürüyüşe çıkmaya çalıştım ama kapı şifreliydi.

Mülkün dış cephesinde bir zayıflık bulmaya çalıştım ama burası bir kaleydi. Engellenen her yol özgürlük için kaşınmama neden oldu ve kaçmanın yollarını aramaya başladım.

Gece geri döndüğünde, onunla konuşmaya çalışmayı bıraktım. Gecenin bir yarısı merdivenlerden aşağı inip faresini öfkeyle tıklarken ve yanıp sönen grafikler ve döviz çiftleri üzerinde işlem yaparken onu bıraktım.

Konuşmadığımız süre uzadıkça, yeşil gözlerindeki keskinliği, zekâsının ışıltılı yandığını daha çok fark ettim - her gece masasında oturup göremediğim bir görüntüye bakarak aynı şeyi tekrar tekrar mırıldanırken onu parlatan neredeyse korkutucu bir yoğunluk.

"İntikamımı alacağım. Huzurumu bulacağım. O orospu çocuklarını mahvedeceğim ve Tanrı'nın izniyle özgür olacağım."

Resmin ne olduğunu bulmaya çalıştım ama çekmece kilitliydi ve anahtarı bulamadım.

Evin geri kalanı, geçilmez yeşil bakışlarının ardında kimin yaşadığına dair hiçbir ipucu vermiyordu ve dakikalar geçtikçe ve karanlıkta kaldıkça huzursuzlanıyordum.

Hatırlamam gerek.

Denedim. Kahretsin, nasıl da denedim. Ama tüm çabalarım boşunaydı. Cevaplar ya da ipuçları için beynimi taciz etmekten vazgeçtim. Kapana kısılmıştım ve kaçmaktan başka hiçbir şey umurumda değildi.

Artık beni fark etmeyen bir motorcu başkanın evinde daha fazla kalamazdım.

Artık unutulmuşluğun boş dünyasında yaşamak istemiyordum.

Gitmek zorundayım.

Burada benim için hiçbir şey yoktu. Arthur bunu açıkça belirtmişti - beni satarken vicdanı rahat olsun diye benden uzaklaşmıştı.

Böyle bir adam istemiyordum, aramızdaki ilişkiyi bu kadar kolay bırakıp gidebilecek bir adam.

Daha fazlasını hak ediyorsun.

Tüm kalbimle aynı fikirdeydim, peki neden kapıdan çıkıp bir daha geri dönmemeyi düşündüğümde ruhum çılgılık atıyordu?

On İkinci Bölüm

Ben bir silahtım.

En iyiler tarafından yetiştirildim, üstün yeteneklerle donatıldım ve yönetmem için bir imparatorluk verildi.

Ben bir savaşçıydım.

Bana nihai güç, başarılı olmam için zekâ ve dileklerimi gerçekleştirmem için güçlü müttefikler verilmişti.

Ben bir kraldım.

Ve krallar kendilerinden daha güçsüz olanlar tarafından asla rahatsız edilmezlerdi.

-Öldür

"Benimle geliyorsun."

Yatakta bağdaş kurup oturduğum yerden başımı kaldırdım. Kill'in evindeki tek okuma materyali ticaret dergileri, şirket manifestoları ve *So You Think 're a Genius* adlı bir kitaptı. İçinde zihin bulmacaları, denklemler ve gerçekte bir dahi olmadığımı kanıtlayan bir sürü teknik test vardı.

Dün gece Kill üçe kadar eve gelmeyince arka çitte bir zayıflık buldum. Taş duvar orada daha pürüzlüydü, daha az mükemmel inşa edilmişti ve üç avluya hapsedilen yere tırmanmak için yeterli parmak tutamağı veriyordu.

Duvarın arkasında ne olduğunu bilmiyordum ve kendimi idame ettirmek için mutfaktan birkaç parça meyve dışında alacak bir şeyim yoktu. Kill'in sipariş ettiği yemek servisi sadece haftanın başında geliyordu; dondurulmuş, kalorisi hesaplanmış sağlıklı yiyecekler beni ve onu hiçbir karışıklık ya da yemek yapma zevki olmadan hayatta tutuyordu.

Ne yazık ki başka bir siparişin gelmesine daha birkaç gün vardı ve ben bu gece ayrılmak istiyordum.

Bu evde bir dakika daha kalamazdım.

Kitabı dizlerimin üzerine koyarak soğuk bir şekilde sordum: "Nereye?"

Sesimdeki donukluk karşısında gözleri kısıldı. "Saf Yozlaşmaya. Haftalık buluşmamızın zamanı geldi ve seni içeri almam gerekiyor. Kardeşler geleceğini konuşmak istiyor."

Boğazım düğümlendi. günün geleceğini biliyordum, sadece kaçış planıma engel olmamasını umuyordum.

Ellerim yumruk oldu. "Öğrenene kadar benden kurtulmayacağını söylemiştin-"

"Ne dediğimin bir önemi yok. Sana bakıcılık yapmaktan bıktım ve başımda bir sürü bela var."

*Bir haine bebek bakıcılığı
yapmayacağım. Yan,
bebeğim. Yan.*

O iğrenç ses kafamın içinde yankılanırken ürperdim. Korkumu belli etmemek için kitabın cildini kavrayarak, "Bana ne yapmayı öneriyorsun?" diye çıktım.

Sertleşti, kapının yanındaki yerinden kıpırdamadı. "Bu tavır da neyin nesi?"

Gözlerim kocaman açıldı. "Ciddi misin? Bana bu tavrımın nedenini soracak cesaretin var mı?"

Öfkesi arttıkça daha da büyüyerek ilerledi. "Evet. Tekrar soracağım. Bu lanet buz da neyin nesi, tatlım?"

Kitabı kapattım ve kafasına fırlattım.

Eğildi ve ağır sesin halıya çarpışını izlemek için etrafında döndü. Bana döndü ve şiddetli, kuşkulu gözlerle bana baktı. "Bu ne içindi?"

"*Bu* ne içindi?" Popomdan dizlerime kadar yükseldim ve saçlarımdan iki avuç tuttum. "Sana ne için olduğunu söyleyeyim. Seni . Beni alışverişe götürdün. Üç gece önce benimle seviştin ve sonra hayatımdan çıkıp gittin! Ne bir açıklama, ne de benimle ne yapmak istediğine dair bir ipucu. Beni delirtiyorsun ve bana söylemediğin bir şey olduğunu biliyorum - aslında pek çok şey. Ama beni o kadar uzaklaştırdın ki ben... ben-"

Kill başını eğdi ve kalın kirpiklerinin arasından yukarı baktı. "Sen nesen? Çıkar ağızındaki baklayı."

Ellerimi saçlarımdan çektim, tükenmiş hissediyordum ve artık savaşmak istemiyordum. "Ben bittim. Kim olduğumu ya da seni nasıl tanıdığımı anlamaya ilk çalındığım zamankinden daha yakın değilim." Omuzlarımı yuvarlayarak mırıldandım, "Seni telefonda duydum. Hâlâ beni satacaksın, yani geri kalan her şey..." Omuz silktilim, sesim hüzne kayıyordu. "Sanırım bunların hiçbirinin önemi yok, çünkü beni öldüresiye döven ve canıma okuyan bir sahibim olduğunda, hiçbir şey hatırlamadığım için minnettar olacağım. Geçmişimle hiçbir bağım olmadığı için senin soğukluğuna minnettar olacağım çünkü bir daha asla o kişi olamayacağım."

Oda gerginleşti.

Arthur yatağa doğru bir adım attı, sonra bir adım daha. Botları kalın halının üzerinde sessizce duruyordu ve deri ceketini çıkardığı için üzerinde sadece siyah tişörtü ve kot pantolonu vardı.

"İyi dinle, Unutkan Kız." "Üç gün önce seninle sevişmedim. Seni *becerdim*. Sana rahatlamaktan başka bir şey istemediğimi söylemiştim. Ve öyle de oldu. Sana kendimi açıklamak zorunda değilim ve hayatımda ne yaptığım beni ilgilendirmiyor. Seninle ya da benim dünyamdaki başka bir kadınla *asla* konuşulmayacak Kulüp işleriyle ilgilenmem gerekiyordu."

Kalbim sıkışmıştı ve sertçe yutkundum.

"Geleceğini her zaman biliyordun ve özel bir konuşmaya kulak misafiri olduğun için seni cezalandırabilirdim. Aslında beni o kadar kızdırdın , sanırım yapacağım şey tam olarak bu olacak."

Buz gibi oldum. "Ne?"

Dizlerini şilteye bastırarak yatakla aramdaki mesafeyi kapattı. Korkunç derecede hızlı bir hareketle kalçalarını kavradı, beni sırtüstü çevirdi ve güçlü parmaklarını ayak bileklerime doladı. Zahmetsiz bir çekişle bedenimi yatağın kenarına yerleştirdi.

Sırıttı. "Etek giyiyorsun. Bu oldukça uygun."

Ellerimi yorganın içine sokarak çırpındım, kaçmaya çalıştım.

"Dokunma bana."

Sağ eli eteğimin üzerinde kayboldu ve bacaklarımin arasındaki sateni okşadı.

Dokunuşundan aldığım ani zevkle gözlerim neredeyse geri kayıyordu.

"Sana dokunmamı istiyorsun. Kabul et."

"Bana kim olduğunu söylemeni istiyorum."

Başını salladı, parmakları klitorisime doğru çalışıyordu. "Seni tanımıyorum."

"Bana nasıl öldüğünü anlat."

Kelimeler ağzımdan çıktığı anda onları geri almak istedim - sadece güvenliğim için değil, Kill'in gözlerindeki kırılmışlık yüzünden.

Parmakları klitorisimi acımasızca çimdikledi. "Sana onun hakkında asla konuşmamı söylemiştim."

İçimden cesaret fışkırdı ve sordum, "Yandı mı? Bir yangında mı öldü?"

Kimsenin görmediği yanan bir evden bir şekilde kurtuldu ve hiçbir şey hatırlamadığı için kendisine yeni bir kimlik mi verildi? Çünkü eğer öyleyse, şu bakın!

Sert bir hareketle saten G-string'imi yırttı ve uçuşan pembe eteğimi kalçalarımın yukarı itti. "Konuşmaya devam edersen canın yanacak."

Kemerini karıştırdı, yırtarak açtı ve fermuarını açtı.

Aleti, siyah boxer-şortunun ince malzemesini zorluyordu.

Cebinden bir prezervatif çıkarıp hem boxer'ını hem de kot pantolonunu dizlerine doğru iterken kıpırdıyamadım. Elinden başka bir şey düştü ve hafifçe halıya çarptı.

Ne olduğunu görmeye çalıştım ama Kill bana hareket alanı bırakmadı.

Denizkızı dövmesi ve sikinin etrafını okşayan saçlarıyla karşımda çırılçıplak durması umurunda değildi. Dalgalara işlenmiş Terazi burcu dövmesinin parlıyor ve anılarla beni kızdırıyor gibi görünmesi umurunda değildi. Şaşkınlık, ihtiyaç ve delilikle dolu bir gözyaşının yanağımdan aşağı süzülmesini de umursamadı.

Prezervatifi boyundan aşağı yuvarlayıp iri ereksiyonunu kılıfına sokarken elleri titriyordu. Vücudum ısındı ve eridi, kaçma isteğimi kamçılardı.

"Onun gittiğini nereden biliyorsun, Killian?" Fısıldadım. "Ben açıklayamadığım şeyler bilirken, sen neden öldüğünden bu kadar eminsin?"

Dondu kaldı, eli sikinin tabanını yumrukluyordu. Bir cevap beklemiyordum. Gerçeği asla beklemiyordum, ama bir tanesiyle ödüllendirildim

Cümle. "Ameliyattaki komplikasyonlar nedeniyle öldü. Hiç uyanamadı. Bu tartışılmaz ve gerçek ve sana her baktığımda bana bu gerçeği hatırlatıyorsun. Şimdi mutlu musun?"

Kalçalarımı eğerek beni alması için onu davet ettim. "Hayır, acı çektiğin için mutlu değilim."

Bakışları acıyla parladı; kaşları kalktı, sanki iznimden şüpheleniyormuş gibiydi.

Yavaşça başımı salladım, dizlerini eğip girişime doğru pozisyon alırken dudağımı ısırdım. Ön sevişmeye gerek yoktu; vücudum sırlıslıklamdı ve üç günlük korkunç yalnızlıktan sonra bağlanmak istiyordu.

"Ne ameliyatı?" Ağzım yavaşça doldurulduğu için açık kalırken fısıldadım.

Dişlerini sıktı, tamamen içime gömüldü. "Bu kadar konuşma yeter."

Uzun boyu beni gererken vücudum gerildi ve sonra gevşedi. Gitmesine izin veremezdim. "En azından onu gördün mü? Lütfen... Bilmem gerek."

Gözleri öyle derin bir acıyla parlıyordu ki, şehvetini tamamen gölgede bırakıyordu. Sertçe iç çekerek itti, ama kalbi içinde değildi - ölü bir kız tarafından mahvedilmişti. "Fotoğrafları gördüm. Polis raporunu okudum. Sana onun lanet mezarının üzerinde durduğumu söyledim. O öldü."

Öfkesini kucaklayarak şiddetle içime girerken sırtım eğildi.

Kalbim kalın ve muhtaç bir şekilde gümbürdüyordu. Hastalıklı konuşmayı unutmak ve onun içimdeki hissini kucaklamak istiyordum ama peşini . Kovalamak zorundaydım. Peşini bırakmamalıydım. Gerçeği bulmamın tek yolu buydu. "Sanki veda edememişsin gibi konuşuyorsun. Neden polis raporlarını okumak zorundaydın? Sonuna kadar birlikte değil miydiniz?"

Yüzü karardı. Tırnakları kalçalarımı deldi. "Lanet olası bir hapishanedeydim."

Sessizlik kafamı doldurdu. Beyaz gürültü ve kafa karışıklığı. "Ne... ne için?"

Güldü, sesi manik geliyordu. Kalçaları piston gibi hareket ediyor, beni en garip orgazma doğru gittikçe daha yükseğe çıkarıyordu. Bedenlerimiz birbirini yutarken gerçeği bulmakla iç içe geçmişti.

"İhanete uğradım." Üzerime eğilerek homurdandı, "Ama bu günahlarımı gizlemiyor. Cinayetden hapse girdim, tatlım. Bu sana nasıl hissettiriyor?" İçime vahşice girerken yeşil gözleri

Amım zonkluyor ve morarıyordu. Elimin kalkıp yanağını avuçlamasına, sert yüzünü okşamasına engel olamadım. "Hâlâ günahlarının bedelini ödüyorsun."

Elimi tokatlayarak uzaklaştırdı. "Dokunma bana."

Temposunu artırdı, konuşma alanını hızla terk etti ve finale odaklandı. Aramızdaki bağı koparmaya hazır değildim. Henüz değil.

Ona sor.

Ona şu soruyu sor.

Şu anda içime giren bu adamın hâlâ bir başkasını seviyor olması kalbimi kıskançlıkla yakıyordu. Ama umut da parlıyordu. Son birkaç gündür tüm umudumu tek bir cevaba bağlamıştım.

Bana sadece onun verebileceği bir cevap vardı ama asla veremeyeceğinden endişeleniyordum.

Ellerini vücudumun iki yanına yerleştirip hızlı ve acımasızca sürerken haykırarak, "Bana onun adını söyle. Sevdiğin kızın adı neydi?"

Dünya hareket etmeyi bıraktı. Her şey gıcırdayarak durdu.

Orada bir buzdağı gibi dururken Kill'in aleti içerde seğirdi. Boğazımı sıkarak tısladı, "Bunu bana bir daha *asla* sorma. Onun adına layık değilsin."

Sonra eli boğazımdan gözlerime doğru ilerledi ve görüşümün üzerine ağır bir şekilde yerleşti. Dünya karardı ama tüm içgüdülerim aşırı farkındalığa geçti.

Kalçaları daha sert itiyor, siki büyük bir sıcaklık ve zevk veriyordu.

"Bana onun gözleriyle bakmana dayanamıyorum.

Dayanamıyorum

"Ben seni becerirken sana bakmak, nokta." Sesi kırıldı ama acısını bir hırıltıyla bastırdı. Hızı arttı, seksi geride bıraktı ve doğrudan cezaya çarptı.

. Eli sıcak ve ağırdı.
Nefes alamıyordum. Hızı çok hızlı ve derindi.
Karşı koyamadım. Zevk çok yoğun ve güçlüydü.
Ve bacaklarımın arasında titreşen öfkesine verdiğim tepkiyi
durduramadım.

Ben geldim.

Sert, uzun spiraller çizerek aşağı ve aşağı, daha karanlık ve daha karanlık, kendimi Arthur Killian'ın çamurlu, ıssız dünyasında kaybediyorum.

Bir kükreyle içime fışkırdı, beni doldurdu, mahvetti, sahip olduğum her şeyi aldı.

Zaman geçti.

Ne kadar olduğunu bilmiyordum. Beş dakika da olabilir, bir saat de. -Ama Kill halının üzerindeki kitaba takılıp düştüğünde beni seks sersemliği uykumdan uyandırdı. Kitabı almak için eğildiğinde tamamen giyinikti ve yine kontrolü ele almıştı.

Dirseklerime dayanarak eteğimin bükülmesini ve kullanılmış ve açıkta duran amımı göstermesini umursamadım. Tek umursadığım, içinde bu kadar kargaşa taşıyan adamın siyah örtülü görüntüsüydü.

Ondan korkmuyorum.

Benden daha fazla mücadele eden birinden korkamayacağımı aniden fark etmek güç vericiydi.

Kitabı sallayarak bana doğru döndü. Bir kaşını kaldırdı. "IQ'n üzerinde mi çalışıyordun?"

Özellikle zor bir matematik sorusunu hatırlayarak gülümsedim. Hayatımın sonuna kadar bu soruya bakabilirdim ya da dünyanın en iyi hesap makinesini verseler yine de nasıl çözeceğimi anlayamazdım.

Bunu çözmeye çalışmadım bile. Ne de olsa hatalarımı düzeltmek ve yanlış cevaplarımı silmek için orada değildi.

Eteğimi çekiştirerek daha yükseğe çıktım. "Matematikte iyi değilimdir." "Cevap dokuz yüz seksen dört kare."

Ağzım bir karış açık kaldı. "Cevapları ezberledin mi?"

Kaşlarını çattı. "Kopya çektiğimi mi düşünüyorsun?"

Ona yaklaşması için işaret ettim, sayfalar dolusu denkleme baktım, yazı tipi o kadar küçüktü ki neredeyse kullanmam gerekecekti. "iki saniye sürdü." Kendinden emin bakışlarına baktım. "Bu problemi daha önce çözdün mü ve hatırladın mı ya da-"

Dudakları büküldü. "Yoksa ne? Ben bir dahi miyim?" Bir kaşını kaldırdı. Benimle alay mı ediyordu, yoksa inançsızlığıma cidden kızmış mıydı, anlayamadım.

"Sen bir dahi misin?"

Kitabı yatağın üzerine bıraktı ve kollarını kavuşturdu. "Bir dahiyi dahi yapan pek çok teori var, ama teknik olarak IQ'm yüz elli sekiz ve dahi yüz altmışın üzerindeki her şeydir, yani diyebilirsiniz ki... yakınım."

Başımı salladım, üç günlük sessizlikten sonra benimle konuştuğu için heyecanlanmıştım. "Büyüleyici. Bana hayatın anlamını anlat, ey zeki olan."

Kendine rağmen ağzı seğirdi. "Hiçbir anlamı yok hayat."

Her gece evinde fısıldadığı mantrayı düşündüm. ofis. Başımı eğerek mırıldandım: "Bence senin bir anlamın, bir amacın var. Bu amaç tarafından yönlendiriliyorsun ve bu amaç kadar rahat etmeyeceksin."

Geriye doğru bir adım attı, yüzü bembeyaz oldu.

Duvarlarından birini buldozerle yıkmak gitmesini istemediğim için dik durdum. Yumuşak ve serin bir şey ayak parmaklarımı dürttü.

Yere baktım.

Gözlerim iyi kullanılmış Libra silgisine takıldı.

"Bu akşam ödev mi var?"

Onu içeri aldım ve kapıyı kilitledim. "Annem ve babam dışarıda. Ev kaldı." "Sana ihtiyacım var." diye fısıldadım.

Ailemle paylaştığım evin antresi bir anda cinsel gerilimle doldu.

Yeşil gözleri parladı; yutkundu. "Seni ne kadar çok istediğimi biliyorsun ama... daha çok gençsin."

"Haftaya on dört yaşına giriyorum. Ve seni doğduğumdan beri tanıyorum." Ona sarılmak için hamle yaptım ama hızla uzaklaştı. "Lütfen, seni seviyorum. Benim ilkim olmanı istiyorum."

Derin bir iç çekti. "Ben senin ilkin olacağım. Ama biraz daha bekle. Seni incitmek istemiyorum." Eli cebine gitti ve geçen hafta ona verdiğim yepyeni Libra silgisini çıkardı. Bana daha iyi bir silgi almamı söylemişti. Ben de ona bir Terazi burcu olarak sahip olduğu tüm iyi nitelikleri hatırlatmak istemiştim.

Elinde tutarak mırıldandı: "Bunu bana sen verdin. Seni asla kaybetmeyeceğimden emin olana kadar senden kabul ettiğim tek şey bu."

"Beni asla kaybetmeyeceksin."

Bakışlarında on yedi yaşının ötesinde bir hüznün titriyordu. "Sensiz eve her gittiğimde seni kaybediyorum. Seninle seviştiğim gün, hayatımın bittiği gündür."

Kalbim sıkışmıştı. "Bitti mi?"

"Bitecek çünkü sen bana bedenini verdiğinde ben de sana ruhumu vereceğim ve bir daha asla onsuz yaşayamayacağım."

Bir su birikintisine , silgiyi aldım ve kalbime tuttum.

"Bunu sana ben verdim." Gözlerimden yaşlar akarken elimde tuttum. "Bunu sana bekaretimi alman için yalvardığım gece vermiştim."

Kill , bacakları büküldü ve bir an için bayılacağını sandım. Sonra öfke -su katılmamış, korkunç bir öfke- vücudunu doldurdu. "Kapa çenenini!" diye kükredi. "Akıl oyunlarını ve lanet yanılsamalarını kes!"

"Bu bir numara değil! Bana inanmak zorundasınız!"

Öne atılarak silgiyi parmaklarımın arasından kaptı. Yumruğunu vuracakmış gibi kaldırırken yüzü öfkeliydi. Çene hizasındaki saçları dağınık bir şekilde öne düştü.

"Yapma!" Kollarımla başımı koruyarak küçük bir topun içine kıvrıldım. "Seni hatırlıyorum. Ayın altında bir çatıda çalınan öpücükleri hatırlıyorum. Ödevlerime yardım ettiğini hatırlıyorum. Bulduğumuz özel plajda çıplak yüzdüğümüz günleri hatırlıyorum. Sana duyduğum aşkı hatırlıyorum -asla-"

Beni tekmeledi.

Kaburgalarımdeki acı itirafımı parçaladı ve beni susturdu. Isı yan tarafıma doğru yayıldı, ateşle yalayarak zaten yaralı olan tenimi yaktı.

Yan tarafımı tutarak hırıltılı bir nefes çektim. Gözlerim üzüntü ve pişmanlıkla cam gibi oldu.

Kill çömeldi, öfkeyle kaynıyordu. "Acımla oynamandan bıktım. Manipüle edilmekten bıktım. Sana geçmişimde ihanete söyledim ve bir fahişenin anılarımı çarpıtmasına ve beni iğrenç bir yalana inandırmasına izin vermeyeceğim. Kalbimi söküyorsun ve artık bunu yapmana izin vermeyeceğim!"

"Bu bir yalan değil. Bana bazı şeyleri nasıl bildiğimi söyle! Eğer gerçek değilse bu anılara nasıl sahip olabildiğimi söyle!"

Saçlarımdan tutarak gözlerimi kendi gözlerine bakmam için çekti. "Sen bir yalancı ve dolandırıcısın. Seni nereden çaldıklarını bana söylediler. Kim olduğunu biliyorum ve beni sevdiğinle ilgili tüm bu saçmalıklar, beni böyle incitmeye *cüret* ettiğin için seni öldürmek istememe neden oluyor."

Beni iterek silgiyi yere fırlattı ve hışımla kapıya yöneldi. "Benden bu kadar. Seni bir daha asla görmek istemiyorum. Yalanlarını başka yerde yay, tatlım. İşimiz bitti."

Kapıyı çarptı.

Kilitte bir anahtar sesi duyuldu. Beni kaderime terk etti.

On Üçüncü Bölüm

Bir zamanlar sevilmiştim.

Ben de karşılık olarak sevdim.

Kendimi tamamen ve sınırsızca ona verdim. Ve onun sevgisini tartışmasız bir şekilde aldım.

Bu kadar değerli bir şeye sahip olmak beni yaşayan en zengin adam yapmıştı. Ama onu kaybetmek beni öylesine kasvetli ve lanetli bir yoksulluğa sürükledi ki, karanlıktan sürünerek çıkma şansım yoktu.

İstemedim.

Yapamadım.

Benim için acıdan başka bir şey kalmamıştı. Artık kimseyi sevmiyordum.

Artık korkulan bendim.

Benden korkmasını sağlamanın zamanı gelmişti.

Beni çok zorladı ve beni daha fazla incitmesine izin vermeyi reddettim. Bu yüzden önce ben onu incittim.

Hayatta kalmaya devam etmek için ona zarar verirdim.

-Öldür

Kapı birkaç saat sonra açıldı.

Kill'in bana daha kötü zarar vermek için geri döndüğünü umarak ve korkarak gözlerim yukarı fırladı. Yapabileceğinden değil. Her nefes alışımda canımı yakan kaburgalarımdeki çürük değil, onu anladığımı sanmanın ihanetiydi. Onun kırıldığını düşünmüştüm... onu tekrar bir araya getirecek gerçeğe sahip birine ihtiyacı vardı.

Ama bana acı gerçeği göstermişti.

Acının ötesini görmek istemeyen birini düzeltmek mümkün değildi. Benim o olmadığımı gerçekten inanıyordu. İnancı o kadar kesindi ki

Beni kendi inancımdan mahrum bıraktı ve sebep olduğum tüm acılar için özür dilememi sağladı.

Ben o değilim. Yoksa ben o muyum?

Sorular kafamın içinde dönüp duruyordu.

Karmakarışık beynimde ölü bir kızın anılarının nasıl var olduğunu öğrenmek istiyordum ve bunun tek yolunun Kill'e değil Arthur'a ulaşmam biliyordum.

Ne söyleyeceğimi bulmaya çalışarak başımı .

Özür dilerim.

Açıklamam için bana bir şans verin.

Lütfen, anlamama yardım edin.

Ama benim için gelen Kill değildi.

Kapının girişinde Saf Yolsuzluk'tan bir kardeş duruyordu. Grasshopper adındaki siyah saçlı, mohawklı motorcunun mavi gözlerine baktım.

Güneş ışığında, savaşta kana bulanmış halinden daha genç görünüyordu. Dudakları dolgundu ve nazik ama sert bir gülümsemeye dönüşmüştü ve sağ yanağında sevimli bir gamzesi vardı. "Merhaba," dedi.

Bana doğru adım atarken alnı çatıldı. "İyi misin?"

Kollarımı dizlerimin etrafında daha sıkı kenetledim. Halıdan kalkmamış, yatağa yaslanmış, Terazî silgisini parmaklarımın ucunda çeviriyordum. Kill silgiyi ayaklarımın dibine fırlattığında doğru düzgün düşünememişti; belli ki çok değerli bir eşyaydı.

Sihirli olmasını diledim: bir yöne çevir ve gerçeği ortaya çıkar, başka bir yöne çevir ve kaybolan her şey bulunsun. Ama ne kadar tutarsam tutayım, bana ihtiyacım olanı vermedi.

"Evet." Ağlayan bir aile içi şiddet vakası gibi görünmediğimi umarak bir elimi saçlarımda gezdirdim. Ağlamıyordum, uyuşmuş hissediyordum. Titreyen bir üzüntü ve kafa karışıklığı.

Çekirge'nin gözleri eteğimin altındaki çıplak bacağıma ve uyluğumu, baldırımı ve ayak parmaklarımı kalıcı olarak dönüştüren renkli çiçek mürekkebine, küçük tek boynuzlu ata ve taç yapraklarına takıldı. "Güzel parça."

Kollarımın yerden düşmesine izin verdim, bacağıma dışarı çıkardım ve halının üzerine koydum. "Güzelmış. Ne yazık ki neden yaptırdığımı, nerede yaptırdığımı ve hatta acısını bile hatırlamıyorum."

Önümde eğilirken gözleri büyüdü. "Acıyı hatırlamıyor musun? Bu, kızın lanet bir spawn tarafından ikiye bölündüğünü asla hatırlamadığını ve bir yıl sonra her şeyi tekrar yaptığını söyledikleri doğum olayı gibi bir şey mi?"

Rahatsız bir şekilde gülerek yüzümü buruşturdum. "Kafamda böyle hoş bir imaj çizdiğin için teşekkürler." Parmaklarım dizimin üzerinde garip bir denklemin izini sürdürdü ve bu denklem, durduğum açıdan okuyamadığım bir yazıya dönüştü. "Pek sayılmaz. Birçok temel şeyi unutmuş gibiyim."

Çekirge burnunu çekti ve dikleşerek üzerimde yükseldi. Elini uzatarak, "Hâlâ hayattasın, yani yemek yemeyi, uyumayı ve iletişim kurmayı biliyorsun. Bu da bir şeydir."

Açık avucuna baktım. Şüphe kanımda hızla akmaya başladı. "Kaba olmak istemem ama neden buradasın? O geceden beri yerleşkedeki adamlardan görmedim. Arthur yalnız yaşadığını söylemişti."

Çekirge kahkahalara boğuldu, mavi gözleri parlıyordu. "Arthur mu? Siktir, ona Arthur mu diyorsun? Sinirlenmesine şaşmamalı."

Hareket etmedim. Sırtımdan aşağı soğuk bir şey süzüldü. Çekirge her ne kadar iyi biri gibi görünse de burada, patronunun yatak odasında bulunma sebebinden hoşlanmamıştım.

"Özür dilerim, benim hatam. Kill. Başkan Öldür."

Çekirge başını salladı, elini tekrar uzattı ve sabırsızlıkla biraz salladı. "Evet, adamı tanıyorum. O iyi bir adamdır ve bu şekilde kendini kaybetmesi onun sağlığı için iyi olmadığın anlamına gelir, küçük hanım. Hadi, kalk artık. Gitme zamanı."

Çekindim. "Ne? Gitmek istemiyorum."

Çekirge kendimi onun kontrolüne teslim etmemi bekleme numarasından vazgeçti ve bunun yerine dirseğimi yakaladı. Beni ayağa sürüklerken, sıkılı parmaklarımdaki silgiyi fark etti. "Kahretsin, onu nereden buldun?"

Onu göğsüme bastırdım. "Bunu ona ben verdim. Uzun zaman önce."

Neşeli, neredeyse meraklı etkileşim gözlerinden kayboldu. "Ah, şimdi anlıyorum." Yüzü sertleşti; kişiliği soğudu. "Onunla oynuyorsun. Üzgünüm ama kardeşlerimden birini, özellikle de Prez'imi sikmeye çalışan sürtüklere ayıracak vaktim yok."

Bileğimden tutarak parmaklarımın kelepçesini çözmeye zorladı ve silgiyi yatağın üzerine fırlattı. Arthur'un beni becerdiği yatağın aynısı; onun kederinin seviyesini gördüğüm yatağın aynısı. "Hadi ama. Artık ona zarar vermeyeceksin. İşin bitti." Beni kolayca sürükleyerek kapıya doğru yürüdü.

Topuklarımı halıya vurarak elini tırmaladım. "Hayır.
-Bekle. Ben gidemem. Kalmak zorundayım."

Hiçbir şey söylemedi, beni odadan çıkarıp koridora .
"Anlamıyorsunuz. Onu tanıyorum. Olabilirim-"
Sarsılarak durdu. "Seni becerdi mi?"
Gözlerimi kırptım. "Bu senin işin değil-"

"Bunu evet olarak kabul ediyorum. Bana üç soruya cevap ver - eğer doğru cevap verirsen, seni burada bırakacağım ve Kill'e bir erkek olmasını ve bunu seninle yüz yüze halletmesini söyleyeceğim. Ama yanılıyorsan, benimle geliyorsun. Onu bir daha asla görmeyeceksin. Ve seni satın alan adamın yalancılara karşı daha toleranslı olmasını umsan iyi edersin."

Satın mı aldın? Zaten satılmış mıydım?

Dünya yok oldu. Koridor mide bulandırıcı bir şekilde dönüyordu. Kill giderken doğruyu söylemişti.

Seni bir daha asla görmek istemiyorum. İşimiz bitti.

Kahretsin! Kill'in korkunç sessiz muamelesi yüzünden gitmeye hazırdım ama bu onun gözlerinde parlayan gerçeği görmeden önceydi. o kadar alışmıştı ki, kederini bastırmaya ve kırık bir kalple yaşamaya o kadar alışmıştı ki. Benden nefret ediyordu çünkü ben umudu temsil ediyordum. Bu, birini onun kadar seven herkesi korkuturdu.

"Sorularınıza cevap vereceğim, ancak benim için bir tanesine cevap verirseniz." *Lütfen, cevabı bil. Lütfen, sana söylediği kadar Kill'e yakın ol.*
"Ölen kız arkadaşının adı neydi?"

Çekirge dondu kaldı ve parmakları etimi ısırdı. "Onu biliyorsun? Kahretsin, çok iyisin. Son birkaç gündür bu kadar berbat durumda olmasına şaşmamalı. Ben olsaydım, tüm bunları geri getirdiğin için seni öldürürdüm."

"Neyi geri getiriyorsun? Lütfen, bilmem gerek!"

İki elini saçlarında gezdirip mohawk'ının mükemmelliğini bozarak beni uzaklaştırdı. "İyi! Bilmek mi istiyorsun? Kill müebbet hapse mahkûm edildi-"

Hayat mı?

"Biliyorum, bana öldüğünde hapiste olduğunu söylemişti."

Zalimce gülümseyerek başını salladı. "Öldüğü *zaman* değil. O öldüğü *için* hapisteydi." Beni duvara doğru sıkıştırdı. "Anlamıyor musun? Cinayetden yatıyordu! Onu o öldürdü."

Kalbim pes mi etmeli yoksa patlamalı mı bilemedi. "Bu doğru olamaz! Bana ameliyatta öldüğünü söyledi-"

"Ona verdiği yaralar."

Zihnim bir girdaba dönüştü, dehşetle daha hızlı ve daha hızlı dönüyordu.

Alevler.

Duman kafamı karıştırdı ve zihnimi iki hafta önceki doğum gününe geri götürdü.

On dört yaşıma girmiştım. Ailem tüm Bölüm için bir barbekü partisi düzenledi. Deri ceketli erkekler, sevgililerinin armalarını takan kadınlar ve bu yaşam tarzıyla büyümüş çocuklar günümü kutlamaya gelmişti.

Biz bir aileydik. Mutlu, birbirine sıkı sıkıya bağlı bir aile.

Ama şimdi kana bulanmış halının üzerinde sürünüyordum. Herhangi bir barbeküden daha sıcak alevlerden kaçtım ve vücudumun sağ tarafı herhangi bir hamburger gibi kömürleşti.

Acı.

, ama sonra... kayboldu.

Şok, sürünmeye ve boğulmaya devam etmem ve ailemin evine kimin benzin döktüğünü görmenin dehşetini yeniden yaşamam için bana enerji verdi.

Kibriti kimin çaktığını

gördüm. Biliyordum.

Ödeyebilmeleri için hayatta kalmaktan başka çarem

yoktu. "İçeride kimse mı?" Ses alevlerle çatırdıyordu.

Boğazım kurumuştı, gözlerim dumandan kör olmuştu. Cevap veremedim.

Süründüm.

Yanan bedenimi sürükledim...

Süründüm...

Boşluğa düştüm.

Çekirge beni sarstı. Korkunç geri dönüşü göz kırparak uzaklaştırırken boynum bir bez bebek gibi omurgamın üzerinde zıpladı.

"Evimi ateşe mi verdi?" Dehşet ciğerlerimi sıkarken fısıldadım.

Ruhum milyarlarca parçaya bölündü. Yeşil gözlü çocuk beni öldürmeye mi çalıştı?

Grasshopper'ın ceketini karıştırdım, kalın deriye işlenmiş kafatasından ve yağmur gibi yağın paralardan nefret ediyordum. Bir şeyler yanlış görünüyordu... korkunç, korkunç yanlış.

"Neden?" Yalvardım. "Neden beni öldürmeye çalıştı? Birbirimizi seviyorduk!"

Çekirge geri adım atarak beni üzerinden itmeye çalıştı. "gel, kaltak. Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

"Evet, biliyorsun! Söyle bana. Bana söylemek zorundasın."

Vücudumdaki her kas titredi, midem bulandı ve koridorun duvarları gittikçe daha hızlı kapandı, kafamdaki basınç çok fazla artana kadar beni bir teneke kutu gibi ezdi. Çok, çok fazla.

Çığlık attım, saçlarımı çekiştirdim, anıların kilidini açmasını ve beni rahatlatmasını diledim. Ama baskı artmaya devam etti, her saç kökü kafatasımı acıtana kadar, gözlerim çok büyük hissedene kadar, dilim çok şişmiş hissedene kadar devam etti.

Göremedim. Duyamıyordum. Kulaklarımda sadece çıldırmış kalbimin çılğın atışı yankılanıyordu.

"Lütfen-" diye geveledim.

Geçmişimden gelen her şeyin çöküşü beni tüketti ve buna daha dayanamadım.

Akıl sağlığını kaybettim.

Sessizce çığlık atan karanlığa yenik düştüm.

Tüyler, pamuk yünü ve bulutlar benim hayata yeniden hoş geldin partimdi.

Dudaklarımı şapırdatarak ağızımdaki korkunç tattan dolayı yüzümü buruşturdum.

Burnum tıkanmıştı ve başım acıdan feryat ediyordu.

Hissettiklerim bedenime geri döndüğünde inledim; kaburgalarım dokunduğumda ir.

Beni tekmeledi.

Olanları hatırladıkça gözlerimden sıcak yaşlar geldi.

Geldiğimden beri kötü davranıyordu ama o tekme... Çok şey anlatıyordu.

O kısacık anda bana ne kadar çok şey gösterdiğini bildiğinden şüpheliydim. Öfkesi dizginlenmemişti, kontrolsüzdü. Beni tekmeledi. Yatağı ya da sandalyeyi değil. *Beni tekmelemiştir.*

Çünkü ona zarar veren bendim. Onu sadece tahmin edebildiğim şeylerle yüzleşmeye zorlayan *bendim*. İçinde o kadar çok şey taşıyordu ki her saniye boğuluyormuş gibi görünüyordu.

Tekme beni şoke etti, korkunç bir şiddet ihaneti olduğu için değil, bir yardım çığılığı olduğu için.

Düşüncelerim öğleden sonrasının geri kalanına dönerken görüşüm titredi.

Geri çekildim, aşırı stres ve sır yükünden tekrar bayılmaya hazır değildim.

Gözlerimi ovuşturarak . Kalbim ayak parmaklarıma düştü.

Bir hücredeydim. Lavabosu, mutfığı, tuvaleti ve yatağı olan bir küp. Pencere, resim ya da halı yoktu ve şüphesiz kilitli olan tek bir giriş ve çıkış yolu vardı.

Üzerimdeki parlak ampul sert ve deliciydi ve ortalık korku ve kusmuk kokusundan geçilmiyordu.

Neredeyim ben?

Dengesiz bir şekilde ayakta durarak ağır kapıya doğru ilerledim ve kapıyı çaldım. "Alo?"

Bir yanıt bekledim.

Beklemeye devam ettim.

Hiç olmadığım kadar sabırlıyım. Hiçbir şey.

Başımın ağrımaya aldırmadan, küçük kutunun her santimini araştırmaya koyuldum. Yatağın altına, yayların ve yatağın arasına baktım, hatta muslukları bile denedim, söküp silah olarak kullanabileceğim bir şey olup olmadığını görmek için.

Tıpkı benim kapıyı
çalmam gibi. Hiçbir şey
yoktu.
Sonra ışıklar söndü ve beni karanlığa boğdu.
Hapishanemin ortasında durdum ve ağlamaya
başladım.

Günaydın.

Çekirge beni bir anahtar sesi ve kapının mutlulukla açılmasıyla uyandırdı. İçeriye dumanı tüten bir Pop-Tart ve biraz su getirdi.

Hiç uyumamıştım. Zihnim bilinçsizliğin uçurumlarına geri dönmek istemedi. Bunun yerine, şimdiye kadar hatırladığım her şeyi tekrarladım.

Corrine.

Buttercup.

Barbekü.

Alevler.

Onları karanlıkta parlayan bir yapboz gibi bir araya getirmeye çalıştım; ancak parçalar birleşmeyi reddetti ve hiçbirinde ışıldayan bir şey yoktu.

Hâlâ Kill'in beni almak için kalçalarımın yukarı ittiği pembe eteği ve gece boyunca beni sıcak tutmayan sevimli gri kazağı giyiyordum. Yatağın üzerindeki battaniyeler parfüm kokuyordu ve diğer kadınların geceyi burada geçirip yeni kaderlerini bekledikleri düşüncesiyle kusmuştum.

Çekirge Pop-Tart'ı ve bardağı yatağın yanındaki çürük masanın üzerine koydu. "İyi misin?"

Homurdandım, kollarımı ovuşturdum ve göz teması kurmadım. "Sen ne düşünüyorsun?"

Nefesinin altında homurdandı. "Eğer sen de onun bir parçasına zarar veriyorsan, o zaman çok iyi olduğunu söyleyebilirim."

Dışlerimi sıktım ve tek kelime etmedim.

Rahatsız edici bir sessizlik hüküm sürüyordu; onu bozmak için hiçbir harekette bulunmadım. Çekirge ayakkabısının topuğunda zıpladı. "Sana kahvaltı getirdim."

"İstemiyorum"

"Yemek
yemelisin." "Hayır,
yemem
gerekmiyor."

Eğildi ve çenemi tutarak ona bakmamı sağladı. Mavi gözleri gergindi, etraflarında küçük çizgiler vardı. "Kes şunu. Uslu durursan gelip bizimle çalışma odasında takılabilirsin. Devir teslimden önce bizimle bir gecen daha var."

Zor nefes alarak çenemi onun kurtardım. "Yemek yemek istemiyorum. İnsan taciri piçlerle 'takılmak' ve seninle konuşmak istemediğimden de eminim." Omuzlarımı kamburlaştırarak bir topun içine kıvrıldım ve gözlerimi kapattım. "Beni yalnız bırak."

Çekirge üzerimde durdu. Gıcırdayan dişlerinin sesi tek gürültüydü. Tanrı bilir ne yapmayı düşünürken burun delikleri rahatsız edici bir şekilde ılık çalıyordu. "Sana soracağım şu üç soruyu hatırlıyor musun? Kill'in evinde?"

Onun adını duyunca vücuduma bıçak gibi bir acı yayıldı. Cevap vermedim.

Öfkelendi. "Bak, bana cevapları ver ve ben de Kill'in davranışında haklılık payı olup olmadığına karar vereyim... Eğer yoksa... Onunla konuşacağım."

Kaskatı kesildim, gözlerimi açtım ve ters ters baktım. "Sen hastasın, bunu biliyor musun?"

Kaşlarını çattı. "Sana iyi davranmaya çalıştığım için neden hasta oluyorum? Buna mecbur değilim, biliyorsun. Satış bitene kadar seni yalnız bırakabilirim. Burada delirmene izin verebilirim." Kollarını kavuşturdu, mavi gözleri benimkileri delip geçti. "Tabii zaten delirmediysen. O zaman fark etmez."

Ayağa kalktım, karnımdaki yangını bastırmaya çalışıyordum. "Sor. O zaman beni rahat bırak."

Ne yapıyorsun?

İçimdeki her şey dudaklarımı birbirine kenetlemem ve onun iğrenç küçük oyununu oynamamam için çığlık atıyordu ama küçük bir parçam hâlâ kurtulmayı umuyordu.

Çekirge yutkundu, ilk soruyu oluşturmak için acele etmedi. "Seni aldığında - seni köpek stili mi sikti?"

Ağzım açık kaldı. "Bu şimdiye kadar sorduğum en iğrenç, en meraklı soru-"

"Sadece cevap ver. mı?"

Gözlerimi kısıtım. Böylesine istilacı ve kişisel bir soruya cevap vermeyi reddettim. Yine de fark etmedi, çünkü sessizliğim cevabı ele veriyordu.

Bir keresinde beni dört ayak üstünde götürmüştü. Diğer seferler farklıydı.

Çekirge bir elini yüzünde gezdirerek içini çekti. "Yaptı. Tıpkı Kulüp fahişelerine ya da yatağına giren diğer kadınlara her zaman yaptığı gibi."

Kalbim kıskançlıktan yeşile döndü, nefret ettiğim bir adam için kıskançlıktan çürüdü. Beni *tekmeleyen*... benden her şeyimi alan... beni yakan-

O değildi.

Bu düşünceyi bir kenara ittim, ancak gerçeğin ipliği savunmamı aşp bir megafon yakaladı, böylece onu görmezden geledim.

Kibriti getiren o değildi. Bunu biliyorsun.

Ellerimi birleştirdim. Hayır, evimi ateşe veren o değildi.

Yeşil gözlü bir adam. Siyah deri ceketli ve acımasız bir gülümsemesi olan yaşlı bir adam.

Yeşil gözler.

Yeşil gözler.

Yeşil gözler.

"Sıradaki soru," dedi Çekirge. "Ona dokunamaman için ellerini bağladı mı?"

Utancımı ve cevabımı parlatan gözyaşı pınarını durduramadım.

Çekirge başını salladı. "Bunu evet olarak kabul ediyorum." Sanki benim için üzülmüş gibi sesini alçaltarak, "Son soru," diye mırıldandı.

Ne zaten biliyordum.

"Ona bakamaman için gözlerini mi bağladı?"

Bakamadım. Yapamadım işte.

Avuçlarımı gözlerimin üzerine koydum ve göğsümde kaynayan hıçkırıklardan nefret ederek döndüm.

Çekirge ağır ve rahatlatıcı elini sırtıma koyup daireler çizerken dudaklarımdan küçük bir çığlık döküldü. "Üç evet. Bu

Gördüğünüzü düşündüğünüz her ne ise, hissettiğinizi düşündüğünüz her ne ise -"Hepsi yalandı."

Beni okşamaya devam etti, ilgisinin yumuşaklığı yorgun kemiklerime sızıyordu.

Nefesimi içime çektim, hırıltılı bir şekilde fısıldadım: "Silgiyi nereden bildiğimi açıkla. Borsada işlem yaptığını. Tanıdığım en nazik, en tatlı çocuk olduğunu mu? Onu *sevdiğimi* mi?"

Çekirge cevap vermeden önce derin bir sessizlik oldu: "Zihinlerimiz tatile çıkmaya karar verdiğinde ne olduğunu açıklayamayız. Fantezi dünyalarını nasıl ve neden yarattığımızı kim bilebilir ki? Kendin de söyledin, hiçbir şey hatırlamıyorsun. Uyduruyorsun. O kadar derinden inandığınız yalanlar yaratıyorsunuz ki sizin için bunlar gerçek ama Kill için... Bu onu öldürüyor."

Beni okşamayı bıraktı ve gıcırdayan derisi ve botlarıyla ayağa kalktı. "Bunu kişisel algılama. O tüm kadınlara karşı bir pislik. Muhtemelen bunu sana söylememeliyim ama hapisten çıktığı gün bekâretini kaybetti. Bunu yaptı çünkü o piç kurusu yirmi dört yaşındaydı, hiç amcığa girmemişti ve Kulüp'ün başına geçen en genç başkandı. Bir an önce adam olması gerekiyordu." Bakışlarında gururlu bir parıltı oluştu. "Fahişeyi ona getiren bendim. Başından beri orada olan, Kulübü toparlamasına yardım eden bendim."

Dudağımı ısırdım, nefesimin kesilmesini istedim -bu adamın söyleyebileceği her kelimeyi duymak için.

Başını salladı, kendi düşüncelerinde kaybolmuştu. "Onu bağladı, gözlerini bağladı ve arkadan becerdi. Bugüne kadar hiç farklı bir şey yapmadı."

Beni karşısına aldı. İki kez.

Kalbim tiksinti ve iyimserliğin garip bir karışımıyla çarptı.

"Neden?" Nefes aldım.

"Neden?" Kaşları kalktı ve kıkırdadı. "Bunun açık olacağını düşünmüştüm."

bekledim.

İçini çekti ve mırıldandı, "Çünkü onların yakın olmasına dayanamıyor, çünkü onlar o değil. Ona bakmalarına dayanamıyor."

Çünkü onun ne yaptığını gördüklerini düşünüyor. Ve kendisine gereğinden fazla dokunulmasına tahammül edemiyor, çünkü kızının artık sevilmemesinin sebebi kendisi olduğu için -hiçbir durumda- ona teselli sunulmasını istemiyor."

Kalbim paramparça oldu.

Öldürmek beni tamamen

şaşırttı. Ama ona daha çok
acıdım.

"Tüm bunları nereden biliyorsun?"

Çekirge hüznle gülümseyerek kapıya doğru ilerledi. "İblisler tarafından yönetilen bir adamın iç sırlarını kim bilebilir ki?"

Dizlerimin üzerine çöktüm ve beni yalnızlığa terk etmeden önce bilmecesini bitirmesi için sessizce yalvardım.

Başını eğdi. "İzleyerek. Söylemediklerini dinleyerek. Bir cesedin mezarını ziyaret etmek için yerleşkeden uçup gittiklerinde yanlarına binerek. Tek güvendikleri kişi olarak."

Kapıyı açtı ve içeri girdi. "Bekle!" diye
bağırdım.

Döndü, gözleri istifa etmişti. "Ne?"

Daha fazla bilgiye sahip olmayı dileyerek parmaklarımı sıktım. Tüm bunların aklıma mantıklı, kalbime ise dolaylı bir anlam ifade etmesini diledim.

Onun için acı çekiyordum.

"Neden bana anlatıyorsun? Benim de diğerleri gibi olduğumu kanıtlamışken, neden bana onun sırlarını gösteriyorsun? Ben o değilim... değil miyim?"

Cevap vermesi biraz zaman aldı. "Çünkü onu bir daha asla göremeyeceksin. Ve umarım ona neyin musallat olduğunu bilmek sana ihtiyacın olan kapanışı sağlar. Hiç şansın olmadığını bilmek." Sesi şövalyevari tonunu kaybederek doğrudan kutuplara kaydı. "Sana söyledim, böylece onu bir daha asla mahvetmeye çalışmayacaksın, çünkü sen onun için bir hiçsin. Tıpkı diğerleri gibi."

Sözleri beni parçalara ayırdı ve beni tekrar bir araya getirmeyi umursayan kimse yoktu.

Kapıyı çarptı.

Beni, dikişleri sökülmüş ve sonsuz acılarla sürüklenen bir ruhla kanamaya terk etti.

"Benim adım ne?"

Hiçbir şey.

"Benim adım ne?"

Sessizlik.

"Benim *adım* ne?"

Boşluk.

Hayal kırıklığı içinde küfrettim. Küfür kara kutunun içinde benden başka kimsenin duyamayacağı şekilde yankılandı.

Çekirge'nin bana kahvaltı vermesinin ve sevdiği belli olan başkanına ışık tutmasının üzerinden on dört saat geçmişti. Başka bir Saf Yolsuzluk kardeşinin bana mikrodalgada lazanya ve meşrubattan oluşan bir akşam yemeği getirmesinin üzerinden altı saat geçmişti.

Aynı soruyu kendime iki yüz on yedi kez sormuştum.

İki yüz on yedi kez cevap alamadım. Tüm bunlar beni delirtmeye yetiyordu.

Vazgeçtim, duvardan aşağı kayarak pütürlü şiltenin üzerine yattım. Sessiz dünyamdaki tek ses nefes alış ve verişlerimdi. Damlayan bir musluk, tıklayan bir saat ya da vızıldayan bir sinek kadar sinir bozucuydu.

Uyumamın imkanı yok.

Bitkin düşmüştüm ama uykulu değildim. Gözlerim yaşlıydı ama histerik değildim. Buraya kadar inancımı kaybetmeden , yarın ne olursa olsun devam etmeliydim.

Ellerimi birleştirerek yanağımın altına sıkıştırdım ve her şeye yeniden başladım.

"Benim adım ne?" Hiçbir şey.

"Benim adım ne?" Sessizlik.

"Benim *adım* ne?"

Sarah.

Donup kaldım, taşa döndüm.

"Benim adım ne?" Fısıldadım.

Sarah.

"Sarah! Kahretsin, zavallı kediye bırak."

Corrine'e sırtarak küçük siyah-beyaz yavru kediye ceketimin içine soktum. "Kedicik, ha? Bu kötü bir şaka, senin için bile."

Kıkırdadı, sarı kısa saçları kış rüzgârında dalgalanıyordu. İngiltere'de yaşamak, hükümdarların, tarihin ve soylarını Taş 'ne kadar takip edebilen ailelerin etrafında olmak bir ayrıcalıktı, ama lanet olsun, hava berbattı.

Lisans eğitimim için İngiltere'ye taşınmıştım. Birleşik Devletler'den taşınmıştım. Taşındım çünkü...

Her zamanki gibi duvar yüzüme çarparak kapandı. İçimi çektim, on dördüncü yaş günümünden öncesini hatırlamamaya o kadar alışmıştım ki artık umurumda değildi. Yeni ve harika bir hayatım, bana tapan bir erkek arkadaşım ve onlar için yaptığım her şeyi takdir eden hayvanlarla çalışmamı sağlayan bir eğitimim vardı.

Rüyayı yaşıyordum.

Peki neden kalbiniz hatırlamadığınız bir şeye özlem duyuyor?

Soru beni hiç yalnız bırakmayan bir musallat gibiydi.

Corrine kolunu benimkine doladı ve buza karşı güçlerimizi birleştirdik. Çok uzakta olmayan, ikimizin de zar zor karşılayabildiği ve ne zaman birimiz sevgililerimizin geceyi geçirmesini istese çeşitli sorunlar yaratan şirin bir stüdyo dairede yaşıyorduk.

Geçmişimi ya da ailemi hatırlamadan yaşamak zordu ama bir şekilde . Doktorlar bir gün hatırlayabileceğimi söylediler. Ancak yıllar geçtikçe bu senaryo giderek da ihtimal dışı hale geliyordu. Neredeyse ölmek üzere olmanın getirdiği tam hafıza kaybı için yapabilecekleri hiçbir şey yoktu. Ve diğer beyin fonksiyonlarım normal görüldüğü için minnettarlığın ötesindeydim. Kimse vücudumdaki yanıkları ya da bir tarladaki hendekte nasıl bulunduğumu açıklayamıyordu.

Hepsi bir gizemdi, asla çözülemeyecekti.

Artık bilmediğim geçmişime bir övgü olarak, aynadaki tarafa küçük bir kızken sevdiğimi hayal edebildiğim her şeyi yazdırmıştım. Çıldırıdım, bedelini acı ve iğnelerle ödedim ama dövmeye her baktığımda bir şekilde geçmişime daha yakın hissediyordum.

Ancak, bir gün zihnimin kilidini açacağını bildiğim gizli bir tasarım vardı.

Bir denklem.

Gerçeğin kırıntısı sadece benim tarafımdan görölsün diye gömülmüş ve gizlenmişti. Başka kimse anlamayacaktı. Kimse bana onu çözmek için bir anahtar vermeyecekti. Bilmek benim nihai hedefimdi.

"Bu gece sinemaya gitmek ister misin?"

"Elbette," dedim, burnumu yumuşak kürk demetine bastırarak. Terk edilmiş hayvanları görmekten nefret ederdim. Evsiz yaratıkları teslim ederek hayvan barınağını tek başıma ayakta tutuyordum.

Bunu yaptım çünkü ben de bir bakıma evsizdim.

"Güzel. Seksi bir şeyler düşünüyorum. Mavi gözlü çıplak bir adamın kadın kahramanın ırzına geçmesini izlemek hoşuna gider mi?"

Güldüm ve kolunu kavradım. "Ben buna varım ama kahramanımın gözleri yeşil olabilir mi?"

Geçmiş kaybolup gitti.

Yüzümde bir gülümseme belirdi.

"Benim adım Sarah ve hatırlamaya başlıyorum."

Bölüm On Dört

Çalışmanın birçok şekli vardı. Birçok takıntı. Birçok hedef.

Hayatım sonsuza dek değiştiğinden beri benimki hiç sapmadı. Bir planım vardı. Sekiz uzun yıldır bunun üzerinde çalışıyordum.

Her temas, her dolar, her ticaret tek bir sonuç içindi.

Ve nihayet, bunca zaman sonra, arayışımın özgürlüğünü tadabildim.

Onların en kötü kabusu olmak üzereydim ve onlar bundan tamamen habersizdi.

-Öldür

"Günaydın," dedi Çekirge, kafasını kapıdan uzatarak.

Doğrulдум, gerindim ve esnememi gizlemeye çalıştım. İçimde farklı bir şey vardı - bir tür çatlama. Sanki her şeye barikat kuran duvar artık eskisi kadar güçlü değildi -saç çizgisi kırıkları, küçük çatlaklar sağlamlığı bozmuş, ışık mızraklarının parlamasına izin vermişti.

On dördüncü yaş gününden sonrasını asla hatırlayamayacağım söylenmişti. Bir hafta öncesine kadar hiçbir şey hatırlayamıyordum ve daha yeni hatırlamaya başladığım başka bir hayat yaşıyordum - oysa hızla gelen anılar o kadar derine gömülmüştü ki, ağır ve halsizdiler ve bunca zaman sonra görülmeleri dayanılmaz derecede değerliydi.

"Seni tuvalete götürmek için buradayım. Temizlenebilirsin. Sana giyecek bir şeyler getirdim, sonra gelip çocuklarla yemek yiyebilirsin."

Gözlerimi kırıştırdım, motorcuların öğle yemeği ve duştan oluşan dünyamı bilinmeyen bir alıcıya satılmadan önce düzene sokmaya çalıştım.

Ona sor.

Ayağa fırladım, kendimi iğrenç ve yıkanmamış ama her zamankinden daha canlı hissediyordum. "Kill'in ölü kızı. Onun adını biliyorum."

Lütfen, doğru ol. Doğru olmak zorunda.

Çekirge kaşlarını çattı, mavi gözleri karardı. "Bundan oldukça şüpheliyim."

Nefesimi tutarak hızlıca "Sarah" dedim. Adı Sarah'ydı." *Sarah.* İleri atıldım, aceleyle, "Soyadımı henüz bilmiyorum ama hatırladım! Görmüyor musun? Ona adımı söyle, anlayacaktır. Doğruyu söylediğimi anlayacaktır!"

Heyecan ve biraz da korkuyla köpürdüm. Söylediğim her şeyin doğru olduğunu öğrendiğinde ne yapacaktı? Beni tekmelediği için af mı dileyecekti? Dizlerinin üzerine çöküp bana gerçekten sarılacak mıydı - "ölümümden" bu yana ilk kez benim de ona sarılmama izin verecek miydi?

Çekirge'nin yüzü korkunç bir şekilde okunmaz hale gelmişti. Bana inanıp inanmadığını ya da beni boğazlamak isteyip istemediğini anlayamadım. Başını eğerek, "Duşa gir, ben onu ararım. Sen gitmeden önce öğle yemeğinde bize katılmasını sağlarım."

Elimde değildi. Kendimi onun deri ceketli bedenine doğru fırlattım ve ona sarıldım. "Teşekkür ."

Sertleşti. Sert bir el aramıza girdi ve beni geriye doğru itti. Göz teması kurmayı reddetti. "Kill kadar berbat durumda değilim ama yine de sürtüklerin bana sarılmasından hoşlanmıyorum." Kapıyı daha geniş açarak beni içeri aldı. "Duş al. Sonra Prez'ime haberi verirsin."

Otuz dakika sonra, Kill'in bizi soyduğu ve amacımızı söylediği odaya girdim. Yerler onun kanından temizlenmişti ve düğmeli deri koltuklar tertemizdi.

Duş cennet gibiydi, her ne kadar sabun erkeksi bir vücut yıkaması olsa da saçlarım için saç kremi yoktu. Grasshopper bana pırlantalı altın bir bikini ve etrafı saran bronz bir elbiseden oluşan bir kıyafet vermişti. Mükemmel olurdu

Plajda ya da havuz partisinde geçirilecek bir gün için idealdi ama motorcuların olduğu bir yerde bu kadar fantastik bir şey giymek biraz tuhafıma gitti.

"Bunu giymek zorunda olduğuma emin misin?" Yirminci kez elbisemi çekiştirdim. Nemli kızıl saçlarım sırtımdan aşağıya sarkıyor, hiç şüphesiz nemin neden olduğu bukleler halinde yayılıyordu.

"Evet. Prez'in emirleri," dedi Çekirge, geniş alanı adımlayarak duvardaki şişirilmiş dergi kapaklarının yanından geçerken. "Bu taraftan."

Üzerinde kıpkırmızı yazılar ve "*Motorcu milyarder yerel konseydeki yolsuzluğun ortaya çıkarılmasına yardımcı oluyor*" sloganı olan Kill'i fark edince durdum.

Ağzım bir karış açık kaldı, kalbim hızla çarpmaya başladı ve Arthur Killian'ın şık ve seksi takım elbisesi içindeki gösterişli görüntüsü karşısında içim eridi. Gözlerini ortaya çıkarmak için zümrüt rengi bir kravat takmıştı ve gözleri parlak büyük boy kapaktan kriptonit gibi parlıyordu.

Neden dergilerde?

Bir sonrakine sürüklendim.

Kill ahşap bir masanın arkasında oturmuş, dirseğini masanın yüzeyine dayamış, serçe parmağını alt dudağına bastırmıştı. Bakışlarındaki yoğunluk zekâ ve vahşetten söz ediyordu. Arka planda mat siyaha boyanmış, çapkın ve şeytani görünümlü Triumph'u duruyordu.

Makalenin açıklamasını okurken tüylerim diken diken oldu: *Arthur "Kill" Killian, döviz piyasasını katlederek ve Wall Street'e bu işin nasıl yapıldığını göstererek adının hakkını veriyor.*

"Neye bakıyorsun sen?" Çekirge, sabırsızlığı yüzüne vurarak bana doğru geri döndü.

Başka bir kapağı işaret ettim, bu kapakta Kill'in elinde doğum tarihinin yazılı olduğu bir plaket, dağınık uzun saçları ve gözlerinde tek bir şey söyleyen bir bakış vardı - ruhu ölmüş ve geriye sadece intikam kalmış bir çocuktü. Resmin içinde kaynıyordu. Sanki sayfadan uzanıp kendisine haksızlık edenleri öldürecekmiş gibi görünüyordu.

İhanetten milyarlara - suç dolu bir hayatı en saf toplum hizmetine dönüştüren bir çocuğun ve hayırseverin hikâyesi.

Sertçe yutkundum.

"Onu o zaman mı aldılar?" Öne doğru eğildim, Kill'in gençliğindeki görüntüsünü çektim. Çenesi aynı genişlikte, burnu aynı sivrilikteydi, ama onda ne o acımasızlık ne de şimdi kullandığı hoşgörü cilası vardı. Sabıka fotoğrafı nefret ve intikam arzusuyla dolu, çığ ve içgüdüseli.

"Evet. On yedi, zavallı adam."

Başımı salladım. "Müebbet hapse mahkûm edildiğini söylemişsiniz. Nasıl bu kadar çabuk çıktı?"

Çekirge burnuna vurdu, sonra dudaklarını büzüyormuş gibi yaptı. "Bunu biz biliriz, sen bilemezsin. Seni ilgilendirmez ama Yozlaşmışları ele geçirip bizi Saf Yozlaşmış yaptığında herkes için kutsanmış bir gündü."

Dirseğimden tutarak beni sevdiğim çocuğun ve anlayamadığım adamın çarpıcı görüntülerinden uzaklaştırdı ve başka bir kapıdan geçirdi.

Bir anda durdum.

Oda gösterişli değildi: tavan vantilatörü olan gri duvarlar, cilalı döşeme tahtaları ve arkadaki yerleşkeye bakan pencereler, ancak on iki kadar kişinin oturduğu büyük oval masa kesinlikle dekorun merkeziydi.

Aynı abaküs, kafatası ve madeni para şelalesi, anlamaya başladığım sloganla birlikte masaya yoğun bir şekilde : DÜŞÜNCELERDE VE INTIKAMDA SAF. ÖNEMLİ OLAN HER ŞEYDE YOZLAŞMIŞ.

Çekirge benim için bir sandalye çekti.

Yaklaştım, emin değildim.

"Çocuklar, bu Sarah."

Adımın tanındığı ve eve dönüşü karşısında titredim. *Onu* aramak için hızla odaya göz gezdirdim.

Hiçbir şey.

Erkekler yirmili yaşların başından kırklı yaşların sonuna kadar değişiyordu, hepsi de Pure Corruption MC'nin kahverengi deri ceketini giyiyordu ve hepsi de birbirleriyle rahattı - geldiğim ilk gecenin aksine.

Bazıları "Hey," dedi, diğerleri ise selamlamak için başını salladı.

Bronz elbisemin önünü tuttum ve sağlanan sandalyeye beceriksizce oturdum. "Merhaba," diye mırıldandım.

Oturduğum yerde gözlerimi kısarak her bir motorcuyu inceledim. Dostane ela, mavi ve yeşil bakışlar benimkilerle buluştu. Her biri sandalyelerine rahatça oturmuş, konumlarından ve orada bulunma haklarından emindi. Odadaki akrabalık kötü niyetli bir şeyi gizlemiyordu ve gerginliğin uzuvlarımdan çekilmesine izin verdim.

Sonra gözlerim onunkilerle buluştu.

Ve dünyam bir anda karardı.

Yakışıklılıktan bahseden ama ruhundaki kötülüğü tam olarak gizleyemeyen bir yüzün derinlerine yerleşmiş kahverengi gözler. İnce dudakları, yağlı bir at kuyruğuyla bağlanmış uzun saçları ve boynundaki timsah dövmesi deri kesiminin yakasından görünüyordu.

Başını salladı, dudaklarının kenarları kıvrılmıştı. Elllerinde bir şey titreyerek dikkatimi çekti.

Çakmak.

Serbest bıraktığım gerginlik kaslarıma on kat geri döndü. Masanın kenarına tutunarak çakmağı çakıp küçük bir turuncu alev yalımı bırakırken başımı çevirmedim.

Zihnim kilitli kapının ardında dönüp duruyor, panik içinde hafıza kaybı bariyerine karşı kendini savuruyordu. Parmaklarım isteksizce ön kolumdaki taze yanığa gitti ve anda ortaya çıkan acı verici sızıya sürtündü.

Onu.

Beni yakan oydu. O gece.

Beni çaldıkları gece.

Ne kadar çabalasam da daha fazlasını ya da nasıl kaçırıldığımı hatırlayamıyordum ama vücudumu yeni bir yara iziyle süsleyen o olduğunu kesinlikle biliyordum.

Yeni bir hafıza kaybı dönemini başlatan yeni bir yanık mıydı? Beynim ateş yüzünden o kadar travmatize olmuş olabilir miydi ki, tenimdeki en ufak alev bile içime dönüp saklanmama neden oluyordu?

Kalbim hızla çarpıyordu.

Sadece *bir* geçmişi hatırlamakla uğraşmıyordum, aynı zamanda çözmem gereken iki geçmişim varmış gibi görünüyordu. Evimin İngiltere, Corrine ve hatırlayamadığım kahverengi gözlü bir erkek arkadaş olduğu bir geçmiş ve bir de

Ondan önceki hayat... Motosikletler, aile ve ödevlerime yardım eden yeşil gözlü sevgililerle geçen bir çocukluk.

Gerçeği öğrenebilecek miyim?

Kumral adam Mo, yanımdaki sandalyesine yayılınca sıçradım. Onun gelişi benimle Çakmak Çocuk arasındaki farkındalığı kırdı ve geçirmiş olabileceğim panik atağı kırdı.

Mo sıırttı. "Patronla birlikte kalıyorsun demek?" Islık çaldı. "Prez ile eve gitmek büyük bir onur, biliyorsun. Bunu mahvedecek ne yaptın?"

Burun deliklerim alevlendi, vücudum kaskatı kesildi ve cevap vermeyi reddettim. Gözlerim çakmağıyla oynayan pisliğe kaydı ama o dikkatini masaya vererek düşüncelerini okumamı engelledi.

Çekirge sol tarafıma oturmuş, Mo'ya kaşlarını çatmıştı. "Bu hep geçiciydi, dostum. O altıncı satış, hatırladın mı?"

Kapı arkamdan açıldı ve odayı yağ, peynir ve salam kokuları doldurdu. Masanın etrafındaki erkekler dudaklarını şapırdatarak, yamasız genç bir üye tarafından masaya bırakılan devasa pizza kutularına baktılar.

Çok fazla erkek yoktu - on iki, on beş, ve çoğu açık ve arkadaş canlısı görünüyordu. Ama Çakmak Çocuk varken şeytanla yemek yemenin korkunç hissinden kurtulamıyordum.

Beni nasıl aldı?

Tüm bunlar nasıl oldu?

İngiltere'de yaşıyorsam beni hangi cehennemden kaçırdılar? Beni yurt dışına kaçırmalarının imkanı yoktu. Yapabilirler miydi? Ama en *önemlisi*, amaç neydi? Neden ben? Neden hatırlayamayan ama patronlarıyla açıklanamaz bir bağı olan kız? Geldiğim gece bir isyanı katleden patron.

Her şey benim dışımda herkesin kurallarını bildiği bir satranç oyunu gibiydi. Ben bir piyondum. Biri beni damalı tahtadan vurup acımasız bir şah matla öldürene kadar sağa sola kaydırılıyordum.

"Buraya gelmenin tam zamanı, evlat. Açlıktan ölüyordum," diye homurdandı bir motorcu, keçi sakalı kabarmıştı. Elini uzattı

ve bir kapağı çevirerek lezzetli görünen bir parça pizza çaldı.

Birden Kill'in evinde kaldığım için minnettar oldum. Yemek yapmasa bile en azından sağlıklı yemekler sipariş ediyordu. Yerleşkede misafir olsaydım kalori kontrollü bir diyetten hoşlanacağımdan şüpheliydim.

Mo ayağa kalktı, kardeşlerinin üzerine eğilerek bir kâğıt tabağı iki parça pizzayla doldurdu, sonra da masanın üzerinden kaydırarak bana getirdi.

Midemdeki gurultuyu durduramadan yakaladım. Margherita ve Meat Lover's. Hawaiian'ı tercih ederdim ama havada dans eden lezzet ağzımı sulandırdı.

Erkekler kendilerine pizza ısmarlarken ve birisi bira dolu bir soğutucu getirirken oda sessizleşti. Teklifi reddettim ve diğerlerini izlerken yemeğimi kemirdim.

Gözlerim sürekli Çakmak Çocuk'a dönüyor, keşke anlasaydım diyordum. Adamların geri kalanı yara izleri, piercingler ve ara sıra gözlerindeki vahşi parıltıyla tehlikeli görünüyorlardı ama aynı zamanda... *normaldiler*. Yemek yerken gülüp şakalaşılıyor, sıradan şeylerden bahsediyorlardı; aileden, eşlerden ve ev işlerinden yakınıyorlardı. Toplum onları çoktan "kanun kaçağı asi" fırçasıyla boyamışken böyle gündelik hayatın içinde olmak beni biraz tedirgin etti.

"Buttercup, spagettini ye. Toplantı yaklaşıyor ve burada olamayacağını biliyorsun."

İstemediğim spagettiği tabağımın etrafına itip somurttum. Onu dinlemek istiyordum; ne de olsa onun tek çocuğuydum ve Kulüp'ün nasıl yönetildiğini bilmem gerekiyordu, böylece o gittiğinde yönetimi devralabilirdim. Ama bana Kulübü kızların yönetmediğini hatırlatmaktan hiç vazgeçmedi. Kızların kenar mahallelerde kaldığını, babam gibi erkekler tarafından korunduğunu ve bizim varoluş tarzımızı sürdürmek için yaramaz şeyler yaptıklarını.

"Ama dinlemek istiyorum."

Göz hizama kadar eğildi. "Git arkadaşını bul. Ödevlerinde sana yardımcı olabilir."

"İstemiyorum," diye dudak büktüm. On yaşındaydım ve her zaman örnek aldığım çocuğun birdenbire benimle hiçbir şey yapmak istememesi berbat bir . Çocuklar için fazla havalı olduğunu söylüyordu.

Kabadayı.

Babam güldü ve dağınık saçlarımı karıştırdı. "Ah, Buttercup, çocuktan nefret etme. Sözümü unutma, on üç yaşına girdiğin anda o çocuk seni tekrar fark edecek."

Dudaklarıma küçük bir gülümseme yayıldı. "Gerçekten mi?"

Babam sırttı, açık mavi-yeşil gözlerinin kenarları kırışıyordu. Kumral saçları benimkinden biraz daha koyuydu ve küçük çiller saf kızıl olan annemden bana miras kalmıştı.

"Gerçekten. Hiçbir erkek ya da çocuk sana karşı koyamayacak. İşte bu yüzden bir şey yapmaya kalkarsa onu vurmaya hazır olacağım."

Geçmişe dönüş sona erdi ve beni ılık bir banyoda erir gibi nazikçe ögle yemeği sohbetine geri kaydırıldı. Kalbim sevgiyle parlıyordu. Babamı hatırlamak -yüzünü, sesini- umduğumdan çok daha fazlasıydı.

İnanılmaz derecede değerli.

Rahatlama hızlı ve içerik doluydu. Nihayet cevap arayışında somut bir bulmaca parçası kazanmıştım.

"Peki Sarah... Kill seni onun evinde eğlendirmek için ne yaptı?"

Pizzamdan bir ısırık aldım ve sohbetin etrafımda dolaşmasına izin verdim.

Bir parmak yan tarafımı dürttü. Gözlerimi kısmıştım. "Ne?"

Çekirge kaşlarını çattı ve kahverengi saçları ıslak jöle görünümünde geriye doğru toplanmış genç bir motorcuyu işaret etti. "Sana bir soru sordu."

"Öyle mi?"

Adam başını salladı. "Evet, senin adını ve her şeyi kullandım."

Pizza parmaklarımdan arasından kayıp gitti. Sorduğu soruya hemen cevap vermeliydim - daha yeni hatırladığım isimle o kadar uyumluydu ki. Yapmamalı mıydım?

Sırtımdan aşağı süzülen ürpertiye görmezden gelerek, "Soru neydi?" diye sordum. Özür dilerim."

Mo bir ağız dolusu pizza yerken konuştu. "Pislik gibi davranıyordu."

"Oh?"

Kıkırdadı. "Kill'in seni 'eğlendirmek' için ne yaptığını öğrenmek istedi."
" Kaşlarını salladı.

İçimden iki tepki geçti. Bir, kızarmak ve başka tarafa bakmak. İki, sırtıtmak ve onlarla kendi oyunlarında oynamak. İçimde iki kişi yaşıyordu. Yurtdışında yaşamış ve çok çalışmış bir kız ve tıpkı bunlar gibi erkeklerle büyümüş ve sadece güvenlik ve aile etrafında olmaktan gelen bir özgüvene sahip bir genç.

Gözlerimi kararlılıkla Çakmak Çocuk'tan ayırmadan, "Bilmen gerekiyorsa, beni alışverişe götürdü, öğle yemeği getirdi ve sınırlarıma saygı gösterdi," dedim. Yüzümü donuk tuttum. Cevap, tüm niyet ve amaçlar için doğruydı - cevap Sarah'nın zihninden geldi.

Sarah sessiz ve ciddi.

Gözlerim kocaman açıldı, beynim hatırlama yolculuğumda bir başka dönemeci işaret ediyordu.

O zaman bir motorcunun oğlunu seven hayat dolu kız kimdi?
Soyunma odasında Kill'i çılgınca öptüğümde ben kimdim?

Çekirge inledi. "Sıkıcı. Bize suyunu anlat. Seni becerdiğini zaten biliyorum."

"Kes şunu." Dönüp ona baktım. Aramızda garip bir bağ oluşmuştu -arkadaşlık ya da anlayış değil- sadece karşılıklı... saygı mı? Ya da sadece bir ateşkes çünkü ikimiz de birkaç saat içinde gideceğimizi biliyorduk. "Biliyor olabilirsin ama başkalarının bilmesini istemiyorum-"

"Ah, balkabağım." Büyük göbekli bir adam güldü. "Seni evinde . Seni becerdiğini biliyoruz. O yüzden... dökül bakalım."

Kızgınlık yaramazlıkla boğuşuyordu. Çakmak Çocuk dışındaki erkekler beni hevesli bir eğlence ve merakla izliyordu. Tekrar insanların arasında olmak çok güzeldi. Bir grup içinde olmanın, yavaş yavaş arkadaş olan yabancılarla gülmenin kolaylığını unutmuştum.

Dev bir elek gibi olan zihnimle edinebildiğim tek şey dostlarımdı. Ailem yoktu.

Ama ben biliyorum.

Kalbim sıcak hava balonu gibi şişti. Yıllardır ilk defa yalnız değildim. Birinden geliyordum. Birine aittim.

Ve bu rüyalarındaki çocuk değil. O beni istemedi.

Yorgunluk üzerime çökerken omurgam dikleşti. Kill hâlâ ortaya çıkmamıştı. Bu ne anlama geliyordu? Beni hâlâ hor mu görüyordu? Yıllardır yasını tuttuğu kadının aslında hiç ölmediğini hâlâ inkâr mı ediyordu?

Bu mümkün müydü?

"Hadi, Sarah. Söyle bize, Başkanımız iyi bir sikişçi mi?" Göbekli adam bir diğerine dirsek atarak bana göz kırptı.

Yağlı parmaklarım için bir peçetem olmasını dileyerek sandalyeme yaslandım. Hâlâ bana saklı olan kızın yanını kucakladım. Buttercup denen kızı. Yıllar önce buna benzer erkeklerle gülüp şakalaşan kız. "Peki... ne bilmek istiyorsun?"

Adamlar ellerini masaya vurdular. Düşük tınıdaki kahkahaları masanın etrafında yankılandı. "Bunu söylememeliydin kızım."

"Bize garip pislikleri anlat."

"Bize yüzünüzü kızartacak bir şey söyleyin."

Sırtım gerildi ama kaba saba adamlara gülümsedim, başka bir zamanda ve yerde benzer bir kardeş tarafından yetiştirildiğim için onlardan korkmadım. Diğerleri kadar ben de bu dünyanın bir parçasıydım, hatta daha da fazlası: benzin kokusu ve motosiklet gürültüsü geçmişimin ninnisiydi.

Korku hızla sıçradı.

Peki, eğer bu dünyadan geldiyseniz, neden ondan bu korkuyorsunuz?

Parmaklarım saçlarımı tutup sallamak için ağrıyordu. Sorular yığılıyordu ve onları evcilleştirecek hiçbir cevabım yoktu.

Çakmak Çocuk sakın bir şekilde ayağa kalktı, ağzını sildi, birasının kalanını yudumladı ve masadan için ilerledi. Kardeşleri kafalarını kaldırıp bakmadılar, benden bir dedikodu beklemeye dalmışlardı. Ama ben başka bir yere bakamıyordum.

Kapıyı açarak arkasına baktı, kahverengi gözleri benimkilerle kilitlendi. Dudakları dişlerinin üzerine yayıldı ve kafa derime bir ürperti gönderdi. Gözleri benimle işinin bitmediğini haykırıyordu. Beni ne için çaldıysa henüz gerçekleşmemişti.

Parmaklarını küçümseyerek salladı ve kapıyı arkasından kapatarak odadan çıktı.

Kalbim göğsümün etrafında dolanıyordu.

Hatırlaman gerek. Ve çabuk.

Zamanım sona ermişti. Satılmıştım. Yakında ayrılacaktım ve asla ikinci bir şansım olmayacaktı. Savaşmak zorundaydım.

Mo masanın altından bileğimi dürttü. "Anlat bize. Bir erkeği bekletmek zalimlikler." "

"Evet, buna mavi taşak deniyor," diye şaka yaptı aday. Eril kahkahalar odanın içinde dalgalandı.

Derin bir nefes alarak, "Detayları mı istiyorsun?" diye sordum. "Evet!"

Çekirge sırtı. "Küçük bir ayrıntı. , ver ona yukarı."

Aklım Kill'in yaptığı her şeyle dolup taşı.

Bana hissettirdiği, kırılmalı ve kırılmışlığı asık suratının altında saklıyordu. "Tamam, bir ayrıntı. Beni alışverişe götürdüğünde, beni soyunma odasının duvarına doğru itti ve beni öyle sert öptü ki dişleri alt dudağımı deldi."

Tutkuyu, kafa karışıklığını ve en önemlisi ihtiyacı hatırlayarak karnım guruldadı.

Kahkahalar kesildi; adamlar yüzlerinde tuhaf ifadelerle birbirlerine baktılar.

Mo sonunda mırıldandı, "Sanki öyle. Hikayeyi anlat ama yalan söyleme."

Çekirge yüzünü pizzayla doldururken bana bir bakış fırlattı. Gözlerindeki mesajı okuyamadım.

Beni öptüğü için bir yalan mı? İnanması bu kadar zor muydu?

Evet, eğer Grasshopper'ın söyledikleri doğruysa. Bağlı, gözü kapalı, dokunmak yok. Kill'in bir kadınla yatmasının tek yolu bu.

Onlarla etkileşime geçme kıvılcımını kaybettim ve ruhumun içimdeki unutkan karanlığa gömülmesine izin verdim. Başkanlarının benimle ne yaptığı onları . Özellikle de cevaplarımın onları tedirgin ettiğini görünce. Ve o değerli anıları saklamak istedim; onlar benim karanlıktaki tek ışığımdı.

"Tekrar dene, balkabağım. Bu sefer inandırıcı bir şey olsun," dedi göbekli adam, ağızındaki pizza kırıntılarını temizlerken.

Ellerimi masanın altında birleştirerek, "Kill'in evinde ne oldu-" dedim.

"Bu seni hiç ilgilendirmez." O ses. Yumuşak ama akıllı. Derin ve gl. Bir deprem davetçisi; sözleri odanın içinde artçı sarsıntılar yaratıyor.

Farkındalık ensemdeki ince tüyleri elektriklendirdi.
Vücudumun her santimi uulduyordu.

Oda sessizleşti. Acı verici bir sessizlik.

Sandalyemde döndüm. Kalbim kıvılcımlara ve kuyruklu yıldızlara dönüştü.

Kill'in yüzü kapalı ve öfkeliydi, elleri iki yanında yumruk olmuştu. Gözleri kan çanağına dönmüştü ve yüzünde taze morluklar vardı. Öfkeli başkan gitmiş, yerine şiddet arayışında olan bir adam gelmişti. "Sana *bir* şey yapman için güveniyorum geri döndüğüm şey bu mu?"

Etrafındaki her şey öfkeyle kaynıyordu, saçları karmakarışıktı ve rzgr, tuz ve deri kokusuna alkolün keskinliğı karışmıştı.

? *Savaşıyordu.*

Kill bana hiç bakmadı. Onun yerine öfkesini ekirge'ye yöneltti. "Görüyorum ki yine bana itaatsizlik ediyor ve lanet kızı besliyorsun?"

Sırtım diken diken oldu. Benimle konuşması için ona bağırmak istedim ama dudaklarım sıkıca yapışık kaldı.

Çekirge ayağı kalktı ve ellerini solmuş kot pantolonuna sildi. "Hey, Prez. Benim hatam. Birkaç gündür o odada tıkılıp kaldı, ona biraz temiz hava vermenin önemli olduğnu düşündüm, anlıyor musun?"

Mo'nun gözleri başımın arkasına dikilmişti ama dikkatimi Kill'den hiç ayırmadım. Kanlı parmak eklemlerinden kot pantolonundaki imen lekesine kadar onu içime çektim. Zihnim son iki gündür ne yaptığına dair türlü türlü uydurmalarla dolup taşıyordu.

Onu *zlemiştim.*

Tıpkı ilk geldiğim gece yaptığım gibi yeni yaralarıyla ilgilenmek istedim. Onu iyileştirmek, onu böylesine yıkıcı davranışlara iten her neyse onu düzeltmek istedim.

Belki de dvşmyordu? Belki de nefsi mdafaaydı?

Zihnim onun başkaları tarafından kötü niyetle incitildiğini düşünerek yepyeni dehşetlere atladı.

Bilinçsizce öne doğru eğildim, bir gelgitin aya doğru çekilmesi kadar emin bir şekilde ona doğru çekildim. "Yaralanmışsın."

Burun delikleri alevlendi ve aramızdaki farkındalık sanki hiç dokunmamışız, öpüşmemişiz ya da sevişmemişiz gibi ortaya çıktı. Yoğun ve yaygındı ve sorunlarla doluydu ama oradaydı. Ve güçlüydü. Çok güçlüydü.

Tenim sıcaklıkla karıncalandı ve özüm onun incelemesi altında eridi.

"Beni neden aradın, Hopper? Planı biliyordun. Neden bu şekilde olmasını istediğimi biliyordun." Kill elini karmakarışık saçlarında gezdirdi, hâlâ bana bakmayı reddediyordu.

"Kontrol etmem gereken bir şey var. İnandığınız şeyin doğru olduğundan -şansınız tükenmeden önce- bir kez ve herkes için emin olmak için."

"Siktir git, dostum. Sana söylemiştim." Kill bir adım öne çıktı, oda şiddetle parıldıyordu. Diğer adamlar ayağa kalktı, sandalyelerin yumuşak sürtünmesi ve karışık nefes alış verişleri herkesi gerdi.

"Bana istediğin kadar küfredebilirsin Kill, ama onu dinle. Son kez söylüyorum. Yemin ederim. Ve sonra gidiyor. Gidecek."

Kill "gitti" deyince yüzü kızardı. Parmak eklemleri beyazlaştı ve daha sıkı sıkı.

Ani ateşkes sırasında Çekirge beni sandalyemden çekti. Tökezleyerek ayağa kalktım ve Kill'in önünde durmak için hareket ettim. Çekirge tutuşunu kaldırmadı, parmakları dirseğimin etrafında yanıyordu.

Vücudu olduğu yerde kilitlendi, kendini hazırladı. "Adını hatırladı."

Kill'den gelen duygu dalgası beni neredeyse boğuyordu. Bir duygu seli içinde o kadar çok şey vardı ki, hepsini asla çözemezdim.

Kill'in gözleri Çekirge'nin bana dokunduğu yere kaydı. Yüzünde karanlık bir sahiplenme ifadesi belirdi. Midemde kelebekler uçuştı.

Bana dokunmanı istiyorum.

Beni hatırlamanı istiyorum.

Sonra Kill kollarını kavuşturdu, tıpkı beynimin içinde yaşayan lanet duvar gibi beni dışarıda bıraktı. "Beni daha fazla yalan için mi geri getirdin?" Öfkesi

Yeşil gözleri zümrüt bir ateş gibi parlayarak üzerime düştü. "Bu çok ilginç olacak."

Yutkundum. Bir kez daha burnuma alkol kokusu geldi. Sarhoş muydu? Akşamdan kalma mı?

"Çok körsün."

Dudakları alaycı bir ifadeye büründü. "Bir dolandırıcılığa kanmadığım için kör müyüm?"

"Hayır. Keder ve inatçılık seni kör etmiş."

Kill irkildi, vücut ısısı benimkine karışsın diye daha yakına kaydı. "İnatçılık hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

Tanrım, beni kızdırdı. Israrcı olmasaydım şu anda burada duruyor olmazdım. Çoktan satılmış olurdum çünkü onu iyileştirmeyi teklif etmez ve hayatına girmenin bir yolunu bulmazdım.

Kelimeler ve öfke ağzımda köpürüyordu, serbest kalmayı çok istiyordum.

Ama Kill'in kendini tutuşundaki sertlik, omuzlarındaki kamburluk ve boynundaki düğümlenmiş kaslar mücadele eden bir adamın işaretleriydi; derin bir acı çeken bir adamın. Parçalanmış kalbinden geriye kalanların etrafında kıvrılmışken onu tekmeleyemezdim. Bir hayaleti, adamın kalp kırıklığıyla kendini öldürmesine neden olacak kadar güçlü sevmek romantik .

Değildi.

Sonsuz, ölümcül derecede üzücüydü.

Ve saçma sapan.

Özellikle de onun acılarını dindirebilecek güce sahip olduğuma inandığım için.

Çekirge beni ileri doğru itti. "Onu görmek istemiştin. Onu senin için buraya getirdim. Ona adını söyleyen iyi olur kızım, böylece hepimiz yolumuza devam edebiliriz."

Dehşet kanımı kaynattı. Neden kulağa bu kadar uğursuz geliyordu? Söylediğim her şey gerçek olduğu için mutlu olması gerekmez miydi? Kill artık beni öldürdüğünü düşünmenin suçluluğuyla yaşamak zorunda değildi. Mutlu olabilirdi!

"Söyle ona," Çekirge.

Kill'e bakmaktan kendimi alamıyordum. Yeşil gözleri buz gibi ve güvensizlik doluydu. "Eee? Kendi isteğim dışında buradayım. Söyle bana, ben de

gidebilir ve bu kabusu arkamda bırakabilirim."

Kabuslar. Rüyalar. Onu rüyalarımda bulmuştum ve kâbuslarımda ona uyanmıştım. Gerçek hayatta bizim için bir yer var mıydı?

Oyalamayı bırak ve söyle ona.

Ellerimi birleştirerek, "Seni geçmişimden hatırlıyorum. Ateşi, barbeküleri ve Terazî silgilerini hatırlıyorum. Ev ödevlerini, televizyonu ve çalıntı öpücükleri hatırlıyorum. Seni hatırlıyorum, Arthur Killian

-"Seni daha gençken ve kırılmamışken hatırlıyorum. Benim adım Sarah ve ben seninim." Sesim kırıldı ama kalbimi onun ayaklarına sermenin verdiği hastalıkla mücadele ettim. "Seni hatırlıyorum ve çok geç olmadan rol yapmayı bırakmanı istiyorum."

Oda kayboldu.

Diğer motorcuları unutmuşum.

Kill kollarını yavaĞça açıp aramızdaki küçük mesafeyi kapatırken tüm dünyayı görmezden geldim. Yüzü aşılmazdı, gözleri boştu, çenesi sıkılmıştı.

Tenim kıvılcımlandı, onun dokunuşu için yalvardı. Ağzım acıyordu, dudakları için yalvarıyordum.

"Sen..." Sesi ölümcül bir tıslamaydı.

Vücudum kaskatı kesildi, kaçma dürtüsüyle savaştım.

Mo ayağa kalktı, diğer yanımda durarak Çekirge gibi beni kuşattı.

İronik bir şekilde, sevdiğim adama karşı bir korumaydı. Önümüzde hızla kaynayan bir öfkeye dönüşen canavar tarafından incitilmemi engellemeye hazırdılar.

Kill'in bedeni titredi. Başını iki yana salladı. "Durmak zorundayım *Rol mü yapıyorsun?*" diye fısıldadı.

Ses tonundaki bastırılmış öfke beni dehşete düşürdü.

değildi; bir adım geri attım. "Evet. Benim adım Sarah.

Beni tanıyorsun!"

Adımımı taklit etti. "Bakalım doğru anlamış mıyım? Rol yapmayı bırakması gereken kişi *ben miyim?*" Gözleri parladı ve ruhu kaybolurken ondan gerçekten korktum. Kilitli ve barikatlıydı ve kedere o kadar kapılmıştı ki gerçeği göremiyordu.

Gözyaşları gözlerimi morarttı. "Tam önünde duruyorum. Bunu neden yapıyorsun?!"

Çekirge, "Öldür, bu kızın suçu değil-" dedi.

"Onun hatası değil mi?" Kill kükredi. "Kalbimi yeniden yerinden sökmesi ve bana rol yapmayı bırakmamı söyleme *cüretini* göstermesi onun suçu değil mi?" Parmağıyla yüzümü işaret etti. "Hiç bu kadar aşağılık ya da manipölasyon konusunda bu kadar zeki biriyle tanışmamıştım ve bir sürü lanet hainle tanıştım."

Tüm dehşetini bana çevirerek hırladı, "Sen onlardan daha kötüsün. En azından onlar beni sırtımdan bıçakladılar ve çürümeye terk ettiler. Sen beni bıçaklamaya devam ediyorsun. Her dilim kanayana kadar tekrar tekrar ve tekrar tekrar."

Gözyaşlarım kabardı ve kirpiklerimin mührünü kırmak istemeyerek görüşümü camlaştırdılar, öfkesinin yüzmesini ve dans etmesini sağladılar. "Benden ne söylememi istiyorsun bilmiyorum! İnanmak zorundasın-"

"Söylediğin tek bir kelimeye bile inanmak zorunda değilim. Sen. Değilsin. *O değilsin!* Asla o olamayacaksın. Beni asla saçmalıklarına inandıramayacaksın."

Bedenim çok ağırdı. Yere yığılmak istedim ama savaşmaya devam etmeliydim. Pes edemezdim.

"Evet. Öyleyim!" Çığlık attım. "Eğer ne dediğimi dinlersen-"

"O. O. Ölü! Tıpkı çeneni kapatmazsan senin de olacağın gibi!"

"Killian," diye mırıldandı Çekirge. "Dostum, sorun yok."

Kill kutup vahşetini ikinci adamına yöneltti. "Hayır, bu iyi değil. Onun gitmesini istiyorum. Hem de hemen. Aptalca bir şey yapmadan önce, derhal."

"Bana inanmak gibi aptalca mı?!" Sesim onun öfkesi karşısında sinmiş gibiydi.

Kill sanki odanın içindeki yaşamı emiyormuş gibi gittikçe yükseldi. Sesi hayal edilebilecek en kötü tıslamaya dönüştü. "Asla o kadar saf olmayacağım, tatlım. Ve sadece lanet olası kapanış için, sen o *değilsin*. Artık bundan eminim."

"Nasıl? Nereden biliyorsun?"

Soğuk bir şekilde gülümseyerek en kötü korkularımı ortaya çıkardı. "Sen bir yalancısın,

Sarah. Vazgeç. Bitti."

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzüldü. "İnkâr *etmiyorum*. Sadece inkâr ediyorsun. Tamamen ve tamamen kalp kırıcı bir inkâr. Yapma bunu! Bana böyle zarar verme."

Güldü.

Tüylerim diken oldu.

Omuzlarını yuvarlayarak mırıldandı, "İyi. Sana bir şans vereceğim. Son bir şans. Söyle bana... adının Sarah olduğundan emin misin?"

Zor nefes aldım, sorduğu sorudan dehşete düşmüştüm. Neden bunu doğrulamamı istiyordu? Aklıma gelmişti. Uyuyordu. Corrine'in onu kullandığına dair anılarım vardı. Bana aitti.

Korku her şeyi yeniden düşünmeme neden oldu; dehşet ise her şeyin ne kadar kötü gittiğini fark etmemi sağladı.

Pes etme.

Yavaşça başımı salladım. "Evet. Eminim."

Sırıttı, gözleri düz ve yüzü duygusuzdu. "Kendi mezarını kazdığın ve ne kadar yalancı olduğunu kanıtladığın için teşekkür ederim."

Daha fazlasını duymak istemediğim için kendi içime kıvrıldım. Onun acımasızlığına bir saniye daha maruz kalmak istemiyordum.

"Yanılıyorsun Sarah," diye nefes aldı Kill. Hızla boğazımı tuttu ve beni sıkıca kavradı.

Vücudum ona yaslandı ve korkunç bir an için beni boğmak istediğini sandım. Gözleri ruhumu yırttı ve parçalara . Bir erkeğin yüzünde hiç görmediğim kadar acıyla alnını acı bir şekilde benimkine bastırdı. "Adı Sarah değildi." Kafa karıştırıcı şefkatli parmaklarıyla çenemi kavradı ve ezici cümlesini söylerken asla başka tarafa bakmamamı sağladı.

"Adı Cleo'ydu. Ve onu ben öldürdüm."

On Beşinci Bölüm

Bazıları günahkârların cehenneme, azizlerin ise cennete gideceğini söyledi.

Eğer gerçek buysa, son sekiz yılımı kükürt ve ateş içinde geçirmişim demektir.

Kalbim yalanlarla yanıyordu ve Sarah'nın söylediği her kelimeye inanmak için çok derin bir ihtiyaç duyuyordum. Nefretimi bırakacak güce sahip olmak ve sadece... teslim olmak istedim.

Ama yaptığım her şey, izlediğim her yol ve takip ettiğim her intikam dolu amaç benim için değil, *onun* içindi.

Ona hafızasının intikamını

borçluydum. Ona barış

borçluydum.

Çünkü nasıl öldüğünü gördüm.

Sonuna şahit oldum.

Ve ben ona adaleti sağlayana kadar arafta çılgılık atacaktı.

Bizim canımızı alanların canını alarak.

İstediğim diğer her şey beni durdurmaya yetmedi.

-Öldür

Cleo.

Adı Cleo'ydu. Benim

adım Sarah.

Cleo.

Onu öldürdü.

Kendi yarattığım uydurma bir yalana inanmanın baskıcı baş ağrısı görüşümü bulanıklaştırdı. Açıklayamadığım anılara nasıl sahip olabildim? Gerçek bile olmayabilecek bir geçmişini nasıl yaşadım?

Cleo.

İçimde hiç umut çanları çalmadı. Gerçek olduğunu düşündüğüm bir geçmişin çekmedi.

Kendi içime çekildim ve yemek odası parmaklarımın arasından geçen kumlar gibi boşalıp sadece Kill, Çekirge ve beni bırakırken gözlerimi kaldırmadım.

"Onu ben alırım." Çekirge bana doğru uzandı. Elleri omuzlarıma inip beni Kill'in ezici şefkatli tutuşundan çekerken mücadele etmedim.

İçimde o kadar tutkulu ve ham olan her şey gizemli bir şekilde yok olmuştu. Kara delik tarafından tüketilmiş, kabus depremimin yarattığı kraterden düşmüştüm. Tamamen unutkan karanlığın içine düşmüştüm.

İşim bitmişti.

"İyi misin dostum?" Çekirge, Kill sessiz ve donmuş bir halde kalınca sordu. Zar zor nefes alıyordu, botları yere yapışmıştı.

Cevap vermesi bir dakika sürdü. Boğazını temizleyen Kill, "O gittikten sonra olacağım," dedi.

İrkildim, yere düşüp kanayan kalbime bakabilmeyi diledim.

"Peki... Ben gideyim o zaman. Sen sadece dinlen. Yakında döneceğim." Çekirge beni kapıya doğru yönlendirdi.

Bensiz geri döndüler. Hayatları bensiz devam edecekti.

Arkama bakmadım.

Arkama bakamadım.

Kapı arkamızdan kapandı ve ben kemiren midemin üzerine eğildim. İçimdeki acı beni yiyip bitirdi.

"Her şey girecek," diye fısıldadı Çekirge. "Göreceksin. Herkes için en iyisi bu."

Cevap vermedim. Bir daha konuşacağımdan şüpheliydim. Sadece daha fazla felaket getirecekken neden zahmet edeyim ki?

Yürümeye devam ettik.

Kill'in ilk dergisini ve sabıka fotoğrafını geçtim.

Bir sonraki yarı iş adamı, yarı motorcu görünümlü fotoğrafını geçelim. Lordum.

Her adımda kendimden bir parça bıraktım, arkamda bir iz bıraktım. Kimse takip etmesin ya da içimde kaybolan kızı aramasın diye kırıntılar. Ben

Git. Ve asla geri dönmeyecektim. Tek şansım bitmişti, inandığım hayat bir yalandı.

Artık kendime güvenmiyordum. Bu kadar kararlı olan ve bu kadar gerçekçi olaylarla beslenen bir beyne güvenmiyordum - delirmiş olmam gerektiğini anlayana kadar akıl sağlığımı korudum.

En azından hayal gücüm mükemmeldi. Kölelikteki geleceğim çok fazla olduğunda kaçabileceğim tek yer orası olacaktı.

"Bekle." Kill'in sesi .

Çekirge durdu, parmakları beni de için dirseğimi sıktı.

Arkamı dönmedim ama Kill bana doğru yaklaşırken sırtım diken diken oldu.

Biz.

"Bir şey mi unuttun?" Çekirge sordu.

Kulaklarım Kill'in cevabını duymak için gerilmişti, şimdi bile dilek üzerine dilek diliyordum.

bir hata yaptığını ve sonunda bunun farkına vardığını düşündü. "Onu ben alacağım."

Ne?

Tanrım, hayır. Lütfen. Beni alıp başka birine teslim etmesine izin veremezdim. Bu duygusuzluğun özü olurdu. Kalbimi zaten hançerlemişti, daha çarpıtmasına gerek yoktu.

Çekirge beni bıraktı, Kill onun yerine geçerken kenara çekildi. "Emin misin? Yani-"

"Eminim. Onun gittiğini kendi gözlerimle görmem gerek."

Parmakları bileğime dolandığı anda sinir uçlarım canlandı.

Çekirge ofladı pufladı. "Bunu yapmam için bana güvenmiyor musun?"

Kill hırladı. "Evet, sana güveniyorum. Ama bunu yapmam gerek.

Bir daha asla acı çekmeyeceğimi bilmem gerek."

Acı çekmek mi?

Beni ne kadar kalpsiz bir sürtük gibi gösterdi. Onun kavgınlığını iyileştirmek istemişim, daha da kötüleştirmek değil. Sevgimi, nezaketimi ve dostluğumu sunmuştum; amacımın onu incitmek olduğunu nasıl düşünebilirdi ki?

"Anlıyorum," dedi Çekirge. "Önceden arayıp alıcıya senin geldiğini haber vereceğim."

"Güzel. Teşekkürler."

Gariplik yerleşti ve Kill'in parmakları bileğimi sıkıca kavradı.

"Tamam, Sarah. Sanırım bu bir veda." Çekirge'nin sesi beni hüzünlü sersemliğimden isteksizce çekip çıkardı.

Yutkundum, başımı eğdim ve gözlerimi kaçırdım. "Teşekkür ederim. En azından denediğin için."

Kill irkildi. Umarım sesimde ona yönelttiğim azarı duymuştur; çünkü beni *dinlemek* gibi bir inanç ya da nezaketten yoksundu.

Kill başka bir şey söylemeden beni ileri sürükledi.

Son dergi kapağını da geçti.

Onun için durduğum ve soyunduğum yeri

geçtim. Yerleşkeden geçip garaja girdim. *Cleo*.

Adı Cleo'ydu. Kulağa doğru geliyordu... ama yanlış.

Yanlış ismi hatırlamış olabilir miyim?

Anılarımı çözmek için daha fazla zamanım olsaydı tüm bunlar geri alınabilir miydi?

"Lütfen, Kill. Bunu yapma," diye fısıldadım beni siyah bir SUV'a doğru sürüklerken.

Kill çenesini sıktı ama cevap vermedi. Eli bileğimin etrafında kilitli kaldı, bacakları sanki bir depar atıp benden çok uzaklara kaçmak istiyormuş gibi yeri çığniyordu.

Yankılanan nefret karşısında kalbim duracak gibi oldu. Karşı koymadım, bunun bir anlamı yoktu. Ama bir anlığına durmasını diledim. Sadece durmasını ve...

Neyi? Kendini yılların inkârına maruz bırakmak ve inanmaya çalışmak için acı çekecek bir duruma sokmak mı? bir şey her şeyden daha fazla güç gerektirirdi ve bundan ne kadar nefret etsem de isteksizliğini anlayabiliyordum.

Cleo *olsaydım* bunun ne anlama geleceğinin sonuçlarıyla uğraşmaktansa bir yalanı yaşamaya devam etmek daha kolaydı. O zaman pek çok soru ortaya çıkacaktı... Nasıl ayrıldık? Neden beni öldürdüğünü düşünüyordu? Onca yıl önce gerçekten ne oldu?

Elimi uzattım ve parmaklarımı beni tuttuğu koluna doladım. Durmadı ya da aşağı bakmadı.

"Üzgünüm Arthur. Yaşadığın acı için üzgünüm. Açıkça yapamayacağın şeylerle seni yüzleştirdiğim için üzgünüm. Ama lütfen bunu yapma. Bırak beni gideyim. Bırakın beni. Asla geri dönmeyeceğim ve beni bir daha görmek zorunda kalmayacaksınız, ama lütfen. Lütfen beni satma."

"Benim adımı kullanma." Beni daha hızlı çekerek siyah 4 çekere ulaştı ve arka kapıyı açtı.

Kalbim çılgınca kanatlandı. "Seni incitmek istemediğimi bilmelisin! Hepsi zihnimin içinde gerçek. Senin için hissettiğim her şey, olan her şey, hepsi gerçek."

Bu nasıl gerçek olabilir?

Zihnim başka birinin anılarını mı çaldı yoksa her şey geçmişim olmadan delirmemi engellemek için anlatılan bir hikaye miydi?

Kill göz teması kurmayı reddetti. Beni bronz kaplı belimden yakalayarak arabanın arka koltuğuna fırlattı.

Kapıyı yumruklayarak kapatırken dişlerim takırdadı ve tüm araç sarsıldı.

İki saniye sonra direksiyonun arkasına geçti ve garaj kapısı açma düğmesine bastı.

Kontak anahtarını çevirince motor bir hırıltıyla çalıştı, ardından sorunsuzca vitesle takıldı ve durma halinden harekete geçti.

"Ah!" O gaza basıp garajdan Florida güneşine doğru fırlarken ben de bozulmamış ten rengi deri üzerinde çılgınca kaydım. Lanet bir deli gibi sürüyordu, virajları çok hızlı alıyor, tekerlekleri gıcırdatıyordu.

Midem iç organlarıma çarptı. Emniyet kemerini bulmaya çalışırken mide bulantısı beni terletti.

Hiç umursamıyor muydu?

O tam bir... göt. Gerçekle yüzleşmek istemeyen, iletişimsiz bir pislik.

"Öldür-"

Elini saçlarının arasından geçirip gaza daha sert bastı. "Yapma."

Göğsüme sarıldım, o köşeyi dönerken emniyet kemeri bile kayıyordum. "Lütfen... beni dinlemek zorundasınız. I

seni incitmek için yapmadım! Gerçekten seni tanıdığımı inanıyorum. Bunu açıklayamam-"

"Açıklamana gerek yok. Burada işin bitti. Beni tekrar görmeyi başardın ve bunu kendin için daha da kötü hale getirdin."

"Nasıl?"

Direksiyonu sıkıca kavradı, parmak eklemleri bembeyaz oldu. "Sana daha önce benden tatlı ya da şefkat görmeyeceğini söylemiştim. Bana yalan söylememeni ya da bana dokunmaya çalışmamamı söylemiştim. Yine de, bu lanet şeylerin hepsini yaptın. Yıllardır kimsenin yapamadığı kadar çok duyguyu birkaç gün içinde içimden söküp aldın ve bunun için senden nefret ediyorum. Beni geri dönmeye ve daha fazla yalanını dinlemeye zorlamakla kalmadın, yaptığın onca şeyden sonra gitmene izin vereceğimi mi sanıyorsun?" Başını salladı, hüzünle kıkırdadı. "Günahlar böyle işlemez, tatlım. Ödeme talep ederler. Benim ödediğim lanet ödemenin aynısını."

Dikkatsiz bir aptal gibi sürerek sokak tabelalarının yanından hızla geçti. "Peki ya intikam? O da ne?"

Başını çevirdi, yeşil gözleri yola dönmeden önce benimkilere kilitlendi. "İntikam hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Başka bir masal uydurma. Senin saçmalıklarınla işim bitti."

"Haklısın. İntikam nedir bilmem. Hatırlayabildiğim kadarıyla hiç düşmanım yok. Ama bu konuda ne dediklerini biliyorum. Başkalarına zarar vermek sadece hedeflediğiniz kurbanlara değil, kendinize de zarar verir. Sonunda incinirsiniz. Affetmek-"

"*Affetmek mi?*" diye bağırdı, direksiyonu yumrukladı ve kornayı çaldırdı. "Benimle affetmek hakkında konuşmaya *nasıl cüret* edersin? Hayatımı nasıl yaşamam gerektiği konusunda vaaz vermeye hakkın yok. Bana ne yaptıklarına dair hiçbir şey bilmiyorsun. Ona. Lanet olası geleceğime. Beni mahvettiler!"

Ses tonundaki çarpık ıstırap kalbimi parçalanmış, işe yaramaz bir şeye dönüştürdü. Acısını alıp onu iyileştirmek istedim. Acısını bırakmasını istedim, böylece acı onu öldürmeyecekti. Onunla ne kadar çok vakit geçirirsem, geçmişimdeki o basit, nazik çocuğa ne olduğunu o kadar çok merak ediyordum.

"Mahvolmuş gibi görünmüyorsun. Sana baktığımda ne gördüğümü bilmek ister misin?"

"Hayır. Kapa çenenı."

" kadar zekı bir adam görüyorum ki, beyninin içinde yaşamının yorucu olduğunu hayal edebiliyorum. Varlıklısın, hem akranların hem de hükümet ve medya tarafından saygı görüyorsun. Her şeye sahibsiniz."

Başını sallarken boynundaki bir damar tehlikeli bir şekilde zonkluyor, nefesinin altında gülüyordu. Sesi, derinlerden patlayıp erimiş lav yağdırmak üzere olan bir yanardağın ucu gibi manikti. "Her şeye sahip olmak mı?" Her şeye sahip miyim?" Direksiyona doğru eğildi. "Yanlış anladın *Sarah*. Hiçbir şeyim yok. Hiçbir şeyim yok çünkü hepsini aldılar."

"Acı çektiğini biliyorum. Neyle uğraştığını anlamaya çalışmayacağım ama hayatını hissetmekten uzak şekilde yaşayamazsın. Kendini kaybedeceksin."

Bunu zaten yaptı.

Akıl sağlığından endişe ettim. Onu zorlamak istememiştim. Ama bu benim son fırsatım olacaktı. Onu konuşturmak ve dinletmek için veda girişimim.

Soğuk bir şekilde güldü. "Yumuşamak mı? Tatlım, ben yıllar önce koptum ve hiçbir kadının beni yumuşatmaya çalışmasına ihtiyacım yok. bu kadar ve seni bir daha asla görmeyeceğimden ya da yalanlarını duymayacağımdan emin olacağım."

Arabayı soğuk bir sessizlik kaplarken omuzlarım çöktü. Görmesini nasıl sağlayabilirdim? Beni satmak, benden kurtulmak istiyordu. Ne tür bir adam bunu yapar?

Kırık bir tane.

Sadece özgür olmak istedim. Gidecektim, beni bir daha görmeyeceğine dair ona söz verecektim. Onun hayatını olduğu gibi benim hayatımı da mahvetmesine gerek yoktu. "Bir dâhiye göre, anlamıyor gibisin," diye fısıldadım.

Cevap vermeyi reddederek çenesini sıktı.

Zihnim onun dikkatini çekmenin yollarını arıyordu - içinde bir şeylerin tetiklenmesi gerekiyordu. Zorlamaya devam etmeliydim. "O gün soyunma odasında ne oldu? Bana bağlantıyı açıkla. O öpücük, Killian... arzulayan iki yabancından daha fazlasıydı. Katmanları vardı... geçmişti."

"Kapa şu lanet ."

"Hayır."

Çenesi gerildi, boynundaki damar hâlâ çılgınca zonkluyordu. "Bunu daha da kötüleştiriyorsun."

"Senin için mi benim için mi? Bana ne hissettiğini söyle. Beni öperken ne düşündüğünü söyle."

Nefesinin altında homurdandı. "Olanlar senin suçun değil."
_"

"Lanet olası iş," diye onun yerine ben bitirdim. Ellerimi havaya kaldırdım, Hırladım, "Zaten biliyorum, dahi. Onun yüzünden. *Benim yüzümden!* Ölü bir kıza o kadar aşıksın ki, bir an için bile olsa başka bir kadından zevk almaya izin veremiyorsun. O başka kadın o olsa bile!"

Direksiyona saldırdı. Sağa doğru dönerek trafikten fırladı ve bir dönüş şeridinde çarparak durdu. Koltuğunda dönerek cehennemin gazabını üzerime getirdi. Kolu öne doğru fırladı ve kalçama öyle sert bir darbe indirdi ki kaslarım bronz elbisemden sıyrıldı. İtaatsiz bir çocuk gibi azarlanmanın verdiği sıcaklıkla derim diken diken oldu.

"Sen o değilsin. Bunu neden anlamıyorsun?"

"Doğru ismi hatırlayamadığımı kabul ediyorum, ama gerisini açıkla. Lütfen, sana yalvarıyorum - geri kalanını açıkla, böylece mantıklı olur, çünkü şu anda görebildiğim tek sonuç öldürdüğünü düşündüğün kızın ben olduğum."

Yüzü bembeyaz oldu. Titreyen parmağını kaldırarak tısladı: "Ondan bir daha bahsedersen ya da benimle bu şekilde konuşursan ciddi bir sorunumuz olur."

Gözyaşlarım gözlerimi yaktı; dudağım titredi. "Ne *oldu* sana böyle?"

Kalbimi çalan ve bana kendi kalbini veren dahi çocuğa ne oldu?
Bize ne oldu?

"Hayat oldu, tatlım. Tıpkı senin başına geldiği gibi."

Titrememi durduramıyordum. "Birinin içeri girmesine izin vermelisin. Acı çekmeyi bırakmalısın!"

"Benden başka kimseye yer yok." "Hayır.

Ondan başka kimseye yer yok!"

Beni itti - ne kadar çocukça bir şey ama gözlerindeki öfke tehlikeli bir şekilde parlıyordu.

Derinin üzerinde kaydım, iri parmaklarının bana dokunduğu dizimi ovuşturdum. "Bana baktığında ne hissediyorsun? Sevdiğin kızı mı görüyorsun yoksa satmak üzere olduğun kızı mı? Bu yüzden mi bana katlanamıyorsun? Sana geçmişinde hayal kırıklığına uğrattığın bir kızı hatırlattığım için mi?"

Patladı.

Emniyet kemerini yırtarak kapıyı açtı ve arabadan uçtu. Öfkeyle bir sokak tabelasını yumrukladı, sonra dönüp cipin lastiğini tekmeledi. Açık kapıdan bana doğru baktı. "Kapa çenen! Anlamadığın şeyler hakkında bir kelime daha edersen seni öyle bir bayıltırım ki, hiç görmediğin birine ait olarak uyanırsın ve ben de çoktan gitmiş olurum."

Parmak eklemlerindeki acıyı silkeleyerek, "Anladın mı?" diye hırladı.

"Anladın mı, Buttercup? Seni orada görmeyi umuyorum. Ailelerimize birlikte olmak istediğimizi söyleyen tek kişi ben olmak istemiyorum."

Hayatımın geri kalanını birlikte geçirmek istediğim yeşil gözlü bakarak gülümsedim. "Geçireceğim. Bunu hayatta kaçırmazdım."

Bilgi parlak ve korkunç bir şekilde parlarken, keskin acı kalbimi parçaladı.

Orada olacağıma söz verdim. İkimiz de verdik. Ama ikimiz de bu sözü tutmadık.

Birbirimizi bir daha hiç görmedik.

Aşkımız on dördüncü doğum gününden iki hafta sonra sonsuza dek öldü - on sekiz yaşına basmasına altı ay kala, istediğimiz her şeye sahip olmamıza çok az kalmıştı.

Kendi içime çöktüm. Hatıra, işlenemeyecek kadar ağır duygularla birlikte geldi. Neden onu en son o görmüştüm? Bize ne *olmuştu*? Zihnim hangi korkunç trajediyi saklamaya çalışıyordu?

Yangın.

Kan.

Silah

sesleri.

Çığlık atıyor.

Kalbim göğsümden fırlamaya çalıştı. Ölümün pis kokusu ciğerlerimi boğdu. Ateş bir cinayeti örtbas etmek için yakıldı. Cesetleri tüketti...

Duvar kalınlaştı, sertleşti, asma kilitlerle ve ağır zincirlerle bağlandı, görmeme izin vermemeye kararlıydı.

Cehennemin alevleri beni kor haline getirirken kimin kanından sürünerek güvenliğe ulaştım? Hayatımı ve anılarımı çalan kibriti kim düşürdü?

Killian sert bir şekilde nefes aldı, ben onun önünde parçalara ayrılırken beni teselli etmedi. O kadar saf ve lekesiz bir aşkın hatırası ciğerlerimi burktu ve hıçkırığa hıçkırığa ağladım.

Yemek odasında pizza kokusuyla işimin bittiğini sanmıştım. Ama bitmemişti. Tam olarak değil.

Bu benim kırılma noktamdı. Tam burada, yolun kenarında, satılmak üzereyken.

Kollarımı göğüs kafesime sararak içimdeki öfke ve kedere teslim oldum. İçimdeki öfke ve kederin fışkırmasına izin verdim, eksik hafızamı kovdum ve dizlerimin üzerinden akmasına izin verdim. Her hıçkırıkta, alnım dizlerime değene kadar daha da kıvrıldım ve hala katlanmaya devam ettim. Kendi üzerime katlanıyor, bir origami parçasına , olmayı dilediğim kızıdan, satılacak bir metadan başka bir şeye dönüşmüyordum.

Dünyam keder içinde dönerken hiçbir şeyin farkında değildim.

Killian'ı unuttum ve gözyaşlarımın yakıcılığına teslim oldum.

Arabanın etrafında dolandığını görmedim.

Kapımı açtığını duymadım.

Umurumda da değildi.

Artık her şey hakkında.

Yüzümü dizlerime gömüp daha çok ağladım, olan biten her şeyden kendimi arındırdım.

Kürek kemiklerime rahatlatıcı bir baskı uygulandı. Daha da kıvrıldım, kollarım karnımla bacaklarımın arasında ezildi.

Bu basınç taşındı için benim Pazılar, zorlamak Ben dik durmamı, sığınağımı terk edip doğrulmamı istiyor.

Hayır! Hayır!

Koza gibi ve olabildiğince küçük kalmak istedim.

Baskıya karşı koydum ama Kill bana dik durmaktan başka çare bırakmadı, akan gözlerimi ve kızarmış yanaklarımı ortaya çıkardı.

Şaşkınlıkla kaşlarımı çattım. Kill yüzü gergin ve bakışları çalkalanarak durdu. İtaat edip doğrulduğum anda ellerini bedenimden çekti. Çabucak başka tarafa baktım. Onu göremezdim. Söylediklerinden ve yaptıklarından sonra olmazdı - ne kadar uzak ve duygusuzdu.

Kill emniyet kemerimi çözüp tek kelime etmeden beni kollarına aldığı anda gözyaşlarım daha sert akmaya başladı.

Kucaklamasının gücü beni yakınına sürükledi. Göğsüne çarpmıştım.

Kalbi kulağımın dibinde, benimki kadar hızlı atıyordu.

Rüzgâr ve deri kokusu yumuşak bir battaniye gibi etrafımı sardı, güçlü tutuşu beni ona kilitledi, böylece asla kaçamadım.

Anında ev gibi hissettirdi.

Kokusu, sıcaklığı, katılığı. *Biliyordum*. Bedenim karşılık verdi ve dudaklarımdan bir çığlık daha kaçtı.

Neden teslim olduğunu sorgulamak istemedim. Neden beni kucağına aldığını. Ama ben bundan faydalanacaktım.

Kollarımı ona dolayarak, sefalet çökmeye devam ederken ona mümkün olduğunca sıkı sarıldım. Onu teselli için değil, gözyaşlarımın beni sürüklememesi için bir dayanak noktası olarak tuttum.

Yüzümü göğsüne bastırırken daha fazlasını beklemiyordum.

Bana sarılması umduğumdan da fazlaydı.

Ama sonra tutuşu daha da sıkılaştı, sert ve güçlü bir şekilde sıktı. Bana sonsuza dek üzgün olan ve bedeninin bunu kelimelerden daha kesin bir şekilde iletmesini isteyen bir adam gibi sarıldı. Bana veda eden bir adam gibi sarıldı.

Göğsüne sokularak derin bir nefes aldım.

Burası ait olduğum yerdirdi. Buraya. Kabuslarımdaki adamlarla. Rüyalarımdaki çocukla.

"Arthur..." Titredim.

Sertleşti ve beni itti. Kollarını indirdi, kucaklaşmamızın statik ısı havada kayboldu. Sesi sertleşti. "Özür dilerim."

Yanaklarımdaki yapışkan gözyaşlarını silmeye çalışırken gözlerim onunkilere kilitlendi.

Alnı çatıldı. "Ben bir piçim, bunu biliyorum ama normalde bu kadar kötü biri değilim. Seni tekmelediğim ve sana bu kadar zalimce davrandığım için yaptığım şey için gerçekten üzgünüm. Bunu hak etmiyorsun." Yeşil bakışları okunmuyordu, tüm duygulardan arınmıştı, kolları iki yanında kaskatı kesilmişti.

Başımı salladım, çok gerçek olan ama yıllar sonra ortaya çıkan o tuhaf duyguları yutkunarak geri çektim. "Anlıyorum. Geçmişte yaşananların acısını çekmeye dayanamıyorsun."

Başını salladı. "Sadece..." İç çekti. "Aynı fikirde olmadığımızı kabul edelim. Ne söylersen söyle ya da ne yaparsan yap, sana inanmamı asla sağlayamayacaksın. Başkalarının inanmamı istediği şeylere inanarak çok uzun süre yaşadım ve bu bana zorluktan başka bir şey getirmedi. Ne gördüğümü biliyorum. Ne hissettiğimi biliyorum. O öldü ve onun anısının lekelenmesine izin vermeyeceğim."

Omuzları çöktü. "Sadece... kabul et ve hayatımıza devam edelim. Tamam mı? Bu ikimiz için de en iyisi."

Başımı eğdim, onun tanıdık bakışlarına bakmak istemedim. Benden uzaklaşmamı, ona içindeki acıyı hatırlatmaktan vazgeçmemi istiyordu.

Zayıftı.

"Bunu kabul ediyorum." Sesimi alçaltarak yalvardım, "Ama lütfen bırak gideyim. Beni en yakın polis karakoluna bırakın ve hayatım üzerine yemin ederim ki beni bir daha asla görmeyeceksiniz. Sadece lütfen-" Sesim tekrar çatallaştı. "Satılmak istemiyorum."

En uzun süre boyunca yere baktı. Düşünceler yüzünde uçuşuyor, fikirler oluşuyor ve sonra bir kenara atılıyordu. Kalbimde umut vardı ama bunun umutsuz olduğunu biliyordum.

Başını kaldırdı. "Eğer bir şey olsaydı, yapardım. Gitmene izin verirdim, gerçekten. Ama bu iş artık beni aşıyor. Benim bile bilmediğim şeyler oluyor ve emirlere karşı gelemem."

"Yapamaz mısın, yapmaz mısın?"

Hüzünle gülümsedi. "Olmayacak. Şimdiye kadar yanımda olan tek kişi o. Kalın ve ince. Beni yıkık dökük başlangıcımın aldı ve yönetmem için bana bir imparatorluk verdi. Sonsuza dek ona minnettar kalacağım ve arkasından iş çevirmeyeceğim."

Kalbim onun sadakati ve sevgisi için çarpıyordu. Layık olmadığım aşk için.

Başım öne eğildi ve aramıza sessizlik girdi.

Tek kelime etmedim; kararını onaylamadım ya da özgürlüğüm için tartışmadım. Her şey bitmişti.

Bir dakika sonra Kill, çarpıtılmış sözünü kabul etmişim gibi başını salladı. Dudaklarını birbirine bastırarak kapımı kapattı ve sürücü koltuğuna geri tırmandı.

Bitmişti. Kavga ettim ve kaybettim. O tartıştı ve kazandı. Zamanımız sona ermişti ve artık gelecekle yüzleşmek zorundaydım.

Kill arabayı bir sonraki durduruşunda limandaydık.

Park etti ve dışarı çıktı, gelip kapımı açtı ve elini uzattı. Görünüşe göre arabadaki kavga onu rahatlatmıştı ve bana satması söylenen herhangi bir kız gibi davranıyordu.

Bunun nasıl bir şey olduğunu bildiğimden değil tabii.

Elini tutarak cipten indim. İkinci güneşine karşı gözlerimi kısarak, "Kaç tane?" diye sordum.

Kapımı çarpıp arabayı uzaktan kumandayla kilitlerken gözleri duygusuzdu. "Kaç tane ne?"

Elimi tekrar tuttu, beraberlikten çok tutsaklıktan, beni rıhtıma ve ısıltılı deniz mavisini okyanusa doğru götürdü. Tutuşu kuru ve sıcaktı, parmaklarımı öyle bir sarmıştı ki vücudum elektriklerle dolmuştu. Beni tanıdığını inkâr edebilirdi. Ona göstermeye çalıştığım her şeye karşı bağırabilir ve savaşabilirdi ama bedenlerimiz arasındaki bağı gizleyemezdi.

"Kaç kız ?" Üzüntü göğsüme oturdu. Bu adamın böylesine yanlış bir işe bulaşmış olabileceğini düşünmekten nefret ediyordum. Bu hırsızlıktan da kötüydü... Cinayetle eşdeğerti. Bir kadının ömrünü, birkaç saat içinde ondan sıkılabilecek bir sahibin isteğine göre kısaltmak.

Onların, *benim*, onların önünde katlanacakları dehşetten bahsetmiyorum bile. -Son nefes alındı.

Kill gerildi, bana hiç bakmadı. "Sen altıncı ve sonuncusun. Bilmen gerekiyorsa, hakkımda ne düşünürsen düşün, suça karışmayı reddediyorum."

Ayaklarım tökezledi. Dergi kapakları ve topluma yardım etme övgüsü aklıma geldi. Her şey şunu gösteriyordu

yasalara uygun davranıyordu. Suç dünyasından geliyordu - buna hiç şüphe yoktu - ama Kulübünü karanlıktan aydınlığa çevirdiğini hissediyordum.

"Yozlaşmışları ele geçirip bizi Saf Yozlaşmış yaptığında herkes için kutsanmış bir gündü." Çekirge'nin sesi kulaklarımda yankılandı. Eğer bu doğruysa, o zaman bu da neyin nesiydi?

"Ne demek istiyorsun?"

Grasshopper'ın bana verdiği mücevherli parmak arası terliklerim sessizce tokatlanırken botları çakılların üzerinde çıtırdadı. Sol bacağım ve ayağım güneş ışığında renklerle dans ederken, yara izlerim utangaç bir şekil bozukluğu karışımı içinde ışığı yakaladı.

"Soru sormayı bırak," diye mırıldandı Kill, beyaz bir sürat teknesiyle aramızdaki mesafeyi kapatırken. Liman çok kalabalık değildi, sadece birkaç insan kümesi ve gıcırdayan demirlere bağlanmış gemiler vardı.

"O zaman beni ve diğer kadınları satmayı neden kabul ettiniz? Eğer inançlarına ters düşüyorsa, büyük bir şey olmalı. Para için olamaz - zaten hisse senedi ticaretinden yeterince paran var."

Bana şaşkınlıkla yan yan baktı. "Haklısın, para için değil."

Burnuna kalın bir güneş kremi sürmüş ve sarı saçlarını beyzbol şapkasıyla örtmüş bir kaptan, yavaşlayarak durduğumuzda sürat teknesinden atladı. "Kill sen misin? Jared aradı ve planlarda bir değişiklik olduğunu söyledi."

Kill çenesini eğdi. "Evet. Nereye gittiğimizi biliyor musun?"

"Elbette biliyorum. Çok uzak değil. En fazla on beş dakika."

Kill bana döndü ve pırıl pırıl parlayan beyaz sürat teknesini işaret etti. "Atla."

"Jared? Jared kim?"

Kill sırttı. "Çekirge. Jared onun gerçek adı."

"Oh." Nedense, alıştığım adamın bu kadar normal bir ismi olması garip gelmişti. MC'leri bu yüzden severdim. Doğum adınız sizi tanımlamazdı; kardeşleriniz bunu takma adlarla yapardı.

Thorn.

Gözlerim açıldı. Thorn babamın takma adıydı. Doğum adını ve bu garip lakabı neden aldığını hatırlamaya çalışırken kaşlarımı .

Thorn'un terimi.

Kill dirseğimden tutup beni tekneye doğru çekti. Kenarlarında bir motif ve *Denizati Senfonisi* adı parlıyordu. "Sana yardım edeceğim."

Geri çekildim, o tekneye binersem neler olacağının korkunç bir özetini yaşadım. Onu bir daha asla göremeyecektim. Asla özgür olamayacaktım. Hayatımın geri kalanında sadist bir pisliğe boyun eğecektim.

Yapamam.

Midem bulandı ve omzumun üzerinden baktım. Özgürlük. Bunu istiyordum. Ondan, anılarımdan, olan her şeyden. Hayvanları tedavi etmenin ve dünyada nerede var olduğumu bilmenin basitliğine geri dönmek istiyordum.

Ama bu da bir yalandı.

Nereye ait olduğumu bilmiyordum. Hiç olamayacağımdan endişeleniyordum.

Sarah benim sadece bir parçamdı. Diğer parçamın ne olduğunu kim bilebilirdi ki?

Kill'in elinde kıvrandım. Öfkeli yüzüne bakarak, "Lütfen... bunu yapma Arthur," diye yalvardım.

Yeşil gözleri parladı. "Bana bunu sormayı kes. Bunu duymaktan bıktım. Sana bunun neden olması gerektiğini söyledim ve bunu durduracak hiçbir şey yok." Beni kendine doğru çekerek ellerini belime kenetledi. "Artık bitti, Sarah."

Güçlü kollarıyla beni kaldırdı ve teknenin kenarına . "Ve asla öğrenmeyeceksin. Benim adımları kullanmak sana düşmez. Gittiğin zaman mutlu olacağım, böylece sana hatırlatmak zorunda kalmayacağım."

Ouch.

Ayaklarım teknenin sert dibine indiğinde kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Gelgitin hafif salınımı anında midemi bulandırdı ve sağlam bir zemin arzulamama neden oldu.

Dengem bozulduğu için teknenin yan tarafına tutundum.

Kill bana ters ters bakarak bacağını attı ve gemiye atladı. Omzuma ağır bir el koyarak beni arka sıraya doğru yürüttü ve oturmam için bastırdı.

Kaptan bizi izledi ama hiçbir şey söylemedi. Onun yerine teknesine atladı, anahtarı çevirdi ve rıhtımdan ayrıldı.

Motorun vızıltısı tüm konuşmaları engelledi ve rüzgârın kırbağı gözlerimden yaşlar çaldı. Birkaç dakika içinde limanın dışına çıkmış ve dalgaların üzerinde zıplamaya başlamıştık; suyun gövdeye çarpma sesi kulaklarımda yankılanıyor, düşüncelerimi bastırıyor ve hızla korku yaratıyordu.

Bir şeyler yap.

Ne gibi?

Bunu nasıl durduracağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Kaçınılmaz olanın gerçekleşmesini engellemeye çalıştıkça ivme daha da atalet kazandı.

Denize atla.

Ne yani, köpekbalığı tarafından öldürülmek mi?

Koşmam için hiçbir yol olmamasından nefret ediyordum - sadece kristal turkuaz okyanus ve su üzerinde yürüyemeyen ben.

"Beni nereye götürüyorsun?" Sesimi duyurabilecek kadar yüksek bir sesle sordum.

Kill göz teması kurmadı, ufka bakıyordu. "Yeni geleceğinize."

Esen rüzgârla hiçbir ilgisi olmayan bir ürperti sırtımdan aşağıya doğru indi. "Gitmeme izin vermeni sağlayamaz mıyım? Beni bir daha asla görmek zorunda kalmazsın. Bunu yapmak zorunda değilsin."

Başını iki yana salladı. "Sana söyledim. Bunu yapan ben değilim."

Ilık Florida güneşi deniz meltemiyle serinlerken kollarımı kavuşturdum. "Tam olarak ne demek istiyorsun?"

Cevap vermeyince tersledim, "En azından bana cevap verebilirsin. Benden uzaklaşmadan önce biraz olsun anlamama izin ver."

İçim acıdı. *Onu bir daha*

asla göremeyeceğim.

Seni tekmeledi.

Seni neredeyse

satıyordu. O iyi bir insan

değil.

Peki ruhum neden ikiye bölündü?

Karşımdaki adam tüm umutlarımı bağladığım adam değildi.

Rüyalarımdeki çocuğa hiç benzemiyordu. Bu kadar acıtmamalıydı

ayrılmak için çok fazla. Bana zevk veren ve savunmasız olduğunda onu iyileştirme hakkını bana veren bir yabancıydı.

Daha fazlası değil.

Bunu benim aptal kalbime anlatmaya alış.

Sonunda bana baktı. "Sana söyleyebileceğimin en fazlasını söyledim. Bunu yapıyorum çünkü sadık olduğum adam -bana her şeyimi veren ve intikam ihtiyacımı anlayan adam- benden bunu onun için yapmamı istedi." Bir elini dağınık uzun saçlarında gezdirerek sözlerini şöyle tamamladı: "Ben kendini kanıtlamış olanlara sadığım. Bundan daha fazlasını bilmeme gerek yok."

Artık ona bakamıyordum.

Sessizlik çöktü ve daha iyi cevaplar umuduyla ufka baktım.

Etkileyici bir süper yatın güvertesinde duruyordum.

Süat teknesi, siyah-gümüş teknenin şık gücüyle kıyaslandığında küçücük görünüyordu. Aynı motif ve *Seahorse Symphony* ismi teknenin yan tarafını ve altın yaldızlı hafif ahşap güvertesini süslüyordu.

"Neredeyiz biz?" Kill'e fısıldadım.

Çenesini sıktı ve cevap vermedi, odağı tamamen önünde beliren kamaradaydı. Bacaklarını dalgalı denize doğru açtı; dalgalar kıyıdan bu kadar uzakta daha yavaş ve daha büyüktü. *Neden buradayız?* Kara polisinin bize ulaşamayacağı bir yerde yasadışı iş yapmak için mi? Ya da işlem tamamlandıktan sonra hızlı bir kaçış için mi?

İşlem.

Ben bile kendimden bir mal gibi bahsetmeye başlamıştım. Böylesi daha kolaydı; hâlâ insan olduğuma dair aptalca fikirleri uyuşturmaya yardımcı oluyordu. Ama değildim. Bu lüks yüzen hapishaneye attığım andan beri bir oyuncaktım.

İçeriden bir kamarot çıktı, suda geçen bir hayattan dolayı yıpranmış ve bronzlaşmıştı. Her yeri pilili ve kırışık beyaz bir üniforma giyyordu. "Merhaba, Bay Killian. Biz

Başkan'ın kendisinin de bize katılmasından onur duydum. Söylemeliyim ki, Bay Steel geldiğiniz için size çok minnettar."

Kill sertleşti, parmakları beni tuttuğu bileğimin etrafında daha sıkı kilitlendi. Beni neden tuttuğunu bilmiyordum. Bir yere kaçabilecek gibi değildim. Birdenbire unuttuğum kanatlarım çıkmadığı sürece burada zincirlenmişim.

"Kıçımı öpmene gerek yok. Planlar değişti. Kızı kendim teslim etmek istedim."

Çekirge'nin olacakların korkunçluğunu fark edip beni serbest bırakmayacağından emin olmak için.

"Sizi ağırlamak bizim için bir zevk." Kamarot bize bembeyaz ve mükemmel bir gülümseme gönderdi. "Bay Steel sizi bekliyor. Lütfen beni takip edin."

Midem düğümlendi ve kendimi denize atıp çok uzaklara yüzmeyi her şeyden çok istedim.

Kill tedirginliğini hissetti. Parmakları bileğimden dirseğime geçti, sıkıca kenetlendi ve beni yanına hapsedti.

Birlikte kamarotu takip ettik. Tek ses parmak arası terliklerimin şakırtısı, martıların çığlıkları ve suyun fiberglas üzerindeki nazik öpücüyüdü.

Bu deniz dünyası. Bu yabancı boyut.

Burası artık benim evim.

El değmemiş güverteden geçerken, spa ve açık hava barını geçerken ve güneş ışığını zengin ceviz ve halı kaplı iç mekanın gölgesiyle değiştirirken saçlarım rüzgarla dalgalandı.

Kill dirseğimi çekip beni ona yaslandığım güvenli bölgemden çıkarıp ilgi odağı ve sahnenin ortasına getirdiğinde kalbim güm güm attı.

Gözyaşları kalbimde pekmez kıvamına gelmiş, boğazımda bir yumak oluşturarak beni yavaş yavaş boğuyordu.

Oturma odasının loşluğunun güneş ışığının parıltısından sonra netleşmesi biraz zaman aldı.

Kill onu benden önce fark etti. Vücudu nezaketle yumuşatılmış bir saldırganlıkla uğulduyordu. "Bay Steel."

"Zevk. Lütfen, içeri gel. İçeri buyurun." Ses çok fazla gösterişli ve aşırı samimiydi. Sahte. *Sahtekâr.*

İçgüdülerim kaçmamı söylüyordu; burası görkemli bir gemi değil, bir engerek yuvasıydı.

İtaat etmekten dizlerimi kilitlemeye çalışsam da Kill beni ileri doğru itti. Bana bir bakış attı ve nefesinin altında homurdanarak, "Uslu dur." dedi.

Tökezleyerek ilerlerken, gözlerim sahibim olacak adamın özelliklerini seçmekte zorlandı. Muhteşem okyanus manzaralı odanın ortasındaki tasarım bir sandalyeye uzanmış, bacaklarını uzatmış oturuyordu. Elinde bir martini bardağı vardı ve keten bir takım giymişti.

Kill başını salladı. "Zamanım azalıyor. Bunu çabucak sonuçlandırırım."

Zaten kırık olan kalbim daha da paramparça oldu. Benden kurtulmak için sabırsızlanıyordu. Bir daha bana bakmamak ve günahlarını tekrar yaşamamak için.

Kalpsiz piç.

Bay Steel martini bardağıyla bizi selamladı. "Eğer durum buysa, hemen başlayalım. Biz de akıntıyı yakalamak istiyoruz, bu nedenle hızlı bir anlaşma herkes için değerli olacaktır."

Gözlerim yuvalarından fırladı. Kraliçenin soyundan geliyormuş gibi konuşan bu pislik de kimdi? Telaffuzu kusursuzdu. Ağartılmış sarı saçlarını, kesilmiş keçi sakalını ve delici siyah gözlerini içime çekerek onu daha yakından inceledim. Cildi güneşe maruz kaldığı için parlıyordu ama kırılganlıkları yoktu. Belirgin estetik ameliyatlar ve botokslar nedeniyle yaşını tahmin etmekte zorlanıyordum. Gerçekten bilmek imkânsızdı.

Kill kalın halının üzerinde adım atarak beni istemeyerek daha yakına sürükledi.

Yaklaştıkça, alıcının nasıl bir adam olduğunu daha iyi anladım.

Pahalı tıraş losyonunun altında şiddet kokan bir sınıfı vardı.

Yağlanmış mükemmelliğin ardında saklanan bir kötülük vardı.

Ama güzelliğinin içinde kalbimi göğsüme gömecek bir hastalık gizliydi. Günahın kişileşmiş haliydi ve onunla hiçbir şey yapmak istemiyordum.

Onun önünde durduğumda, alıcının gözleri vücudumda .
İçimden gelen ürperme ve başka tarafa bakma isteğiyle savaştım.
"Fantastik önce izlenim." Onun DİKKAT gitti
önce için dövmeli bacağımı, sonra da yanmış
bacağımı. Merak yüzünden okunuyordu.

Kill zor nefes aldı.

Alıcı sandalyesinde daha uzun oturdu ve sesi bir talebe dönüştü.

"Bana daha fazlasını göster."

Ne?

Kill aniden arkama geçerek beni bıraktı. Elleri dolanıp elbisemin
bağını hızla çözerken midem bulandı ve nefesim . "Kill-"

Çevik parmaklarıyla, beni saran bronz elbiseyi omuzlarımdan çekip
çıkardı ve bana onu bırakmaktan başka seçenek bırakmadı.

Bunu yaptığına inanamıyordum. Çok soğuk, çok ilgisizdi.
Geçmişindeki kız olduğuma inanmıyordu ama bir *anlam ifade ettiğime*
emin miydi? Birlikte yatmıştık. Onu iyileştirmiştım. Tüm bunları
görmezden gelmek için özel bir insan olmak gerekirdi.

Yıllardır bunu yapmak için eğitilmiş biri.

"İlgi çekici," dedi Bay Steel, martininin geri kalanını yudumlarken.

içinde dudağımı ısırdım, kollarımı göğsümün üzerinde
kavuşturdum, üzerimde sadece korkunç altın bikinim vardı. Yara izlerim
sergileniyordu; dövmemin hazinesi herkesin görebileceği şekilde
ortadaydı. Beni görmesinden, beni *incelemesinden*, bana kendimi ucuz
ve alınıp satılacak bir şeyden başka bir şey değilmişim gibi
hissettirmesinden *nefret ediyordum*.

Yara izlerim kaşınıyordu, sanki alıcının korkunç incelemesi beni
yeni bir ateşle yakmış gibiydi. Dövmem tamamen renkli ve gölgeliydi,
gözlerini çirkinliğimden çok sevdiğim zanaatkâr doğru çekiyordu.

"O eşsiz biri." Boş bardağını yan masaya koydu, sonra bir parmağını
ağzının üzerinde gezdirdi. "Meslektaşınız telefonda hiçbir şey belli etmedi
ve bunun nedenini anlayabiliyorum." Dudaklarını birbirine vurdu. "Ondan
hoşlandım."

Kill yanımda kaskatı kesildi. Tüm kasları kilitlenmişti; öfkeli bir
heykele dönüşmüştü. Motorcu lordu gitmiş, kendisine verilen yönetme
hakkını geri almış ve farklı bir hiyerarşiyi kabul etmişti.

Yetki onda değildi. Ve bununla iyi başa çıkamıyordu.

"Fazla , değil mi?" Bay Steel aniden Kill'e bakarak sordu.

Kill gözlerini kıstı. "Söyleyecek ne var ki? Ondan hoşlanıyorsun. Her şey tamam. Anlaşma çoktan ayarlanmıştı, bir imzaya bakar ve iş biter." Müşterinin beni onaylamasından memnun mu yoksa öfkeli mi olduğunu anlayamadım.

Bay Çelik kıkırdadı. "Çok sabırsızsın." İkimizin arasına bakarak sinsice ekledi, "Yanılmıyorsam, bu kadın yüzünden yatımdan ayrılmak istediğinizi söyleyebilirim." Dudakları keskin dişlerinin üzerine yayıldı. "İkinizin arasında ne oldu? Kullanılmış kabul etmek gibi bir alışkanlığım yok."

Yanaklarım alevlendi.

"Hiçbir şey," diye homurdandı Kill. "Şimdi, işimiz bitti mi, bitmedi mi?" Bay Çelik kıkırdadı. "Öfke, öfke."

"Bitir şunu. Gitmek zorundayım." Kill'in sesinde hiçbir duygu yoktu, sadece kayıtsızlık vardı.

İlgisizlik mi?

Nefretten daha kötüydü. Öfkeden de kötüydü. Kayıtsızlık, tüm duyguların boşluğu - insanların duyguları çok fazla olduğunda ve pes ettiklerinde gittikleri yer.

Fikrini değiştireceğine dair saçma sapan umudum buharlaştı, ağır bir iç çekişle uçup gitti.

Çok aptalca davrandım. Kalmakla inanılmaz derecede aptallık ettim. Şansım varken onu vurmalıydım.

"Peki. Madem bu kadar aceleniz var, bara geçelim ve başlayalım." Adam ayağa kalktı, turkuaz ve grilerin pahalı dünyasında ilerledi. Dekor çok çarpıcıydı. Koyu ahşap mobilyaların sert hatları ve el üflemesi cam heykellerin zarif kıvrımlarıyla erkeksi ama kadınsı.

Kill'in beni yönlendirmesini beklemeden hareket ettim. Bir daha bana dokunmasını asla istemedim.

Barın etrafı pahalı konyak ve viski şişeleriyle çevriliydi, hepsi de pencereden giren güneşin altında kehribar renginde parlıyordu.

Kill beni istemedi. O benim geçmişimdeydi. Bu yüzden kendimi onun yanımda kaynadığını unutmaya zorladım. Onun yerine, tüm dikkatimi alıcıya, Bay Steel'e verdim. O benim geleceğimdi, düşmanımdı, hatırlayamadığım günahlarımın kefaretiydi. Onu incelemeli ve nasıl hayatta kalacağımı anlamalıyım.

Beyaz keten takımının altında ne saklıyordu? Siyah gözlerinin ardında hangi sırlar gizliydi?

Bilmek istemezsin.

Çok zengindi, bunu biliyordum. Onu memnun ettiğim sürece lüks bir hayat yaşayacağıma hiç şüphe yoktu.

Ta ki seni denize atıp köpekbalıklarına yem edene kadar.

Bu düşünce gelip geçti ve omurgamdan aşağı bir buz dalgası gönderdi.

Her ne sebeple olursa olsun kadın alıp satmak doğru değildi. Banka hesabında ne kadar rakam olursa olsun, benim üzerimde hiçbir mülkiyeti yoktu.

"İçki?" Bay Steel bir bar taburesi çekerken sordu.

"Hayır." Kill başını salladı.

Bay Çelik bana gülümsedi. "Sana içecek bir şey ikram etmeyeceğim canım. Bu toplantı biter bitmez çok daha uygun bir şeyler bulabileceğimize eminim."

Hasta olmak istedim. Onu öldürmek istedim. Tek kelime etmedim.

Kill ellerini kavuşturdu, sırtı deri kesiminin altında gerildi ve gıcırdadı. "Yeter. Söz verdiğin şeyi imzala ve o senin olsun."

Bay Çelik gözlerini kısarak ev sahipliği yapmak yerine müzakere ve iş dünyasına daldı. "Peki, konuşalım." Gözleri yine üzerimde gezindi. "Onu istiyorum Killian, ama fiyatın çok yüksek." Arkasındaki bara yaslandı, bakışları göğsümden hiç ayrılmıyordu.

Dudağımı ısırdım, keşke uçup gidebilecek gücüm olsaydı. Tüm bunlardan özgür olmayı. Anılarımı bulmak için yükseklerle uçmak.

Öfke kanıma lav gibi sızdı. Kill'e ters ters baktım. Bay Steel'e dikkat etmiyordu, bakışları bana kilitlenmişti, göğsü sert bir şekilde yükseliyordu. Ceketini omuzlarını sıkıca sararken kasları

gerildi. Verdiği tepki ruhuna bir göz atmamı sağladı, olup bitenlerden ne kadar üzüntü duyduğunu ele verdi. Bu bana güç verdi. İçimi yalayan küçük alevler oluşturdu.

Bana savunmasız bir şekilde baktı. Kaybolmuş, ıssız ve öfkeli görünüyordu, çok öfkeli.

Saniyeler geçmesine rağmen aramızdaki bağı koparmadı, gözlerini kaçırmayı reddetti.

Bana o şekilde baktığı sürece anılarım, geçmişim ya da geleceğim olmadan hayatta kalabilirdim. Onun şimdiki zamanında hayatta kalabilir ve mutluluğun bir benzerini bulabilirdim.

O benim.

Ben deli değilim.

Bay Çelik, "Bir şeyi mi bölüyorum?" diye alay etti.

Kill bizi tutsak eden şeyden kurtuldu. "Onu istiyorsun.

Pazarlık yok."

"Her zaman bir pazarlık vardır. Senin o hisseye ihtiyacın var. O kıza ihtiyacım var. Ama senin hisseye daha çok ihtiyacın var. Bu yüzden sana yüzde yetmiş beş vereceğim ve cömert davranıyorum."

Stok mu?

Para için takas edilmediğimi biliyordum ama hisse senedi mi? Ne hissesi? Ve neden?

Kill kollarını kavuşturdu. "Hayır. Bu tam bir soygun. Tam kontrol ya da kız yok."

Gözlerimi kapattım, güneş yüzümde sekerken göz kapaklarımın pembeliğinin bana yeni bir dünya bahşetmesine izin verdim. Erkeklerin sanki ben yaşayan bir şey değilmişim gibi üzerimde tepinmelerini izlemek istemiyordum.

Adamlar tartışmaya devam etti ama ben onları . Kill bu adamın sahip olduğu şeyi istiyordu. Hem de çok. Ben onun pazarlık kozuydum. Kalbim bir hazine sandığı gibi dipsiz bir denize battı. *Aramızda ne olursa olsun, bu onu son görüşüm olacak.*

Bu işlem, mavi kanlı bir prenses gibi bu muhteşem yatta yüzerek, bilinmeyen bir sadizm ve kölelik geleceğiyle yüzleşeceğim anlamına geliyordu. İstediğim adam beni ruhsuz bir şekilde satarken.

"Hayır. Tam stok ya da hiç-" Kill'in sesi kırılğan dinginliğini parçaladı.

"Durun. Tartışmayı bitirdim. Bir şeyi kabul etmeden önce sorularım var. Beni acele ettirmeyin." Bay Steel parmaklarını şıklattı. Sessizlik çökerken bir kâhya belirdi, bir kadehe bir parmak kehribar rengi sıvı doldurdu ve ona uzattı. Kitaplık gibi gizlenmiş bir kapıdan geçerek odadan çıktı.

"Şimdi, sorular..." Yeni içeceğinden bir yudum alan Bay Steel'in gözleri parladı.

Kill'in burun delikleri alevlendi ve tıpkı yerleşkede olduğu gibi odadan enerji çekti. "Ne bilmek istiyorsun?" Dirseğimden tutarak beni kendine yaklaştırdı. Aramızda bir elektrik çatırtısı titreşirken ikimiz de ürperdik. Beni etkilemesinden *nefret ediyordum*. Uzakta olmak isteyen sadece o değildi. Çok acıtıyordu.

Nefes nefese kalan Kill, beni hâlâ istediği için duyduğu kızgınlıktan başka bir sebep olmaksızın beni sarstı. "Bana ne bilmek istediğini söyle. Eşsiz olduğunu mu? Zeki mi? Veterinerlik biliminde kalifiye mi? Ya da yatakta nasıl olduğunu mu bilmek istiyorsun? Tanıdığım tüm kadınlardan daha mükemmel kıvrandığını mı? Tadının gibi olduğunu mu? Başına gelen onca şeye rağmen hala kırılmayı reddeden en güçlü, en inatçı şey olduğunu mu?"

Her cümle kalbimdeki hançeri, içim kan ağlayana kadar döndürdü. Onu kullandı. Benim takma adımı.

Buttercup.

Onu tokatlamayı her şeyden çok istiyordum.

Piç kurusu!

"O türünün tek örneği, Bay Steel ve eğer bunu göremiyorsanız, o zaman lanet olası bir aptalsınız." Göğsü inip kalktı, gözleri parlak ve cam gibiydi.

Madem o kadar mükemmelim, neden beni tutmuyorsun, seni aptal otuzbirci?

Kalbim acı dolu bir düğüme dönüştü. "Siktir git Arthur," diye fısıldadım ateşli bir şekilde. "Siktir git. Siktir git. Siktir git!"

Kill bir adım geri çekildi, gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Ona döndüm, saldırmaya hazırdım. Tırnaklarım kanını çekmek istiyordu. Onun da benim kadar canının yanmasını istiyordum.

Ama Bay Steel'in kolu belime dolandı ve beni geriye doğru sürükledi. Soğuk sürüngen parmakları yaralı kalça kemiğimi öptüğünde haykırdım.

Tek giydiğim şeyin bikini olduğunu unutmuştum. Arthur Killian'ı vahşileştirmek istemek dışında her şeyi unutmuştum.

"Çok alıngansın." Sesi kulağımdan girip beynime ulaşıyordu. "Tutkulusun, bunu sevdim. Tutku iyidir ve güç daha da iyidir."

Titredim, onun kıvranıyordum. "Bırak beni."

İtaat etmek yerine beni ellerinin arasında döndürdü ve iki yana açılmış kalçalarının arasına hapsetti. Bu canavara bu kadar yakın olduğum için burnumu kıvırdım. "Bırak beni!"

Gözlerinin yanındaki bronzlaşmış teni kırıştırarak gülümsedi. Dişleri hafifçe çarpıktı, çene hattı güçlüydü ve kendi istediğini yaptırmaya alışkın bir adamdan bahsediyordu. "Bana ne yapacağımı söyleyemezsin. Asla." Burnu korkunç derecede hassas bir hareketle benimkine sürtündü. "Söyle bana kızım. Vücuduna ne oldu?"

Ben Bay Steel'in beyaz takım elbisesine kasma dürtüsüyle savaşıırken Kill arka planda kayboldu. Başparmaklarının uçları yaralı etin etrafında daireler çiziyor ve mürekkeple işaretliyordu.

Cevap vermeyince mırıldandı: "Yin ve yang gibisin. Yarı çarpıcı, yarı deforme. Anlat bana. Nasıl bu hale geldiğini bilmek istiyorum."

Omurgamı kilitledim, dokunuşuna karşı tiksindim ama geri çekilemedim. Kill yaklaştı. Nefes alış veriş sıklaşmıştı ve cüssesi herhangi bir ceza kadar korkutucuydu. Kaçmadığımdan emin olmak için mi oradaydı, yoksa beni bu pisliğin ellerinden koparma dürtüsüyle mi savaşıyordu?

"Sana hiçbir şey söylemek zorunda değilim," diye tısladım. "Bırak. Me. Bırak."

Bay Çelik'in gözleri kısıldı. "Görüyorum ki disiplin sıraya girecek." Sesi bir fısıltıya kadar alçaldı. "Hiç sorun değil. Anlatmak istediğimi anlatmak için biraz ceza vermekten hoşlanırım."

"Bana asla dokunamayacaksın."

Parmakları gerildi ve aslında zaten öyle olduğunu kanıtladı. İnkâr etmem için bana meydan okurcasına kaşlarını kaldırdı.

"Siktir ." Şu anda bu cümleyi seviyor gibiydim.

Bay Çelik kaskatı kesildi, sonra... güldü. "Öfkeni seviyorum. İşleri son derece ilginç hale getirecek."

"Bu bir öfke değil, sadece tiksinti. Bana dokunmayı kes."

Şaşırtıcı bir şekilde, Bay Çelik itaat etti. Sesi ipek gibi yumuşacıktı: "İstedığınızı yaptım. Şimdi bana istediğimi ver. Bana neler olduğunu anlat."

Zor nefes aldım. "Hayır. Hikaye özeldir."

Ben bile hikayenin tamamını bilmiyorum. Ve her lanet gün, anılarım haline gelen lağım çukuruna daldım, içinde boğulmak için. Aslında, tüm anılarımın silinmesini istedim. Her bir karşılaşma, öpücük ve Terazî silgisi hatırası, hepsinin gitmesini istedim, böylece Kill'in hain yüzünü bir daha asla görmek zorunda kalmayacaktım.

Bay Çelik soğuk bir şekilde gülümsedi. "Mahremiyet geçmişte kaldı. Bunu anlamalısınız - aksi takdirde yeni hayatınız son derece rahatsız edici olacaktır."

Kill bir adım öne çıktı, varlığı sırtımı yakıyordu. Nereye hareket etse vücudu beni çağırıyordu. Benim bedenim onunkinden. Mıknatıslar. Mıknatıslardan daha kötüsü, kismet hizalanması.

Yine de bunu hissetmiyor.

Ya da görmezden gelerek sefalet içinde seçer. Piç. Pislik. Zayıf!

Arabada bana sarıldığında ne olduğunu hissetmedi mi? Bunu tarif edemezdim. Bana sarılma şekli erotik ya da cinsel değildi. Sıcak ve rahatlatıcı bir bilgelikti.

Evdeydim.

Vücudu, kalbi, berbat kafası... Benim için bir evdi ve o arkasına bile bakmadan beni sürükleyip götürmüştü.

"Benim hakkımda hiçbir şey bilmeyeceksin. Gizlilik olsun ya da olmasın," diye , beni satın almak için tüm ahlak ve adaleti bir kenara atan adamla gözlerimi kilitledim.

Bay Çelik'in yüzü kıpkırmızı oldu. "Sen-"

"Hafızasını kaybetmiş. Bu açıdan arızalı. Sizi temin ederim ki tek kusuru bu," diye araya girdi Kill, sesi gergin ve boştu.

Bay Çelik kırık beynimin kararını anlamak için bir an bekledi. Başını öne eğdi. "Normalde bu kadar zor biri midir?" Bana doğru ters ters baktı.

Zor mu?

Satılanlar onlar değildi! Tüm bunlar Kill'in suçuydu. Bir ahmak ve inanılmaz derecede inatçı olduğu için zor olan oydu.

Sırtım kaskatı kesildi ve beni bu kâbustan kurtarması gereken adama saf bir nefret fırlattım, beni itip kakan değil. "Senden nefret ediyorum Arthur Killian. Sana her şeyimi verdim. Önceden de şimdi de ama sen beni bir çöpmüşüm gibi bir kenara atıyorsun."

Bay Çelik ikimize de baktı, yüzüne bir gülümseme yerleşmişti. "Kahretsin. Bir tiyatro oyunu izlemek gibi. Kızın ağzına sıçman gerekmiyordu, Killian. Bu yeni efendinin işi. Kaçakçılığın kurallarını bilmiyor musun?"

Kill haliya kilitlenmiş, tek kelime etmeden duruyordu. Bakışları benimkilere dolanıyor, çok şey saklıyor ama yeterince saklamıyordu. Paniğin, belirsizliğin, doğru ve yanlış sorgulamanın ince sınırını gördüm.

Bay Steel devam etti, "Kurallar. Kadınları kullan. Onlardan istediğinizi alın. Ama karşılığında asla bir şey vermeyin."

"," diye hırladım. Kendime engel olamadım. "Bunun için endişelenme. Her şeyi aldı ve hiçbir şey vermedi. Kadınları köle olarak satma konusunda profesyonel olduğunu söyleyebilirim."

Kill'in ağzı yarıldı, yüzünü acı kapladı. İyi oldu.

Canının yanmasını istiyordum.

Bay Çelik yüksek sesle güldü. "Kahretsin, senden her saniye daha çok hoşlanıyorum. Ve onun kırıldığına dair önceki ifadenize yanıt olarak, Bay Killian, bunun doğru olduğuna inanmıyorum." Beni bir aşağı bir yukarı süzerken gülümsemesi gerildi. "Ben kırıldı demezdim. Sadece bulanık diyebilirim. Geçmişinde geleceğine yardımcı olacak hiçbir şey olmadığını biliyor." Gülümsemesi buz gibi oldu. "Akıllıca, gerçekten."

Beni iğrendirdi.

O şeytandı.

Beni mahvetmeden önce ölecekti.

Daha önceki sorularım cevaplanmıştı. O ışıltılı kaplamanın altında ne saklıyordu?

Karanlık.

Asla kurtulamayacağım bir pislik sızıyordu. Kara yağ gibi üzerime yapıştı, şimdi bile her tarafıma bulaşıyor. Ama ben isteyerek onun yağına girecek ve karanlığını onu katletmek için kullanacaktım.

Bay Çelik parmaklarıyla kalça kemiklerimi tekrar hapsederek saldırdı. "Ne düşündüğünü anlıyorum. Bu tehlikeli düşünceleri unutsan iyi olur." Beni daha yakına sürükledi, sıcak nefesini ensemden hissettirdi. "Sana sadece sonsuz acı getirecekler, tatlım."

"Lovely, bugün geç kalma. Babanın sürpriz bir parti hazırladığını biliyorsun. Bunu kaçıramazsın. Bu onun kalbini kırar."

Yerimde zıpladım, hayat doluydum, umut doluydum. Onu görüyordum. Gençliğimin başlangıcını kutluyordum. Kalbim onun yanında kesintisiz bir saat geçirme düşüncesiyle dolup taşıtı.

Aşık olmuştum.

"Gelmeyeceğim anne. Art geç kalmama izin vermez."

Anı Pandora'nın kapağını kapattı ve beni mahrum bıraktı. Kalbim kurşunla doldu.

Gerçek.

Sonunda sevdiğim yeşil gözlü çocuğun adını öğrenmiştim. Sanat.

Arthur'un kısaltması.

Kafamda değil, gerçektir. *Biliyordum!*

Kendimi uzağa fırlattım. Geriye doğru tökezleyip kendi ayaklarıma takılınca Bay Steel şaşkınlıkla haykırdı. Kill ile gözlerimi kilitleyerek bağırdım, "Art. Sana Art derdim. Annenin saçlarını yakandan öteye kesmesine asla izin vermezdin. İlk motosikletini on iki yaşındayken almıştın. Art, bana inanmalısın."

Kill'in yüzü çöktü, gözlerinden sular aktı ama yine de inanmadı. Yine de kederi umuda tercih etti.

Bay Çelik beni yakalayıp kollarında döndürürken ve bana tokat atarken çığlık attım.

Göz kapaklarımda arkasında yıldızlar patlarken başım yana doğru kaydı. Eli göğsümü yakalayıp dövme meme ucumu ortaya çıkarmak için bikini üstümü kenara ittiğinde protesto ederek inledim.

"Sik beni." Nefesini içine çekti. "Göğüs ucuna da dövme yaptırmışsın. Acıya karşı toleransınız yüksek olmalı." Gözleri parlıyordu.

Cheshire sırtışı dudaklarına yayıldı.

tiksinti  rperirken çenem kilittlendi. Elini geri çektim. Midem bulandı. "Bence ateş, elinde i ne olan bir adamın yapabileceği her şeyden daha çok acıttırdı. Acıya karşı ba ı ıklı ım var. Ve  imdi arkamdaki piç sayesinde duygusal acıya da ba ı ıklı ım var."

T k r    m  a zımda toplayarak Bay  elik'in çenesine doğru tükürdüm. Herkes dondu kaldı.

Kill homurdandı, "Siktir!"

Bay  elik kıpırdamadı ve ben onu ittim. Bir k le kızın ona t k r p k fretmesinin  okundan mı yoksa tamamen inan sızlı ından mı bilmiyorum ama kıpırdamadı.

Kill'in etrafında döndüm.

Gözlerini kocaman açarak geri çekildi. "Kes . Kes  unu!"

"Durdurmak mı? *Sen* kes  unu!" Onu tıpkı Bay Steel'i itti im gibi ittim. Parmaklarım g  s ne dokunduğu için kıvılcımlar saçıyordu ama ateşi memnuniyetle kar ıladım ve kalbimin derinliklerinde besledim. "Bu kadar zayıf olmayı bırak, *Art!*"

Sonra d   uyordum, pel  ş halının üzerine yayılmıştım ve üstümde bir adam vardı. K hya bir anda ortaya çıktı ve kollarımı arkamdan tutup sicimle ba ladı. Bu karmaşanın en başında ba landı ıma dair üzücü bir beni kendime getirdi.

"Dokunma bana!"  abalarım için halı yanı ı kazanarak e ildim ve kıvrandım.

Ama faydası olmadı.

"Bırakın onu!" Kill bağırdı. K hyanın ağırlığı kayboldu ve Killian beni ayağa kaldırdı. O benden daha zor nefes , yüzü bembeyaz ve gergindi. Aya a kalkmış olan ve şimdi öfkeden mosmor kesilmiş Bay Steel'e bakarak, "Anla tık mı anla madık mı?" diye tısladı.

"*Ne?*" Ba ırdım. Sonra da güldüm. kalan tek şey buydu. Tam bir  ılgınlık. "Sen delisin." Daha sert güldüm. "Sen kesinlikle delisin. Tanrım, seni ikna edebilece imi d   unerek ne halt ediyordum?"

Kill hiçbir şey söylemedi; sadece durdu ve gözlerindeki o kemik kıran çaresizlikle   z lmemi izledi. Bu umutsuzluktan nefret ettim. I

Ŗu anda bile onu dŖzeltmek, kurtarmak istememden nefret ediyordum. Yaptığı ve olmasına izin verdiği onca Ŗeyden sonra bile.

Bay Steel'in sesi çılgın kıkırdamalarını bŖldŖ. "GŖlŖ kadınlardan hoŖlandığım için Ŗanslısın, yoksa beynine bir kurŖun yerdin ve bu toplantı sona ererdi."

Hâla bedenimi sarsan sessiz mizahı durduramıyordum. Neden duramadığımı bilmiyordum. Panik mi? DeŖset mi? Fark etmezdi ŖnkŖ beni çılgına eviren bu adamların Ŗzerinde gŖlŖ ve ŖngŖrŖlemez hissetmemi sağlıyordu.

sicim dŖzgŖn bađlanmamıŖtı ve ben de silkelenerek kurtuldum, bağları Bay elik'e fırlattım. "İŖte senin ve teknen hakkında dŖŖŖndŖğŖm Ŗey. Beni taŖıyacak kadar gŖlŖ değil." Tekrar kıkırdadım, gŖzlerimde yaŖlar oluŖuyordu.

Sakin dŖŖme. LŖtffen dŖŖme.

NeŖeden bile olsa gŖzyaŖı dŖkmek istemiyordum. Eğer yanaklarımdan sŖzŖlŖrlerse benim için son olurdu. Beni Ŗimdiye kadar bildiğim en derin hŖzne sŖrŖklerlerdi.

Tamamen kopmaya çok yakındım. Aklımı sonsuza dek kaybetmeme bir kıymık kalmıŖtı.

Bay elik gŖlŖmsedi. "Sen farklısın, bunu kabul ediyorum." Ŗne doğru eğilerek fısıldadı, "Aslında o kadar ilgimi çektin ki seninle bir anlaŖma yapmak istiyorum. Bir sonraki isteğime itaat edersen sana bir fahiŖe gibi değil, bir kraliçe gibi davranacağım. Senden ne , on katını geri vereceğim." Parmakları yanağımı Ŗpererek kalbime buz sarkıtları gŖnderdi. "Seni yok ederken sana tapacağım."

Tenimi vahŖileŖtiren ateŖ Ŗimdi içimde yaŖıyordu. İntikam. Daha Ŗnce nasıl bir his olduğunu hiç bilmiyordum ama artık biliyordum. Arthur "Kill" Killian'dan intikam almak istiyordum. Beni ne hale getirdiğini yŖzŖne vurmak istiyordum, bŖylece *as/a* unutamayacaktı.

Çenemi , "İyi. Ŗimdiye kadar verdiğinden daha fazla. Ben."

Keskin nefes alıŖlar ve yumuŖak kalp çarpıntıları Kırılma arkamdan geldi. DŖnmedim. Onunla iŖim bitmiŖti.

"Soyun, gŖzel kız. Bana her Ŗeyini gŖster ve seni benim yapayım." Bay elik geri , dokunuŖu hala kalıcı bir iz gibi yanağımı donduruyordu.

Kabinin içine gerginlik yayıldı. Arkamdan, Kill'den yükselen sıcaklık ve yoğunluk geliyordu. Şehvet kokusu havaya yayılırken gözlerim kısıldı.

Kaslarım kilitlendi.

Eğer bunu yaparsam, kendimi isteyerek şeytana teslim etmiş olurum. Bunu yaparsam Sarah'ya, Buttercup'a, hatırlamak için çok mücadele ettiğim her şeye sırtımı dönmüş olurum. Bir zamanlar kâbuslarımda sevdiğim çocuğa sonsuza dek veda .

Bundan asla uyanamayacağım.

Ellerimi birleştirerek omzumun üzerinden Kill'e baktım. Yıkılmış, mahvolmuş görünüyordu; beni vahşice öpen motorcu lordunun bir gölgesi gibiydi.

Onu paramparça görünce kalbim acıdı. Sonra kazandığımı bilmek beni güçlendirdi.

Dişlerimi sıkarak ellerimi kırmızı buklelerimin altından ve bikini iplerini çekiştirdim. Ben arkama uzanıp diğerlerini çözerken, altın üçgenler karnımdan aşağıya doğru sarktı.

Kill hırıltılı bir nefes çekti. "Sarah-"

Gerildim, ona hiç bakmadım. "Benim adım artık Sarah değil."

Dudakları bembeyaz oldu ve gözlerindeki mutlak pişmanlık ifadesi beni neredeyse çözüyordu.

Neredeyse.

Bay Çelik vahşi bir şekilde gülümsedi. "İyi kız. Ve geri kalanı."

Ellerim sırtımdan düşerek kalçalarımıdaki bağların üzerine indi. Bir parça güneş ışığı, dairesel pencereden sızarak beni ışınlar ve sıcaklıkla ıslattı.

Yapma!

Ne yapıyorsun?

Bu ben değildim. Bu intikamcı nefret. Doğru değildi, altında hissettiğim acıyı ve ihaneti zar zor gizliyordu. Ama çok ileri gitmiştim. I-

"Sarah... dur-" Kill'in ses tonundaki bariz yalvarış gözlerimi onunkilere dikti. Bakışlarındaki acı hançeri kalbime son bir kez sapladı ve beni sonsuza dek öldürdü. Çıplak göğsüme hiç bakmadı, şaşkınlığını ruhumu akıttı.

Gerginlik arttı.

Kalpler yarıştı.

Dudaklar

ayrıldı.

Benim için savaşmasını bekledim. Özür dilemesini ve her şeyi itiraf etmesini bekledim.

Ama ve zayıflık içeride düştü onun Gözler, ve
Umutsuzluk onu tamamen boğuyordu.

Sanat.

"Yap ," diye emretti Bay Steel, kırılğan transımızı bozarak. Parmaklarım bikini bağlarının etrafında dolandı.

Parmaklarım

çekiştirdi.

Parmaklarım titredi.

Ama onları ayıracak cesaretim yoktu.

Kill'in gözleri geri geldi, ağzı kederle bükülmüştü. Her iki taraftan da karanlık beni yutmaya çalışıyordu ama ışık pırıl pırıl bir şelale gibi üzerime akıyordu. Parmaklarım çektikçe altın ışınlar vücuduma vuruyordu... daha sıkı ve daha sıkı... namusumu saklayan son yayları çözmeye çok yakındım.

Sonra bir şey oldu.

Anlamadığım bir şey.

Kill'in gözleri benimkilerden ayrıldı, hissettiği ve söyleyemediği her şeyle bedenimi yaladı. Meme uçlarım çakıldadı; yüzündeki utanmaz şehvetle içim ıslandı. Ama bir şey daha vardı.

Çok daha fazlası.

Gözleri güneş ışığının yönlendirmesiyle kalça kemiğime kilitlendi.

Yüz hatlarında tam bir dehşet ifadesi belirdi.

Dudaklarından bir çığlık döküldü.

Vücudu depremde yıkılmış bir bina gibi kendi içine çöktü ve tek dizinin üzerine çöktü.

Ruhu parçalanmış, yüzünde kırık bir şekilde parlıyordu. Sonra neşe.

Kör edici bir bina keyfi.

Bir anda ayağa kalktı ve beni kucakladı. Konuşamıyor, nefes alamıyor ya da ne olduğunu soramıyordum. Beni kendine çekerken vücudu sarsıldı ve sarsıldı - bana kilitli tuttuğu her şeyi basit bir kucaklamada verdi.

Tenimde ürperti ve titreme patlak verdi. Onun dokunuşu istediğim her şeydi; bu çılgınlık denizinde bir liman. Bu ne *anlama geliyordu?*

Göğsümde belirsizlik fokurduyor, gözyaşlarımla çalkalanıyordu.

Sonra beni itti, iri eli göğüs kafesimin üzerinde gezindi ve beni güneş ışığına doğru daha da eğdi.

Söylemediği duyguları uyandı ve ben onun çırpınırken etrafımızda dalgalandı. "Ne-ne yapıyorsun?"

Bay Steel'in varlığı sona erdi. Yat artık bizim yerimiz değildi. Kill tek bir sahiplenici tutuşla beni kendi dünyasına çekmişti.

Nefes alış veriş düzensizdi. Beni görmezden gelerek kalçama sabitlendi.

Başı bedenimin üzerine eğildi, uzun saçları öne doğru savruldu ve dudakları sessizce hareket ederken çıplak göğüs dekoltelerimi gıdıkladı.

Sonra yeşil gözleri benimkilerle buluştuğunda dünyam sona erdi, ancak bu sefer kafa karışıklığı yoktu.

Umutsuzluk

yok. Kızgınlık

yok.

Sadece inanç.

Beni alçaltan ve dehşete düşüren alevli bir inanç.

Dudaklarını araladı, yırtık pırtık ağır bir nefes çekti. Artık bana vahşi bir motorcu gibi değil, sonsuza dek kıymetlisini bulmuş bir aşık gibi bakıyordu.

Gözlerinde parlayan hayret dolu hayranlık, gözyaşlarımla yanaklarımdan süzülmesine neden oldu.

O inanıyor. O

biliyor.

Dudakları dudaklarıma çarptı ve dili ağızıma girdi. Karanlık tadıyla özgürlük geldi - tek bir hareketle hançeri kalbimden söküp çıkardı ve nefretimi sihirli bir şekilde ölümsüz aşka dönüştürdü.

Dudaklarıma doğru nefes alarak, "Çok üzgünüm. İnanılmaz derecede üzgünüm."

"Ne lan?" Bir silah sesi duyuldu.

Çelik, bir araya gelmemizi dağıtarak bizi tekrar dehşete sürükledi.

Çıplak göğüslerim birden kendimi çok savunmasız hissettirdi. Göğsüm açıldı ve hızla atan kalbim ortaya çıktı.

Kill beni arkasından çekiştirdi ve iri korudu. "Sana neler döndüğünü anlatacağım. Anlaşma iptal oldu."

Bir hıçkırık kontrolmden çıkarken gözlerim kapandı.

Bu doğru.

O anlıyor.

Ne fark etmesini sağladı? Sonunda doğruyu söylediğimi gösteren ?

Bay elik, silahını sallayarak deniz mavisi halının üzerinde sinsice ilerledi. "Affedersiniz?" Sesi karararak siyah granite dönüştü. "Anlaşmanın iptal olup olmadığını söyleyeceğim." Parmağı tetiğin üzerinde sıkılaştı. "Wallstreet tarafından korunuyor ol ya da , seni öldürmekte tereddüt etmeyeceğim. Kenara ekil."

Kill tüm gücüyle ayağa kalktı ve öfkeli bir enerji topladı. "Her şey bitti. O satılık değil."

Vücudum rahatlamak istiyordu. Ama sorular. Çok fazla soru. Bu nasıl olmuştu? şimdiye kadar bana inanmadığı için onu nasıl affedecektim?

Bay elik başını salladı, dudakları soğuk bir gülümsemeye dönüştü. "Buna karar vermek sana düşmez, değil mi seni küçük pislik? Burada yetkili Wallstreet. Seninle ilgilenirken hiçbir sorun yaşamayacağıma dair bana güvence verdi." Bir elini ağarmış sarı saçlarında gezdirdi. "Onu bana ver ve az önce olanları unutayım."

"Asla," diye hırladı Kill. "benim ve geliyor. Dediğim gibi. Anlaşma iptal."

Geriye doğru yürüyüp bana çıkışa ve özgürlüğe doğru rehberlik ederken, Kill sırtının küçük kısmını karıştırdı. Kendi silahını çekerek mırıldandı, "Bırak gitsin, Steel. Her şey bitti."

Bay elik'in yüzü pancar gibi kızardı. "Güzel! Hisselerin tam kontrolü. Mutlu musun?" Bir yakınlık gösterisiyle silahını bıraktı. "Tam kontrol -şimdi kızı teslim et."

Kalbim boğazıma fırladı. Korku omurgamdan aşağı vurdu. Hepsi bu muydu? Tam kontrolü ele geçirmek için bir pazarlık taktiği mi? *Buna inanmıyorsun.*

Hayır. Kill'in ruhundan düşen prangaları ve barikatları gördükten sonra olmaz. O bir saniye içinde bana karşı, onun esiri olduğum bir hafta boyunca olduğundan daha dürüst davranmıştı.

Kill gittikçe hızlanarak çıkışa doğru ilerledi. İri vücudu beni olası kurşunlardan korudu ama öldürüldüğünde çekeceğim acıdan korumadı.

Bay Çelik homurdandı, "Ne yapıyorsun lan sen? Kim olduğumu biliyorsun. Bu kadar aptal olma. Tam kontrol, sen kazandın! Kızı seni öldürmem."

"Artık senin lanet hisselerini istemiyorum. Sana söylemiştim. O satılık değil." Kill'in vücudu saldırganlıkla titriyordu, eli havada kaldı ve silahıyla işaret etti. "Yürüyoruz. Bu konuda yapabileceğin bir şey yok."

Gözlerim ikisi arasında gidip geldi.

Kimin önce hareket ettiğini görmedim ama Kill en hızlısıydı. Kill beni yere iterken patlayan bir silahın gümbürtüsü kulaklarımda yankılandı. Sonra da Bay Steel'e çarpıp onu yere düşürerek ortadan kaybıldı.

Kill'in yumruğu Bay Steel'in burnuna ıslak bir şekilde çarpınca ellerimin ve dizlerimin üzerine sıçradım. Keten elbisesinin her yerine kan sıçradı.

Bay Steel, Kill'in kafasını savurdu, ancak daha fazla zemin kaybetti ve göğüs kafesine sert bir yumruk yayılım ateşine maruz kaldı. Kill cezasını verir vermez ayağa kalktı ve onun yan tarafına bir tekme attı.

Beni o şekilde tekmelemesine dair korkunç bir anı gelip geçti ve onun hatırlamasından duyduğum sevinçle karıştı. Onun inatçılığını ve neden olduğu acıyı, sonunda beni dinlemesinden duyduğum mutlulukla nasıl birleştirecektim? Bana çok kötü davranmıştı. Unutmak için içimde yeterince affedicilik var mıydı?

İki görevli belirdi, birinin elinde pompalı tüfek vardı. "Durun!"

Killian geri , yumrukları Bay Steel'in kanıyla kaplıydı. "Bırakın gidelim, daha fazla zarar vermeyeceğiz."

Bay Çelik öksürdü ve yavaşça doğruldu. "Bunun bittiğini mi sanıyorsun? Tekneme gelip, bir iş anlaşmasından cayabileceğini ve sonra da bana *vurabileceğini* mi?"

"Hayır. Ne yaptığının farkındayım. Ama ondan zaten bir kez vazgeçtim. Bunu bir daha yapmayacağım." Kill'in gözleri benimkilere dikildi ve kalbime ateş düşürdü.

"Bu iş daha bitmedi, Killian," diye tısladı

Bay Steel. Kill başını salladı. "Biliyorum."

Hiç bitmeyen bir saniye geçti. Bay Çelik yerde kaldı, öfkesi etrafımızda uğulduyordu. Birdenbire kamburunu çıkardı. "Wallstreet bunun için bana çok şey borçlu." Görevlilerine bakarak emretti: "Kovmayın. Bırakın gitsinler. Onunla sonra ilgileneceğim."

Kill az önce yaptıkları anlaşmayı onaylarcasına başını salladı ve bana doğru yürüdü. Zahmetsizce beni kollarının arasına aldı ve hızlı bir hareketle omzuna attı.

"Hey!" Ceketini tuttum, kan anında başıma hücum etti. "Buradan çıktığımızda bana istediğin kadar bağırabilirsin. Çünkü Şimdi kapa çeneni," diye tersledi ve kışıma bir tokat atıp tabancasını tekrar Bay Çelik'e doğrulttu. "Kimıldama."

Bay Çelik başını salladı, gözleri kısılmıştı. "Oh, hamlemi yapacağım. Hem de hiç beklemediğiniz bir anda." Kamarotlara seslenerek hırladı: "Bay Killian ve fahişesini yatımdan çıkarın. Derhal."

Kill geriye doğru yürüdü, kolu hiç inmedi ya da parmağı tetikte gevşemedi.

Bay Çelik acı içinde ayağa kalktı ve halının üzerine bir tomar kan tükürdü. Boynumu büktüm, baş aşağı asılı dururken öfkesinin bakışlarını yakaladım. Kill az önce güçlü bir düşman edinmişti - hepsi benim yüzümden.

Hepsi Çakmak Çocuk'un gerekirken beni yakıp yüzünden. Ne haltlar bilmem gerekiyordu.

Kill geriye doğru ilerlemeyi hiç bırakmadı. Kasları gergin ve sıkıydı, deri ceketini altımda sıcak bir konfor sağlıyordu. "Bunu düzelteceğim. Aramızda husumet olması için hiçbir sebep yok."

Bay Çelik güldü. "Çekil lan tekneimden. Sana ne kadar küslüğe sebep olabileceğimi göstereceğim."

Kill irkildi.

Bu onun için ne anlama geliyordu? Gizemli Wallstreet, Kill'in beni satamayacağı haberini nasıl karşılayacaktı?

Bu benim sorunum değil.

Daha fazlasını düşünemeyecek kadar çok vardı.

Kill geriye doğru yürümeye devam etti ve silahını adım adım bizimle eşleşen görevlilerin üzerine doğrulttu. Ayakkabısının kenarı iç kapının kenarına takılınca biraz sendeledi. Kapının çerçevesine tutunarak ikimizi de sabitledim.

Tek kelime etmeden ilerlemeye devam etti, güneş ışığına doğru ilerledi ve *Seahorse*'un yaldızlı güvertesindeki spa ve barın önünden geçti. Her adım bizi yatın arkasına ve bekleyen sürat teknesine daha da yaklaştırdı.

"Şoför Bay Steel için çalışıyor," dedim Kill'in siyah kot kaplı poposunu çimdikleyerek.

"Biliyorum. Ama bizi geri götürmeyi reddetmeyecektir. Şimdi olmaz. Bana bir ders vermek isteyecektir ve bu da ancak Wallstreet onaylarsa mümkün olacaktır."

"Peki ya o?"

Kill omuz silkerek beni omzunun üzerinden itti. "Muhtemelen. Ne kadar kızgın olduğuna bağlı." Gövdesini bükerek beni nazikçe dik konuma getirdi. Zümrüt gözleri duygularla parlıyordu. Parmaklarının ucu yanağımı öptü ve beni özgürlüğe doğru hafifçe itti. "Tekneye bin."

Ağzım kurudu, dilim söylemem gereken her şeyle doldu. "Sonunda beni kurtarmış olman seni affettiğim anlamına gelmiyor. Konuşmamız gerek."

Kaşlarını çattı. "Burada değil ve kesinlikle şimdi değil." Etrafında dönerek gitmemizi bekleyen görevlilere odaklandı. "Binin şu lanet tekneye. Şimdi."

Yine tereddüt etmedim.

Arkama bakmadan yatın arka tarafındaki merdivenlerden inerek dalgaların vurduğu ve parmak arası terliklerimi ıslattığı iskeleyle çıktım. Güneş ışığı tenimi öpüyor, dikkatimi yarı çıplaklığıma çekiyordu.

Aman Tanrım. Tamamen unutmuşum. Kaçakçı ve alıcı arasındaki çekişmeye o kadar dalmıştım ki kalbimde parlayan kafa karışıklığından başka her şeye karşı hissizleşmişim. Bir kolumu göğsümün üzerine atarak beceriksizce tekneye tırmandım. Kaptan bana sıırttı, sonra Kill tekneye atladığı anda gözlerini kaçırdı.

Bay Steel yatın tepesinde belirdi ve bakışlarında kötülükle bize baktı. "Bu iş daha bitmedi, Killian."

"Böyle olacağını hiç beklemiyordum," diye yanıtladı Kill.

Bay Steel'in hafifçe başını sallamasıyla kaptan motoru çalıştırdı ve biz de akıntıya ve rüzgâra doğru yol aldık. Çılgınlığı arkamızda bırakarak hızla uzaklaşırken havanın vınlamasını memnuniyetle karşıladım.

Gözlerimi kısarak Bay Steel'e ve kıl payı kaçırdığım hayata son bir kez baktım. Sonra Arthur Killian'a baktım ve sorular birikmeye başladı. Dalga dalga zihnimin içinde yükseliyor, anılarımı koruyan büyük duvar sayesinde çalkantılı bir kütleye dönüşüyorlardı.

Kesin olan bir şey vardı. Bu iş bitmeliydi.

Bu gece.

Bu gece gerçekte kim olduğumu öğrenecektim. Ve Arthur hatırlamama yardım edecekti.

On Altıncı Bölüm

Sikeyim.

Gerçektı.

O gerçektı.

Yaşıyordu.

Ve ben...

Ben...

Ne yaptım ben?

-Öldür

Gerginlik.

Hissetmişim. Tanık oldum. Ama hiç boğulmamışım.

On beş dakikalık tekne yolculuğu işkence gibiydi. Kalbim Kill'den gelen öfkenin kalın dalgaları altında atmakta zorlanıyordu.

Öfke mi?

Anlayamadım. Neden öfke?

Tek kelime etmedi. Bana doğru bakmadı bile.

Ama onun her düşüncesinin, her spekülasyonunun beni bir kırbaç gibi kamçıladığını hissettim.

Her şey değişmişti. Her şey farklıydı.

Yanına oturdum, kızıl saçlarım rüzgârda uçuşuyor, çıplak göğsümü tutuyordum. Keşke bronz elbisem olsaydı -başkalarının görmesini istemediğim şeyleri saklayacak herhangi bir şey- ama elbise ve bikini üstü Bay Steel'in yatının zeminine saçılmıştı. Elimde sadece tehlikeli bir şekilde bağlanmış bikini altları vardı.

Turkuaz renkli suyun üzerinde gittikçe hızlanırken rüzgâr tenimi ısıırıyordu. Güneş hem yara izlerime hem de dövmeleime vuruyordu.

Kill solmuş, düşüncelerine dalmış gibiydi. Koyu renk saçları alnına dolanarak gözlerini kapatıyordu.

Hatırladı. İnandı.

Ama neden?

Bakışlarım kalçama düştü; Kill'in yalanlarıma olan şiddetli inancını aniden bıraktığı ve gerçeğin onu uyandırmasına izin verdiği yere. Onu bu kadar tedirgin eden anahtarı aradım.

Hiçbir şey yoktu.

Hiçbir şey

görmedim.

Ne kadar uzun süre bakarsam bakayım, ne yaptığını göremiyordum.

Duman dalları ve unutkan otların altında gizlenmiş garip bir denklemin izini sürdürdüm ama bana bir şey ifade etmiyordu -zihnimin o kısmı henüz açılmamıştı.

Öfke, kafa karışıklığı ve sorular hızla içimde bir düdüklü tencereye dönüşüyordu. Her şey bir an anlam kazanmaya başlamazsa patlayacağımı biliyordum.

Sürat teknesi limana yanaşır yanaşmaz Arthur deri ceketini çıkarıp omuzlarıma attı. Yoğun malzeme bir ton ağırlığındaydı. Ellerimi bir çocukmuşum gibi ceketin kollarına sokarak çaldığında gözlerim parladı.

Neden ceketini bana şimdi - neden tekne yolculuğunun başında değil? En basit şeyler bile onu yoracak kadar içine kapanık mıydı?

Ona sormak istedim ama aniden gücüm kalmadı.

İkimiz de kaptana veda etmedik ve Kill karaya çıktığımızda elimi tutarak beni hızlı ve kararlı bir şekilde kalabalık limandan geçirip park halindeki SUV'ye geri götürdü.

Kapımı açtı, ben içeri girene kadar tek kelime etmeden bekledi ve sonra sürücü koltuğuna atladı.

Burası kasırganın gözüydü.

Söylemediğimiz her şeyle yüzleştığımız anda bizi parçalayacak olan sürdürülemez ateşkes.

I sadece umut etti biz her ikisi de olmak
güçlüyeterli için hayatta kalmak geçmişimizin,
bugünümüzün ve geleceğimizin kökünden sökülmesi.

Anahtarı çeviren Kill gaza bastı ve trafiğin içine daldı.

Şeytan gibi sürüyordu.

Sanki birilerinin beni görmesinden korkuyormuş gibi sürdü. Sanki geçmişe dönmek istiyormuş gibi sürdü.

On Yedinci Bölüm

İnandığım her şey bir yalanmış.

Sadece sevdiğim insanlar değil, kendim de dahil olmak üzere başkalarında iyilik bulma yeteneğim de hayatımdan çalınmıştı.

Bunca zamandır gözümün önündeydi.

Yatağımda.

Kollarımda.

Yine de kör nefretim ve bir daha asla incinmeme ya da aldatılmama konusundaki mutlak inancım neredeyse sevdiğim kızın hayatına mal oluyordu.

Bu beni ne yaptı?

Yaptıklarımın sonra onu nasıl hak edebilirdim ki?

-Öldür

Tuhaflik.

Yabancılar.

Garip olaylar.

Geçen hafta hayatım bir *garipti*. Davranışlar için hiçbir açıklama ya da neyin saklı olduğuna dair hiçbir ipucu yoktu. Kill'in evine geri döndüğümüz anda gitti: garaja girdi, SUV'den fırladı ve evin içinde kayboldu.

Dudaklarından tek bir cümle döküldü, karmakarışık ve anlamsız. "Bana ver... İhtiyacım var... Geleceğim... Bana zaman ver."

Tek kelime etmeden beni terk etti. Kapılar kilitliydi, güvenlik sistemi aktifti. Beni garajda ceketini giymiş, ağzı açık bir şekilde yalnız bırakmayı umursamadı. Evin derinliklerindeki bir kapıyı çarparak çekip gitti.

Bana biraz zaman ver.

Nereye gitmişti?

Kaçardı.

Bir süre orada oturup bekledim. Düşüncelerini düzene koyması için ona zaman tanıyarak sabırlı davrandım. Ne de olsa bu kolay değildi. Sevdiği kız, öldürdüğünü sandığı kız, uğruna *hapse* girdiği kız geri dönmüştü. Yaşıyordu. Hafızasını kaybetmişti, nerede ve nasıl olduğuna dair hiçbir şey hatırlamıyordu ama geri dönmüştü, sağlıklıydı ve konuşmaya tamamen hazırdı.

Bu, herkesin kaçması için yeterliydi.

Ama aşk, tüm bunların ne anlama geldiğine dair belirsizlikten daha güçlü olmalı. Öyle değil mi?

Bir saatten fazla bekledim ama geri dönmedi.

Bu yüzden evine gizlice ve temkinli bir şekilde girdim, tanıdığım en tuhaf adamı arıyordum. Bir saat boyunca aradım ama hiçbir şey bulamadım.

Gitmişti.

Bana çektirdiği acı, değersizleştirilip satılmakla eşdeğerdi. Ne görmüştü de beni kurtarmış, sonra da karantinaya alınması gereken bulaşıcı bir hastalıkmışım gibi ortadan kaybolmuştu?

Neden beni öpmüş, kalbinin her zerresini benimkine dökmüş ve sonra gitmişti?

Hiç mantıklı gelmedi.

Biri kırıldığında bunun bir anlamı olması gerekmez.

Kalbim kırık bir şekilde diğer ihtiyaçlarımla ilgilendim.

Kill'in gönderdiği gurme yemekler sayesinde somonlu penne yemeği hazırlarken tek başıma boşluğa bakarak yedim. Kulaklarım en ufak bir ses duymak için titriyor, pesto ve kremanın etkisiyle bana katılacağını umuyordum. Ama çoktan ortadan kaybolmuştu.

Daha sonra ofisine gittim ve sandalyesine oturup denklem sanat eserine bakarak zihnime nazik davranması ve Kill'in gördüklerini bana göstermesi için *yalvardım*.

Her şeyin matematikle ilgisi vardı. Ev ödevi dersleri ve çalınan dokunuşlarla ilgili her şey. Ama beynim uyarılarımı görmezden geldi, önceki dünyama dair anımsamaları ve parçacıkları reddetti.

Yorgunluk beni yatağa sürükleyene kadar yatağın kenarına oturmadım - Killin beni üçüncü kez götürdüğü yatağın aynısı - ve kayıtsızlığım öfkeye dönüştü.

Ellerimi birleştirdim.

Hayır.

Benimle bu şekilde oynamasına izin veremezdim. Beynimi daha fazla karıştırmasına izin veremezdim. Karanlıkta tutulmaktan bıkmıştım.

Bana davranışından sonra. Beni *satacaktı*.

Ben mi?

hak etmiyordu. Benimle yüzleşmek zorundaydı.

Ben ona ve bozuk zihnine küfrederken, içimde tuttuğum her şeyi haykırırken beni dinleme görevini .

Gerçeği söyleme zamanı geldi.

Kaçmak yerine biraz cesaretlenip benimle konuşmasının zamanı geldi. Kafamın içindeki karmaşayı çözme zamanı.

Paramparça olmuş cesaretimi ve gücümü kendime sarıp sarmalayarak ayağa kalktım ve gömme dolabındaki boy aynasına doğru koştum.

Ceketinden sıyrılıp, yumuşak bir şekilde halıya çarpmasına izin verdim. Anında onun kokusunu özledim; asi rüzgârların ve tuzun yumuşak kokusunu.

Dudaklarımı birbirine bastırarak ve yeşil gözlerim yansımada kalçalarımındaki ilmekleri çözdüm ve altın rengi bikiimin geri kalanının yere düşmesine izin verdim.

Çıplak.

Bedenimin her santimini incelerken kalbim küt küt atmaya başladı. Başımın tepesinden ayak parmaklarımın ucuna kadar, aynadaki yabancıyı tanımak için kendimi zorladım. Yara izlerimden başlayarak, büzüşmüş derimin izini sürdüm, hassas pürüzsüzlüğü gıdıkladım, bazı bölgelerdeki hissizlik için özlem duydum. Derim karıncalanmıyor ya da tepki vermiyordu - sinir uçları çalışamayacak kadar yanmıştı. Boşluk ürkütücüydü ve parmaklarımı daha hızlı oynattım, şekil bozukluğunu görmezden gelmek ve dövme dokunmak istedim.

Yaralarım odaklanmadı.

Aynaya daha da yaklaşarak, mürekkepli kalça kemiğimin ortadaki yeri yansıtmaması için sırtımı eğdim. Öne doğru eğildim ve elmas şeklini oluşturan siyah sembollere gözlerimi kısarak baktım.

"Öyle değil. Tanrım, o içinde ne var?"

Kıkırdadım. "Orada şiirler var. Kelimeler ve kelimeler ve kelimeler."

"Kelimeler sana zenginlik getirmeyecek." Sesi sertti ama bir gülümsemeyle . Başımı kaldırıp sevdiğim çocuğu görmek istedim ama

Dikkatim ev ödevimin çizgili grafik kağıdında kilitli kaldı.

"Kelimeler değerlidir. Onlar bir ruhun zenginliğidir."

Çocuk sarsıldı. Rahatsız bir şekilde bacaklarını açtı. "On üç yaşında bir çocuk için çok düşüncelisin."

Omuz silktim. Bunu bana birçok kez söylemişlerdi. "Sadece bildiğin zaman yaş bir şey ifade etmez."

Parlak yeşil gözlerine baktım. Kabus sevgilimin ve rüya gözlerine.

Başımı kaldırdım, aşık oldum ve hiç şüphesiz onun benim olduğunu anladım. Aramızdaki cinsel gerilim arttıkça yutkundum. "İki insan birbirini istediğinde yaş hiçbir şey ifade etmez."

Art yere baktı, Terazî silgisiyle oynuyordu. "Buttercup... yapma."

"Ne yapmayayım? Seni istediğimi itiraf etmemi mi yoksa senin de beni istediğini hatırlatmamı mı?"

Başını kaldırdığında gözleri işkence görüyordu. "Tabii ki seni istiyorum. Hem de çok. Ama en az on beş yaşına gelene kadar sana yaklaşmayacağım."

O yıllar . O zamana kadar kendimi patlatırdım.

"Sana bu sözünü bozduracağım," diye mırıldandım, şimdiden onu nasıl baştan çıkaracağıma dair fikirlerle yüzüyordum.

Başını sallayarak kıkırdadı. "Bunu bozmamı sağlayacak güce sahip olduğunu biliyorum ama beni biraz olsun önemsiyorsan beklememe izin verirsin."

"Bu el altından oldu."

Güldü. "Sana karşı sahip olduğum tek silah bu." Beni kendine çekerek kollarını etrafıma doladı ve fısıldadı, "Nasıl , Düşün Çiçeği."

Karnım .

Nasıl istersen. The Princess Bride'dan destansı bir replik. Çiftlik Çocuğu bunu Buttercup'a söylerdi. Gizli bir mesaj.

Nasıl .

Seni

seviyorum.

Geçmişe dönüş başladığı gibi hızla sona erdiğinde tökezledim.

Beni çok sevmişti. Çok derinden. Son zamanlardaki davranışlarından duyduğum hayal kırıklığına ve incinmişliğe rağmen ondan nefret edemiyordum. Ne de olsa, ben

onu terk eden kişi. O beni öldürdüğüne inanarak acı çekerken, ben onu hatırlamadan yeni bir hayat yaşadım. Sadece kırık bir kalbi sağlamlaştırmak zorunda kalmadı, aynı zamanda cinayetle de yüzleşmek zorunda kaldı.

Kahretsin, konuşmamız gerekiyordu.

Dikkatimi derimin üzerindeki denkleme verdiğimde, ne anlama gelebileceğini çözmeye çalışırken gözlerim gerildi. İhtiyacım olan hazine haritasını saklayan bir algoritma piramidine benziyordu.

"Haydi. Hatırla!" Aynaya doğru tısladım. Dövmemin geri kalanı canlandı ve hiçbir yardım sunmayan gizli tasarımları gösterdi. Küçük bir tek boynuzlu at. Yapraklarla gizlenmiş bir peri. Yay burcunun yıldız işareti ve karmaşık renklerin etrafına sarılmış telkari kelimeler. Güzel ama anlamsızdılar.

Daha sert bakarken kendimi hipnotize ettim, halsizleşen baş ağrısını geçmeye zorladım ve zihnimdeki duvara vurdum.

Ama hiçbir şey işe yaramadı.

Mürekkebin derinliklerine daldıkça zaman anlamını yitirdi. Kill'i, alıcıyı ve geri dönmek için çılgınca acele etmeyi unuttum. Onu bulmayı ve bana bilmem gereken şeyi söylemesi için bağırmayı unuttum.

Gömme dolapta tek başıma kaldım ve yanımda sadece yansımam vardı. Kill beni bulmaya hiç gelmedi ve başka hiçbir flashback yardımına koşmadı.

Vazgeçtim.

Gece yeni bir şafağa dönmüştü ve ben bilmeden bir gün daha yaşamayı reddettim. Kilidi açmam Kill'e bağlıydı.

Onu bulma vakti gelmişti.

Deri ceketini kaptığım gibi rahatlatıcı sıcaklığın içine girdim ve arayışa başladım. Esnek kesimin altındaki çıplaklığım meme uçlarımı okşuyordu. Derin derin içime çektim, ciğerlerimi onun kokusuyla ıslattım ve hiç sönmeyen bir ihtiyacı uyandırdım.

Zihnim cevaplar için onunla yüzleşmek istiyordu. Bedenim rahatlamak için onunla yüzleşmek istiyordu. Dün bitmişti, gelecek geceyle örtülü ev kadar karanlıktı ama şimdi ve burası olasılıklarla doluydu ve ben bundan yararlanmak istiyordum.

Tatlı halı ve soğuk mermer üzerinde yalınayak ilerlerken ev sessizdi. Hiçbir ses, hiçbir gıcırta ya da yaşam belirtisi yoktu.

Dört bilgisayar monitörü ve hiç kapatılmamış analiz yazılımıyla boş ofisine göz attıktan sonra oturma odası, çalışma odası ve mutfağın olağan izlerini takip ettim.

Boş.

Boş.

Boş.

Arka bahçeye açılan büyük sürgülü kapılara doğru ilerledim ve gözlerimi kapatıp dışarıdaki geniş bahçeye baktım.

Ay gümüş bir parıltı saçıyor, üç boyutu iki boyuta dönüştürüyor, gizemle ısıldıyordu.

Boş.

Alarm sistemi kırmızı renkte yanıp sönerek aktif olduğunu bildirdi. *Evden çıkmadı.*

Konutun düzenini takip ederek, bir odadan diğerine kolayca geçerek sürüklenmeye devam ettim. Koridor duvarlarında siyah-beyaz motosikletlerden oluşan soyut sanat eserleri belirliyordu. Fuayeden geçip beni yerleşkeye götürmeden bir gün önce keşfettiğim evin bir kanadına girdiğimde matematiksel mükemmellik ve hayırsever bağış diplomaları kendini beğenmiş bir şekilde parlıyordu.

Gazete kupürleri büyütülmüş ve borsa değerlendirmeleri, grafikler ve mum grafiklerini gösteren büyük parlak çerçevelerle sınırlandırılmıştır.

Kill'in evi steril ve uzaktı, ancak şiddetin, küfürlerin ve öfkenin altında kim olduğuna dair küçük bir bakışa izin veriyordu.

Delicesine zeki ve... savunmasız bir şey vardı.

Mülkün sonundaki büyük kapıyı iterek açtım ve bunaltıcı, nemden sıırılsıklam olmuş bir dünyaya girdim. Yukarıdaki cam çatıdan yansıyan sulu yankılar, kadife gece göğü ve parıldayan yoğunlaşmadan başka bir şey göstermiyordu.

Tenim nemli bir sıcaklıkla karıncalandı ve köşeden su sıçrama sesleri geldi. Daha önce buraya girmemiştım. Kapı kilitliydi.

İlerledim, bir soyunma odasının ve saunaya açılan kapının önünden geçtim.

Kısa kestım.

Kill büyük, dikdörtgen bir havuzda tur atıyordu. Güçlü vücudu suyu yararak ilerliyor, sert ve hızlı bir şekilde kulaç atıyordu. Gözleri kapalıydı, saçları kafatasına doğru kaymıştı ve sırtındaki devasa dövme suyun altında dalgalanıyordu.

Hareket edemedim. Suyun içinde o kadar zarif ve yırtıcı görünüyordu ki, o kadar güçlüydü. Eğilip kıpkırmızı süslü duvarı iterken su kenarlara sıçradı. Mozaik karolar suyun kırmızı olduğu izlenimini veriyordu - sanki Kill kan içinde yüzüyormuş gibi.

Kolları ölümcül saldırılarını hiç durdurmadı, her damlacığı öldürmek istercesine sıvıyı itti. Kendini bitkinlik noktasına kadar zorladı; orada ne kadar kaldığını sadece Tanrı biliyordu.

Havuzun sonuna doğru ilerleyerek gölgelerin arasından çıktım ve kendimi kasıtlı olarak onun görebileceği bir yere yerleştirdim.

Bir vuruş. İki vuruş.

Birden durdu, klorla yıkanarak ayağa kalktı. Göğsü inip kalktı, dikişli yarası daha iyi görünüyordu ama hâlâ biraz kabarıktı. Gözleri beni olduğum yere mıhladı, inançsızlık ve inkârın karışımıyla daraldı.

Ağır nefesi beni sarhoş ederken dizlerim kilitlendi ve bana nefes nefese kalmama neden olan diğer aktiviteleri hatırlattı. Nemli hava tenime yapışıyor, beni ter ve ihtiyaç içinde bırakıyordu.

"Burada ne yapıyorsun?" dediğinde yüzündeki su dudaklarına döküldü. Sesi boşluğu yalayıp geçti ve içime lezzetli şok dalgaları gönderdi. Tıpkı kaçırıldığım gece uyandığım gibi, deprem sesi dünyamı ikiye böldü ve bildiğim her şeyi parçaladı. Onunla uyum içindeydim; yarattığı güç için mükemmel bir kadehtim.

Düşüncelerimi kontrol altına almaya çalışarak yutkundum. "Yaralıyken yüzmemelisin."

Gözleri parladı ve suyun içinden geçerken düşündüğü her neyse onu geri getirdi. "Dikişlerin çıkması gerekiyor."

Başımı salladım. "Senin için onları çıkaracağım ama muhtemelen birkaç gün daha kalmaları gerekiyor."

Hiçbir şey söylemedi, sadece başını eğdi. Bakışları beni tedirgin etti; yatta gördüğü her neyse ona cevaplar ve... umut vermişti.

Bakışlarını benimkilerden ayırarak göğüs derinliğindeki suyun içinden geçti ve havuzun kenarına doğru ilerledi. Yumuşak, zahmetsiz bir hareketle kendini sudan karoya fırlattı. Çömeldiği yerden ayağa kalkarken kaslarının kasılma ve bükülme şekli ağzımı sulandırdı.

Sırtı bana dönüktü ve dövme kesiğinin tüm etkisini gözler önüne seriyordu. -Tasarımın altındaki yara dokusu pek çok soruyu gündeme getirdi. Gözlerim ve yukarı baktı, kalp atışlarım her uzvumda hissedinceye kadar .

Aman Tanrım.

Sudan kayganlaşmıştı.

Güzel yapıydı. Çıplaktı.

Dudaklarım ayrıldı, karnım arzuyla kıvrıldı.

Yüzünü bana döndü.

Gözlerim onun sikine kilitlendiğinde yanaklarım kızardı. Başka tarafa bakamadım. Büyülenmişim, büyülenmişim, tamamen denizkızının saçlarının onun mükemmel ereksiyonunun etrafında dolanmasına odaklanmışım. Ağır ve sertti, havuz suyuyla damlıyordu. Taşakları sıkı ve vücuduna yakındı, tamamen temiz tıraşlıydı.

Elleri iki yanında toplanırken kasları seğirdi. Tek gürültü suyun hafifçe alıştırılması ve kaslarının üzerinde dalgalanan damlacıklar gibi çıplak formunun sürekli damlaması, damlaması, damlamasıydı.

"Gördüğün şeyi beğendin mi?"

Sıçradım, gözlerimi ondan ayırdım ve yanaklarımı ısıtan kızarıklığa lanet ettim. Saklanmak ya da üzerine atlamak istedim. Hayır, dokunmayı, öpmeyi ve emmeyi tercih ederdim.

Zorlukla yutkunarak başımı salladım. "Evet. Tanıştığımızdan beri seni izlemekten keyif alıyorum."

Gözleri kısıldı ve bir adım daha yaklaştı. "Peki bu tam olarak ne zamandı?" Sesi hem şiddet hem de yumuşaklıkla çarpıyordu, yüzü hiçbir şey ele vermiyordu. "*Ne zaman* tanıştık?"

"Ne duymak istediğini bilmiyorum," diye mırıldandım. "İki cevabım olduğunu mu? Gözbağımı yırttığın ve seni tekrar bulduğum cevap mı, yoksa-"

"Bana gerçeği söyle." Vücudu gergin, sinsice yaklaştı. "Bana ne söylemeye çalıştığını söyle. Bana o cevabı ver."

Çenemi indirdim, umut içimde tüylü kanatlarla çırpınıyordu. "Dinlemeye hazır mısın?"

Yaptığın onca şeyden sonra beni incitmeyi bırakmaya hazır mısın?

Islak elleri yanaklarımı kavrayıp başımı yukarı kaldırarak bana doğrudan ona bakmaktan başka seçenek bırakmadığında nefesim kesildi. "Neden beni bulmaya geldin?"

Bakışları, küçük bedenimi *-çırılçıplak* saran deri ceketine kaydı. Her nefes alışımında açık fermuar sayesinde et parçaları ortaya çıkıyordu. Ağırlığı beni gözlerindeki okunamaz parıltıdan koruyordu.

"Çünkü konuşmamız gerek," diye fısıldadım. "Çünkü bana orada ne gördüğünü açıklaman . Bana neden kızgın olduğunu. Neden geri döndüğümüz anda kaçtığını."

Nefesini içine çekti ama tüm duygularını gözlerden uzak tuttu.

Cevap vermesi çok uzun sürdü. "Kaçtım çünkü biraz zamana ihtiyacım vardı." "Ne için zamana?"

"Bunu çözme zamanı. Nasıl bir pislik olduğumu kabullenme zamanı. Beni affetmenin bir yolu olup olmadığını anlamanın."

Kalbim kulaklarımda gümbürdüyordu. "Konuşmamız gerek. Her şey hakkında."

Seni affedebilmem için cevaplara ihtiyacım var.

"Peki ya daha fazla zamana ihtiyacım olduğunu söylersem? Ne yapardın?" Parmakları yanaklarımda sıkılaştı. "Tüm hayatımın bir yalandan ibaret olmasına, dünyanın ve son sekiz yıldır uğruna çalıştığım her şeyin tamamen saçmalıktan ibaret olmasına hazır olmadığımı söylesem, ne derdin?" Alev alev yanan yeşil bakışları öfke ve acıyla yalandı.

Kendimi sorguladım. *Beklemeliydim*. Ona ihtiyacı olan boşluğu vermeliydim. Huysuzdu, şiddet yanlısıydı ve birkaç saat öncesine kadar beni en yüksek teklifi verene satmayı planlıyordu. Neden mucizevi bir şekilde konuşmaya istekli olacağını düşünmüştüm ki?

Aptalca. Çok aptalca.

Ama beklemek istemedim. *Bilmek* zorundaydım.

O anda onun farklı bir yönünü gördüm; dünyasını demir yumrukla kontrol eden, sürprizlere yer vermeyen bir adam. Dünyası olmuş bir adam.

Elinde titriyordum. "Bugün satışı neden durdurdun?"

Seğirdi. "I-" Gözlerini sıktı, omuzları çöktü. "Nedenini biliyorsun."

"Hayır. Bilmiyorum. Bunu senden duymam gerek."

Gözleri yukarı bakarken işkence görmüş gibiydi, hafif cam gibiydi ve tamamen güvensizdi. "Bu nasıl mümkün olabilir-"

"Lütfen, bana bildiklerini anlat" diye yalvardım.

Kill başını salladı, ruhumun derinliklerine bakmadan önce damlacıklar uçuştı. "İhtiyacım var, o kadar çok şey yaptım ki..." Sözüünü kesti ve yere baktı. "Bunu yapamam."

Onun geri çekileceği düşüncesi içini burktı. "Bunu yapabilirsin. Bize güven."

Parmakları sonsuz bir an boyunca yanaklarımı okşadı. "Ben -" Ağır bir nefes çekerken göğsü inip kalktı. "Tamam."

Titredim. Bu kadar basit bir kelime ama çok ağır bir vaat içeriyordu.

"Anlamaya hazırım."

Kalbim boğazıma düğümlendi.

Lütfen, her şeyin açıklığa kavuşmasına izin verin.

"Seni inandıracak ne gördün?"

Yüzünde bir acı parıltısı belirdi ve sonra kayboldu. Çenesi sıkıştı. "İhtiyacın olan cevapları sana vereceğim ama önce senden duymam gerek." Başını eğerek, alını benimkine degecek şekilde fısıldadı: "Nasıl ve ne zaman tanıştık? Anlat bana."

Ah. Acıdı. Çok fazla.

Sızan kan ve diz kapağımdaki çakıl taşları karşısında gözlerim doldu. Acıdan dudağımı durduramadım. Bisiklet

Parlak pembe çerçevesi tozlanmış ve çizilmiş halde duruyordu. Babam bana çok kızacaktı.

"İyi misin?"

Diz kapağımı beyaz parmaklarımla tutarak başımı kaldırdım. Avlunun oturduğunu gördüğüm bir çocuk gülümseyerek bisikletimin önüne çömeldi.

"Kimsin sen?" Başka bir acı dalgası yüzünden yüzümü buruşturarak sordum.

"Sanat. Ya sen?"

"Acıyor."

Güldü. "Düşüğünü gördüm. Çok hızlı gidiyordun."

Surat astım. "Hayır, düşmedim."

Sürünerek yaklaştı, kirli elleri yarama uzandı. "Annen seni tedavi etse iyi olur. Orada şimdiden mikroplar görüyorum."

Dehşet içinde ağzım açık kaldı. "Gerçekten mi?"

Ayağa kalktı, beceriksizce eğildi ve kolumu tuttu. Kemikli omuzlarına dolayarak gülümsedi. "Gel hadi. Seni eve götürüyüm."

Gözlerimi kırptım. Dizim hâlâ geçmişin hayali acısıyla zonkluyordu. "Kaç bilmiyorum, belki dört ya da beş. Dizimi çizdikten sonra beni eve götürmüştün-"

"Bisikletten düşmekten," diye bitirdi Kill. Yüzü yürek parçalayıcı bir şaşkınlıkla buruştu. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

Ellerimi onunkilerin üzerine koydum, hâlâ yanaklarımı avuçluyordum. "Bilmiyorum. Bana söyleyebileceğini umuyordum."

Ağzı açık kaldı, korku ve şok tenini beyazlatıyordu. "Ben-en çok-" İçini çekti ve tekrar denedi. "Bana öldüğün söylendi. Mezarının başında durdum. Ölüm belgeni okudum. Ölüm belgeni okudum.

-"

Çekirge'nin sesi aklıma geldi. "Bana olanlar için mi hapis yattın?" diye mırıldandım. Kalbim bilmek istemiyordu. "Neden? Ne... ne oldu? Neden mahkum edildiniz? Kim-"

Elini dudaklarıma bastırmak için hareket ettirdi. Gözleri hüznle dolu, ağır ve karanlıktı. "Yapma. Sadece-lütfen, burada olmanın tadını çıkarmama izin ver. Reenkarne olmuşsun. Buna alışmama izin ver... önce

geçmişı kurcalıyoruz." Yüzü yalvarıyordu. "Lütfen... Bu konuda konuşamam. Henüz konuşamam."

Sabırsızlık yapışkan bir şurup gibi içimi doldurdu ama başımı salladım. "Tamam."

Ellerini bırakan Kill, "Gel. Yukarı çıkalım. Konuşalım." dedi. Parmaklarımı avuçlarının içine alarak beni çıkışa doğru çekti ve sepetten özenle katlanmış bir havlu aldı. Beni bırakarak havluyu hızla kalçalarına sardı, en çok istediğim şeyi sakladı ve tekrar elimi tuttu.

Hızlı hareket ettik ama çok hızlı değil. Bakıştık ama konuşmadık. Merdivenleri birlikte çıktık, asla başka tarafa bakmadık.

Gerginlik yoğun ve yaygındı; kalbimin bir daha asla normal ritmini bulamayacağından endişeleniyordum.

Yatak odasına girer girmez elimi bıraktı.

Tek kelime etmeden banyoya girdi.

Bir an reddederek durdum. Daha fazla zamana mı ihtiyacı vardı? Uzay mı?

Hayır. Kaçmasına izin veremezdim. Bu sefer olmaz.

Onu takip ederek halıdaki damlacıkların izini sürdüm. Banyoya girdiğim anda hava anında gerginleşti.

Kill'in dövmeli sırtı boyun eğmedi ve düğümlendi. Yüzünü bana dönmedi. Bunun yerine, dikkatini başka yöne çevirdi - uğraştığı şeyle uğraşırken beni kasıtlı olarak engelledi.

Havluyu belinden sıyrarak duşa atladı ve suyu açmaya başladı. Başını ağır akıntının altına zorlayarak derin bir iç çekti. Sesi çıkmıyordu ama ben onun şaşkınlığını ve endişesini ruhumda hissediyordum.

Orada dikildim, yeri olmayan bir röntgenciydim. Gözlerimi onun çıplak halinden alamıyordum. Tek yapmak istediğim ona sarılmak, ona bunalmanın sorun olmadığını söylemekti, ben de bunalmıştım.

Ona katıl.

Duşa girmek istediğimi inkar edemezdim. Onu yakınımda hissetmek istedim. Ona dokunmak ve bugün neden kendini kaybettiğini ilk ve kez öğrenmek istiyordum.

Ama yapamadım.

Bir şey beni .

Ellerine bir şişeden baharatlı vücut yıkama suyu pompalayarak, tamamen durulamadan ve duştan çıkmadan önce vücudunu klinik bir temizlikle köpürttü.

Yeni bir havluya uzanırken yeşil gözleri kısa bir süre benimkilerle buluştu, saçlarını seksi teller halinde dışarı çıkana kadar ovaladı, sonra mükemmel kesilmiş ve belirgin vücudunun etrafına yeni bir havlu sardı.

Tek kelime etmeden hışımla makyaj masasına gitti, bir çift küçük gümüş makas aldı ve yatak odasında kayboldu.

Ne yapacağımı şaşırmış bir halde onu takip ettiğimde, nemli saçları yastığın üzerinde, gözleri tavana kilitlenmiş ve açık avucunda gümüş makasla yatağa uzanmış bir halde buldum.

"Yap şunu. Bu şeyleri artık içimde istemiyorum." Başını kaldırarak ekledi, "Onlar çıktıktan sonra... konuşuruz."

Zaman kazanmaya çalışıyor.

Onu bu kadar kötü etkilediğim için sevinmeli miydim yoksa endişelenmeli miydim bilemiyordum.

Yatağa doğru ilerleyerek tereddütle şiltenin üzerine tırmandım ve ayaklarımı sürüyerek yaklaştım. Kill bana bakmadı; boştaki eli kalçasını yumrukluyordu.

Uzatılan makası alarak yarasının üzerine eğildim. Derisi birbirine örülü kalacak kadar iyileşmişti. Etine dokunarak enfeksiyon ya da ateş olup olmadığını kontrol ettim. Zararlı olmayacağından emin olduktan sonra dik oturdum. "Cımbıza ihtiyacım var."

"Banyodaki en üst çekmece."

Yataktan kalktım, cımbızı aldım ve tekrar tırmandım. Teni soğuk duştan dolayı yüzeyde serindi ama altında tüm düşüncelerimi küle çeviren bir ateş yanıyordu.

Bu kadar yakın olmak. İkimiz de çoğunlukla . Yatakta.

Bu bir rüyaydı. Bir kabus. Gerçekleşen bir fantezi.

Ceket bedenimde hantal duruyordu. Kol ağızları ellerime sarkıyordu. Yoğun malzemeye mücadele ederken dikiş sökmek hassas bir şey yapamazdım. Çıkmak zorundaydı... ama altımda hiçbir şey yoktu.

Önemli değil.

Beni çıplak görmüştü. girmişti.

Peki neden bu kadar utangaç ve savunmasız hissediyorum?

Kendimi cesur olmaya zorlayarak ceketinden sıyrıldım ve yatağın ayakucuna yavaşça bıraktım. "Giymime izin verdiğin için teşekkür ederim."

Kendini tavana devam etmeye zorlarken Kill'in burun delikleri alevlendi. Çıplak olduğumu görebileceğini biliyordum ama başıyla onayladı. "Sadece yaşlı kadınlar ve üyeler bu ayrıcalığa sahiptir."

" zaman neden giymeme izin verdin?"

Başını bana çevirdi; gözleri köprücük kemiğimin üzerinde kilitli kaldı. "Dikişlerimi al."

Acı kalbimi delip geçti. Sürekli taşıdığı öfke gözlerinde parıltıyor, aramızda oluşan az miktardaki güveni azaltıyordu. Kırılganlığın küçük kenarı gitmişti. Kaybolmuş ya da gizlenmişti.

"Öldür... yapma. Lütfen beni dışarıda bırakma."

Çenesini sıktı. "Bunu kasıtlı olarak yapmıyorum. Sadece..." Bakışları yumuşadı ve elini kasten yorganın üzerine bırakmadan önce bana doğru uzandı. "Bana biraz daha zaman ver. Bu hiç kolay değil. İnsanları engellemeye çok alıştım. Kendimi korumak için piç olmaya çok alıştım." Dudakları özür dileyen bir gülümsemeye dönüştü. "Bir alışkanlığı kırmak kolay değildir." Sesi bir fısıltıya dönüştü. "Bunun olduğuna hâlâ inanamıyorum. Senin sen olduğuna. Ve burada. *Yaşadığına*."

Makas ve cımbızı tutan ellerim titriyordu. Sorular beynime hücum ediyor, beni heves bombardımanına tutuyordu.

Aceleciliğimi bir kenara bırakıp usulca gülümsedim ve yarasının üzerine eğildim. "Dikişler atılır atılmaz konuşacağız. Artık bahane yok."

Başını salladı.

Ellerimin yeterince sağlam olması için dua ederek, etini bir arada tutan ipi dikkatlice kestim. Tek bir şeye bu kadar konsantre olmak beynimdeki kaostan kurtulmamı sağladı ve kendimi işe verdim, daha aşağıya eğildim, sessiz olmaya ve soru sormamaya izin verdim - sadece... olmaya.

Çıkarması uzun sürmedi. Son dikişi atarken Arthur gerildi. Nefes alış veriş değişti ve ben de yukarı baktım.

Gözleri mürekkepli meme ucuma dikilmişti. Alt dudağı dişlerinin arasında kenetlenmişti ve karnı gerginlikle dalgalanıyordu.

Kalbim anında kulaklarımda gümbürdedi. Tüm bahaneler ortadan kalktı. Neşeyle dans etmek istedim. Korkudan kusmak istedim.

Ondan korkuyorum.

Bana yapabileceklerinden korkuyordum - fiziksel olarak değil ama duygusal olarak. Eğer o geçmişimdeki çocuksa, zaten kalbimin sahibiydi. Anılarımin ve zihnimin de sahibi olduğunda ne olacaktı? Ne kadar güvende ? Bu benim geleceğim için ne anlama geliyordu?

Kill boğazının altından inledi. "Ne yapıyorsun lan bana?"

İtirafı dünyamı altüst etti. Sesinde böyle bir kaybolmuşluk duyacağımı hiç düşünmemiştim.

Başımı salladım, vücudum ağırlaşıyor ve zonkluyordu. "*Bana* ne yapıyorsun?" Gözlerimden yaşlar geldi. "Lütfen... söyle bana. Bir şey gördün. Yatta seni inandıracak bir şey gördün. Bilmem gerek."

Gözlerini sıktı, dudaklarını birbirine bastırdı. "Yapma. Konuşacağımızı söylediğimi biliyorum ama-"

"Hayır. Tekrar geri çekilemezsin. Bu ikimiz için de adil değil."

Gözlerini yırtarcasına açarken yeşil bakışlarında boğuldum. Dirseklerini arkasına sıkıştırıp doğrulmaya çalıştı. "Adının Sarah olduğunu söylemiştin. Bu bir yalan. Bunun neresi mantıklı?" Adımı söyleme şekli bir lanet gibiydi. Parçalanmış dünyasının parçalarını toplamak zorunda kalmamak için tüm argümanımda bir kusur bulma ihtiyacından kaynaklanan korku yüklü bir lanet.

"Bilmiyorum. Adımın Sarah olduğunu sanıyordum. Uyuyor.

Tanıdık geliyor. Bu konuda yalan söylemedim." Gözlerim umutsuzca aşağı bakmak istiyordu, çevresel görüşüm onun kalınlaşan ereksiyonuyla alay ediyordu. "Yalan söylediğini söylemiyorum," diye homurdandı.

"Sadece diyorum ki... Kahretsin, ben ne dediğimi bilmiyorum."

Aniden hareketlendi, belimden tuttu ve beni üzerine çekti. "Bana kalp krizi geçirtiyorsun. Orada çıplak oturuyorsun. Beni iyileştiriyorsun. Sekiz yaşımdan beri sevdiğim kız. Bir ömür boyu süren inançtan kurtulmak çok zor."

Hiç tepki vermedim. Tüm kaslarım gerilmiş, cüssesinin üzerine yayılmıştım. "Beni sevdin, her ne kadar ben seni öpmeyi başarana on altı yaşında olsan da."

Gözleri fal taşı gibi açıldı ve dudaklarından boğuk bir nefes çıktı. "Siktir." Ensem den tutarak beni sertçe öptü. Dili dudaklarımı yaladı, içeri girmeye çalışmıyordu, sadece tatmak istiyordu.

Uzaklaşarak, "Hatırlıyor musun? Birlikte geçirdiğimiz o geceleri? Bitmek bilmeyen ev ödevi seanslarını?" Sertçe yutkundu. "O gece gizlice odama girip benimle yatağa tırmanmıştın ya? Lanet olsun, seni geri çevirmek hayatımın en zor şeyiydi."

Usulca gülümsedim, yüzündeki canlılık hoşuma gitmişti ama hala hatırlayamadığım şeyleri anlattığı için içim üşüyordu.

Vücudu kaskatı kesildi. "Hatırlamıyor musun?"

Yalan söylemek istedim - onu mutlu etmek ve aramızda inşa edilen her şeyi mahvetmediğimi ummak için. Ama yapamadım. "Seçici. Bazı kısımlar çok netken diğerleri kayboluyor."

"İlk ne zaman öğrendin?" "Seni tanıdığımı mı?"

"Evet."

Dudağımı ısırdım. "Um... İlk flashback'imi hatırlayamıyorum, ama göz bağımlı çıkardığın anda anladım. Gözlerini tanıdım."

Yüzü yumuşadı. "Seni o kadar çok istiyorum ki."

Yönümün hızla değişmesi içime şehvet dolu bir havai fişek gönderdi. "Beni al o zaman."

Ağrı çapraz onun Özellikler, a küçük damlacık . kan Dikişlerin alınmasından sonra cildinde parlak ve suçlayıcı bir his oluştu.

Sonunda teslim olmadan önce içeride bir savaş verdi. Kalçaları yukarı doğru bastırdı ve nefesim kesildi. Onu istiyordum. Bunu inkar edemezdim.

"Seni götürmemi ister misin?" "Evet."

"Bunu olanları silebileceğinizi düşündüğünüz için mi yapıyorsunuz? Kaybettiklerimizi bize geri verebileceğini mi? Geçmişini geri getirebileceğini mi?"

Evet. Hayır. Keşke.

"Ben yapıyor Bu için düzeltmek bizim gelecek. Ve için Şekil dışarıne olduğunu."

Yüzü soğuklaştı. "Bazı şeyleri karanlıkta bırakmak daha iyidir."

Benim kalp bükülmüş. "Şeyler döner etrafında benim sözde ölüm?"

Cevap vermedi.

Konuyu değiştirmek için acele ederek, "Her ne olduysa sana karşı hissettiklerimi değiştirmeyecek" dedim.

Bunu söylerken bile doğru olup olmadığını bilmiyordum. Onu hâlâ sevebilir miydim, yıllar önce, onun nasıl bir adama dönüştüğünü bilmediğim zamanlardaki gibi? Ya da lmmn gizemli koşullarını? Katilimle aynı yatakta ?

Onun kılık değiştirmiş bir şeytan olduğu dşncesi beni dehşete düşürdü. "İstemediğin şeyleri söyleme," diye mırıldandı.

Gerçeği saklayamadan başımı ne eğdim.

Rüzgârda uçuşan kızıl saçlarını kulağının arkasına sıkıştırarak yumuşak bir sesle, "Konuşma ve cevaplar daha sonra gelebilir. şimdi bana dürüstçe bir şey söyle."

"Herhangi bir şey."

Kalçaları tehlikeli bir şekilde eğildi. "Beni ne kadar istiyorsun?"

Gözlerim parladı ve iim eridi. Onun oyununu oynayacaktım. Sorular bekleyebilirdi. Sahip olduğumuz şeyi mahvedebilecek herhangi bir şey sonsuza kadar bekleyebilirdi. "ok fazla."

Altımda rperdi. Aramızdaki kimya kıvılcımlandı. Tutku ve ihtiyaç. Aramızdaki bağ yoğunluğun ötesindeydi, birkaç yanlış anlamadan çok daha derin bir geçmişle zonkluyordu.

Ben cevap teni beyazladı ve beni üzerinden yuvarladı. "Tanrım, bu çok boktan."

Bedenim anında soğudu, onun sıcaklığını özledim. Dik oturarak başını ellerinin arasına aldı. "İnanamıyorum, bunca zaman sonra." Parmakları uzun saçlarını kavrarken pazuları zonkluyordu. "İnanmak acı veriyor. Bunca zamandır yalnız olduğunu düşünmek kalbimi acıtıyor." Gözleri öfkeyle parlıyordu. "Bana söylediler! Beni zorladılar-"

Ona ayak uyduramadım.

Kalbim gümbür gümbür atıyordu. Dizlerimin zerine çöktüm. "Sorun . Bir yolunu buluruz. Beni tuttuğun sürece-"

"Seni tutmak mı?" Yüzü buruştu. "Kahretsin, seni *satacaktım!* Bana nasıl bakabiliyorsun? Sana pislikten başka bir şey olmadığım halde nasıl hâlâ orada oturup beni ?"

"Dürüstçe mi? Çünkü içimde bir şey başından beri biliyordu. Buna kismet ya da derin bir ruh bağlantısı diyebilirsiniz. Davranışlarının ötesini gördüm ve

kalbine." Nefes aldım, göğsümdeki çarpıntıyı yatıştırmaya çalıştım. "Bunca zamandır bana rehberlik edecek hiçbir şeyim yoktu. Ne geçmiş dersler ne de anılar. İçgüdülerime güvenmek zorundaydım ve bana nasıl davranırsan davran, içimdeki her şey kaçtığım kişinin sen olduğu bilgisiyle titreşiyordu. Kaçmam gereken zamanlarda bile."

Arthur bir halde oturuyordu. Dudakları acıyla büküldü. "Lanet olsun. Bunun beni nasıl etkilediği hakkında bir fikrin var mı? Ne kadar özverili ve güçlü olduğunu duymak? Seni yok etmek için elimden gelen her şeyi yaptığım halde bize bu kadar inanman? Beni lanet bir canavar gibi hissettiriyorsun. *Onların* seviyesine indikten sonra seni asla hak etmeyeceğim. Asla ulaşmamaya yemin ettiğim bir seviyeye."

Onun ıstırabını görmeye dayanamadım; daha da yaklaştım.

Devam etti, "Bunun nasıl anlayamıyorum. Senin o olduğuna inanıyorum ama yanıklar... dövmeleler. Aklımı karıştırıyor."

Başını ellerinin arasına aldı ve daha da uzaklaştı. Nefesinin altında duyamadığım bir şeyler mırıldandı.

Hüzünle gülümsedi. "Eğer söylediklerin doğruysa, hayatım daha da berbat oldu ve kabus daha yeni başladı."

Önseziyle titredim. "Ne kâbusu?"

Uzaklara baktı, benim asla göremeyeceğim şeyleri gördü. Kendini sallayarak, "Fark etmez." dedi. Gözleri keskinleştirdi ve beni yatağa yatırdı. Beni sırtüstü yatırıp mırıldandı: "Şu anda sana, bize odaklanmak istiyorum. Seni hatırlamak istiyorum."

Çevik parmaklarıyla dövmemi kalçama kadar takip etti. Bakışları, onu kendinden geçiren ve gerçeğe inanmasını sağlayan desene kilitlendi.

Sonunda başını kaldırıp baktı. "Beni neyin tetiklediğini bilmek ister misin? Doğruyu söylüyor olman beni neden bu kadar korkutuyor? İnanması çok zor olsa da tüm bunların gerçek olması mı?"

Başımı salladım.

Parmakları derime kazınmış desenin izini sürerken nefesim kesildi. "İşte burada. Bunca zaman sonra, hiç düşünmemiştim-"

Karın kaslarımı gererek ne yaptığını görmek için doğrulmaya çalıştım. Ama bir elini göğüs kafesimin üzerine koyarak beni aşağıda tuttu.

Sonra konuşmaya başladı.

"On üç yaşındaydın. Matematikten kaldığından beri her gece ödevlerine yardım ediyordum. Seni hep küçük kız kardeşim ya da sinir bozucu bir yardımcı olarak düşünmüştüm ama o gece bir şeyler değişti." Sesi hüzünlüydü, acı veren bir özlemle doluydu. "Beni öpen sendin. Çalışma kitabını kenara fırlattın ve kendini kollarıma attın. Kanepeden düştük, sehpaye çarptık, kâğıtlar uçtu. Tanrıya şükür annenle baban evde değildi, çünkü seni durdurmaya çalıştığımda kavga çıkardın.

"Etrafta yuvarlandık, sen beni öpmeye çalıştın, ben de bundan kaçınmaya çalıştım. Ama sen kazandın." Yüzünü bir gülümseme kapladı. "İstediğin şeyi elde etmene hiçbir şey engel olamazdı. Ve açıklanamaz bir nedenden ötürü, sen beni istedin."

Gözleri benimkilerle buluştu. "Kola ve şeker tadındaydın ve o gece bana ilaç verdin. Seni istememem gerekiyordu. Neredeyse dört yaş büyüttüm ve zaten bir kız arkadaşım vardı. Sadece babamın en iyi arkadaşının kızıyla kalmıyordum, aynı zamanda özel olmayı kabul ettiğim kızı aldatıyordum."

Kalbim acıyordu. Kız arkadaşını hatırlamıyordum ve onun bir başkasını sevdiğini düşündükçe içimde bir ateş yanıyordu.

Gülümsedi ve alnımdaki çatık kaşların izini sürdürdü. "Bunca zaman sonra hâlâ kıskanıyorsun." Gözleri bulutlandı ve onu geçmişe götürdü. "Yaşımızın aramıza girmesine izin vermedin ve hayır cevabımı bir cevap olarak kabul etmedin. Beni seni küçük bir kız kardeş gibi sevmekten, bir erkeğin genç bir kadını asla sevmemesi gerektiği gibi sevmeye sürükledin. Özellikle de sen *onun* kızıyken."

"Seni kendime aşık mı ettim?"

Kıkırdadı. "Cleo, dünyamı sana adamamı sağladın."

Cleo.

Cleo.

Dünyam parçalandı ve ben çatlaklardan düştüm.

"Cleo, bebeğim, bu akşam diğer üyeler için bir yemek veriyoruz. En güzel kot pantolonunu giy ve gelip süslemelere yardım et." Annemin parlak kızıl saçları mutfaktaki spot ışıklarının altında parlıyordu.

Anılar büküldü ve çarpıştı.

"Ah, yani şimdi sana Cleo dememi mi istiyorsun? Sana Buttercup demeye devam etmek istersem ne olacak?" Babam beni güldürmeye çalışarak kaburgalarımı ama beni daha da sinirlendirdi.

"Ben artık çocuk değilim, baba. Bana Cleo de."

Gizli geçmişimin daha da derinlerine indim.

"Cleo Price, seni tüm kalbimle ve ruhumla seviyorum. Sen benim Yay'ımsın ve ben de her zaman senin Terazî'n olacağım." Art yanaklarımı sıcacık ellerinin arasına aldı ve beni tatlılıkla, hayranlıkla ve hepsinden önemlisi, birbirimiz hakkında bir ömür boyu öğrendiklerimizden doğan ruh eşi türünden bir sevgiyle öptü.

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzüldü.

Benim adım Cleo.

Gözlerimi kırptırdım ve şimdiki zamana geri döndüm. "Ben Cleo Price. Babamın adı Paul 'Thorn' Price, annemin adı Sandra Price. Hiç erkek ya da kız kardeşim yok. Sen benim tüm çocukluğumdun. Sen benim ilk ve tek aşkımdın. Sen benim yaşama sebebimdin ve ben seni buldum."

Ailemi engelleyen duvar yıkıldı, düşüncelerimin vadisinde kırık bir baraj gibi yıkandı ve karanlığı süpürdü.

Onları hatırlıyorum!

Mutluluktan titrememe engel olamadım. Kill donmuş bir şekilde oturuyordu. Nefes almıyor ya da gözünü kırpmıyordu.

Doğrulup kollarımı ona doladım. "Konuş benimle."

Çözülmesi çok uzun bir dakika sürdü ama sonunda sırtı sarktı ve kolları beni sımsıkı kucakladı. "Son sekiz yılı senin öldüğüne inanarak yaşadım. Yaptığım her şeyi kabullenmekte zorlanıyorum - sana nasıl davrandığımı - seni nasıl duygusuzca becerdiğimi. Kahretsin, seni nasıl kullandığımı düşünmek başımı döndürüyor. Kahretsin!"

Kollarımda titredi ve ben de boynuna sokuldum. "Bilmiyordun. İkimiz de yeterince işkenceyle yaşadık. Bırak geçmiş ait olduğu yerde kalsın."

"Hayır, bak, mesele de bu. Seni gördüğüm an senden nefret ettim. Ona çok benziyordun ama kendimi bunun olamayacağına ikna ettim. I

Bunca zaman sonra hâlâ hayatta olmanın nasıl mümkün olabileceğini anlayamıyordum. Geçmişte pek çok kez kadınlara baktım ve orada seni gördüm. Seni onların gözlerinde saklanırken gördüm. Her seferinde kalbimi paramparça ediyordu, bu yüzden seni görmek... öyle görünmek-"

Saçlarını tuttu. "Ah, bunu açıklığa kavuşturmak acı veriyor. Kendimi tekrar ediyorum ama bu durumu daha da kolaylaştırmıyor."

Parmaklarını ensesine gitti, hafifçe masaj yaptı.

"Seni sevdiğim kadar sevmek, sen gittiğinde beni mahvetti. Başka kimseyi istemedim. Senin tekrar hayatta olmandan başka bir şey istemedim."

Bir sonraki soruyla kalbim acıdı. "mı?" "Neyi yaptım mı?"

Sesimi .

Dediklerini yapıp beni öldürdün mü?

Söylemediğim soruyu anlayınca yüzü gerildi.

Elimi tuttu ve parmaklarımızı birleştirdi. "Aşkımız üzerine yemin ederim ki yapmadım. Ne olduğunu bilmiyorum." Sesini korku doldurdu. "Ben , Cleo. Bana inanmak zorundasın."

Parmaklarını sıktım. "Sana inanıyorum."

Kaslarından süzülen rahatlama beni korkuttu. "Neden polise söylemedin? İşlemediğin bir suç için neden hapse girdin?"

Kill bıraktığı her şeyi emerken oda buz gibi oldu. Saklanıyordu. İhtiyacım olan cevapları engelliyordu. "Lütfen... Bu henüz konuşamayacağım geçmişle ilgili." Yüzü işkenceyle buruşmuştu. "Bana zaman ver. Tek istediğim bu ve sana anlatacağım, söz veriyorum."

Kıpırdamadan oturdum. Bana hiç söyleyecek miydi? Yara bandını hemen söküp atmak ve sonuçlarıyla şimdi yüzleşmek en iyisi olmaz mıydı? Ama bunu ona yapamazdım. Bildiği dünyayı zaten yok etmişim; daha fazlasını talep edemezdim.

"Tamam. Zaman geldi."

Uzanıp beni tatlı tatlı öptü. "Teşekkür ederim. Sana her şeyi anlatacağım... yakında." Yüzünden bir bulut geçti. "Bu senin için de geçerli. Nerede olduğunu bilmem gerek. Geçmişine ve bana dair tüm anılarını nasıl kaybettiğini."

Ona her şeyi -hâlâ hatırlamadığım şeyleri- anlatırken içimi bir gerginlik kapladı. Zihnim çok fazla deliği olan bir İsviçre peyniriydi. Biraz saptırarak gülümsedim. "Umarım ikimiz için de her şeyi açıklığa kavuşturabilirsin. Ailemin neye benzediğini hatırlıyorum. Sarı duvarlı yatak odamı ve tavanımda *Prenses Gelin*'den en sevdiğim alıntının yazılı olduğunu hatırlıyorum. Ama başka hiçbir şey hatırlamıyorum. On dördüncü yaş gününden sonra ne olduğunu hatırlamıyorum ve nasıl Sarah olduğumu ya da denizaşırı bir ülkede yaşadığımı ve hatta nasıl gazi olduğumu bile hatırlamıyorum."

Kill endişeyle gözlerini kaçırdı. "Unuttuğun çok şey var. Hatırlayıp hatırlamayacağını bilmediğimiz o kadar çok şey var ki." Omuzları büküldü. "Kahretsin, Cleo. Sana anlatmak istediğim o kadar çok şey var ki ve umarım asla-" Sözüünü keserek iç çekti. "Her şey çok canımı yakıyor. Kafamın içinde çok fazla şey var... Ben tam bir ." Kendini geri çekerek gözlerimin içine baktı. "Beni hiç affedebilecek misin?"

Onun bu kadar kırılmış olduğunu düşününce gözyaşlarım omurgamı gıdıkladı. Sonunda beni *gördüğü* için tepetaklak olmuş ve içi dışına çıkmıştı. "Gördüm zaten. Anlıyorum."

Burnunu çekti. "Çok özür dilerim."

Acısını dindirmek istedim. Tesellim onu kurtarmaya yetmedi. Konuşmayı daha kolay konulara yönlendirerek, "Sonunda ne görmeni sağladı?" diye sordum.

Çabucak gülümseyerek beni kendine çekti. "Denklem buydu. *Denklemimiz*. Sana matematiğin ne kadar harika olabileceğini gösterdiğimde kıkırdayıp durduğun o aptal inek şey."

Zihnim bomboş kaldı. Sanki ailem artık zihnimi esir alan ağdan kurtulmuştu ama geri kalanı hâlâ kapana kısılmıştı, hâlâ kıvranıyor ve kaçmaya çalışıyordu.

Beni bıraktı, iri eli kalçama düştü. "Bak. Kendin gör."

Derime kazınmış sayı piramidine baktım. Gecenin bir vakti uyandığımı ve rüyalarımın kaçmadan önce denklemi karaladığımı hatırladım. Ama hala nasıl hatırladığımı ya da ne anlama geldiğini hatırlayamıyordum. Bu

İçimde gizli bir mesajla o kadar sert bir şekilde çekiştirdim ki, asla unutmamak için tenime yerleştirmesi için sanatçıya verdim.

Kill desenin izini sürerken kalbim titredi: I <3 U

"Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?" diye mırıldandı.
"Hatırlıyor musun?"

Başımı salladım, keşke yapabilseydim. "Hayır."

Gülümsedi. "Bu, aşkın var olduğunun sayılarla yazılmış mükemmel bir matematiksel kanıtı. Senin sözlerin ve şiirlerin vardı, benimse bu. Ve sonunda seni sevdiğimi söylemenin bir yolunu buldum."

Tek kelime edemedim.

"Hayatımın büyük bölümünde seni ve sonra sen... gittin. Neler yaşadığını ve bu yüzden nasıl bir kadına dönüştüğünü bilmiyorum ama bunu asla durduramayacağımı biliyorum. Asla görmezden gelemeyeceğim..." Yüzü buruştu ve hırladı, "Artık bununla savaşmayacağım. Çok uzun zamandır savaşıyorum ve artık bitti."

"Ne savaşı?"

"Duygu. Hayatın iniş ve çıkışları. Uzun süre intikamla yaşadım ama sen benim karanlık dünyama ışığı geri getirdin."

Dudağımı ısırdım, kalbimde bir mutluluk patlaması yaşadım.

Kill sözlerine şöyle devam etti: "Sana anlatacak çok şey var. Bilmediğin çok şey. Hayatımın nasıl hakkında hiçbir fikrin yok. İstediğim her şey benden koparıldı ve bunun tekrarlanacağını düşünmek beni dehşete düşürüyor"

"Olmayacak."

"Haklısın. Olmayacak. Bu sefer olmayacak. Bu sefer seni güvende tutacağım ve o orospu çocukları bedelini ödeyene kadar gözümün önünden ayrılmana asla izin vermeyeceğim."

Kalbim hızla çarptı. Nefes alışım sessiz odada yüksek sesle duyuldu. Yakınıma eğilerek, "Bu seni korkutuyor mu?" diye nefes aldı.

Başımı salladım. "Hayır."

"Öyle olmalı."

"I anlamak sen taşımak şeyler İçeride. Karanlık şeyler-acı verici şeyler. Anlat bana. Ne oldu sana?"

Gözleri yanan yoğunluğunu kaybetmiş, şehvetle puslanmıştı. "Sonra görüşürüz."

Yanağımı avuçlayıp başparmağıyla dudaklarıma fısıldadığında yutkundum. "Sana her şeyi anlatacağım... ama önce sana dokunmam gerek. Bunun gerçek olduğundan emin olmalıyım."

Küçük bir gülümseme dudaklarımı büktü. "Ben gerçeğim. Ben seninim. Sen de benimsin.

Tıpkı yıllar önce söylediğimiz gibi."

Nefesini içine çekti, göğsü hızla yükseldi. "Tanrım, seni çok özledim."

Eli yanağımdan kafatasımın dibine kaydı. Gözleri parçaladı, ruhunu benimkine bağladı. "Her gece seni öpmeyi hayal ettim." Bakışları dudaklarıma kaydı. Ağzı dudaklarıma çarpmadan önce nefesimi tutacak ya da öpülmenin verdiği mutluluğun tadını çıkaracak vaktim olmadı.

Bedenim onunkinin karşısında eridi, tutkusu ve sıcaklığıyla bütünleşti. Kolları beni sardı, kalbi gümbür gümbür atıyordu. Daha da sokuldum.

Dudakları aynı anda hem ipek hem de zımpara gibiydi. Dili pürüzsüz ve çalgıcıydı. Daha geniş açıldım, hayatta kalmak bağlantımızı ve nefesimizi kesmek anlamına gelene kadar öpücüğü derinleştirdim ve bunu asla yapmak istemedim.

Öpücükle intihar - sevgilinin kucaklamasıyla ölüm - bu benim seçimimdi. Kill beni öpmeyi hiç bırakmadı, dokunmayı hiç bırakmadı.

Parmaklarım kaslarının izini sürmek, okşamak ve sakinleştirmek için kaşınıyordu. Durakladım.

Hiçbir kadının ona dokunmasına izin vermiyor.

Endişemi hissetti ve öpüşmemizi keserek gözlerimin içine baktı. "Sorun nedir?"

Kendimden utanarak güldüm. "Sana dokunabilir miyim?"

Bakışları parladı ve yüzündeki şefkatli ifade beni çözdü. "Cleo, dokun bana. Bu ayrıcalığa sadece sen sahip olabilirsin. Parmaklarını tekrar üzerimde görmek için yıllardır ölüyorum." Sesi kalınlaştı. "Öldüğünü bilerek hayatımın geri kalanını dokunmadan geçirmeye hazırdım. Kırılmıştım... bir başkasının dokunuşuna tahammül edemeyen bir adamdım." Yumuşakça kıkırdadı. "Ne zaman bir kadın arayacak kadar arkadaşlık arzulasam, sen olmadığın için onu neredeyse öldürüyordum. Berbat haldeydim Cleo. Berbat bir haldeydim."

Aman Tanrım.

Ağzı benimkini geri alıp cevabımı çalınca kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Ellerim sırtında geziniyor, ulaşabildiğim her santimini okşuyordu.

Yer değiştirerek beni vücuduna yaklaştırdı ve sikinin sert sıcaklığını açıkta kalan kalça kemiğime dayadı. Bir, iki kez salladı ve karnımdan merkezime doğru lezzetli bir ihtiyaç hissi gönderdi. Kalbi yan tarafımda dörtlü atarken meme uçlarım sıkılaştı.

Her santimim ilgi için çığlık atıyordu. Öpücüklerinden ıslanırken hassasiyet hem bir lütuf hem de bir lanetti.

Bu eskisi gibi değildi. Bu daha fazlasıydı. Çok, çok daha fazlası.

Parmakları göğsüme düştü, başını eğip meme ucumu emmeden önce bir kez sıktı.

Gözlerim kapandı; şehvet sistemimi sardı.

Sıcak dili emme ve alay etmenin lezzetli bir kombinasyonuyla dönerken kıvranıyordum. Tenime karşı mırıldandı, "O zamanlar seni çok istiyordum. Seni reddetmekle aptallık ettim."

İnledim, saçlarını yakaladım ve tırnaklarımı kalın, uzun tellere batırırken mutluluktan titredim. "Belki de tadımın olduğunu bilseydin, beni ilk aldığında tanıyabilirdin."

Dişleri göğüs ucumu okşadı ve nefesimin kesilmesine neden oldu. "Senin ilkin olmayı çok istedim. Benim olmanı." Birden yalamayı bıraktı, alnını göğüs kafesine bastırdı ve titreyen kollarını bedenime doladı. "Çok üzgünüm-"

Saçını çekiştirerek tekrar özür dilemesini engelledim. "Yapma. Bunu duymak istemiyorum. Şimdi, tam burada, şu anda, *bu* bizim ilk seferimiz. Başka kimse yok-geçmiş, anılar, intikam. Hiçbirinin önemi yok. Artık yok."

Dudağını ısıtırken alnı çatıldı. Uzun saçlarının nefis bir tutamı gözlerinden birini örtüyordu. "Lanet olsun, durumu kontrol etmen beni zorluyor. Her zaman . On yaşında otoriter bir çocukken bile."

Güldüm, yoğun bir cinsel anın bu kadar çok yönü olabileceğine . "Sen on üç yaşındayken ve ben on yaşındayken benimle ilgili fanteziler mi kurdun?" Şakacı bir şekilde burnumu kıvırdım. "Bu çok iğrenç."

Kıkırdadı. "Ne demek istediğimi biliyorsun. Seni o şekilde istemedim. Seni anlayamıyordum. Seni aklımdan çıkaramıyordum - zıplayan kızıl saçların ve vahşi yeşil gözlerinle çok sevimli olduğun için değil, devasa tavrın yüzünden."

Elleri göğüs kafesimde geziniyor, başparmağı karnımın çukurunda dolaşıyordu. Yara izlerinin ve renklerin üzerinde gezinerek devam etti. Gözleri beni içine çekerek yanıyordu ve konuşma isteğim çabucak kayboldu.

Sırtım onun dokunuşuna doğru eğildi.

Zonklayan sikini bana doğru bastırarak tısladı. "İçinde olmak istiyorum, Cleo."

Adımın kullanılmasıyla gözlerim kapandı. Sonunda evimin nerede olduğunu öğrendiğim için tüm vücudum titredi.

Kollarında. Kalbinde.

"Hoşuna gitti mi?" diye mırıldandı. "Sana Cleo dememden hoşlanıyor musun? Cleo'm mu?"

Ağzı çenemde ve boğazımda gezinirken inledim. "Sana ne yapacağımı bilmek ister misin Cleo? Her santimini yalayacağım, her yerini içime çekeceğim ve sonra yavaşça sıcaklığına gömülüp bacaklarını kıcıma sararak boşalmanı sağlayacağım."

Gözlerim o kadar ağırlaşmıştı ki, bakışlarına bakmak için onları açmakta zorlandım. "Bacaklarımı sana sarmamı ister misin?"

Başını salladı, güzel dudakları ıslak ve kırmızıydı. "Göğsünü göğsüme yaslamamı istiyorum. Kollarının beni sımsıkı sarmasını ve nefesinin ağzımda olmasını istiyorum. Seni son gördüğümünden beri bana dokunmamı istiyorum. Senin yerini başka bir kadının almasını hazmedemediğim için kendimi hep mahrum bıraktığım şeyi bana ver."

"Seni seviyorum!" diye seslendi yerleşkenin öbür ucundan. Güneş, garajın arkasında yaptığımız öpüşme seansından sarkan ipeksi saç tellerini ıslatmıştı.

"Ben de seni seviyorum! Bu gece geç kalma."

Sırıttı ve evine doğru koşmaya başlamadan önce bir kez el salladı.

Hatırlayınca nefesim kesildi. Onu en son o zaman mı görmüştüm?

Melankoli ve kafa karışıklığı kalbimdeki sıcaklığı yok etmekle tehdit ediyordu. Kollarımı boynuna dolayarak onu kendime çektim. "İçime girdiğinde gözlerimin içine bakmanı istiyorum. Bedeninin benim bedenimde olmasının ruhumu ne kadar etkilediğini görmeni istiyorum."

İnledi, beni sertçe öptü. Dudakları silah, dili bir alet gibiydi, beni kıvrandırıyor ve arzulatıyordu.

Benimle sevişmesini istedim.

"Nefesini çalmak istiyorum, böylece sadece ben senin için nefes alırken hayatta kalacaksın." Sesindeki ıstırap beni derinden yaraladı. Hâlâ ona zarar veren çok şey vardı.

Fısıldayarak, "İçime girmeni istiyorum, böylece senin bir parçana sahip olabilirim" dedim.

Gözleri parladı, beni nazikçe öptü. "Koruma altında olup olmadığını bilmiyorsun."

Başımı salladım. Hatırlıyordum. bir anıydı ama işte . "Birkaç yıl önce spiral taktırmıştım. Hamile kalamıyorum."

Gözleri benimkilere dikilmişti. Hamile kalmamak için neden bu kadar ciddi önlemler aldığımı sormadı. Kaç tane sevgilim olduğunu sormadı. Sadece beni kendine yaklaştırdı ve nefes aldı, "Prezervatifsiz bir kadınla asla birlikte olmadım. Asla."

Yanaklarını tuttum, parmaklarım onun sıcaklığından yanıyordu.

Dudakları ayrıldı ve beni kemik kıracak kadar sert bir şekilde kendisine bastırdı. Birbirimize düştük, öpüştük, dokunduk. Elim birbirine yapışmış bedenlerimizin arasında kıpırdandı, sert uzunluğunu buldu ve cesurca kavradı.

Onu okşadım. Sert, *sahiplenici*.

Ağzı benimkinin altında ardına kadar açıldı ve çözüldü. Bacakları seğirdi ve göğsünde gırtlaktan bir inilti duyuldu.

Güçle ıslanırken kalbim hızla çarpmaya başladı. "Hoşuna gitti mi? Parmaklarımın seni sarması gibi mi?"

Gözleri kısıldı. "Hiçbir fikrin yok. Dokunulmak çok iyi hissettiriyor. Ama sen olduğunu bilmek? Buttercup'ım."

Dudaklarımdan bir çığlık döküldü.

Kill beni kendine yaklaştırdı. "Özür dilerim. Bunu yapmak istememiştim." "Neyi kastetmedin?"

"O lakabı kullan. Babana ait olduğunu biliyorum."
Başımı salladım. "Kullan onu. Onun olduğu kadar
senin de." Ailem için duyduğum endişe beni hızlı ve
sert bir şekilde vurdu.

...*babana* aitti.

Bununla ne demek istedi? Bizim yüzümüzden mi geçmiş zaman,
yoksa ölmüş müydü?

Ailemin öldüğünü düşününce kalbim sıkışmaya başladı. Sonra da
son sekiz yıldır benim toprakta çürüdüğüme inanarak yaşadıklarını
düşününce mideme kramplar girdi.

"Tanrım, ailem." Kill'in omuzlarını kavradım. Bilme ihtiyacını
görmezden gelmek istedim -sormak için pek de uygun bir zaman değildi-
ama sorunun bir mürekkep lekesi gibi aramıza girmesine engel
olamadım. "Neredeler?"

Aramızdaki sıcak hava buz kesti; Kill sertleşerek boyun eğmez bir
kalas haline geldi. Kaslarının gerginliği ve gözlerindeki okunamaz bakış
kalbimin güm güm atmasına neden oldu. "Neredeler, Kill?"

Ağır bir saniye geçti, sonra bir saniye daha. Sonunda gözlerini
kapadı ve beni derinden öptü. "Sana anlatacağım. Sana her şeyi
anlatacağım."

Dudakları göğüs kafesimden aşağıya doğru ateşten bir yol izlerken
vücudunu kaydırarak beni aşağıya doğru düzleştirdi. "Ve lütfen artık bana
öyle deme. Yalnızken olmaz."

Bana ne zaman söyleyeceksin?

Zorlamak istedim ama sabırsızlığımı bastırdım. Başımı eğerek
daha kolay bir konuya odaklandım. "Sana nasıl hitap etmeliyim?"

Kıkırdadı, sesi gergin ve köprücük kemiğime doğru zorlanmış
gibiydi. "Yıllar önce bana ne dediğini. Duymak istiyorum."

Kalbim tamamen yeni bir nedenden dolayı güm güm atıyordu.
Dudakları tüylenmeye devam etti, dili usulca göğüslerime doğru yaladı.

"Art. Sana Art dedim."

Aşağıya doğru olan yolculuğunu yarıda kesti ve tekrar üzerime
kayarak ağızma sahiplenici bir öpücük kondurdu. "Evet."

"Sana yine öyle mi dememi istiyorsun?"

Başını salladı. "Her şeyden çok." Gözlerini kaçırmadan uzandı ve
kalçama dokundu. Farkında olmadan bacaklarımı daha geniş açtım ve
onun iri cüssesinin doğrudan bacaklarımın arasına yerleşmesine izin
verdim.

Dirseklerinin üzerinde koruyucu bir şekilde üzerimde durduğunda nefesim sığılaştı. Parmakları saçlarıma daldı ve beni sabit tuttu. "Hâlâ öğrenecek çok şey var. Bilmen gereken o kadar çok şey oldu ki. Ama Cleo, bu gece olmaz."

Sert siki girişimi dürttü ve sessiz soru karşısında inledim. Ona bu kadar yakın olmanın verdiği mutlulukla dudağımı ısırarak başımı salladım.

Çenesini gıcırdatarak yavaşça, emin adımlarla beni itti, ilk aşık olduğumuzda hiç yapmadığı şekilde beni sahiplendi. Killian'la yatmıştım ama Arthur'la ilk kez yatıyordum. Sanatla. Benim tek gerçek bağlantım.

Artık aramızda hiçbir şey yoktu - ne prezervatiflerden gelen lateks ne de hatırlanmayan anılardan gelen karanlık. Sadece biz vardık.

Beni gerip doldururken gözleri gerildi, gidebildiği kadar derine batana kadar istila hiç durmadı. Kendini tamamen kılıfına sokarken düzensiz bir inilti çıkardığında sırtı kış gibi gergindi.

Kıpırdamak ya da beni böylesine derinlemesine içine almasının verdiği acıyı, nefis zonklamayı bastırmak istemiyordum. Vücudu benimkinin üzerinde rahat ve sıcaktı, yeşil gözleri yatak odasının loşluğunda parlıyordu.

Bakışlarımızın kilidi hiç açılmadı.

Hareket etmedik. Ama açgözlü, coşkulu bir kayıtsızlıkla birleşmiştik.

Çenem sıkıştı, sallanma dürtümle savaştım. Bir an daha sadece *var olmanın* sessizliğinin tadını çıkarmak istedim - bunca zaman sonra birbirimizi bulmanın inanılmazlığını kucaklamak.

Göbeğim dalgalandı, onu daha derinlere davet etti.

Art inleyerek ağırlığının bir kısmını bana verdi ve alnını benimkine bastırdı. Hareket etmediğimiz halde ikimiz de terden sırılsıklam olmuştuk. Bedenlerimiz ve kalplerimiz enerjiyle çarpıyordu. Dövmelerim yatak örtüsünün üzerinde parlıyordu ve yara izlerimle kendimi çirkin hissetmiyordum. Beni son gördüğünden beri değişmiş olmama rağmen bakışları kusursuz bir sevgiyle doluydu.

Ağzı benimkini aradı ve dudakları birleştiği anda koptum. Huzur zamanı sona ermişti. Artık istiyordum ki

kullanılmak için. Beni kimin kazığa oturttuğunu ve onun gitmesini ne kadar istemediğimi bilmek istiyordum.

Onu kendime çektim, salladım.

Nefesi kesildi; kendini tutamadı ve girdi. Sert ve güçlüydü. Daha geniş açıldığında kalça kemikleri uyluklarımı zedeledi, onun şiddetini, ihtiyacını karşıladım.

Sevişmek ve düzüşmek arasında ince bir çizgi vardı ama bu aşk düzüşmesiydi. Acımasız ama tatlıydı. Öfkeli ama mutluydu. Tek bir zamansız eylemde binlerce kelimeydi - geçmişimizin yanlışlarını düzeltiyor ve umarım ikimizin de asla bulamayacağımızı düşündüğümüz bir geleceği onarıyordu.

"Tanrım, Cleo. Siktir." Daha sert vuruyor, homurtuları çığlıklarına karışıyordu. Tırnaklarım kalçalarını kavırıyor, her vuruşta bir aşağı bir yukarı inip çıkıyordu.

"Evet. Art, daha fazla."

Vücudu beni yutmaya çalışarak içime girdi. Gözlerimden yaşlar süzüldü; dünya onu bu kadar çok özlemenin verdiği arzu ve çaresizlikle yüzüyordu.

"Kahretsin, ağlama..." Art durdu, iri başparmaklarıyla yanaklarımdaki tuzu sildi.

Dokunuşunu ısırdım, kulağına doğru nefes almak için dikleştim. "Durma."

Duramadım. Asla durmak istemedim.

Kaybettiğimi sandığım çocuktan gelen bu inanılmaz saldırıyı durdurmamı sağlayacak hiçbir şey yoktu.

Bacağımı tutup yukarı kaldırdığında ve beni daha da geniş açtığına haykırdım. Bu adama asla dokunamayacağımı, ona sarılamayacağımı ya da o içime girerken okşayamayacağımı sanıyordum ama tüm dileklerim gerçek olmuştu. Ellerim kışına indi, onu daha sıkı kavradı, daha fazla şiddete, daha hayvanca itmeye zorladı.

"Lanet olsun Cleo," diye inledi tırnaklarımı daha sert geçirirken.

Çok yakındık. Tenimiz birbirimize yapışmıştı; onun kalbi benimkinin atışını kesiyordu, ta ki birlikte attıklarına yemin edene kadar. Çok yakındık. Yeterince yakın değildik.

"Öldür, beni öldürüyorsun."

"Sanat, lanet olsun," diye homurdandı. Daha sert iterken elleri kulaklarımın yanındaki yatak örtüsünü kavradı. Boşalmak için duyduğum ihtiyaç her yanıma ağırtıyordu. İri aletin her darbesi beni bir uçurumun daha da yukarısına gönderiyordu. Daha fazla dayanamayacaktım.

Dizimi aramıza sıkıştırarak Art'ı ittim ve omzuna doğru çektim. Tek bir hareketle, kırılğanlığımın ve güvenimin geri kalanını teslim ettim, birleştığımız yeri açığa ve bizi çıkıntıdan aşağı çekmek için nasıl isterse öyle kontrol etmesine izin verdim.

Tek kelime etmedi. Gözleri alev alev yanıyordu ve dişleri bacağıma indi, içime lezzetli bir şekilde sertçe girerken sertçe ısırıldı. Her hamlesinde midesi kasılıyor, tatlı parlaklığı onu parlatıyordu.

Göğüslerim zıplıyordu ve onun bakış açısından her şeyi görebileceğini biliyordum. Yara izlerimi, mürekkerimi, gözlerimde patlayan aşkı.

"Lanet olsun, Cleo. Bana ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin yok."

Gülümsedim. "Ben biliyorum. Sen de bana aynı şeyi yapıyorsun."

"Sen benim lanet kalbimdesin."

"Tanıştığımızdan beri oradaydım."

Çarpık bir şekilde sıırttı, gözleri karanlık bir şehvetle doluydu. "Sende var. Her zaman oradaydı."

Bakışları aramızda, açıkta duran amıma takıldı. Birleştığımız yere baktım, büyük aletin içimde kayboluşunun zihnimi tüketen görüntüsü karşısında nefes nefese kalmıştım.

Çenesi sıkıştı, tırnakları bacağıma battı. "Boşalacağım. Gelmek zorundayım."

Başımı salladım. "Gel. Beni de yanında götür."

Çenesini ayarlayarak ritmini artırdı, siki sertleşene ve alını zevkten çatlayana kadar vurdu ve becerdi.

"Tanrım..." Ağzı açık kaldı ve tüm vücudu titreyerek kendini zirveye taşıdı.

İçimin derinliklerinde onun salıverilmesinin ilk dalgalanmasını ve sıçramasını hissettim. "Evet, Art. Tanrım, onu bana ver."

Yukarı doğru eğildi, boşalmaya devam ederken gözleri bulutlanmıştı. Parmakları klitorisime indi, sert ve kararlı bir şekilde sürtünerek beni uçurumdan kopardı ve stratosfere fırlattı.

Sırtım eğildi, ayak parmaklarım kıvrıldı ve kendi serbest bırakılmam bir anda ortaya çıktı, beni yükseğe fırlattı, sonra kozmik parçalara ayrılana kadar bir topaç gibi döndürdü.

Ona olduğum her şeyi verdim. Ona tüm sıkıntılarımı, rüyalarımı ve geçmişe dönüşlerimi verdim. Beni kurtarmasına izin verdim. Ve aynı zamanda onu kurtardım.

Orgazmlarımızın son titremesi de geçtiğinde ikimiz de nefes nefese ve kemiksiz kalmıştık.

Arthur içimden çıkıp kasılmış bacağımı omzundan nazikçe indirirken inledim. Tutulan kaslarıma masaj yaparken irkildim.

Ses çıkarmadan sırt üstü yattı, beni kendine yaklaştırdı ve vücuduna yasladı. Kalçalarımın arasındaki yapışkanlıktan utanmak yerine, kucaklanmaktan zevk alıyordum.

Bir nükleer bomba patlasa bile yerimden kıpırdamak . Tam olarak olmak istediğim yerdeydim.

İri bedenini küçük bedenimin etrafına sararak eliyle bir göğsümü okşadı. Dudaklarını saçlarımin üzerine fısıldayarak, "Uyu bakalım, küçük Düşün Çiçeği" diye mırıldandı.

İç çektim, mutlu gözyaşları, üzgün gözyaşları, şaşkın ve hala kayıp savaştım, ama kalbimdeki parıltı duyguları doygun, tatmin olmuş bir battaniyeye ördü.

Dünyamı ve ruh eşimi unuttuğumdan beri ilk kez yüzümde bir gülümseme ve tamamen güvende olduğumu bilerek uykuya daldım.

On Sekizinci Bölüm

Onun öldüğünü düşünerek berbat durumda olduğumu itiraf ettim.
Şu içinde bulunduğum düşünce karmaşasının yanında hiçbir şeydi. Dünyamı anlamlandırmak için mücadele ettim.
Artık her şey siyah ve beyaz değildi.
Kalbimi tekrar saklama dürtüsüne karşı savaştım. Hiçbir şey hissetmemek daha kolay, daha az acı vericiydi.
Ama Cleo beni tekrar acıya sürükledi.
Acı o kadar canlı ve yoğun ki nefes alamıyordum.
Düşünemiyordum. Hareket edemiyordum.
O gerçektir.
Benim için ölümden döndü.
Ve beni bir daha asla terk etmemesi için elimden gelen her şeyi yapardım.
-Öldür

Arthur'un parmaklarını karnımda gezdirmesiyle uyandım.
Bedenim büküldü, dokunuşundan kurtulmak için bir yol bulmaya çalışıyordum.
"Hâlâ gıdıklanıyorsun. Sadece kontrol ediyorum," diye mırıldandı saçlarıma karşı. Parmakları kayboldu ve beni uykunun ısıttığı uzuvları boyunca kaşığa yaklaştırdı.
Dün gecedен daha fazlasını istedim. Onu tekrar içimde hissetmek istedim.
"İçine boşalmayı çok sevdim," dedi yumuşak bir sesle, burnunu kulağıma dayayarak. "Bunu daha önce hiç çıplak yapmamıştım. Kahretsin, Cleo -senin sıcaklığın- içine girdiğim anda boşalmamak için kendimi kontrol etmem gerekti."
Gülümsedim ve koluna sarıldım. "Harika hissettin."

"Islak bir rüya gibiydin."

Parmakları göğsüme doğru ilerleyip hızla sertleşen meme ucumun etrafında daireler çizirken kıkırdadım. "Seni o kadar çok istiyorum ki. Tek düşünebildiğim bacaklarını ayırmak ve içine doğru kaymak."

Ereksiyonunu kıcıma bastırarak kendini gıcırdattı. Kalçalarımı ona doğru iterek kıkırdandım. "Yap hadi. Al beni." Dişleri kulağımı kemirdi. "Yapamam. Yapacak işlerim var."
İnledim, daha da yaklaştım, sikini tutmak için arkasına uzandım. Iskaladım.

Kıkırdayarak aniden beni bıraktı ve dik bir şekilde yuvarlandı. Dizlerimin üzerine çöküp onu yakalamaya çalıştım ama çok geç kalmıştım. Alaycı bir gülümsemeyle yataktan fırladı ve görkemli bir şekilde çıplak ve çok ama çok cezbedici bir şekilde durdu. "Eğer teslim olursam, asla ayrılamayız. Ve bu bekleyemez."

Dramatik bir şekilde iç çekerek sırt üstü uzandım. "Bekleyemeyecek ne var?" Eğilerek ayak bileğimden tuttu ve beni yatağın ucuna çekti.

"Hey!"

Beni karmakarışık çarşaflardan çekerek kollarını omuzlarıma ve bacaklarıma doladı, sonra sanki hiçbir şey değilmişim gibi beni kucağına aldı. "Gel. Duş alacağız."

Savaşmak, kazanmak ve kendimi yataktan hiç ödüllendirmek istiyordum ama onun eğlenen ifadesinin altında endişe ve büyük bir öfke gizliydi.

"Ne oldu?" Mırıldandım, yanağını avuçladım ve gözlerini kendime çektim.

Yüzüne yayılan karanlık duyguları yutkunarak bastırdı ve başını salladı. "Yok bir şey." Banyoya doğru yürürken alnımdan öptü. "Hiç kimseye seninle olduğum gibi dokunmadığımı ya da yakın olmadığımı biliyor musun? Daha önce hiç bir kadını elime almadım ya da çıplak bedenini kendime değdirmek istemedim."

Kalbim onu başka kadınlarla düşününce burkuldu ama sonra kendini beğenmiş bir parıltıyla ısındı. Gülümsedim. "Diğer kızlara karşı acımasız olmanı sevmem yanlış mı? Bunu yakalayan tek kişi ben miyim?" Parmak uçlarımin altında kalbinin attığı göğsünde gezindim ve aynadaki kafesinde iyileşmekte olan yarasına baktım.

Sırıttı, bakışları yumuşadı. "Hayır. Hâlâ kıskanıyor olmana sevindim. İstendiğimi hissettiriyor."

Beni banyonun zeminine yerleştirirken güldüm. "Oh, kesinlikle isteniyorsun."

Duruşu mutluluktan cinsel açlığa dönüştü. "Kes şunu. Seni yıkamak istiyorum. Seni becermek değil."

Masumca göz kırptım. "İkisini de yapabilirsin."

Karanlık bir gülümseme dudaklarını gerdi ve büyük duşa girdi. Spreyi açarak bana doğru uzandı ve yağmur gibi yağan sıcak suyun altında beni sarsmaya başladı.

Arthur başını selin altına doğru kaldırıp ağzını açarak akan damlaları yakalamaya çalışırken saçlarım anında sıırılsıklam oldu. Su ön tarafından aşağıya doğru dalgalanıyor, kaslarının üzerinde geziniyor ve bacaklarının arasındaki sert aleti okşuyordu.

Onu istiyordum. Hem de çok.

Gözlerini açtı, kirpiklerinde su parlıyordu. "Bir şey ister misin Cleo?" Ses tonu meydan okuma ve ukalalıkla doluydu.

Sırf bu yüzden ona sırtımı döndüm. "Hayır, pek sayılmaz." Vücut yıkayıcısına uzanıp vücuduma erkeksi kokulu köpükler fışkırtırken gülümsememi gizledim. Arthur'un iç bacaklarımdaki zevk kalıntılarını yıkarken bacaklarım titriyor, böylesine hassas bir bölgenin uyarılmasından dolayı kasılıyordu.

"Pek sayılmaz mı?" Arthur arkamdan mırıldandı. "Yani seni fayanslara bastırıp sikimi içine sokarsam ilgilenmeyeceğini mi?"

Vücut ısısı yaklaşp beni camla onun arasına hapsedince ürperdim.

"Kes şunu," diye emrettim. "Bugün büyük planları olan sensin. Meşgulüm."

Elleri etrafımı sardı, sabunlu bileklerimi yakaladı ve onları başımın üzerinde hızlı ve sert bir şekilde çekti. Ağırlığı benimkini ezerek beni kaygan soğuk cama yapıştırdı.

Anında kalp atışlarım hızlandı ve ihtiyaç duyduğum bir iniltiyi yuttum.

"Meşgul müsün?" diye fısıldadı, ereksiyonunu kıcıma doğru sallayarak. "Benimle ilgilenemeyecek kadar mı meşgulsün?"

Dilim şehvetle düğümlendi. Geri dönüşü yoktu.

Bir elini bileklerimden çekerek parmaklarını göğsümde gezdirdi, meme ucumu okşadı ve parlayan kabarcıkları köpürttü. "Seni yıkayacak olan benim. Seni değil. Burada sadece benim ellerime izin var" -sabunlu parmakları karnımdan aşağı inip göbeğimi avuçladı- "ve buraya."

Dokunuşu sertleşip çelik gibi bir kararlılıkla klitorisimi okşarken dudağımı ısırdım.

Daha sert ve daha alçak, baskısı bacaklarımı tökezletti; ellerimi denge için cama yaydım, bileklerim hala onun .

Adam zevkle inledi. "Tanrım, böyle çok güzel görünüyorsun." Dişleri omzumu ısırdı. "Bacaklarını aç."

İtaat ettiğimde nefes alışım hızlandı. Bacaklarımı hızla açtım ve o da dizini arasına koydu. Bileklerimi bırakıp iki eliyle belimi kavradığında nefesim kesildi. Sonra başparmakları omurgamın alt kısmına doğru bastırdı.

"Oh Tanrım." Böylesine görkemli bir işkence altında ayakta durma yeteneğimi kaybettim. "Sana yardım etmeyecek, Cleo. Benim adıma yalvarsan da olur. yerine."

Kıçımı yoğururken dudaklarım aralandı, dokunuşu içe doğru dönerken kaslarım sıkıştı. Karnıma doğru ilerlerken her nazik masaj içime şok dalgaları gönderdi.

"Lütfen, Art. Dokun bana."

O itaat ederken bacaklarım titredi, güçlü parmakları klitorisimi yakaladı. Kolu etrafıma dolandı, ıslak bedenlerimizi birbirine kilitledi, ne kadar sert olduğunu kasıtlı olarak fark etmemi sağladı.

"Cleo, lanet olsun, seni istiyorum."

Amımı onun dokunuşuna doğru daha sert ittim.

"Daha-" Bir parmağını içime soktuğunda gözlerim parladı.

"Daha fazla mı?" diye fısıldadı, sesi çatlak bir şehvet ve günahkâr bir arzunun lehine onu terk etmişti. sallandı. "Neyin daha fazlası?"

Karıncalanmaları ve ıslaklığı çekerken zihnim fırladıklarıyla doldu. "Her şeyden daha fazla. Senden. Senin dokunuşun. Ağzın. Senin..." Parmağını geri çekip ikisini birlikte iterek beni gererken, dün geceki iddiasından erotik bir şekilde yaralandığımı kasıtlı olarak hatırlatırken kelimeler ağızımdan kaçtı. "Sana ihtiyacım var Art. Hem de çok."

Dişleri boynumun derinliklerine battı. Beni parmaklarken kolu daha sıkı sarıldı ve beni yerinde tuttu.

Bacaklarım birbirine makas atmaya çalıştı. Orgazm, ulaşamayacağım bir yerde geziniyordu. O kadar tahrik olmuştum ki meme uçlarıma değen cam bile mutluluk veriyordu.

İnledim, onun sallandım.

Birden beni bıraktı, parmaklarını çıkardı ve duşu kapattı.

Gözlerimi kırptım. "Ne-"

"Çekil, Cleo. Kendimi kontrol edemiyorum ama önce yapmak istediğim bir şey var." Popoma dokunarak beni duştan kararsız bacaklarımın üzerinde çıkardı. Her hareket amımdaki şişmiş ihtiyacı daha da artırıyordu.

Ne bir havlu aldı ne de kurulanmama izin verdi. Elimi tuttu, ıslak ve sırlıslıkla bir şekilde yatak odasına doğru yürürken tek kelime etmedi.

Yerden hızla geçerek beni öne doğru döndürdü ve ataletimi kullanarak beni yatağa doğru fırlattı. Omurgamın üzerine çöktüğümde nefesim kesildi, bir motosiklet kulübünü yöneten ve piyasalarda ticaret yaparak servet kazanan adama baktım. Bana sanki beni canlı canlı yemek istiyormuş gibi bakan adama.

Kalçalarımın tutarak beni yatağın kenarına kaydırды, sonra dizlerinin üzerine çöktü.

Kalp atışlarım hızlandı, kalan tüm hislerim ve atomlarım merkezime doğru fırladı.

Bacaklarımı ayırırken gözleri alev alev yanıyordu. "Kahretsin, seni tatmak istiyorum."

Sıcak, ıslak ağzı amıma yapıştığında ciğerlerimden yüksek sesli bir çığlık koparak yataktan eğildim.

"Kahretsin!"

Dili hızlı ve düz bir şekilde çıktı, beni hızlıca mı yoksa yavaşça mı yutmak istediğine karar veren lezzetli bir yırtıcı gibi yaladı.

Dili girişime doğru kayarken ve içime bir kez daldırırken hareketsiz kalamadım. "Oh Tanrım." Vücudumun her parçası kasılırken sırtım kamburlaştı. "Arthur!"

Bir elini karnıma koyarak beni yatağa doğru itti, diğer eli ayak bileğimden başladı ve klitorisime dokunana kadar hızla iç uyluğuma, yukarı ve yukarı doğru ilerledi. Dilini yalayarak ve dişlerini kemirerek iki parmağını derinlere itti. Çok hızlı. Çok hızlı.

Aklımın başında kalması için hiç umudum yoktu.

Ellerim ipeksi uzun saçlarına daldı, düşün nemlendirdiği köklerini kavradı. Anında bayıldığım bir ses çıkardı: kibirli bir hırlama ile arzu iniltisi arasında bir şey.

Dili daha hızlı hareket etti, yaladı, tadıma baktı.

Acelecı elleriyle dövmele bacağımı omzuna attı ve beni hevesli ağzına yaklaştırdı.

Durakladığında, sert nefes alıp beni sıcak havayla ıslattığında ama dilini kullanmadığında, kıvrandım. Kalçalarımı dudaklarına doğru eğerek, "Lütfen... Art..." diye inledim.

Göğsünün derinliklerinde homurdandı, iri elleri kalçalarımın hafifçe titriyordu. "Kahretsin, harikasin. Beni uyuşturuyorsun." Sonra ağzı zonklayan klitorisimi yakaladı ve beni yataktan düşürdü.

Dili aşağıya doğru kayarken her kas ve sinir yerine kilitlendi, geçici bir tereddütle girişime sataştı.

"Evet. Evet..." Saçlarından daha fazla tuttum, onu çekiştirdim, dilini içimde hissetmeye kendimi tamamen kaptırmıştım.

Keskin bir mızrakla derinlere sapladı. Beni ısı ve ıslaklıkla becerdi, nefesi kalçalarımın arasında sıcaktı.

Düşün birikimi, dilinin beni hayvani bir şekilde içmesi ve başı bacaklarımın arasına eğilirken gözlerini gizleyen uzun saçlarının erotik görüntüsü beni yıldızlara doğru spiral çizmeye gönderdi. Orgazm bandı içimde kalan her şeyi paramparça etti. İnşa etti, inşa etti ve inşa etti. Gözlerim yuvarlandı ve bedenimin her parçası aşkınlaştı.

Arthur emdi ve ısırıldı, itti ve okşadı.

Yatak örtüsünü kavradım. Vücudum onun ustaca dokunuşunun altında yanarken görüşüm karardı.

"Tanrım!" Aklımı başımdan alan hisler dalga dalga yayılırken nefes alamıyordum. Beni ustalıkla şimdiye kadar yaşadığım en hızlı boşalmaya getirdi.

Dilinin etrafında dalgalanmayı bıraktığım anda başını kaldırdı. Gözlerindeki kendini beğenmiş memnuniyet, utangaç bir mutluluğun üzerimde kaymasına neden oldu.

Ayakta dururken tek kelime etmedi, etmesine de gerek yoktu. Bakışları ihtiyacı olan her şeyi söylüyordu. İçimde olduğu için hâlâ ıslak olan parmaklarını kullanarak kalçama dokundu ve beni sırttan karnıma doğru dönmeye ikna etti.

Yanağımı rahatça yatağa bastırdığım an, arkasına geçti ve hızlı, sert ve tamamen sahiplenici bir şekilde içeri kaydı.

"Evet," diye tısladı, derinlere gömüldü, siki taş gibi sertti.

Bir parçam dinlenmek istiyordu; diğer parçam ise tekrar yükselmek ve aynı şekilde tamamen patlamak istiyordu. Arthur kalçalarımı yakaladı ve beni geriye doğru çekerek itişini karşılamamı sağladı. "Kahretsin, tadın çok güzeldi. Daha önce hiçbir kadının tadına bakmamıştım." Aleti beni acımasızca gerdi.

Zar zor düşünebiliyordum; konuşmak Mars'a gitmek gibi bir çabaydı. "Bunu hiç yapmadın mı?"

Aleti sertçe vuruyor, cezalandırıcı bir tempo tutturuyordu. "Hayır. Kimsenin ağzı da benim etrafımda olmadı. Yapmak istemedim. Yapamadım-"

Kalbimde aşk patladı ve başka bir orgazm beni tamamen gafil avladı. Beni sertçe becerirken bacaklarım birbirine kilitlendi, arkadan etrafını sardı.

İnledi, serbest bırakılmasına doğru daha hızlı ilerledi. "Siktir, boşalacağım," diye hırladı.

"Gel!" Yalvardım. "Lütfen."

Hızı arttıkça homurdandı, sonra içime fışkırırken tüm vücudu sertleşti. Kendini bana bıraktığını ve o saniyede güçsüzleştiğini hissettiğimde vücudum ikinci kez çözüldü. İlki kadar yoğun değildi ama göbeğim onun sikini kavradı ve onu zevkle sağdı.

Ürperten şok dalgaları onun bedeninden benimkine geçti, kalplerimiz kontrolden çıktı.

Donup kaldım.

Beni arkamdan yakaladı.

Bu ne anlama geliyor?

Bunu okumayın.

Beni yüzüstü çevirmesinin üzücü bir şey izin vermek istemedim. Muhtemelen sadece alışkanlıktı ya da çok fazla şey hissetmişti ve dokunma, sevmeye ve birliktelikle geçen bir gecenin ardından biraz normale dönmeye ihtiyacı vardı.

Yavaşça dışarı kaydı ve yanıma uzandı. Uzun saçları bir gözünü kapatıyordu ve göğsü hala duş ve ter karışımı damlacıklarla parlıyordu.

Ona yaklaşarak alındaki koyu renk saç tellerini fırçaladım. "Bir acemiye göre harikaydın."

Gözleri açıldı, cam gibiydi ve şehvetle doluydu. Kıkırdadı. "Bir uzman olmayı planlıyorum. Artık seni tattığıma göre, asla durmak istemiyorum."

Daha önce hiç kimsenin dudakları üzerimde olmamıştı. Eğer bu doğruysa, hiç oral seks yapmamıştı. Ve bekâretimi kaybettiğim kahverengi çocuğa hiç oral seks yapıp yapmadığımı hatırlayamıyordum.

Nazikçe gülümsedim. "Görünüşe göre sana bir iyilik borcum var."

Dondu kaldı, sonra dudaklarından memnun bir sırıtış yayıldı. "Katılıyorum. Kabul ediyorsun." Gözleri benimkilerle kilitlendi ve en keskin, en keskin aşk aramızda kırbaçlandı.

Nefesimi içime çektim. "Şimdi mi?"

Doğrulup beni öptü ve burnumu kendi burnuyla okşadı. "Hayır. Zaten çok fazla zaman harcadık. Kulübe gitmeliyim. Cevaplar istiyorum."

Hayal kırıklığı kalbime yerleşti ama sonra yerini beklenti aldı. Ona zevk vermek için bekleyebilirdim. Ne de olsa artık dünya kadar vaktimiz vardı. Birbirimizi bulmuştuk. Hiçbir şey bunu mahvedemezdi.

Hiçbir şey.

"Cevaplar?" Gerindim, bedenim kullanılmış ve alınmış hissediyordu.

Arthur yataktan kalktı ve ikinci bir duş almak için banyoya yöneldi. Kapının yanından , "Sence de öyle değil mi?"

Çalınanın siz olmanız garip değil mi?"

Doğrudum, sırtımdan aşağı soğuk bir hava akımı iniyordu. "Bunu hiç düşünmemiştim."

Evet, bunu çok garip buluyorum.

Çakmak Çocuk aklıma geldi ve kaçındığım tüm sorular kararlılıkla aklıma üşüştü.

Zümrüt gözleri yosun gibi karardı. "Bu çok büyük bir tesadüf."

Katılıyorum. "Eminim açıklanabilir."

Dişlerini gösterdi. "Ben de bundan korkuyorum. Senin öldüğünü düşünerek sekiz yıl geçirdim. Sonra da Kulübüm seni köle olarak satmak için -emirlere karşı gelerek- çaldığı için mi ortaya çıktın? Bu hiç mantıklı değil."

Seks sonrası parıltımızın yerini alan düşmanlığı durduramadım. *Ben de aynı şeyi düşünüyordum.* "Ne diyorsun sen?"

Birinin kim olduğumu bildiğini mi? Ben hatırlamadan önce? Tüm bunlardan önce?

Odanın diğer ucuna baktı. "Bence ikimizin de bildiğinden çok daha fazlası var. Ve cevapları almak istiyorum."

"Ama nasıl? Ya-"

Ellerini yumruk yaptı. "Ne pahasına olursa olsun onları konuşturacağım, bunu yapmak için kan dökmem gerekse bile."

Biz geldiğimizde yerleşke sessizdi.

Pizza yemeğinde tanıştığım adamların çoğu orada değildi. Aslında, her yer terk edilmiş görünüyordu.

"Burada kaç oda var?" Arthur'un arkasından itaatkâr bir şekilde takip ederek sordum. Kot pantolonum ve sarı tişörtüm, koyu gri ve ahşap zeminli dekorun içinde bir renk cümbüşüydü.

Arthur siyah kotu, tişörtü ve deri ceketle tamamen kontrollü görünüyordu. Sadece birkaç saat önce dilini bacaklarımın arasına sokan o yumuşak, savunmasız adamdan eser yoktu.

O benim sırrım.

Motorcu başkanı öldürmek ruh eşim Art'ın yerini almıştı. Yaptıklarına rağmen ikisini de nasıl seveceğimi öğrenmem .

"On yatak odası, üç ortak alan, birkaç ofis ve garaj var. Neden?"

"Sebebi yok. Sadece merak ettim. Sen hiç burada kalmıyor musun? Diğerleri kalıyor mu?"

Kıkırdadı. "İlk geldiğimde kaldım. Ama bu tadilattan ve temizlikten önceydi; ekip onlar için yapabileceklerimi benimseyip kurallarına uymadan önceydi."

Bilmediğim çok şey vardı: Neyle karşı karşıyaydı? Nasıl hapsedilmişti? Özgürlüğü nasıl bulmuştu?

Tamamen barışmadan önce öğrenmemiz gereken çok şey vardı. Bir yabancıyı seviyordum. Aşkımı durduracak kadar güçlü hiçbir şey olamazdı -zaman denedi ve başarısız oldu- diğer her şey önemsizdi. Aramızda var olan her şey sabit ve dokunulmazdı ama bu, ahlaken yanlış şeyler yapıyorsa onu körü körüne takip edeceğim anlamına gelmiyordu.

"Adamlarınızın burada bekliyorsunuz ama siz kalmıyorsunuz öyle mi?"

Arthur durdu. "Burada yaşadıklarını ne zaman söyledim? Burası herkese ait. Aynı zamanda hiç kimseye ait değil. Burası bir sığınak, kardeşlik ve iş yeri. Ben görevi devralmadan önce, başkan da dahil olmak üzere her erkeğin kendi topraklarında yaşaması bir zorunluluktur. Kardeşlerini eşlerinden ve çocuklarından üstün tutmak, Kulübü kan bağından önce tutmak. Bu da dengesiz bir aile yaratıyordu.

"Erkekler kadınlardan aldıkları yumuşaklığa ihtiyaç duyarlar; değerlerinin ve sevdikleri tarafından kendilerine konulan kuralların hatırlatılmasına ihtiyaç duyarlar. Birlikte yaşamak, emir almak, Kulüp tarafından sahiplenilmemiş kendilerine ait bir şeye asla sahip olamamak öfke, anlaşmazlık ve çok fazla kavgaya neden oluyordu. Elbette sadıklardı, ama bu *yol-benim* yolum

-Kanlarının ve ailelerinin sevgisini, Kulüplerinin sadakatini ve alayını elde ettikleri anlamına gelir."

Bir kadının aşkı. Hiç sahip olamadığı aşk. Adamlarına asla sahip olamayacağı şeyi vermeye çalışmıştı.

Kalbim bir kez daha kırıldı.

Yumuşakça gülümsedi. "Kazan-kazan."

Ona anladığımı söylemek istedim - adamlarının sevgiyi her şeyin üstünde tutmasına neden ihtiyaç duyduğunu anladığımı söylemek istedim, ama bunu belirtmek istemedim

çok hassas bir şey. Bunun yerine beynimi bir şey çekiştiriyordu, özgür kalmak istiyordu ama hala zihnime tutsaktı. "Ama biz böyle yetiştirilmedik. Öyle değil mi?"

Arthur gülümsedi. "Bunu hatırlıyor musun?"

Başımı salladım. "Hayır, bu sadece bir his."

Elimi tuttu, sıktı. "Yakında hatırlayacaksın."

Artık seninleyim. Seni tekrar bir araya getireceğim."

Ondan yayılan hayranlık karşısında kalbim hızla çarpıyordu. "Teşekkür " kelimesi dilimin ucuna kadar geldi. Beni sevdiği için ona teşekkür etmek istedim, beni bu kadar çok sevdiği için, adamlarının evlerine, ailelerine gidişlerini izlerken mutlak bir yalnızlık içinde bir hayat yaşadığı için. Minnettar olmak için çok garip şeyler, ama eğer o-

Korku boğazımda hızla düğümlendi.

Eğer hayaletimi rahat bıraksaydı, aşkı başka birinde bulabilirdi. Onu mutlu bir evliliğin içinde bulabilirdim... Çocukları vardı ve bana karşı hiçbir şey hissetmiyordu.

Aman Tanrım.

"Hey..." Arthur çenemi tutarak gözlerimi onunkilere çevirdi. "Ne oldu? Neyin var?"

Ona sulu bir gülümseme verdim. "Aptal gibi davranıyorum."

Dudaklarını nazikçe dudaklarıma bastırdı, kalbimdeki korkuyu çaldı ve yerine sevgiyi koydu. "Katılıyorum. Aptalca davranıyorsun."

Gözlerim parladı. "Hey, benimle aynı fikirde olmaman gerekiyor." Oflayarak ekledim, "Ayrıca, ne düşündüğümü bile bilmiyorsun."

Yüzü yumuşadı, elleri belimi kavradı ve beni kendine yakın tuttu. "Öyle değil mi? Bunu düşünmediğimi mi sanıyorsun?"

"Ne hakkında düşündün?"

Gözleri gerildi. "Gitmene izin verme konusunda..."

Kalbim baygınlık geçirdi. "Sekiz yıl, Art. Anlayabilirdim. Kederi..."

Asla anlayamazdım. Sen benimsin.

Beni tekrar öptü, ağızma doğru fısıldadı. "Ne kadar unutmak istesem de unutamadım. Sen benim kalbimi ve ruhumu çaldın, Cleo. Başka kimseye verecek bir şeyim kalmamıştı. Seni unutmaya çalışmaktan vazgeçtim ve başka şeylere odaklandım."

Minnettarlık ve suçluluk duygusunun garip bir neredeyse yere yığılacaktım.

"İntikam gibi şeyler mi?" diye sordum. Çenesi gerildi.

"Kimi planlıyorsun-"

"Yapma. Henüz değil." Geri çekildi ve küçük bir itiş kakışla beni bıraktı. "Her şey açıklayamadığım kısımlarda düğümleniyor." Öfkeli bir elini saçlarında gezdirdi.

Avuçlarım sinirden terlemeye başladı. Ne saklıyordu acaba?

"Açıkla Art. Ne kadar çabuk başlarsan, o kadar çabuk biter."

"Ve ne kadar çabuk kaçarsan kadar çabuk kaçarsın çünkü anlamayacaksın," diye hırladı. Başını sallayarak, "Hayır. Sana anlatamam, kelimelerle olmaz. Sana göstermem gerek." Öfkesi azaldı ve bana mahcup bir gülümseme verdi. "Bugün. Sana bugün göstereceğim."

Yüzünde kan davalarının karanlık gölgeleri kayboldu. Elini kot pantolonunun cebine soktu. Parmaklarımı tutarak bileğimi ters çevirdi ve Terazi silgisini avucuma yerleştirdi. "Bunu bana verdiğinden beri her gün yanımda taşıyorum. Bir süre ondan nefret ettim çünkü o hâlâ ve sen yoktun. Ama sonra onu sevdim."

Beni başka bir öpücüğe sürüklerken vücudu sarsıldı, sistemime arzu ve acı gönderdi. Ölmeme asla izin vermeyen bu adama duyduğum arzu. Ve çektiği acılar için -yaşamak zorunda kaldığı her şey için.

"Onu almanı istiyorum, Cleo. Seni geri getirdi, o sana ait."

Başımı salladım ve kendimi onun kucağından kurtarmaya çalıştım. "Yapamam. O senin."

"Çok daha iyi bir şeyim var."

Ne diyeceğini biliyordum ama yine de gülümsedim ve sordum: "Peki bu ne?"

Dudakları benimkilerin üzerine fısıldadı. "Benim Dügün Çiçeğim."

Tadına teslim oldum ve onu öptüm. Arkamı dönüp eve gitmek istedim. Dış dünyayı ve bitmek bilmeyen soruları bir süre daha görmezden gelmek istedim. Bencildim - bensiz bir adama dönüşen bir çocuk için bencildim.

Dili benimkine karıştı, bedenlerimiz birbirlerine karşı daha da *sertleşti* ve hızla artan şehvetten kurtulmak istediler.

Zor nefes alarak öpüşmeyi bitirdim. Daha önce söylediği bir şey beni rahatsız etti. "Her gün üzerinde değildi."

Kaşlarını çattı, dudakları ıslak ve şişti. "Ne?"

"O gün geldim. Senin odandaydı." Zihnim o geceye geri döndü; savaşa, kana, neredeyse ölmesine neden olan yarasına. Kalbimi daha fazla korku doldurdu. "Art, eğer o gece gelmemiş olsaydım... ölmüş olacaktın."

Başka tarafa bakarken çenesi sıkıştı ve görmemi istemediği şeyi gördüm. Hayatı konusunda pervasız davranıyordu. Güvenliği ve sağlığı konusunda umursamazdı çünkü uğruna yaşayacağı hiçbir şeyi yoktu.

Göğsüne yaslandım, başımı vücuduna gömdüm ve kollarımı beline sımsıkı doladım. "Lütfen bana ölmek isteyecek kadar aptal, kırılmış olmadığını söyle?"

"Hayır." Bariton sesi ona yaslandığım yerden kulağımda yankılandı. "Bazı günler güçsüz olduğumu itiraf etmeliyim. Bazı günler uğruna yaşayacak kimsem olmadığı düşüncesiyle yataktan çıkmak istemedim. Ama intikam iyi bir şey. Başka hiçbir şey yapamazken beni hayatta tuttu. O gece ölmeme izin vermezdim. Hayatta kalırdım çünkü onlar hak ettiklerini bulmadan ölmeyi *reddediyorum*."

Başımı kaldırdım, aşırı gerilmiş beynimi daha fazla kafa karışıklığı kaplamıştı. "Kim?"

Başparmağını yanağımın üzerinde gezdirdi. "Öğreneceksin. Söz veriyorum. Ve öğrendiğinde, yaptığım şeyi neden yaptığımı anlayacaksın."

"Bunun ayaklanmayla bir ilgisi var mı - ben geldiğimde çıkan isyanla?"

Arthur kaşlarını çatarak omzunun üzerinden boş Kulüp odasına baktı. "Bunun Kulüp'le bir ilgisi yoktu, en azından doğrudan."

"Eğer Saf Yozlaşma ile ilgili değilse, o zaman neydi?" Dinamikleri anlayamıyordum. Arthur kendi yasalarına uyan bir MC inşa etmişti - diğerlerinin aksine.

"Dört yıl önce görevi devraldığımnda, pek çok üyenin ilk tercihi değildim."

Libra silgisini cebine geri koyarak yaklaştım. Kaşlarını çattı. "Bu-"

"Bu senin. Hem benim hiç cebim yok." Onun için dünyalara olan bir şeyi bana vermesini engellemek için parmak uçlarımda durarak, "Her zaman ilk tercihim sen olurdun," dedim.

Sırıttı ama sırtışı gözlerine ulaşmadı, geçmişe dalmıştı. "İçeri girdim, yamalarını, yeminlerini değiştirdim, onları suçludan yasal birine dönüştürdüm. Benden yapmamı istediği her şeyi yaptım."

"O mu?"

Kolu tekrar belime dolandı. "Wallstreet. Sebebi oydu-" Sözüünü keserek, "Uğruna savaşıcağım tek adam o" dedi. Bana verdiklerinden dolayı sadık kalacağım tek adam." Kolunu tasarım odasının etrafında sallayarak ekledi, "Tüm bunlar Wallstreet'e aitti. Bu kulübü kurdu, ABD'nin dört bir yanındaki şubelere yayıldı ama sonra hapse atıldı ve başında bıraktığı adam ona ihanet etti."

Wallstreet'i sevip sevmediğimi bilmiyordum. Ne olsa satışında önemli bir rol oynamıştı. Sesi bir piç gibi geliyordu - bunu söyleyeceğimden değil.

Anlayış beynime hücum etti. "Senden onun yerine hükmetmeni mi istedi?"

Arthur başını salladı. "Ekibin çoğu yeni başkanın Wallstreet'in inşa ettiği her şeyi mahvetmesinden nefret ediyordu. Zor diyebileceğimiz bir geçmişten gelmeme rağmen benim arkamda durmaktan mutluydular. Ama Magnet'e hâlâ sadık olanlar da vardı."

"Wallstreet'e ihanet eden adam mı?" Hikayesini anlamak ve takip etmek için elimden geleni yaptım.

"Evet. Bir gecede Yozlaşanlar Saf Yozlaşmaya dönüştü ve Bölümler anahtara uymak ya da kesilmek zorunda kaldı. Çok uzun bir dört yıl oldu." Yorgun bir şekilde gülümsedi. "Ama büyük çoğunluğu iyi insanlar ve sadece barış ve mal varlıklarını ve ailelerini koruyacak bir yasa istiyorlar."

"Ve sen de onlara bunu verdin."

Beni kendine yaklaştırdı. "Bunu onlara ben verdim."

Daha da yaklaştım, onun bedenini arzuluyordum. Tüm bu konuşma ve dokunma bedenime ve zihnime zarar veriyordu. Öğrenmeyi, gerçeği bulmak için katmanları kaldırmayı seviyordum ama bunu yatakta, konular ağırlaştığında dikkatini dağıtabileceğim bir yerde yapmayı tercih ederdim. Konuyu değiştirerek, "Yani hepsinin kendi evi mi var?" diye sordum.

Arthur başını salladı. "Bazılarının birkaç tane var. Hepsi de zengin piçler. Wallstreet'in bana öğrettiği beceriler sayesinde hepsi. Kulüpte zenginlik paylaşılır. İtaat ve güven istiyorum, karşılığında ailelerini geçindiriyorlar, zamanlarını istedikleri gibi geçiriyorlar ve için görevlerim olduğunda arkamı kolluyorlar."

İçimi bir öfke dalgası kapladı. "Peki ya kadın ticareti, bu bir görev miydi?" Bunu söylemek istememiştim ama satılan beş kadın yüzünden hissettiğim ezici suçluluk duygusu zihnimde ağırlık yapıyordu. "Art, sattığın o kadınlar. İnanamıyorum, yani benim tanıdığım çocuk bunu asla yapmazdı. Onları kurtarmanın bir yolu var mı?"

Gözleri öfkeyle karardı. "Yapma, Cleo. Neler olup bittiğini bilmiyorsun ve beni yargılamana izin vermeyeceğim. O takaslar ilk ve sondu ama bir nedeni vardı. Güven bana."

Başımı öne eğdim. "Sana güveniyorum ama... sen insanları *sattın*. Onları kölelik hayatına gönderdiniz. Bunu unutmak ya da görmezden gelmek kolay değil."

Başını iki yana salladı. "Rastgele seçildiklerini söylediğimde sana yalan söyledim. Seçilmediler. Seninle konuşmayacağım nedenlerden dolayı işaretlendiler. Onlar için üzülme. Olanları hak etmediklerini düşünme."

Korku tüylerimi diken etti. "Ne demek istiyorsun?"

Onlar seçilmiş miydi? Bu benim de seçildiğim anlamına mı geliyor?

Bu soru, içinden çıkılamayacak kadar çok yansımayla doluydu.

Arthur bileğimden tutarak beni çekti. "Açıklamam gereken o kadar çok şey var ki, ama önce bunu açıklığa . Sonra Wallstreet'i görmeliyiz."

Onu görmeye gitmek istemedim. Ne söyleyecektim? Hissettiğim öfkeyi nasıl saklayacaktım?

"Prez?" Çekirge, muhtemelen ana oturma alanının dışındaki bir ofise ya da yatak odasına açılan bir yan kapıdan göründü.

"Hopper." Arthur başıyla onayladı. "İstediğim her şeyi aldın mı?"

"Denedim ama hâlâ kafam karışık. Konuşmaya başlamalısın dostum." Arthur gitmeme izin vermedi, beni Çekirge'ye doğru sürükledi.

Mavi gözleri benimkilere takıldı; mohawk'ı kılandı. "Onun burada ne işi var? Onu alıcıya götürdüğünü sanıyordum?"

"Ben de seni gördüğüme sevindim," diye .

Çekirge yüzünü buruşturdu. "Öyle demek istemedim... tam olarak değil." Beni aşağı yukarı süzerken ağzını bir gülümseme kapladı. "Anladığım kadarıyla yalanlar yalan değilmiş?" Bakışları Arthur'un üzerindeydi, arkadaşı için mutlulukla parlıyordu.

Art dedi ki, "O benimle kalıyor. Ben bir hata yaptım. Şu andan itibaren ona da bana davrandığın gibi saygı göstereceksin. O benim, benim yamamı takıyor ve sonunda benim yaşlı kadınımla olacak."

Kalbim kaburgalarımın çarptı. Nefes alamıyordum.

Çekirge de öyle görünüyordu. Öksürürken kendi göğsünü . "Siktir, ahab! Yani o o mu? O mu? Siktir!" Bana doğru bir adım attı, içinden enerji fışkırıyordu.

Zihnim, Art'ın olduğunun ilan edilmesiyle ve sadece bir emirle iktidara yükseltilmesiyle boğulmuş bir şekilde sıçradı.

"Ama senin adın Sarah. Onun adı bu değildi." Dikkati Arthur'a yöneldi. "Bir şey mi kaçırıyorum?"

"Görünüşe göre iki ismim ya da iki kimliğim var." *İki hayat mı?* Anlam kazanmadan önce hatırlanması gereken çok fazla şey vardı.

Çekirge durakladı, ağzı açık kaldı. "Yani... sen o musun? Kötü şöhretli Kill bir mucize gerçekleştirip ölü kızı hayata mı döndürdü?" Elini yüzünde gezdirdi. "Kahretsin, bu hiç mantıklı değil."

Arthur kıkırdadı, yardımcısına duyduğu saygı gözlerinden okunuyordu. "Adı Cleo, muhtemelen Sarah da olabilir ama bunu doğrulamamız gerekiyor. Onu hayata ben döndürmedim ama benim dünyama geri döndü ve asla ayrılmayacak."

Çekirge'nin bakışları genişledi. "Vay anasını. Bu çılgınlık." Aramıza . "Ama... nasıl? Ben..."

Güldüm.

Şaşkınlığı komikti. Ayrıca, çizgiyi aştığı ve bana Arthur hakkında muhtemelen söylememesi gereken şeyleri söylediği için biraz mahcup hissettiğinden de şüphem yoktu. "Memnun oldum Jared. Ben Cleo." Elimi uzattım.

Çekirge'nin yüzü karardı. "Kahretsin, adımı da biliyorsun. Cadılık diyorum sana." Elimi tutup bir kez sıktı ve beni kendine çekti. "Beynimin patlamaması için her şeyi bilmeliyim."

"Sen ben de." Tekrar güldüm.

Arthur kalçalarımın tutarak sert bir bakışla beni Çekirge'den uzaklaştırdı. "Bilmek istediğim şey Cleo'nun elimize nasıl geçtiği."

Arthur'un sesi katı işlere kayınca kahkahalarım azaldı. "Bana kızın nereye götürüldüğünü, onu kimin çaldığını ve birinin bana kızın onun fahişesi olduğuna dair söylediği saçmalıkların ne olduğunu açıkla."

Başımı kaldırdım. "Ne?" İki adamın arasına baktım. "Kimin fahişesi? Ben kimsenin-"

Arthur yüzünü buruşturdu. "Hiçbir şey. Satışa devam edebilmem için bana senin kim olduğunla ilgili bir yalan söylendi. Bu yalanı kimin uydurduğunu bilmek istiyorum, böylece lanet olası sorularıma cevap verebilir."

Çekirge olduğu yerde kıpırdandı. "Bazza. Bana onu diğer kızlarla birlikte Dagger'lardan aldığını ve onun yatağında olduğunu söyledi. *Onun* yatağında, dostum. Yani, artık bildiğimize göre bundan daha hafif bir şey olamaz."

Aman Tanrım. Kafam. Yarım gerçekler, belirsiz hatıralar ve gizli gündemlerle bu şekilde devam edemezdi. "Lütfen biri bana tüm bunların ne anlama geldiğini söyleyebilir mi?"

Çekirge Arthur'a baktı, çok şey anlatan bir bakış paylaştılar ama cevaplar konusunda sessiz kaldılar.

Arthur beni görmezden gelerek ellerini kavuşturdu. "Bu işin aslını öğreneceğimi biliyorsun ve öğrendiğimde, güvendiğim kişilerin bu işe karışmamış olmasını umuyorum."

Odanın oksijeni bir vakumun içine çekildi. Çekirge soğuk ve tehditkar oldu. Kan davası olan bir motorcuya dönüştü.

-Tıpkı başkanı gibi. "Birileri bizi içeriden yönetiyor olmalı. Kahretsin." Ellerini saçlarının arasında gezdirerek mohawk'ını her yöne kalkana kadar karıştırdı. "Lanet olsun!"

Arthur da onun öfkesine öfkeli yüzü ve gergin kaslarıyla karşılık verdi. "Kim olduğunu bilmek istiyorum Hopper. Ve şimdi bilmek istiyorum."

Sırtımdan korku akıyordu; bir kasırga gibi yükselen enerjilerinden kaçmak istiyordum. Çakmak Çocuk. Bu .

Ben aydınlanmamı duyuramadan Arthur mırıldandı: "Bunun yaratacağı komplikasyonlar ve sonuçlar uğruna çalıştığımız her şeyi sona erdirecek."

Yan, bebeğim. Yan.

Titredim. "Ne demek istiyorsun?"

Cevap veren Çekirge'ydi. Sesi alçaktı ve her kelimesinde öfke vardı. "Demek ki o orospu çocukları bizi yine kullandı. Önce o, şimdi de sen."

Arthur'un yumrukları bembeyaz oldu.

"Prez, seni burada göreceğimi sanmıyordum." Mo belirdi, sarı saçları sanki bisiklet kaskını yeni çıkarmış gibi havaya dikilmişti. Bakışları benimkilere kaydı ama sorularını gizledi.

Küçük grubumuzda oluşan gerginlik yeni gelen kişi sayesinde azaldı.

Arthur ona baktı, gözleri karanlık ve şüpheliydi. "Diğer çocuklar burada mı?"

Mo başını salladı. "Hayır, sadece biz. Bugün takas yok. Toplantı yok. Birçoğu aile günü geçiriyor."

Arthur başını salladı. "Güzel. Küçük bir yolculuğa çıkıyoruz." Bir elini uzun saçlarının arasından geçirerek, "Dördümüz lanet olası cevapların peşine düşeceğiz," dedi.

Nihayet!

Arthur elimi tuttu. "Bu karmaşayı dek çözmenin zamanı geldi. Ve tüm bunların ne anlama geldiğini öğrendiğimde..."

Çekirge bir adım öne çıktı, elleri iki yanında kıvrılmıştı. "Bu, bunca yıldır uğruna çalıştığımız şeye nihayet sahip olacağımız anlamına geliyor."

Tüylerim diken oldu.

"İntikam," diye mırıldandı Mo, yüzü hevesli bir gururla parlıyordu. "Kahrolsun inkâr. Hainlere ölüm."

Arthur başını salladı. "Savaş zamanı geldi."

On Dokuzuncu Bölüm

Acının birçok şekli vardı.

Yalnızlık.

İhanet.

Fedakarlık.

Ama aşkın hepsinden daha acı verici olduğunu fark ettim.

Başka hiçbir duygu beni kontrol etmediğinde yenilmezdim. Adaleti sağlama kararlılığında tek başımaydım. Dünyayı unutup kendimi sayılara, hesaplamalara ve intikama verme yeteneğim vardı.

Ama Cleo yıllar önce paylaştığımız aynı ruh derinliğiyle gözlerimin içine baktığında, bu beni sakat bıraktı.

İşe yaramaz oldum. Zayıf. Kendimi kaptırdım.

Tüm planlarımı unutmak ve onu güvende tutmak için uzaklara kaçmak istedim.

Yine de şefkatli dokunuşları ve gülümsemeleriyle bana mutluluk bahşetse de, içinde bir boşluk da vardı. Paylaştığımız her şeyi engelleyen ve beni eskisinden daha da yalnız bırakan korkutucu bir boşluk.

Bir yabancıyı sevdim. Beni benden daha iyi tanıyan bir yabancıyı.

Bana olan aşkının bu kadar acı verebileceği kimin aklına gelirdi?

Unuttuğunu öğrendiğimde kalbimin yeniden kırılacağını kim düşünebilirdi ki?

Ona fısıldadığım her şeyi unuttum. Söz verdiğimiz

her şeyi.

-Öldür

Arthur'un beline sarıldığımda rüzgâr yüzüme çarptı.

Hayat normal hızdan hiper-hızlanmaya geçmiş gibiydi. Benim hayatım olan bilmeceyi çözmeye karar verdiği anda hepimiz harekete geçtik. Planlama yok, tereddüt yok.

Toplu bir baş sallama ve zeki insanlar avcı vahşilere dönüştü
-Tek bir hedefe odaklanmış.

Arthur'un içinde bulunduğu öfkeyle beni omzundan atıp bisikletine fırlatmamasına şaşırıyordum. Etrafında tuttuğu öfke, buluşmamızdan sonra yeniden alevlenmişti; tekrar tam komuta altındaydı.

Bileğimi yakaladı ve dördümüz garaja ve orada bekleyen atlara doğru fırladık. Kadife atlar ve mızraklar yerine, onurumu savunan şövalyeler güvenilir Triumph'larına bindiler ve silahlarını çekerek savaşa hazırlandılar.

Sadece savaş olmamasını ve cevapların Arthur'un tanımadığım insanlarla olan kan davasını bir kenara bırakmasını umuyordum. Hayatın yeniden basitleşmesini istiyordum, yalanlar yumağı haline gelmesini değil.

Kızgın güneşin altındaki yollarda ilerlerken esen rüzgârdan Arthur'la konuşmaya çalıştım ama kaskları ve makinesini ittiği çılgın hız yüzünden sesimin duyulma ihtimali yoktu.

Vücudu sıkıydı, yumrukları gidonun etrafında bembeyazdı. Bedenim ödünç aldığı deri ceketin içinde onunkine yapışmıştı.

Üç Triumph'un gümbürtüsü ve gürültüsü açgözlü bir hızla asfaltı yerken şehir, banliyö ve ardından otoyol manzaram oldu.

Nereye gittiğimiz hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Yirmi dakika boyunca yollarda ve otoyollarda kıvrıla kıvrıla ilerledi.

Kırk dakika boyunca Arthur'un güçlü sırtına bastırıldıkça önüm yapış yapış ve sıcak oldu.

Elli dakika -yolumuz uzadıkça omurgam önseziyle karıncalanıyordu.

Bir saat.

Ve *yine* de sürdük.

Sadece bizim bisikletin değil, Çekirge ve Mo'nun da kükremesi artık kulaklarımda değil, ruhumda yaşıyordu. Kalbim onunla mırıldandı. Midem onunla çalkalandı.

Aile sedanları geçmemize izin vermek için yavaşladı. Büyük kamyonlar önden geçmemize izin vermek için refüjden çekildi. Motorculara yol veren saygı mıydı yoksa korku mu? Her iki durumda da, şehirler arkamızda kaybolurken gazları yüksek kaldı ve lastikler asfaltı çiğnedi.

Sonunda yavaşladık ve küçük bir kasabaya girdik. Şeritlerden ve mükemmel banliyö mahallelerinden geçtik. Her köşede kalbim daha hızlı atıyordu.

biliyorum.

Gözlerim solmuş maymun barları, tahterevalli ve salıncakla tamamlanmış bir parka takıldı.

Dünyam parçalandı.

"Eğer zorlarsam seni öpmeme izin verir misin?"

Arkamı döndüm ve geçen haftaya kadar benimle hiçbir şey yapmak istemeyen çocukla gözlerimi kilitledim. Annemler dışarıdayken benimle televizyon izlemesini istediğimde o kadar kaba davranmıştı ki, uyuyana kadar ağlamıştım. Bu kadar yakinken ve en derin sırlarımızı paylaşıırken nasıl olup da tamamen yabancı olduğumuzu anlayamıyordum.

Annem Sanat'ın ihtiyaçları olduğunu ve ergenlik çağına girdiğimde bunu anlayacağımı söyledi.

Ergenliğin berbat olduğunu söyleyip alay etmiştim.

Art'ın ihtiyaçları vardı, ben onun ihtiyacıydım. Aptal çocuk henüz bunu anlayamamıştı.

Kaşlarımı çattım. "Ne yapıyorsun burada?" Ellerim salıncağımın zinciri etrafında gerildi. Gözlerimdeki acıyı ya da kalbimdeki sevgiyi görmesini istemiyordum. Artık beni hak etmiyordu - korkunç davranışlarıyla değil.

Art öne geçip zinciri yakaladı, böylece salıncağım durdu. Kasıkları göz hizasındaydı ve sertçe yutkundum.

Üzerime eğilerek, "Tam bir aptal gibi davrandım, Düğün Çiçeği" diye fısıldadı.

"Küfür etme ve bana Düğün Çiçeği deme."

Gülümsedi ama sırtışı gözleriyle buluşmadı. Üzgün, kaybolmuş ve korkmuş görünüyordu. "Her şeyi mahvettim mi? Sahip olduğumuz şeyi bozdu mu?"

Midem yay şeklinde büküldü.

Tutuşunu zincirden aşağı doğru bırakarak ellerimi yakaladı ve önümde çömelerek yalvarır gibi yukarı baktı. "Cleo. I

Sana karşı bir pislik olduğumu biliyorum.

Ama... Seni özledim." Boğazıma büyük bir top tıkanı.

*Ben de seni
özledim. Seni
seviyorum.*

Senin de beni aynı şekilde sevmeni istiyorum.

Söylemek istediğim her şey boğazımdaki yumağa çarparak beni dilsiz bıraktı.

Serin eli yanağıma indi, zincirden gelen metalik bir koku vardı. "Bir süre önce birbirimizi her konuda affedeceğimize dair söz vermiştik. Bunu benim için yapar mısın? Herkesten çok sevdiğim tek kızı incittiğim için beni affedecek misin?"

Neredeyse salıncağımdan düşüyordum; beni dik tutan sadece ölümcül tutuşumdu. Sevgi. O beni seviyordu. Bir kız kardeş gibi mi? Bir arkadaş gibi mi? Sinir bozucu bir arkadaş gibi mi?

"Benden ne istiyorsun?" diye fısıldarken sesim çatallaştı. Bu soru garip bir şekilde bilgece ve on üç yaşımdan daha büyüktü. Ama ne sorduğumu ve ne istediğimi çok iyi biliyordum.

Yüzü yaklaştı, burnu benimkini sıyırdı. Öpüşmeye en çok yaklaştığımız andı. Gençken birbirimizin gülen yüzlerini gıdıklamak ve öpücükler kondurmak sayılmazdı. Bu... Bu farklıydı. Tamamen . Vahşi, yaramaz ve yetişkin.

"Her şeyi, Cleo. Senden her şeyi istiyorum."

Motosikletin yavaşlaması ve gürleyen motorun sessizleşmesi zihnimi geçmişten kopardı. Arthur'un güçlü cüssesi kollarıma yaslandı ve onu salıncak zincirini sıkıttım kadar sert sıkıttım.

Duygular üzerimde tsunami etkisi yaratırken nefes alamıyordum ve bu karmaşık adama duyduğum aşk beni boğuyordu. Bisikletten düştükten sonra beni eve taşıdığı an sevmişim onu. Yıldızlar beni onun için yaratmıştı. Ben onundum ve bunu unuttuğumu düşünmek beni öldürüyordu.

Onu unuttum. Burayı. Geçmişimizi.

Her şeyi.

Uzaklara gitmiş ve hayatımın en önemli parçasını unutmuşum. Onsuz nasıl hayatta kaldım? Onunla nasıl huzur bulmuşum?

Hala hatırlayamadığım kahverengi gözlü bir çocuk mu? Beynimin bu kadar önemli birini kapatmış olması hiç mantıklı gelmiyordu.

"Çok üzgünüm Art. Seni terk ettiğim için."

Ona daha sıkı sarıldığımda gözyaşlarım yanaklarımdan süzüldü. Kollarım ağrıyordu, kalbim yerinden fırlayacak gibiydi ama ona yeterince yaklaşamıyordum.

Kolları benimkilerin üzerine indi ve beni sıktı. Beni bırakarak kaskını çıkardı ve yüzüme doğru döndü. "Hatırladın mı?"

"İlk öpücüğümüz mü?"

"O gece sana söylediklerim."

Başımı salladım, gözlerim ağzına kaydı. "Benden her şeyi istediğini söylemiştin."

"Peki bana her şeyi verdin mi?"

Yumuşak bir sesle, "Verecek bir şey yoktu. Sen zaten her şeye sahiptin."

Dudakları çarptı, dili ağzıma girdi ve beni ilk öpüşmemize geri götürdü.

Dudakları sıcaktı ve yaban mersini sakızı tadındaydı. Ağzı benimkiyle buluştuğu anda anladım.

Neden doğduğumu ve geleceğim için ne planladığımı biliyordum.

Ben.

Onunla evlenirdim.

Ölüm bizi ayırana kadar onun yanında olacaktım.

Elleri yüzüme gitti, en garip şey olurken beni yerimde tuttu.

Islak, lezzetli dilinin hissi dudaklarımı açmaya ikna etti.

Onlar yaptı.

Ve onun kollarında ürperdim.

Öpüşmemizde garip bir şey yoktu. Deneysel ya da belirsiz hiçbir şey yoktu. Birbirimizi o kadar iyi tanıyorduk ki, ruhlarımızda ustalaşmıştık - ilk öpüşmemizde de ustalaşmamız çok yerindeydi.

Art zorlukla nefes alarak geri çekildi. "Daha fazlasını mı hatırlıyorsun? Burada olmak mı?"

Kaşlarımı çattım. "O akşamı tüm canlılığıyla hatırlıyorum. Tahterevalliyi ve parkın karşısındaki ağaca doğru beni ittiğini ve beni daha önce hiç öpmediğin kadar sert öptüğünü hatırlıyorum. Ama oraya nasıl gittiğimizi, nereye gittiğimizi ya da nereye gittiğimizi hatırlamıyorum."

Ben yaşadım." Başımı salladım, parmaklarım şakağıma vuruyordu. "Hepsi orada, sadece... yanlış yerlerde dosyalanmış."

Gözleri karardı. "Umarım sana göstereceğim bir sonraki yer her şeyi geri getirir. Eğer getirmezse, o zaman neyin getireceğini gerçekten bilmiyorum." Bana gergin bir gülümseme vererek ekledi, "Endişelenme. Eski anılar ne olursa olsun, artık birlikteyiz ve bir ömür boyu yeni anılar biriktirmeyi planlıyorum."

Ben cevap beni şefkatle öptü, sonra arkasını döndü. Kaskını tekrar takarak bisikleti hareket ettirdi ve belli ki bizi biraz yalnız bırakmak için önden giden Mo ve Çekirge'ye hızla yetişti.

Keşke nereye gittiğimizi sorsaydım. Hafızamı canlandıracağını umduğu şey neydi? Bu sokaklarda ilerledikçe daha fazla rahatlık ve gerginlik çöktü. Burayı Art'ilk gördüğümde tanıdığım kadar iyi tanıyordum ama anılar sisle örtülüydü.

Öğleden sonra güneşi, zaman ilerledikçe altın sarısı bir parıltıdan kızıl bir pusa dönüşmüş ve kasabayı yeni başlangıçlarla yıkamıştı.

Çekirge ve Mo yavaşlayıp bisikletlerini sarı-beyaz güzel bir lokantaya çevirene kadar iç bacaklarım ağrıyordu ve kığım dümdüz olmuştu.

Arthur'un karnına yapıştım, bir viraj bekliyordum ama o sadece el salladı ve hızını artırdı. Onları tozlu ardımızda bırakarak hızla geçtik.

Neden yalnız gidiyoruz?

Sormak için çok beklemem gerekmedi. Arthur arabayı banliyöden şehrin diğer ucuna doğru sürdü, sonra motoru durdurdu ve ıssız bir yoldaki çalılık bir girintide durdu.

Ayağı yere vurarak bisikletten indi ve beni tutup jöle gibi olmuş bacaklarımın güvenilir makinesinin etrafından çözülmesine yardım etti.

"Geldik," dedi kaskını çıkarıp bir elini hafif terli saçlarının arasından geçirerek. Yaklaştı, gözleri beklenti doluydu. Parmakları kaskımı çıkarmak için çeneme dolandı.

Tenim onun dokunuşuyla ; daha da yaklaştım.

Dudakları yarım bir gülümsemeye dönüştü, güçlü çenesinin keskinliğini ve alnına düşen uzun saç tellerinin seksi dağınıklığını gösterdi. Kaskı çıkararak fısıldadı: "İki saatlik bir yolculuktan sonra bile hâlâ çok çekicisin."

Beni usulca öptüğünde gülümsedim. "Böyle düşünmene sevindim, çünkü kendime çeki düzen vermem mümkün değil." Boş yolda etrafıma bakınırken, "Beni tam olarak nereye getirdin?" diye sordum.

Gözleri zümrüt ışıltısını kaybederek düz bir yeşile dönüştü. "Asla geri yemin ettiğim bir yer. Kahrolası kâbuslarımin yeri."

Ses tonu midemi sıkıştırdı.

Yan, bebeğim. Yan.

Sertçe yutkundum. "O zaman beni neden buraya getirdin?" ağır bir endişe çökerken çalıların baktım.

Tehlike. Koş.

Burada olmamalıydım.

Boynunun arkasına masaj yaptı. "Çünkü bu sana diğer her şeyin geri gelmesini sağlayacak kadar çok şey hatırlatabilir. Ne olduğunu bilmem gerekiyor. O zaman sana ne planladığımı söyleyebilirim."

"İntikam için kime zarar vermeyi planladığınızı mı soruyorsunuz?"

Dişlerini gösterdi, intikam arzusu bakışlarında parlıyordu. "Öldürmek istediğim kişi, incitmek değil."

"Ciddi olamazsın."

Dondu kaldı, düşmanlık etrafına sis gibi çöktü. "Ben çok ciddiym. Ne yaptıklarını bilseydiniz, bu kadar çabuk yargılamazdınız."

"Söyle o zaman, ben de kendi kararımı verebileyim." Kalbim hızla çarpıyordu. "konuşmaya devam edemezsin. Ne yapmışlar? Kim onlar? Bana sadece isimlerini söyle. Hapishaneye düşmek için ne yaptığını söyle. Müebbet hapis cezasına çarptırılmana rağmen nasıl bu kadar çabuk çıktığını söyle."

Ağzı bir karış açık kaldı. "Bunu nereden biliyorsun?"

Kollarımı kavuşturdum. "Çekirge söyledi."

"Ne oluyor lan?" Ellerini havaya kaldırdı. "O lanet olası sik. Burnunu benim işimden uzak tutamıyor."

Öfkem alevlendi. "Beni satmak istediğini unutuyorsun. Seni bir daha göremeyeceğimi düşünüyordu. Bana bazı şeyler söyledi, böylece seninle bir şansım olup olmadığını merak etmeden yeni birine gidebilecektim." Başka neler söylediğini hatırlayınca sesim kesildi. "Bana kadınları nasıl aldığından, bana davranışından senin için hiçbir şey ifade etmediğimi nasıl anladığından bahsetti."

Arthur aniden omuzlarımı tuttu. Beni sarsarak gözlerimi kendisiyle buluşturmaya zorladı. "Söylediği saçmalıkların tek kelimesine bile inanma. Sen benim için her şeydin. Bundan asla şüphe etme. Asla."

Gülümsedim. "Bunu biliyorum. Şimdi. Ama sen kalın kafalıydın, Art. Acılarına o kadar gömülmüştün ki gerçekler bile seni etkilemiyordu. Bir şekilde bana inandın ama yine de beni itmeye ve bana davranmaya devam ettin..."

Arthur gözlerini kapattı, acı yüzünü dağlıyordu. Alnıma sert bir öpücük kondurdu. "Özür dilerim. Hem de çok üzgünüm. Hayatımızın geri kalanında her lanet günde sana söyleyeceğim. Bunu telafi edeceğim, söz veriyorum."

Başımı salladım. "Özre ihtiyacım yok. Yaşadığımız her şeyi unutarak seni taşıyabileceğimden fazla incittim. Zihnimin bu kadar temel bir şeyi nasıl sildiğini hâlâ anlamıyorum - ikimizin de hataları var. Ama konuşmamız gereken pek çok şey var. Bilmem gereken-"

"Hepsini biliyorum!" Öfke yüzünü renklendirdi. "Konuşmamız gerektiğini biliyorum ama lanet olsun Cleo. Bırak artık şunu."

Ani öfkesi karşısında donup kaldım. Onu bu kadar neydi? "Art, sana ne oldu böyle? Böyle patlayamazsın-"

Elini kaldırarak sözümü yarıda kesti. "Tanrı aşkına, sadece bekle, Cleo. Hayatında bir kez olsun *sabırlı* ol."

"Ben sabırlıyım!"

Kaşlarını çatarak bileğimi çaldı. "Hiç sabırlı değilsin. Ama sana yalvarıyorum. Sana kendi yöntemimi anlatmama izin ver." Yüzü düştü, kabaran öfkesinin altındaki dehşetini saklamakta başarısız oldu. "Cesaret edemediğim bir şeyi söylemem için beni zorlama. Henüz değil."

Kalbim kırıldı. Onu anlamsızca öpmek ve ruhundaki parçalanmış acıyı iyileştirmek istemekten başka bir cevabım yoktu.

Başka bir şey söylemeden beni etrafından dolaştırıp çalılıkların içine çekti. Yapraklar ve dallar yapışkan parmaklarıyla uzanıyor, deri ve çıplak bacakları tırmalıyordu.

Sabırıyla ilgili homurdanan sözlerini tekrarlamadan duramıyordum. Konu cevap beklemek olduğunda ben bir azizdim. Kendime engel olamayarak mırıldandım: "Hayatımda bir kez olsun sabırlı mı olmalıyım? Sanırım son sekiz yılda bu kelimeye karşı toleransımın yüksek olduğunu gösterdim."

Bana döndü, burun delikleri öfkeyle parlıyordu. "Ve ben yapmadım mı? Son sekiz yılımı bir hayaleti severek geçirmek zorunda kalmadım, sadece tüm bu zaman boyunca hayatta olduğunu, seni önemseyen insanlarla yaşadığını, bensiz mutlu bir şekilde yeni bir hayat kurduğunu öğrenmek için mi?"

Kahretsin.

"Bu benim alçaklığımı, Art. Öyle demek istemedim. Sadece demek istedim ki..."

"Kahretsin, bu her türlü . Ne halt ediyorum ben?"

Burnunun kenarını sıktı, öfkesini tuttu ve yutkundu. "Yapmadığını biliyorum. Ben senin öldüğünü düşünürken bunca zamandır hayatta olduğunu bilmek çok zor. Aklını kaybetmeme ve sabırlı olma ödülünü hak eden biri varsa o da benim."

Göğsüne bir yumruk indirdi. "gibi görünüyorsun..." Başka tarafa bakarak hastalıklı bir şekilde güldü. "Ve neden yapasın ki, sen yokken neler olduğu hakkında hiçbir fikrin yok. Ama güven, bunu çok uzun zamandır planlıyordum. İntikamımı yıllar önce alabilirdim. Oraya gidip o orospu çocuğunu uykusunda öldürebilirdim ve bu sırada beni öldürmeleri umurumda olmazdı. Ama Wallstreet-"

Yine o pislik.

"Wallstreet mi? Onun bununla ne ilgisi var?"

Arthur hüznle gülümsedi. "Her şeyi. Onun bununla her ilgisi var. Ve eğer beni takip edip size göstermeme izin verirseniz nedenini göreceksiniz."

Bu nasıl bir tartışmaya dönüşmüştü? Burada olmak bile -nerede olursak olalım- beni sinirli ve rahatsız yapıyordu. Gitmek istiyordum. Bu ne kadar çabuk biterse, o kadar çabuk olacaktı.

Kendimi her şeyi bırakmaya zorlayarak mırıldandım, "Göster bana. Görmek istiyorum."

Omuzları çöktü. "Bunun bazı zor olacağını biliyorum. Burayı tanımak ama hatırlamamak."

Hüzünle gülümseme sırası bendeydi. "Seni tanımaktan ve birlikte yaşadığımız hayatı hatırlamamaktan daha zor değil."

Yutkundu, güçlü boynu bu çabayla sıkıştı. "Bunun ne kadar doğru olduğu hakkında hiçbir fikrin yok." Gözlerine gölgeler doldu. "Mücadele ettiğimi inkâr etmeyeceğim. Senin hatırlamadığını bile bile, birlikte yaşadığımız her anıyla mücadele ediyorum." İç çekti, gözlerini kaçırdı. "her dileğim gerçekleşmiş de, bizi bu kadar özel yapan şeyin bir parçasının yok olduğunu öğrenmişim gibi."

Başım onun acısının baskısıyla ağrıyordu.

Cevap veremedim.

Sessizce elimi tuttu, parmaklarını benimkilerle birleştirdi ve beni çalılıklara doğru yönlendirdi.

Yoldan fazla uzaklaşmadan Art bir ağacın arkasına geçti ve beni ağacın kabuğuna bastırdı. Bir eliyle ağzımı kapatırken kalbi benimkine karşı gümbürdüyordu.

"Sessiz ol," diye tısladı kulağıma. Onu korkutan şeyin ne olduğunu dinlerken sırtım kilitlendi.

Sadece yaprakların arasından gelen hafif ısıklık ve böceklerin yumuşak uğultusu.

Benim kalbim de onunkiyle aynı ritimde atıyor, gerginlik bir kez daha kanımı kaynatıyordu.

Arthur beni bırakmadan önce bir dakika geçti, sıcak eli dudaklarımdan düştü. "Özür dilerim, bir şey duyduğumu sandım." Gözleri ağzıma kaydı, kalçaları daha sert bastırıyordu. "Yine de bu pozisyonun bazı avantajları var."

Başını eğip dudaklarını benimkilerin üzerinde hafifçe gezdirirken dudaklarım titredi.

Sertleşen ereksiyonu karnımın alt kısmını dürttüğünde hafifçe inledim.

Nefesimin altında gülerek onu ittim. "Kes şunu. Eğer başlarsak, bu işi bitiremeyiz." *Ve ben gerçekten bu işin bitmesini istiyordum, böylece gidebilecektik.* Açıklayamadığım nedenlerden dolayı ürkmüştüm.

Tanrım, her şey acıyordu. Acının ötesinde ızdırap. Hayır, ıstırapın da ötesinde, dayanılmaz bir işkence.

Görüşüm kararmıştı, ciğerlerim dumandan boğuluyordu ve tüm bedenim sonsuz alevlere aitti.

Tekerlerin gıcirtısı ve ardından ayak sesleri kükreyen kulaklarımda yankılandı. Odaklanabildiğim tek şey ateşin çıtırtısı ve tükürüğüydü. İçimde yaşıyor, düşüncelerimi küle çeviriyordu.

"Merhaba. Beni duyabiliyor musun?"

Bir şey yanmış koluma dokunduğunda çığlık attım.

"Ona dokunma. Ambulans çağıracağım."

Hayatımın yarısı bu dünyada, yarısı öbür dünyada gidip geliyordu. Tek hatırladığım acı, acı ve daha fazla .

Sonra parlak ışıklar ve antiseptik kokuları.

"Onu burada tedavi edemeyiz. Gerekli ekipmana sahip değiliz. Bir hava ikmali ayarlayıp onu kurtarabilecek en yakın doktora götüreceğiz."

"Yaşayacak mı?"

Kulaklarım cevaba kilitlenmek için ateşin vınlama sesiyle savaştı.

Yaşayacak mıyım?

Yaşamak istiyor muyum?

Uğruna yaşanacak ne var?

"Bilmiyorum. Her şey ona bağlı. Umalım da onu çekip çevirecek biri . Herhangi bir kimlik bulabildiniz mi? Arayabileceğimiz bir aile?"

Kalbim yavaşlayan atışlarını hızlandırdı ve acıya karşı savaştı.

Aile.

Evet, ailem vardı.

Yok muydu?

Acı içimdeki her şeyi silmeye başladığında tekrar çığlık attım. Alevler içime dönüp geçmişimi, akıl sağlığımı, kim olduğuma dair özümü yiyip bitirirken, elimde boşluktan başka bir şey kalmayana kadar her bir dala daha sıkı tutundum.

Boştum.

Geçmişe dönüş sona erdi. Tökezledim, şimdi bile yangından kurtulmanın işkencesini hissediyordum. İlk defa hafıza kaybımı bir olarak gördüm. I

Keşke o sakatlayıcı acıyı unutmaya devam edebilseydim.

"İyi misin? Kahretsin Cleo, titriyorsun." Arthur kolunu omuzlarıma doladı. Vücut ısı rahatlatıcıydı ama diri diri yakılma anısından sonra çok boğucuydu.

Ellerimi yüzüme sürerek geri çekildim. "Evet, ben iyiyim. Sadece devam . İhtiyacım var... Hareket etmeye devam etmeliyim." Sesim kırılıyordu ve Arthur bana bir kez daha iyi olup olmadığımı sorarsa kendimi kaybedeceğimi biliyordum.

En azından artık çalılıkların arasında süründükten ve bir hendekte bayıldıktan sonra nasıl uzaklara götürüldüğümü biliyordum. Tek bildiğim kaçmam gerektiği idi. Sürünmek zorundaydım. Mümkün olan her şekilde kaçmalıyım.

Beni bulan iyi insanlar muhtemelen hayatımı birden fazla şekilde kurtarmışlardı - sadece o anki durumumu değil, beni çok uzaklara da götürmüşlerdi.

Beni kim öldürmek istemişti?

Bunu hak edecek ne yapmıştım?

Arthur olduğu yerde kilitli kaldı. Gözlerindeki bakış, sorularla ve yardım etme ihtiyacıyla savaşıyordu.

Ama dileğimi yerine getirdi. Usulca fısıldayarak, "Bu taraftan." dedi. Elimi tuttu, başparmağını yaralı eklemlerimin üzerinde gezdirdi ve bana aşkımızın bir çıpasını verdi. "Bir anlık bakış, sonra gideceğiz, Cleo. Seni artık burada istemiyorum. Bana söylemekten korktuğun şeyleri yeniden yaşadığını düşünmek istemiyorum." Bakışları nefret, pişmanlık ve kederle dolup taşan yaralı bacağıma kaydı.

"Teşekkür ," diye fısıldadım. "Anlayışınız için teşekkür ederim."

Bir kez başını sallayarak bana kalan yolu gösterdi. Hedefimize yaklaştıkça çalılıklar seyrelti.

Yüksek ahşap çit, öğleden sonra güneşi ve yaprakların oluşturduğu şablonlarla sanki birdenbire ortaya çıkmıştı. Tepesi dikenli tellerden oluşan acımasız kıvrımlarla korunuyordu.

Her bir kaplama düz ve mükemmeldi, tüm çevre uzunluğu boyunca hiçbir eğri tahta ya da çürüme görülüyordu.

"Burası neresi?"

Arthur beni daha yakına çekti, büyük botları etrafa saçılmış yapraklar ve dallar şaşırtıcı derecede sessizdi. Benim spor ayakkabılarım ise mevcut her çatırtı ve çitirtiyi buluyor gibiydi.

Çite dokunacak mesafeye gelene kadar durmadı ve beni çekerek önünde durmamı sağladı. Beni tahtaya yaslayarak ellerini başımın iki yanına koydu.

Yeşil gözlerinde parlayan yoğun bakış beni çözdü.

Zihnim ihtiyaçla dolup taşıyordu. Beni alacağı düşüncesiyle içim içimi yiyordu. Buraya. Şimdi. Nerede olursak olalım.

Seks yapmak istedim. Hala burada olduğumu onaylamak istedim. Hâlâ hayatta olduğumu. Hâlâ onun olduğumu -bunu engelleyecek çok şey olmasına rağmen.

aralandı, nefesim kesildi.

Kaşları çatıldı, şehvet yüzünü gölgeledi. "Her ne kadar seni buraya getirme fikrine boyun eğmek istesem de Buttercup, burada gardımı düşürmeme imkân yok."

Haklı olduğumu biliyordum ama bu yüzümü kaplayan hayal kırıklığını engellemedi.

Başını eğerek boğazıma sokuldu. "Siktir, bana öyle bakmayı kes." Kalçaları benimkilere doğru eğildi, dudaklarından yumuşak bir inilti döküldü.

Göğsü meme uçlarıma ellerim havaya kalktı ve saçlarına dolandı. "Hareket etsen iyi olur Art, yoksa senden başka hiçbir şeye odaklanamayacağım."

Sertçe yutkunarak, ellerini parmaklıkların üzerinde tutarak kasıtlı olarak uzağa eğildi. Çenesini sıkarak emretti: "Çitin arkasına bak. Sonra gidebiliriz."

"Çitin arkasına mı bakayım?"

Başını salladı, parmağını havada döndürerek bana dönmemi işaret etti.

Dikkatlice olduğum yerde döndüm ve kollarının barikatında kıvrıldım. Bir tahta parçasının doğal bir düğümü vardı ve bu düğüm düşerek göz şeklinde bir casus deliği bırakmıştı.

"Bakalım hatırlayacak mısınız?" diye mırıldandı Arthur, nefesi enseme gıdıklıyordu.

Ürperdim, konsantrasyonumu tamamen kaybetmiştim. "Kes şunu." Kıkırdadı.

Bir gözümü tahtaların arasından bakarken vücudunun sıcaklığı beni ısıttı.

Başka bir bileşik.

Burası büyüktü, tek katlı geniş yaşam alanından ve Saf Yozlaşma'nın konumundan daha köy tarzındaydı. Ortasında, toplanma alanı ve belediye binası gibi görünen devasa bir Kulüp Binası vardı. Büyük binayı çevreleyen daha küçük binaların hepsi sıradan ama bakımlıydı ve motosikletler kapıların önünde ve garajlarda duruyordu.

Daha ileriye baktım, aşağıdaki yaşam tarzını içime çektim. Çocukların oyuncakları bahçelere saçılmıştı, arabalar sönmekte olan güneşte parlıyordu ve uzakta daha fazla ev vardı.

Burası neresi?

Kulüp binasının üzerinde neon ışıklarıyla bir gülün karnını deşen kanlı bir hançer amblemi parlıyordu.

Rose.

"Thorn, Cleo'yu Dianein yanına götürür müsün? Rubix için bu işi bu akşama kadar halletmem gerekiyor."

Babam beni legolarla oynadığım verandadan kucağına aldı. "Gel bakalım Buttercup. Gidip başka bir aileyi rahatsız etme zamanı."

Daha sert baktım, daha fazla anının gelmesini diledim. Ne kadar uzun süre bakarsam, o kadar . Burayı bildiğimi biliyordum ama lanet duvar görmeme izin vermiyordu.

Arthur bana doğru bastırdı. "Tanıdın mı?" diye nefes aldı.

Nefesi tekrar enseme gezinirken ürperdim, önümdeki manzarayı değil sadece arkamdaki adamı umursamama neden oldu. "Pek sayılmaz. Biliyorum ama gelmiyor."

"Kulübün adı ne?"

Gül ve hançere baktım ve bariz olana yöneldim. "Gül ve Hançer mi?"

Arkamdan seğirtti. "Yaklaş. Dagger Rose. Elli üyeli güçlü bir MC. Pure'dan yarı yarıya daha büyükler. Amerika'nın her yerinde şubeleri var ama ana merkezleri burası."

Gözetlemeye devam ettiğimde, bahçelerden birinde kum havuzunda oynayan çocukları ve ipten çamaşır alan iki kadını fark ettim. Erkekler tipik motorcu kıyafetleriyle etrafta tembellik ederken, diğerleri yarı çıplak ve öğleden sonra güneşinden memnun bir şekilde bahçe işleriyle uğraşıyordu.

Normal ve güvenli görünüyordu.

"Hey, küçük Cleo."

Doğduğumdan beri orada olan adama baktım. Deri ceketinin içinde her zaman tatlı bir şeyler taşırdı ve babamla sürekli takılırdı.

"Hey."

"Thorn nerede?"

Kulüp binasına doğru başımı eğdim. "Annemle birlikte. Bir baskın . Sanırım birkaç şeyi parçalıyorlar."

Adam kaşlarını çattı, aynı hızla kaybolmadan önce gözlerinde karanlık parıldadı. Cebine uzanarak bana küçük bir meyan kökü paketi fırlattı. "Teşekkürler prenses."

Zor nefes alarak çitten geri çekildim.

Yan, bebeğim. Yan.

Onu.

Maç.

Yangın.

Etrafımdaki eriyen ev. Hepsi onun yüzünden oldu.

"Ne hatırladın?" Arthur titreyen bedenimi tutarak beni döndürdü.

"Hey, sorun yok. Yanındayım. Kimse sana dokunmayacak."

Ben de öyle düşünmüştüm. Güvende olduğumu sanıyordum. Dokunulmaz olmam gerekiyordu.

Ceketinin içine gömülerek rüzgârını ve tuzlu kokusunu içime çektim. "Ben . Bana bir saniye ver."

Arthur saçımı okşadı. "Onu gördün. Gördün, değil mi?" Donup kaldım.

"Kahretsin, hatırladın." Sesi sertleşti ve neredeyse şeytani bir hal aldı. "O lanet olası piç. O aşağılık pislik."

Şiddetli kucağında kıpırdandım ve gözlerinin içine baktım. "Kim? Burası neresi?"

Durakladı, vücudu öfkeyle gerilmişti. "Yeni hatırladın sanıyordum?"

Dudağımı ısırdım, zihnimin içindeki ağır duvar kararlılıkla kapandı. Merak etmenin bir anlamı yoktu. Kilitli ve aşılmazdı. "Bu çalışmıyor. Parçacıkları hatırlıyorum. Her şey bir anda geliyor

parlıyor ve sonra kayboluyor. Hâlâ tüm hikâyeyi bir araya getirmek için yeterli sahip değilim."

İçimi çekerek sordum: "Obilmem , değil mi?
I?"

Arthur sıkışmış ve kaş . onun Burun, yürüyen uzakta ile
Hayal kırıklığı. "Yapmalısın,
evet." "Neden?"

Kıpırdamadan durarak elini bıraktı. "Çünkü orada doğdun. Orada büyüdün. Ben de öyle. Sen on dört yaşına gelene kadar tüm hayatımız orada mutlu bir şekilde geçti." Ses tonu çocukluğundan sevgiyle bahseden bir adamın değil, mucizevi bir şekilde kaçmış ve kendisini esir tutan adamları katletmek isteyen bir mahkûmun ses tonuydu.

Zihnim kış uykusuna yatmış bir yılan gibi sürünerek gerçeğe doğru tıslayarak ilerliyor, yoluna çıkan diğer tüm düşünceleri boğuyordu. "On dördüncü doğum gününden sonra ne oldu?" Mırıldandım.

Arthur dimdik durdu. "Yani... bunu da mı hatırlamıyorsun?"

Dehşet yüz hatlarına yayıldı.

Kalbim sıkışmıştı. "Arthur... Sana soruyorum... O gece ne oldu?"

Benden uzaklaştı, elleri saçlarının arasına daldı. "Bana bunu sorma, Cleo. Bana bunu soramazsın." Yüzü bembeyaz oldu.

"Art, bana anlatabilirsin. Bilmem gerek. Her şey o geceye bağlı. Ateş. Kana. Kaçtığımı hatırlıyorum ama nasıl ya da neden başladığını hatırlamıyorum."

Arthur kafasını salladı, kafese kapatılmış bir hayvan gibi volta atıyordu. "Ben-o gece." Başını kaldırdı, acı çekiyordu. "Kahretsin!"

İlerledim, ona doğru uzandım.

Dokunuşumdan kaçarak bisiklete doğru ilerledi. "Gel. Burada kalamayız. Bizi görürler. Lanet olası bir savaş başlatmak istiyorum ama benim şartlarımla, onların değil."

Savaş.

Bu savaş demek.

Kulüp binasında da benzer bir şey söylemişti.

"Neden? Benden ne saklıyorsun!"

Arthur dönüp bileğimden tuttu ve beni bisikletin olduğu yöne doğru çekti. "Ne bildiğini öğrenene kadar söylemeyeceğim. Kafana anılar sokma riskini almak istemiyorum."

Yalanlar.

Benden bir şey saklıyor.

Sevdiğim tek adamın - benim tarafımda olması gereken tek adamın - gizli bir gündemi olduğunu düşünmek midemi bulandırdı. Ben hâlâ görünmeyen bir satranç tahtasında itilip kakılan bir piyondum.

"Ne sakladığını öğrenirsem ve bana söylemezsen daha da kötü olacak," diye fısıldadım, ormanda ilerlerken onun ayak izlerini takip ederek.

Cevap vermedi.

Buna ihtiyacı yoktu. Hatalı olduğunu biliyordu. Ve hatırlamam için hem taş kesilmiş hem de istekliydi.

Savaş yaklaşıyordu.

Savaş çok yakındı.

Saf Yozlaşma ve Hançer Gülü arasında olacaktı. Ve bu benim yüzümden olacaktı.

Yirminci Bölüm

Bilmediği o kadar çok şey vardı ki.

Ona söyleyemediğim çok şey vardı.

Ufukta ölüm var. Havada savaş var.

O kendi kendine hatırlayana kadar ne yapmak istediğimi paylaşamazdım. Ancak o zaman bana en yakın insanları neden öldürmek zorunda kaldığımı ona gösterebilirdim. Ancak o zaman anlayabilirdi.

-Öldür

Konuşmamıştık.

Arthur beni Dagger Rose'dan sürükleyip motorunun arkasına attığından beri tek kelime etmedim. Motorun gürültüsü aramızdaki garip sessizliği bozdu ama sadece Mo ve Grasshopper'ın Triumph'larının yanına, sarı-beyaz lokantaya varana kadar.

Arthur kaskımı alıp benim için kapıyı açarken göz teması kurmadı. İçeri girerken ceketini silkti ve sahiplenici bir alfa hareketiyle omuzlarıma attı.

Göz kırptım.

Bunu neden yapmıştı ki? Hak iddia etmek için mi?

Restoran aileler, tanımadığım armalı birkaç motorcu ve yalnız sürücülerle doluydu.

Mo yukarı baktı. Kirli sarı saçları camdan sızan güneşin son ışıklarını yakalıyordu. El sallayarak bizi kabine doğru yönlendirdi.

Elimi tutan Arthur, Mo'nun yanına kaymadan önce beni lokantaya doğru yönlendirdi.

"Yanıma otur Sarah, Cleo, her kimsen." Çekirge kaşlarını sallayarak yanındaki sarı vinili okşadı.

Yanına tüneyerek gülümsedim. "Teşekkürler."

"Merak etme." Masanın üzerindeki sürahidenden bir bardak su doldurup bana uzattı. "Eski yeri gördün, ha? Evim güzel evim, değil mi?" Sanki dünyanın en iyi şakasını yapmış gibi güldü.

İçimde bir şey ağrıyordu.

Cevaplar arıyordum; Hançer Gülü'nün tarihini bilmek, büyük yerleşkeyi hatırlamak istiyordum. Çocukluğumun geçtiği yer gibi temel bir şey neden ortadan kaybolmuştu?

Orada bir şey oldu. O kadar travmatik bir şey ki, beynin seni korumuş.

Geleceğimi mahvettiye biraz koruma.

Bakışlarımı masanın karşısındaki Arthur'a diktim. "İlginçti," dedim. Arthur göz teması kurmayı reddetti.

Kahretsin, ne saklıyordu? Ve neden bana söylemekten kesinlikle korkuyordu? Ceketinden burnuma onun kokusu geliyordu. Bu yüzden mi bana onu giydirmişti? Ne olursa olsun onun koruması altında olduğumu hatırlatmak için mi? Sevgisini mi?

"İlginç mi?" Çekirge güldü. "Bundan çok daha fazlası olduğunu söyleyebilirim."

Arthur başını kaldırıp Çekirge'ye dik dik baktı. "Yeter artık." Su sürahisini kaptığı gibi kendine bir bardak doldurdu ve geri fırlattı. Boş bardağı masaya vurarak ekledi: "Orada değildi. Görebildiğim kadarıyla yoktu."

Kim nerede değildi?

Gözlerim adamların arasında uçtu.

Mo, "Belki de yerleşkenin dışındaydı?" dedi.

"Belki." Arthur parmağını kaldırarak garsona işaret etti. "Ama o orospu çocuğunun orada olmaması hoşuma gitmedi. Eğer temiz bir atış yapabilseydim, onu indirebilir ve onları daha önce etkisiz hale getirebilirdim..." Gözleri üzerimdeydi, dudakları kıpırdı.

"Onu alt edebileceğin bir sürü zaman geçirdin. Böyle olmasını istemezdin dostum." Çekirge bana doğru baktı. "Cleo... belki de yapmamalısın-"

"Ne, burada olmak mı? Her ne planlıyorsanız onu mu dinleyeyim?" Ellerimi kucağımda birleştirdim. "Artık beni hiçbir şekilde karanlıkta bırakamazsınız. Hiçbiriniz." Gözlerim Arthur'unkilere dikilmişti, kendimi kaybetmeye ve gerçeği haykırmaya ne kadar yakın olduğumu gösteriyordu. "Anlat bana. Hepsini duymak istiyorum."

Çekirge Arthur'a bir bakış fırlattı ama bakışlarındaki gerginliği görmeden önce değil.

"Şunu yapmayı kes," diye tersledim.

"Neyi durdurayım?" Çekirge suçlu suçlu göz kırptı.

Ugh!

"Biliyor musunuz? Hepiniz biliyorsunuz." Adamlara ters ters bakarak ekledim: "Arthur'la bir geçmişimiz olduğunu bilecek kadar çok şey hatırladım. Ben de onunla aynı yerden geldim. Birlikte büyüdük. Geçmişten sakladığınız her neyse beni de etkiliyor. Ne olduğunu bilmeyi hak ."

Arthur aniden elimi tuttu ve kardeşlerinin gözü önünde sıktı. "Korkunç şeyler öğrenmeye bu kadar hevesli olma, Buttercup."

"Bana 'Buttercup' deme. Gerçeği istiyorum Art. Ve şimdi istiyorum." Kıpırdamayınca sesimi yalvarır gibi alçalttım. "Bana her şeyi anlat, neden savaş başlatmak istediğin de dahil. Bunu hak etmek için ne yaptılar?"

Arthur'un ceketi tenimi ısıttı.

Üç adam da mükemmel bir karanlık senkronizasyon içinde güldüler. "Ne yapmadılar ki?" dedi Çekirge. "Cidden, olan bitenin yarısını hatırlasaydın, silahı olan sen olurdun."

Başka bir anının gelmesini diledim. O yeri hatırlamak için - hangi evin bizim olduğunu, neye benzediğini hatırlamak için.

Hiçbir şey.

HayırSesler, Hayır kokuyor, değil Hatta duyumlar . bir şeyler biliyordu. Büyük, siyah, gizemli bir boşluktu.

Aklıma korkunç bir düşünce gelince gözlerim faltaşı gibi açıldı. "Eğer orada doğduysam... Ailem hala orada mı?"

Adamlar benden başka her yere baktılar. Arthur pencereden dışarı baktı, aynı acı dolu dehşet bakışlarında başarısız bir şekilde saklanıyordu.

Karnım ayak parmaklarıma battı.

Hayır, .

Kafamın içinde saklanan cevaptan ne kadar kaçarsam kaçayım, o sadece daha da .

Ölmüşler.

Hayır! Hayır!

Dişlerimi sıktım, gelip bana korkunç gerçeği göstermeyi seçebilecek tüm geri dönüşleri lanetledim. Onları en son gördüğümde hayattaydılar. Değil miydiler?

değil mi?

Arthur'un yeşil bakışları sevgi ve sempati ile parlıyor, sırtımdan aşağıya doğru süzülen bir korku yayıyordu.

Bir garson kız belirdi. "Herkes merhaba. İşte menüleriniz. Spesiyaller ilginizi çeker mi?"

Sanki toplum içinde asla konuşulmaması gereken şeyleri konuştuğumuz için suçluymuşuz gibi herkes dondu kaldı.

Arthur kendi içine çekildi.

Araya girmesinden *nefret ediyordum.*

Bir an daha, tek ihtiyacım olan buydu. Gerilimi bir bıçağa dönüştürmek ve yalanları kesip atmak için bir an. Arthur bana söyledi.

Ailemi öğrenmem gerek!

"Spesiyaller ve menüler yok," dedi Çekirge. "Sadece hepimize bir tur hamburger ve patates kızartması getirin."

Arthur ve benim aramdaki boşluk her geçen saniye daha da genişliyordu. Gözlerimiz kilitlendi, bir kez bile başka tarafa bakmadık.

Kalbim kırılırken bir damla gözyaşı sessizce yanağımdan aşağı süzüldü. Bilmek için kelimelere ihtiyacım yoktu. Bakışları görmezden gelinemeyecek kadar yüksek sesle konuşuyordu.

Onlar öldü.

Bu doğru.

Sarışın garson başını salladı, kalemi bir not defterinin üzerini çiziyordu. "Hemen geliyor. Her tarafa hamburger."

Yemek düşüncesi beni tiksindirdi.

Yetim olduğumu yeni öğrenmişken nasıl yemek yiyebilirdim ki?

Arthur homurdandı, "Son teslim tarihimiz. Hız her şeyden önemli."

Garson kız tekrar başını salladı. "Elbette canım." Okunmamış menüleri kolunun altına sıkıştırarak, beyaz ve sarı üniformasıyla hızla uzaklaştı.

" 'Canım' mı? Sana daha önce böyle seslenildiğini sanmıyorum," dedi Çekirge, havayı yumuşatmaya çalışarak. Sorun şu ki, yalanlar ortaya dökülene kadar atmosfer asla aydınlanmayacaktı - bir tarih ve intikam bulutundan yağmasına izin verilene kadar.

"Art... bunu benden nasıl saklarsın?" Doğrudan acımın özüne inerek fısıldadım.

"Ah, kahretsin," diye mırıldandı Mo, duvara yaklaşıp Arthur'un kaynayan cüssesinden kaçınarak.

Arthur gerildi. "Sana bu gece söyleyecektim. Yalnız olduğumuzda ve ne kadar çok şey hatırladığını bildiğimde."

"Neden ne hatırladığımı bilmek zorundasın? Kafamın içinde kilitli olan ve senin bu kadar korktuğun şey ne?"

Gözlerini masaya dikti.

Hâlâ benden bir şey saklıyor!

Öfkem patladı. Öfke, keder ve vahşetin güçlü bir karışımıyla titreyene kadar kaslarımı ele geçirdi. "Şimdi. Bana her şeyi anlat. Şimdi!" Ellerimi kızıl saçlarımda gezdirerek tısladım: "Her şeyi Art. Bir daha sormayacağım."

Bir saniyeliğine sessizlik hüküm sürdü. Ceketini , çıkarabilmeyi diledim. Sanki beni tüketiyormuş, deliliğe sürüklenmemi engelliyormuş gibi hissettim.

Bu yüzden bana verdi. Geçmişte ne olursa olsun, iyi ya da kötü, beni bırakmayacağını hatırlatmak için.

Endişesinin yerini öfke aldı. "*Peki.* Gerçeği mi istiyorsun? Sana lanet olası gerçeği söyleyeceğim."

"Oh, oğlum. İşte başlıyoruz," diye mırıldandı

Çekirge. Arthur ona haince bir bakış fırlattı.

"Ailen öldü. İçinde bulunduğun ev yangını cesetlerini örtbas etmek ve kanıtları yok etmek için çıkarıldı." Zorlukla nefes alarak iki elini uzun saçlarında gezdirdi. "Kulübü ele geçirmek için vuruldular."

Gerçek olduğunu bilmek ve duymak tamamen farklı iki şeydi. Zihnim gerçeğe karşı isyan etti. Titrememi durduramıyordum. "Onları kim vurdu?"

Bir an için her şey durdu, dünya dönmeyi bıraktı ve havadaki toz zerrecikleri bile hareket etmeyi reddetti. Arthur bir an için

Cevabı duyunca yüzü buruştu ve sonra kabullenmeye başladı. Her ne kadar canı yansa da gerçeği söylemek zorundaydı.

"Ailenizin evi Scott 'Rubix' Killian tarafından yakıldı." Yeşil gözler.

Meyan kökü çeşitleri.

Benim alakasız amcam.

Arthur'un... "Baban ailemi öldürdü ve beni öldürmeye mi çalıştı?" Sesim masanın üzerinde zar zor duyuluyordu. Kalbim ağrıyordu ve göğsümü ovuşturarak bu keskin acıyı hafifletmeye çalıştım. "Ama neden? Onun hep yanımda olduğunu hatırlıyorum. En iyi arkadaşlardı."

Çekirge yaklaştı, beni rahatlattı ama dokunmadı.

Arthur başını eğdi. "Babanın sahip olduğu her şeyi istiyordu. Her şeyi istedi."

"Kimsin sen baba?" Siyah deri ceketinin üzerindeki işlemeleri takip ederek sordum. Rütbesinin kelimeleri tam olarak seçemediğim bir yazı tipindeydi.

Beni halıdan kaldırıp kucakladı. "Ben baş patronum, Buttercup. Kanun benim."

"Patron sen misin?" Burnumu kırıştırdım. "Sen patron değilsin Ben."

Elinden kurtulup arkasına saklanmak için koştuğumda güldü. kanepede. Elleri gıdıklamaya hazır bir şekilde beni takip ederek, "Ben başkanım ve kesinlikle senin patronunum" dedi.

Ciyakladım, yedi yaşındaki bacaklarım ondan ve gıdıklayan ellerinden kaçacak kadar hızlı değildi.

"O zaman ben ne oluyorum? Sen başkansen ben de prenses miyim yani?" Şansıma inanamıyordum. En sevdiğim filmdeki gibi Prenses Buttercup'tım.

Karmakarışık saçlarımı düzelterek gülümsedi. "Sanırım bir bakıma öylesin. Benim küçük prensesim."

"Onları bir hiç uğruna öldürdü." Göğüs kafesimi kucaklayarak kendi üzerime kıvrıldım.

Arthur'un sesi gergindi. "Çok üzgünüm Cleo. İnan bana, o piç kurusu bunun bedelini ödeyecek. Damarlarımda akan kanı değiştiremem ama onu yerin dibine sokarak bunu telafi edebilirim."

Başımı salladım. Ölüm için ölüm adalet değildi, bu sadece bir trajedi idi. Ama aynı zamanda, onun yaşaması ve kötülükle ele geçirdiği bir Kulübü -babama ait bir Kulübü- yönetmesi düşüncesini de hazmedemiyordum.

Katil teşebbüsümün başarılı olduğu bir dünyada yaşayamam.

Ruhum ağladı. "Neden ben? Birlikte olduğumuz için mi beni öldürmeye çalıştı? Birbirimize karşı ne hissettiğimizi bildiği için mi?"

Arthur'un gözleri karardı, elleri sıkıca kıvrıldı. "Hayır. Seni öldürmeyi hiç planlamadı. Yanlış zamanda yanlış yerdeydin." Başka tarafa baktı, çenesi öylesine sıkılmıştı ki daha fazla bir şey söyleyemedi.

atladı. "Seni canlı istiyordu."

Gözlerim onun mavi gözlerine dikilmiş, bilmecenin bitmesi için yalvarıyordu. "Neden?"

Arthur sonunda öfkesini kontrol altına alarak sertçe fısıldadı: "O gece ona ne soracağımızı biliyordu. Seni ne kadar çok sevdiğimi biliyordu. Ama piçin başka planları vardı."

Midemin daha fazla düşmesinin mümkün olmadığını düşünüyordum, ama bir şekilde zeminden kaydı ve aşağıya, aşağıya düştü. "Ne planları, Art?" Nefes aldım, her kasım onun cevabına karşı kasıldı.

"Seni satmak," dedi Çekirge. "Sadık Bölümleri formüle etmek için az önce öldürdüğü başkanın kızını satmaktan daha iyi bir yol var mı? Seni San Diego'daki başka bir büyük kulübü birleştirmek için kullanmayı planlıyordu. Sen de onun gibi kullanılacaktın-"

"Bir piyon gibi." Şimdi satranç tahtasını gördüm. Kuralları olmasa da oyuncularını anlamıştım. Gözlerim Arthur'unkilerle buluştu. "Birlikte olmamıza asla izin vermeyecekti."

Arthur üzüntüyle başını salladı. "Seni korkutmak için evin içinde bıraktığını ancak birkaç yıl sonra öğrendim. Seni kurtarmaya gelmeyi, tıpkı seni kurtardığı gibi aileni de kurtarmaya çalıştığına seni inandırmayı planlamış. Minnettarlığını bir silah olarak kullanmayı ve yaptığı iyiliğin borcunu ödemen için sana rüşvet vermeyi planladı."

Aman Tanrım. Sadece korkunç bir ölümden değil, aynı zamanda korkunç bir varoluştan da kaçmıştım. "Ama kaçtım," diye fısıldadım.

Arthur başını eğdi, yüzü bembeyazdı. "Senin kaçtığını nasıl fark etmedi ya da biri seni bulup aldı mı hâlâ bilmiyorum-"

"Yapmadılar." Nefesimi içime çektim. "Kendi başıma süründüm. Hatırlıyorum. Yola çıkmayı başardım, orada biri buldu ve hastaneye götürdü."

Yüzü acımasız bir acıyla buruştu. "Hatırlıyor musun? Tanrım, Cleo. O lanet geceyi hatırlamanı hiç istemedim. Ne kadar acı çekmiş olmalısın."

Omuz silktim ve masaya baktım. "En azından o beni bulmadan önce nasıl kaçtığımı biliyorum." Arthur'un beni neredeyse sattığı kaderden daha kötü bir kadere edilmişim.

Baba ve oğul arasındaki ironi ve paralellik kaçmadı. Arthur artık başkandı, tıpkı babası gibi. O da tıpkı babası gibi beni satmak üzereydi.

Hiç mantıklı gelmiyor, şimdi gerçeği öğrendiğimde daha da mantıklı geliyor.

Dik oturarak dedim ki, "O kızlar, Art. Bana ne yapmayı planladığını bildiğin halde onları nasıl satabildin? Başka kızlara acı çektirdin. Ya o ben olsaydım? Ya-"

"Seni bulur ve kurtarırdım. Kahretsin Cleo, senin için gelir ve yoluma çıkan herkesi katlederdim."

Başımı salladım. ". Hapisteydin, hatırladın mı? Tutsak kabul etmeyen bir dünya tarafından yutulurdum. Özgür kaldığında beni bulmuş olsan bile, eskiden olduğum kişi, aşık olduğun kız olamazdım."

"Sekiz yıl boyunca ortadan kayboldun ama hâlâ benimsin. Hâlâ kalbimi çalan kızıl saçlı kızsın." Gözleri kırılmıştı; soluk, çamurlu bir yeşil.

Zayıfça gülümsedim. "Kaybolmasam da mutlu olduğum bir hayat yaşamakla birinin kölesi olmak aynı şey değil." Ağır ağır iç çekerek, "Onları bulmak zorundasın. Sattığın o kadınları kurtarmalısın."

Çekirge soğuk bir şekilde güldü. "Gerçekten Kill'in masum kadınları dehşet dolu bir hayata satacağını mı düşünüyorsun?"

Başımı kaldırdım.

Mo, "O kadınlar özenle seçildi. Görünüşleri için değil - her ne kadar oldukça seksi olsalar da - kimlerle ilişki kurdukları için."

Tüylerim diken diken oldu.

"Onlar onun fahişeleriydi, Cleo," diye fısıldadı Arthur. "Annem bir yıl önce öldüğünden beri onunla yatan tüm kızları aldık."

Diane.

Oğlununkine çok benzeyen siyah saçlı, yumuşak sözlü kadın. Taze ekmek kokuları avluya yayılır, tat alma tomurcuklarımı kışkırtır ve Art'ın evine atlayıp kendimi mutfağına atmama ve bacaklarımı kahvaltı barının arkasına sarkıtmama neden olurdu.

Elimi çaresizlik içinde ağzıma kapattım. "Art, çok özür dilerim."

Nasıl öldüğünü sormak istedim ama Arthur sakın kalmak için mücadele etti. Yıpranmış otokontrolü kırılma noktasına yaklaşmıştı. Kıpırdamıyor ya da herhangi bir acı belirtisi göstermiyordu, acısını derinlere, tıpkı benim için hissettiği acı gibi iltihaplandığı yere hapsetmişti. Ama ben biliyordum.

"Ona bir ders vermek için fahişelerini aldık. Aynı fahişelerin şimdi rakip Kulüplerin diğer başkanlarına hizmet ettiğini öğrendiğinde, savaşı kendi başına yıkacaktır."

Ne zamandan beri kötü sevgili zevkine sahip olmak cinsel kölelikle ödenebilir bir suç haline geldi?

Adaletsizlik omurgamı zedeledi. Sesimdeki onaylamama ya da iğrenme duygusunu engelleyemedim. "Peki ya ben? Hangi hisseyi satın almaya çalışıyordun? Neden bu kadar önemliydi?"

Arthur içini çekti. "Bu bir lokantada tartışılmayacak kadar karmaşık bir konu, özellikle de diğer gruplar duyma mesafesindeyken."

Tartışmak için ağzımı açtım. Her şeyi bilmek istiyordum. Derhal.

Çekirge elini koluma koyarak itirazımı susturdu. "Bırak dinlensin, Cleo-Sarah. Kill sana tapan iyi bir adam. Sana her şeyi anlatacaktır." Mavi gözleri Prez'inin üzerine dikildi; ikisi arasında geçen sırlar karşısında buzlar eridi. "İntikamını alacaksın dostum. Sonsuza dek mutlu olacaksın ve sana yanlış yapanlar toprak altında çürüyecek."

Cümle doğrulukla zonkluyordu. Benim bilmediğim vaatler ve planlar havayı kalınlaştırdı.

Kimse tek kelime etmedi.

Çekirge sonunda Arthur'a ters ters bakarak, "Sana her şeyi anlatacak," diye tekrarladı. "Anlatmayacak mısın?"

Arthur yavaşça ve isteksizce başını salladı. "Sana her şeyi anlatacağım Cleo. Ve umarım beni anlarsın."

Ancak daha sonra -çizburger ve gazlı içeceklerden oluşan yağlı bir akşam yemeğinden sonra- iki şeyin eksik olduğunu fark ettim.

Anılar geri döndükçe ve sırlar açığa çıktıkça dünyam genişledi, ufukum genişledi ve çağırdı, ama kalbimde korkuyu canlı tutan konuşulmayan cevapları.

Tüm dünyamı tasfiye edebilecek cevaplar.

Arthur'un ceketinin ağır sıcaklığı, şok beni ele geçirmeye çalışırken vücudumun kutup soğuklarına düşmesini engelledi, ancak kararlılığım daha da güçlendi.

Ne sakladığımı ortaya çıkarmalıyım.

Bu gece geçmişimi alt üst edip, içime döndürdü.

Dışarı.

Ama *hala* neden ve nasıl kaçırıldığımı bilmiyordum. Kaçırılmışım. Yalınayak ve gözlerim bağlıydı. Tıpkı diğer kadınlar gibi. Çakmak Çocuk tarafından yakılmışım. *Nasıl?*

Parmaklarım istemsizce ön kolumdaki yanığa gitti. Çok garip bir duyguydu. Parçaları hatırlamak - uzun süre eksik parçaları olan bir eleği taklit ettikten sonra bütün hissetmek.

Bazı şeyleri hatırlayıp diğerlerini hatırlamamak alay etmektir.

Adil değildi.

Her şeyi istedim.

Geçmişim ve bugünüm olan hikâyenin tamamına bakmak istedim.

Ancak bu soru, kafamın içinde yankılanan sorunun yanında sönük kalıyordu. Kaçınmadığım bir soru.

Korkunç ve aşağılık gerçeğe ışık tutacak olan. Beni neredeyse büyüten bir adam açgözlülük yüzünden ailemi öldürdü.

Geleceğimi mahvetti, sadakate sırtını döndü ve ne için?

Sevecek dostları olmadan hiçbir şey ifade etmeyen bir Kulüp için.

Kimse benim kanımı paylaşmıyordu. Kan bağım ve soyum sona ermişti.

Bu soyadını taşıyan son Price bendim.

Ancak tüm bu korkunç ifşaatlar arasında, halının altına süpürülen ve adı anılmayan mahzenin derinliklerinde kilitli tutulan bir tanesi öne çıktı.

Arthur o gece neredeydi?

Ve neden beni kurtaran o olmamıştı?

Bölüm Yirmi Bir

Aşkın beni yumuşatacağından çok korkuyordum. İntikam hırsımı durduracağından ve onlara bedel ödetme konusundaki soğukkanlı kararlılığımdan beni vazgeçireceğinden.

Ama olmadı.

Aksine, aşk kararlılığımı daha da güçlendirdi.

Yaptıkları şeyi yapanları yok etme dürtüsüyle zonkluyordum.

Sadece kendimin değil, Cleo'nun da intikamını almak istiyordum. Bu benim ona hediyem olacaktı.

Korkunç geçmişimizden bir kapanış hediyesi.

-Öldür

"En büyük dileğimi bilmek ister misin?" lokantadan çıkarken sordu.

Ay tırmanmış, güneşin alçalmasının ardından sahneyi ele geçirmişti. Kocaman gümüş bir dolar gibi asılı duruyor, her şeyi metalik bir renk tonuna büründürüyordu.

Kollarımı karnımda kavuşturmuştum; Arthur'un ceketinin sıcaklığına rağmen üşüyordum.

Arthur gözlerini devirdi. "Senin kirli zihninle tahmin edebilirim."

Mo usulca güldü. "Dileğinin, ata binerken sana oral seks yapabilecek yetenekli bir kadın olduğunu söyleyebilirim."

Çekirge sırtarak koluna bir yumruk attı. "Bu saçmalığa hayır demezdim ama öyle değil." Arthur'la beni işaret ederken sırtışı bir gülümsemeye dönüştü. "Onu ben istiyorum."

Aramızda bir metre vardı; Arthur ve benim geçmeye cesaret edemediğimiz bir sınır. Bana dokunmasını istiyordum ama

aynı zamanda istemedim. Kulağıma fısıldamasını ve bana her şeyin yoluna gireceğini söylemesini istiyordum ama aynı zamanda ondan hiçbir şey istemiyordum.

Babası ailemi öldürdü.

Bu gece uyuyabilmem için zihnimin çözmesi gereken çok şey vardı.

"Ne istiyorsun?" Arthur alnı çatılmış bir halde sordu.

"Sizin sahip olduklarınızı."

Arthur kıkırdadı, sesi acı ve ıstırapla katmanlanmıştı. "Bir televizyon dizisinden daha fazla sorunu olan işlevsiz bir ilişki mi istiyorsun?"

Tamam, bu biraz acıttı. Halletmemiz gereken şeyler olduğunu biliyordum ama işlevsiz değildik. Değil miydik?

Arthur gözüme takıldı, yalvarırcasına gözlerimin içine bakıyordu. Vücudu bilinçsizce bana doğru sallandı, şu anda bile aramızdaki çekimi görmezden gelemiyordu.

"Hayır." Çekirge sıırttı, gamzesi parladı. "Ben de sizin sahip olduğunuz şeyi istiyorum. Bunca yıl ayrı kaldıktan sonra bile asla kaybolmayan bir bağına sahip olmak. Dürüstlük ve dünyada yalnız olmadığımı bilmek istiyorum."

Dizlerimin bağı çözüldü. Ne kadar basit cümleydi ama beni kalbimden vurdu ve öfkemin dağılmasına neden oldu. Lokantada hissettiğim tüm acı, karışık düşünceler ve sefalet, tamamen dağılana kadar kanımda köpürdü.

Hayat, geçmişin geleceğimizi belirlemesine izin vermeyecek kadar kısaydı. Özellikle de neredeyse bizden çalınan bir geleceğin.

Arthur nefesini içine çekti ve aramızdaki mesafeyi kapattı. Kolları omuzlarıma dolanıp beni sıkıca tutarken onun içinde eridim. Dudakları, öpücüklerin en tatlısıyla başımın tepesine bastırdı. "Özür dilerim Cleo. Sana bu şekilde söylemek istememiştim."

Kollarımı açarak ona tekrar sarıldım, iki motorcunun rahatsız edici bakışlarını umursamadan. "Bununla daha iyi başa çıkamadığım için özür dilerim."

Arthur boğuk bir ses çıkardı. "Benim daha iyi üstesinden geldin. Lokanta hâlâ ayakta ve polise haber verilmedi. Bunun bir başarı olduğunu söyleyebilirim."

Hafifçe güldüm. "Sanırım öyle."

"Gördün mü... işte ben de bundan bahsediyorum," dedi Çekirge, duruşu mükemmel ötekine aç.

Başımı dik tutmaya ve Art ile aramızda hızla gelişen ihtiyaç tarafından tüketilmemeye çalışarak, "Birisi var mı?" diye sordum.

Çekirge kıkırdadı. "Dalga mı geçiyorsun? Tanıştığım tek kadınlar, benim kurallara karşı geldiğimi düşündükleri ya da rahat bir emeklilik fonu aradıkları için peşimde olanlar."

Mo burnunu çekti. "Kill harika bir Başkan ama bizi yasaların doğru tarafına çekerek ve Kulüp'ü temizleyerek bizi mahvetti."

"Ne oluyor lan?" Arthur homurdandı. Kaşlarım kalktı. "Öyle mi?"

Çekirge güldü. "Şuradaki kendini beğenmiş piç kurusu, sayılarla ilgili dâhiyane zekâsıyla gidip bizi zengin etti, değil mi? Artık sadece yasalara s.ktir git diyen korkunç bir motorcuyla birlikte olmak isteyen kadınlara hitap etmekle kalmıyoruz -şimdi durum böyle değil ama öyleydi- aynı zamanda hevesli ebeveynler tarafından paralı bir adam için yetiştirilen Barbie bebek prensesleri de savuşturmak zorundayız."

Başımı salladım, bu kadar ciddi bir şeyden sonra böyle bir konuşmanın nasıl yapılabildiğine hayret ettim. "Bir kulüpte olman ya da Aston Martin yerine bisikleti tercih etmen umurlarında değil mi?"

Çekirge sırıttı. "Tabii ki hayır. Bu sadece paketi tatlandırıyor. Milyoner motorcu, yasaların doğru tarafında ve kendi adamlarını korumak için her şeyi yapabilecek bir kardeşliğin koruması altında? Bunu kim istemez ki?"

Mo gözlerini devirdi. "Kendime yaşlı bir kadın bulmayacağım." Parmağıyla kendini işaret ederek, "Yalnız kurt" diye ekledi.

Arthur kıkırdadı, beni daha sıkı tuttu. "Pekâlâ Yalnız Kurt, sizi bu kadar cazip kıldığım için özür dilerim. Şimdi siktirin gidin. Kız arkadaşımınla eve yalnız gitmek istiyorum."

Çekirge yola baktı, yüzü gerildi. Tüm şaka ve şakalaşma işaretleri kayboldu. "Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin dostum? Ne de olsa onların bölgesindeyiz."

Arthur'un kasları kasıldı ve benimkilere şok dalgaları gönderdi. Parmaklarım onun önünden sikine doğru kaymak için can atıyordu. Kıvılcım

Çekirdeğimdeki ilgi, bunu hissettiğine söz verdi - bizi ayırma potansiyeli olan şeyler hakkında konuştuğundan sonra seçilen bağlanma ihtiyacını hissetti.

Ona içimde ihtiyacım vardı. Ona şimdi ihtiyacım vardı.

"Biz iyiyiz. Yolda duracağız. Ama sınırlarımız içinde olacak." Bana baktı, bakışlarında yalnız kaldığımızda neler yapacağımıza dair vaatler parlıyordu.

Kalbimde sıcak bir karıncalanma başladı ve karnıma yayıldı. Bunu hissetti.

Çekirge öne çıktı ve Arthur'un sırtına bir tokat attı. "Pekâlâ, Kill. Üste görüşürüz." Bana bir öpücük kondurarak, "Artık bizim bir parçamız olman harika bir şey Cleo-Sarah," dedi. Kaşlarını çatı. "Yine de sana kısaca CS demem gerekebilir."

"Öbür tarafta görüşürüz." El sallayarak Mo'yla birlikte bisikletlerine yöneldiler, kasklarını taktılar ve gecenin içinde kükreyerek yola koyuldular.

Otoparktan çıktıkları anda Arthur'la aramızdaki farkındalık ateşlendi.

Acı çektim. Eridim.

Kıpırdamadık, sanki beklemek için sözsüz bir anlaşma yapmış gibiydik. Ezici çekime teslim olmadan önce gittiklerinden emin olmak için.

Beş.

Dört.

Üç.

Motorlarının gürültüsü azaldı. İki.

Bir.

Arthur hareket ederek beni hızla ve sertçe lokantanın duvarına yasladi. Sırtım tuğlalara çarptı ve ciğerlerim onun hareketlerinin şiddetiyle neredeyse çöktü.

Dudakları sıcak, ıslak ve sahiplenici bir şekilde çaldığında itiraz edecek zamanım olmadı.

Eli yukarı çıkıp göğsümü yakaladığında inledim. Dokunuşu acı vericiydi ama bu beni daha da ateşledi.

Ben de onu öperek dilini ağzıma aldım ve kalçalarımı onunkilere doğru eğdim. Göğsünden gelen inilti aşk ateşini içime gönderdi ve kalbimi yaktı.

İkimiz de kontrol için savaşıırken başlarımız dans etti; öpüşme derinleştikçe nefes alışlarımız düzensizleşti. Bir saniye içinde öpüşmekten, boyalı tuğla duvara kuru kuru vurmaya evrildik.

"Bekle-Sanat," diye soludum ağzına, eli avuçlamak için aşağı inerken. Parmakları klitorisime sarhoş edici bir şekilde bastırırken tüm düşünceler önemsizdi. "Bekle!"

Birden beni bıraktı, geri çekildi ve ellerini yüzünde gezdirdi. Islak dudakları çarpık bir sırıtışa dönüşürken ay ışığında parlıyordu. "Kahretsin, seni o kadar çok istiyorum ki, seni tam buraya götürebilirim.

- "İzleyen herkesin canı cehenneme."

Şehvet, ahlakımı yakıp kül ederken göğsüm yükselip alçaldı. "Hadi gidelim. Buradan ne kadar çabuk o kadar çabuk yalnız kalabiliriz."

Gözlerindeki çaresiz bakış neredeyse boşalmama neden oluyordu.

Elini uzatarak, "Gidelim o zaman. Kamu ahlaksızlığından tutuklanmadan önce."

Fazla uzaklaşmamıştık -belki yarım saat- Arthur iki tekerlekli vahşi canavarının gazına bastığında.

Hançer Gülü'nün hüküm sürdüğü kasaba çoktan gözden kaybolmuştu, çünkü ana yoldan ayrılıp bir tavşan geçidini takip ettik.

Tümsekler ve çukurlar ağrıyan kıcıma iyi gelmedi ve Arthur motoru durdurduğunda omurgam çığlık atıyordu.

Bir parkurun başında durduk, kum neredeyse her yeri kaplamıştı ve etrafta başka kimse yoktu.

Tanrı'ya şükür bu gece dolunay vardı, yoksa karanlıkta asla göremezdik.

Arthur , gerindi.

"Neredeyiz biz?" Saçlarımı karıştırarak sordum.

Belimden tutarak beni zahmetsizce bisikletten çekti, vücudumu buna bastırarak önünden aşağıya doğru kaymama izin verdi.

Ayaklarımı. Parmakları boğazımı öperken "Söylemem," diye mırıldandı ve kaskımı çözüp aşağıdaki kumla kaplı çimlere bıraktı.

Gözleri hayalet gibi gümüş gecede yeşil fenerler gibiydi ve ağaçların siluetleri bize musallat olmaktan ziyade bizi koruyordu.

"Bana nerede olduğumuzu söyle, Cleo." Eğildi, burnunu kulağımın arkasına soktu. "Sana burada ne yaptığımı söyle."

Lokantada bizi tüketen ihtiyaç intikamla geri döndüğünde içim sıkıştı. "I-"

Yumuşak bir gülümseme ile geri çekildi. Parmaklarımızı birleştirerek beni ileriye doğru yönlendirdi. Aşırı büyümüş bir patikada ilerlerken tek kelime etmedi, ayakkabılarımız yürüdükçe kumun derinliklerine batıyordu. Ilık akşam böceklerle ve ara sıra su şırıltılarıyla uğulduyordu.

Gelgit mi?

Gözlerimi kısıtım, vahşi doğaya doğru ilerlerken herhangi bir anının gelmesini diledim.

"Söyle bana," diye fısıldadı. "Unuttuğunu söyleme. Kalbimi bu şekilde kırma." Dudakları orantısız bir sırtışla eğildi.

Bunu bir şaka olarak söylemiş olsa da, tüm bunların onun için ne kadar zor olacağını düşünmek yine de acı veriyordu. Onun yerinde olsaydım, birlikte geçirdiğimiz tüm özel zamanların kaybolduğunu düşünmek beni darmadağın ederdi. Unutuldukları için çok az şey ifade ederlerdi.

"Seni asla bilerek incitmem Art." Parmaklarını sıktım. "Bunu biliyorsun, değil mi?"

Gözlerini kaçırdı ama bana inanmadan önce takındığı suçluluk ve mutsuzluk ifadesini yakalamadan önce değil.

"Bana söylemediğin daha çok şey olduğunu biliyorum. Korkmana gerek yok."

Sertçe yutkundu. "Beni zorlama Cleo. Zaman, hatırladın mı? Tüm bunlara alışmak için hâlâ zamana ihtiyacım var." Beni durdurarak yanağımlı okşadı. "Bizi mahveden onca şeye rağmen sana tekrar sahip olmaya alışmak için. Bunun tadını çıkaralım." Beni tüy kadar yumuşak öptü. "Lütfen?"

Ağına karşı iç çektim. "Tamam." Ortamı yumuşatmak için elimden geleni yaparak, "Peki bana burada tam olarak ne yaptın?" diye fısıldadım.

Bir kolunu kalçalarımın dolayarak beni ereksiyonuna doğru sıkıca bastırduğında ürperdim. "Sonunda sana teslim oldum. Seni buraya getirirken birkaç kuralı çiğnedim." Hâlâ unutmadığım bir anısına güldü. "Lanet olsun, çok gençtin. Çok gençtin. Ama ikimiz de ne istediğimizi biliyorduk. Sen... sen asla hayır cevabını kabul etmezdin."

Sesi alaycı bir mırıltıya dönüştü. "O gece karşılığında bana ne yaptığını bilmek ister misin?"

"Evet." Bacaklarımın arasında nem oluşurken kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. "Ne yaptım ben?"

Gözleri anımsatan bir şehvetle parlıyordu. "Beni sen . İlk kez ama kesinlikle son olmayacak." Kalbim sıkışmıştı.

Beni bırakan Arthur tekrar elimi tuttu ve beni götürmek istediği yere doğru sürüklenmeye başladı. Onu her yerde takip edebilirdim. Zihnim yeşil gözlü sevgilimle öpüşme dolup taşıyor, onu ellerimde çözmenin heyecanını yaşıyordum.

Arthur fısıldadı, "Çok ıslaktın. Çok tatlı ve duyarlı."

İçim lezzetli bir şekilde nemlenirken ağızım kurudu.

"Bu kadar ileri gitmek istememiştin. Kontrolümü kaybetmek istemedim. Ama hayır demeyi o kadar zorlaştırdın ki."

Çalılıklar aniden yerini bembeyaz, mükemmel bir özel plaja bıraktı. Su, ay ışığının altında safir, turkuaz ve lapis gibi değerli taşlar gibi parlıyordu. Ağaç yaprakları bizi meraklı gözlerden koruyan nöbetçiler gibi davranırken, kum taze tozlanmış kar gibi beyaz ve bakirdi.

Şimdiki zaman , yerini geçmişe bıraktı.

"Bana dokunabilirsin, Art. Bana dokunmanı istiyorum."

Bana ne olduğunu bilmiyordum ama onun parmaklarının , içimde olması düşüncesi bile beni biraz çıldırtıyordu. İki yıl önce regl olmaya başladığımda annem benimle seks konuşması yapmıştı. Bana sevişmenin mekaniğini anlatmıştı - bebeklerin nasıl

ve cinsel yolla bulaşan enfeksiyonların hayatımı nasıl paramparça edebileceğini anlattım.

Ama Art ne zaman yakınımda olsa yaşadığım kıvrılan, bükülen beklentiden ya da parıldayan farkındalıktan bahsetmemişti.

Söylediği her şey beni büyüledi ve dehşete düşürdü ve her komplikasyonu anlayana kadar asla karşı cinsle ilişki kurmamaya yemin ettim.

Ama
şimdi?
İşte.

Sadece taptığım çocuk varken ve bize durmamızı söyleyecek kimse yokken, sonuçları umurumda bile değildi.

Dudaklarım onunkiler için yanıyordu; bacaklarımı açıp görmesini sağlamaktan başka bir şey istemiyordum.

Beni gör.

Bana ne yaptığını gördün mü?

dokunmasını, okşamasını, sahip çıkmasını ne kadar çok istediğimi gör.

Ben.

Sadece gözlerinin vücudumun o kısmında olması düşüncesi bile Karnımda karıncalanmalar ve zonklamalar hissediyorum.

Arthur daha yakına kaydı, koyu renk saçları kumun üzerindeki kızıl buklelerime karıştı. Pudra şekeri granülleri sırtımda serin ve yumuşaktı, çok yumuşak.

Bilerek etek giymiştim ve kalbim kalıcı olarak ciğerlerime hapsolmuşken bileğini tuttum ve elini kalçamın üzerinden papatya desenli kumaşın altına yönlendirdim.

Yüzü gerildi, gözleri hararetle yanıyordu.

O geceye ait her duygu ve aşırı farkındalık hissi içimde patlarken dudaklarımdan bir inilti döküldü.

Kendimi Arthur'a doğru fırlattım.

Bir homurtuyla beni yakaladı, ellerim saçlarına gömülüp başını mükemmel bir açıyla eğerken ağzı şok içinde açıldı. İtirazlarını çaldım - itiraz ettiğinden değil- ve onu sertçe öptüm.

Hareket ettiğimizin ya da aşağıdaki kuma düştüğümüzün farkında değildim. Tek odaklandığım şey onun lezzetli tadı, sarhoş edici kokusu ve beni öfkeyle öperken dilinin kayganlığıydı.

"Cleo... bekle."

Dişlerim hayal kırıklığıyla sıkıldı; bileğini çekmeye çalışırken dizlerim titredi.

"Yapamam. Sen çok-"

"Eğer bir kez daha çok genç olduğumu söylersen, Arthur Killian, seni yumruklarım."

Güldü, parmaklarını istediğim yere yaklaştırabilmem için kolu yeterince gevşedi.

"Bana dokunmak konusunda çok tereddütlüydün. Çok korkuyordun," diye nefes nefese kaldım öpücükler arasında.

Parmaklarım sikini kavrarken, "Çok ileri gittin," diye inledi. Yüksek sesli iniltisi sahilde yankılandı. Onu kot pantolonunun üzerinden okşadım, tene ihtiyacım vardı, hiçbir şeye ihtiyacım yoktu.

Öpüşürken, beceriksizce oynasırken ve kumda yuvarlanırken dudaklarımız hiç ayrılmadı.

Bir an üstteydim, tokasını ve fermuarını çekiştiriyordum.

Bir sonraki adımda üstteydi, kot pantolonumu çözdü ve bacaklarımdan aşağı indirdi.

Sonra yan yanaydık, nefes nefese öpüşüyorduk, bacaklarımız birbirine dolanıyordu, kalçalarımız titriyordu, bedenlerimiz birbirini tüketmekle meşguldü.

İç çamaşırları baş düşmanımızdı. Yeterince hızlı soyunamıyorduk. Kum her yere bulaşıyordu ama ikimiz de umursamıyorduk.

"Dokun bana Art. Sadece bir kez. O zaman peşini bırakırım." Başı yenilgiyle öne düşerken alt dudağını ısırdım.

"Sadece bir kez mi?"

Ben kazanmıştım. Mutluluk ve küçük bir gerginlik kalbimde çırpındı. "Sadece bir kez."

Eli kendiliğinden yukarı doğru hareket donup kaldım. Sert ve sert nefes aldım, sonra nihayet aylardır yanan yerime dokunduğunda haykırdım.

"Kahretsin, Cleo. Külotun nerede lan?"

Parmakları ıslaklığında gezinirken kıs kıs güldüm, gözlerim başımın arkasında yuvarlandı. "Senin yanında onlara ihtiyacım yok. Zaten sıırılsıklam oluyolar."

"Siktir." Dudakları benimkileri buldu ve değerli otokontrolü kırıldı.

Uzun, güçlü parmağı daha önce hiçbir şeyin yapmadığı yere giderken ağzına doğru çığlık attım. İçime doğru bastırıyor, garip, erotik ve öylesine şahane bir şekilde geriyordu ki bir daha asla gibi olamayacaktım.

"Sanat. Tanrım, daha fazla!"

İki parmağı içime girip G noktamı okşarken sırtım eğildi. O gün olduğu gibi utangaç değildi. Kontrol ondaydı ve ben onun uzman dokunuşu altında çözüldüm.

Geçmiş ve şimdiki zaman hızla titreşerek birbirine karıştı.

Art beni ve parmağını sokup çıkarmaya devam ederken ellerimi boş hissettim. İnanılmaz bir histi ama yavaş yavaş bedenim tatmin olmamaya başladı. Daha fazlasını istiyordu. Gerilmek ve hiçbir kelime bulamadığım bir hedefe ulaşmak istiyordu.

Onu hissetmek istedim.

Parmaklarım arayışımın hazinesini bulduğunda sertleşti. Ereksiyonu kot pantolonunu yakıyor, en ufak bir dokunuşta malzemeye doğru sığıyordu.

"Kahretsin, Cleo. Dur." Parmağı içimde dondu.

Hayal kırıklığı içinde inledim. "Ben durmayacağım, sen de durmayacaksın. Bunu fazla düşünmeyi bırak, Art. Yaşın bir önemi yok. Aile önemli değil. Kuralların önemi yok. Sadece sen ve ben . Ve bu... Doğru hissettiriyor. Doğrunun da ötesinde. Olması gereken."

Ellerim onu daha sert kavradığında karşılık verme yeteneğini kaybetti.

Arthur bacaklarımı ayırıp zayıf kalçalarını bacaklarımın arasına yerleştirirken şimdiki zaman beni geriye doğru sürükledi. İçime doğru kayarken tırnaklarım sırtına battı. Giderek daha derine batarken ağzı benimkini esir aldı. Aşağıdaki kumun yumuşaklığı her santimi yumuşatırken, yukarıdaki Arthur'un sertliği meme uçlarıma çarpıyor ve aklımı karıştırıyordu.

"Kahretsin, o günden beri içine girmek istiyorum. Hayır demekle aptallık ettim. Bizi o hayal kırıklığına uğratmak için." Dudakları benimkilerle savaşıarak cevabımı çaldı.

Ağırlığının beni boğmasına izin verdi. Ağzı sıcak ve ıslaktı, elleri saçlarımda kayboluyordu. Saç tellerimi sıkarak başımı arkada, boğazımı da açıkta tuttu.

Başını eğdi, dudakları boynumu sertçe emiyordu. Aletin her derin dalışında homurdandı.

Sağduyumun hızla şehvet seli mutluluğuna kaymasıyla haykırdım.

Saçlarıma dokunuşu canımı yaktı, dişleri hassas boğazımı acıttı ve kalçaları sert ve kibirli bir şekilde içime girdi, ama hiçbir şeyi değiştirmezdim.

Tek bir şey bile.

Zevk mest ediciydi. Sadece tam güven, dolaylı bağlantı ve cinsel elektrikle verilen bir hediye.

Aman Tanrım.

karardı, onun , üstümde, etrafımda olması beni tüketti.

Vücutlarımız yeterince yakınlaşamadı. Bacakları benimkilere dolanıyordu. Karnı her nefeste benimkine yapışıyordu.

Öpüşmek.

Yiyor.

Sikişmek.

Elleri saçlarımdan ayrılıp vücudumda kayarken kendi zaman dilimimizde döndük. Her santimim süpernovalar ve yıldız tozlarıyla parılıyor, beni aşkla taciz etmesini istiyordum.

Beni o kadar derinden öptü ki, zihnim aynalı fraktallara bölünerek bana yeni bir anı bahşederken beni bir diğerine savurdu.

Ona sarıldım.

Çıplak sikini ilk kez elime almıştım. Daha önce hiç bir şey hissetmemiştim. İpek ama çelik. Kadife ama taş. Kuru ama en ucunda ıslak.

Beni büyüledi.

Sırt üstü yattı, gözleri kapalıydı. Göğsü sanki kilometrelerce koşmuş gibi inip kalkıyordu.

Dilim konsantre bir şekilde dudaklarımda arasında gezinirken onu okşadım.

Tepki anlıktı.

Gövdesi kumun üzerinde sarsıldı ve iniltisi her titretti.

Onu tekrar tekrar okşadım. Benden önce çözülmesini, bana onun üzerinde tam bir güç vermesini arzuluyordum.

Daha derin bir aşka, daha sert bir şehvete düştüm. Onu patlatmayı saplantı haline getirdim.

"İlk seferinde seni boşaltmayı çok sevmiştim," diye nefes aldım, Arthur daha sert iterken morarmış dudaklarımı onunkilerden ayırdım.

"değildi. Kahretsin, o gün beni çıldırttın. Senin üstüne yuvarlanıp bekaretini orada almaktan kendimi alıkoymak için bir azizin özdenetimine sahip olmam gerekiyordu."

Kalçaları nabız gibi atarken haykırdım, bu düşünceyle siki içimde kalınlaştı. "Yapmalıydın. Yapmanı istedim."

Geldi.

Başını geriye attı ve dudaklarından bir çığlık koptu. Ben onu aşağı yukarı, yukarı aşağı okşarken tüm vücudu titredi.

Birinin diğerine nihai kontrolü verdiğini hiç görmemiştim ama vücudu o anda her şeyini bana teslim etti - her kası mutluluktan kasılıyor, zihni zevk dalgaları dışında her şeyden tamamen boştu.

Siyah tişörtünün üzerine beyaz şeritler fışkırıyor, kalçalarının elime her vuruşunda havada yaylanıyordu.

Beni hem korkuttu hem de heyecanlandırdı. Bunu tekrar tekrar yapmak istedim. Onu kontrolü bana bırakmaya, bana tamamen güvenmeye zorlamak için.

Arthur beni geriye doğru sürükledi, eli kalçamı kavradı, itişleri tekdüzeliğini kaybetti, acımasızca ve cezalandırıcı bir şekilde sürdü. Bir orgazm kıvılcımı çaktı, yarısı onun beni şimdi almasından, yarısı da başka bir zamandaki ikimizden kaynaklanıyordu.

Art'ın parmakları içimde harika hissettiriyordu ama asıl sihirli olan başparmağıydı.

Beni tahrik eden şeyin ilk bandı onun tereddütlü dokunuşuna karşılık verdiğinde amım parmaklarının etrafında dalgalandı. O ittikçe ve ovuşturdukça haykırdım, iki hissin birleşimi beni yukarı, yukarı ve yukarı itti.

"Gitmene izin vermeni istiyorum, Cleo. Beni sen boşalttın. Bunu senin için yapmak istiyorum." Dudakları önce yanağıma, sonra çeneme, sonra da boğazıma kondu ve kanıma ateş saçtı.

Parmağı yukarı doğru kıvrıldı, içeride et ve kandan değil, sihir ve aşktan oluşan bir noktaya bastırdı.

"Aman Tanrım. Art, evet." Daha fazlası için, hiç durmaması için ona yalvarmak istedim ama o ne istediğini biliyordu.

Parmağını içime daha sert ve daha hızlı sokarken bileği yukarı aşağı sarsıldı. Kalçalarım onu karşılamak için yukarı doğru eğildi. Tüm utangaçlık ve ağırbaşlı genç kadın rolünü kaybettim ve kendimi günahın pençesine bıraktım.

Burası ait olduğum yerd. Buraya. Onun yanına.

"Ben-ben-" Ne olduğumu bilmiyordum. Belki de parçalanıyordum? Çekirdeğim, yanacağımı düşünene kadar sıkılaştıkça ikiye ayrılıyordu.

"Geliyorsun, Buttercup. Ver onu bana. İlkini bana ver." Art'ın dudakları dudaklarıma yapıştı, dili parmağıyla aynı anda ilerliyordu.

Daha fazla dayanamadım ve bedenim onun dokunuşunun altında parçalandı, milyarlarca küçük cennet ışını halinde dışarı fırlamadan önce kendi üzerine patladı.

"Tanrım, geliyorum..."

Elimde değildi. O anın hatırası beni patlama noktasına getirdi.

"Kahretsin, beni bekle. Bekle!" Arthur hızını artırdı. Zevk tek bir hücrenin hissedemeyeceği kadar arttıkça nefes alış verişlerimiz birbirine karışıyor ve kesiliyordu. Mükemmel bir maestroydu ve bedenime serbest kalmanın zirvesine ulaşmaktan başka seçenek bırakmıyordu.

Parmakları tekrar saçlarıma daldı, dirsekleri kulaklarımin yanındaki kuma gömülürken kendini olabildiğince derine soktu.

Sonra o geldi.

Ürpererek ve titreyerek, küfrederek ve nefes nefese, benim kendi patlamamı tetikledi.

Küçük kuyruklu yıldızlar çekirdeğimden kalbime doğru fırladı ve her zevk çarpışması ruhumun daha fazlasını ona verdi. O da bana kendinden bir parça verdi ama karşılığında çok daha fazlasını çaldı.

Sonunda sakinleştüğimizde ve sevişmemiz yumuşak bir kayaya dönüştüğünde kalplerimiz aynı ritimde çarpıyordu.

Bu gece burada olanları hep içimde saklayacaktım, tıpkı ilk seferinde olduğu gibi. Paha biçilmez bir hediye gibi saklayacaktım. Arthur . Benim onun olduğum kadar.

Kaderdi.

Birlikte geçirdiğimiz ilk zamanları asla yaşayamayacağımı düşününce kalbim acıyla çarptı. Hâlâ hatırlayamadığım kahverengi gözlü bir çocuk gariplik ve tatminsizlik içinde benimkini almıştı ve Arthur... Arthur'un bu kadar değerli bir şeyi fahişeye verdiğini düşünemiyordum.

Ama bu geçmişte kaldı. Asla başka bir adamla birlikte olmak istemedim. Asla.

Arthur benim için
öyleydi. Hayatım için.

"Bana dövmeden bahset. Tanıdığım denklemler ve şiirler dışında anlamıyorum."

Gözlerimi açtığımda Arthur'u bir dirseğinin üzerine yaslanmış, ayın gümüş rengine bürünmüş silüetiyle buldum.

Bir süre sürüklenmiş olmalıydık çünkü ay, ben sırtüstü yatarken ve o kalçalarımın arasındayken bulunduğu yerden hareket etmişti.

Arthur'un yüzü acıyla doldu. "Bensiz koca bir hayat yaşadın. Yanında ben olmadan ne yaptığını, kime dönüştüğünü bilmek istiyorum."

Sebepe olduğum acı için kendimden bir kez daha nefret ederek mırıldandım: "Anlatacak bir şey yok. Her şeyin ve hiçbir şeyin bir karışımı."

Kaşlarını çattı. "Bu hiç mantıklı değil."

"Karşılaştırıldığında hiçbir anlamı yok-"

"Bu şu demek-"

Durduk, sessizce birbirimize gülümsedik. Bunu hep yapardık - birbirimizin üzerine atlayarak, aynı anda konuşmaya çalışarak. Bunun gibi küçük şeyler geri gelmeye başlamıştı.

Onu sevinçle sıkmak istedim.

Eğildi ve şakağıma zarif bir öpücük kondurdu. " et..."

Vücudumda mantıklı bir şeyler aradım. Dövme inkar edilemeyecek kadar güzel ve fantastikti ama beni hatırlayamadığım bir geçmişe bağlamaya yardımcı olmamıştı.

"Sanırım yara izlerimin çirkinliğini yok edecek güzel bir şey istedim." Omuz silktim. "Bana asla hatırlamayabileceğim söylendi. Bir bakıma, acının bir şeyleri canlandıracağını umdum. Her dövme bir şekilde sihirli bir şekilde içimde saklı olan her şeyi açığa çıkaracaktı. Aptalca, değil mi?"

Arthur başını salladı. "Hiç de aptalca değil. Keşke işe yarasaydı - o zaman bana daha erken dönebilirdin."

Bu düşünce kalbimi sıkıştırdı.

Gözleri kukuletalıydı; bir parmağı uyluğumun iç kısmında geziniyor, göbeğimin üzerinde fısıldıyordu. Zar zor sıyrılan parmakla ruhumdan bir inilti döküldü.

"Bana dövmenden bahset," diye fısıldadım, tekrar bağlanma isteğiyle savaşıyor.

Aşağı baktı, parmaklarını karnımın alt kısmına götürdü, yanık izlerini takip etti. "Bunun ne olduğunu biliyorsun-kardeşlerime bağlılık. Sırtıma Hançer Gülü'nü kestirmeden önce, Corrupts'u miras aldığım da üzerine yeni logonun dövmesini yaptırdım."

Ah, işte bu yüzden biraz karışık görünüyordu. Bir yemin diğerinin üzerine. Değiş tokuş yapmanın mümkün olduğunu bilmiyordum.

Ama bilmek istediğim bu değildi.

Eğildim ve köprücük kemiğine bir öpücük kondurdum.

Tenine doğru fısıldadığım da nefesini içine çekti, "O değil. Denizkızı."

Burnunu boğazıma doğru sürterek rahatladı. "Gerçekten sormana gerek var mı? Kızıl saç, yeşil kuyruk..."

Aman Tanrım.

"*Küçük Denizkızı'ndaki* Ariel mi?"

Geriye çekildi, gözleri kızgınlıkla kısılmıştı. "Hayır, o lanet olası küçük denizkızı değil. Sensin, lanet olası."

Donup kaldım. "Ah, anladım. Kızıl saçlar" -kızıl bir bukleyi tutup omzuma attım- "ve yeşil gözler için yeşil bir kuyruk." Kirpiklerimi kırptırdım.

Başını salladı. "Aynen öyle."

"Yaptırdığında kaç yaşındaydın?" "Yirmi dört.

Çıktığım yıl yaptırdım."

"Ve Terazı burcu... O da benim içindi."

"Her şey her zaman senin için, Cleo. Bunu şimdiye kadar anladığımı sanıyordum."

Uzanıp yanağını okşadım, parmaklarımı yontulmuş çenesinde gezdirdim, ince burnunu ve mükemmel yakışıklı yüzünü seyrettim.

Söyleyecek sözüm yoktu. Hem de hiç.

Üstüme yuvarlandı. Ağırlığının beni ezmesini engellerken pazuları gerildi. Gözlerimin içine bakarak, "Seni çok özledim," diye mırıldandı.

En rüya gibi öpücüklerle ağzı benimkiyle birleşti. Yavaş ve nazik.

Vermek ve ibadet etmek.

Tsunami yerine yumuşak bir gelgit. Bu öpücük farklıydı.

Daha önce şiddet ve baskınlık doluydular. Bu tatlılık ve teslimiyetti. Kadın ve erkek olmadığımız, tek tanıığımız olan ayın altında yeniden birleşen iki kalp olduğumuz tek bir an.

O acı-tatlı öpücükte, onun gençliğini özledim - büyüdüğünü hiç göremediğim çocuğu. Gülümsemesini özledim. Onun hevesini. Sadeliğini.

Çocukluğumu özledim.

Ama geleceğiniz önünüzde uzanıyor. Üzülmeyin. Değiştiremeyeceğiniz şeylere tutunmayın.

Sahip olduğumu bilmediğim bilgeliği kucaklayarak alt dudağını yaladım. "Seni seviyorum," diye nefes aldım.

Beni kendine yaklaştırdı ve alnını alnıma yasladı. "Biliyorum. Sen benim için doğmuşsun, Cleo. Benim Yay'ım doğrudan yıldızlardan düştü."

Yirmi İkinci Bölüm

Yıldızlar bizi yeniden bir araya getirmeyi uygun görmüştü. Bu ne anlama geliyordu? Bedelimizi ödediğimiz ve sonunda mutluluğu hak ettiğimiz mi? Ya da belki de biz sadece umutla alay eden yıldız çarpmış aşıklardık.

Her iki durumda da, onu elimde tutmak için savaşırdım. Geleceğimi korumak için savaşırdım.

İntikamımı almaktan ekstra zevk alırdım.

Sadece benim günahlarımın bedelini ödemekle kalmadılar, aynı zamanda taptığım kadına yaptıklarının da bedelini .

Beni yok etmeye çalıştıklarında nasıl bir canavara dönüştüklerini onlara gösterecektim.

Onlara kimin kazanacağını gösterirdim.

-Öldür

Garaj kapısı yerine oturup gece gökyüzünü kapatırken ve bizi Arthur'un evine hapsederken vücudum kemiksiz kalmıştı.

Yolculuk uzun sürmüştü ve bisikletten inip sıcak bir duş ve yataktan sadece birkaç dakika uzakta olduğumu bildiğim için hiç bu kadar minnettar olmamıştım.

Muhteşem yatak.

Arthur yüzümü yakaladı, beni dizlerimin arkasından tutup göğsüne bastırmadan önce kaskımı çıkardı.

Kucağa alınmak umurumda değildi, hatta sallanan bacaklarım minnettardı. "Yatak lütfen, nazik beyefendi," dedim yorgun bir ifadeyle gülümseyerek.

"Sizin için her şeyi yaparım kraliçem." Sessizce gülerek evinin bağlantı kapısına doğru yürüdü. Bir şekilde beni yere düşürmeden kapının kilidini açmayı başardı. "İstersen sana bir banyo hazırlayabilirim?"

Başımı salladım. "Hayır, bir duş yeterli olur. Mümkün olan en kısa sürede yatay olmak istiyorum."

"Sadece bir saat kadar önce sahilde yatay olduğunu sanıyordum." Sırıltışı beni kıkırdattı.

"Evet ve bacaklarımın arasındaki yapışkanlıkla sıcak zonklayan bir makineye oturmak zorunda kalan benim. *Senin* yapışkanlığını da ekleyebilirim."

Yüzü kendini beğenmişlik ve mutlulukla savaşıyordu. "Benim olsa iyi olur, kadın."

Koridorda ilerleyip fuayeye girerken birlikte güldük.

Arthur çarparak durdu.

Güçlü kasları altımda gevşeyerek beni kabaca ayağa kaldırdı.

"Aman Tanrım. Ne oldu?!" Dağınıklık karşısında gözlerim faltaşı gibi açıldı. Sanki bir kasırga evini yıkıp geçmiş, önüne çıkan her şeyi yok etmiş gibiydi.

Arthur ofisine girdi. "Siktir!"

Ellerimi ağzıma götürerek kırık bilgisayar ekranlarına, duvarlardaki büyük denklemlerin parçalanmış camlarına ve çentikli masaya bakarak peşinden koştum. Her şey paramparçaydı.

Tek kanepenin arkasındaki duvara doğru hamle yaptı ve kanepeyi öfkeli bir hamleyle fırlattı. Dizlerinin üzerine çökerek bir düğmeye bastı ve sahte bir duvar paneli yukarı kaydı. Uzun bir kod girdiğinde ve kasa açıldığında şaşkınlıkla bakakaldım.

Bu ne böyle?

Yaklaştıkça nakit para, klasörler ve yan tarafa sıkıştırılmış birkaç fotoğraf gözüme çarptı.

Kalbim fotoğrafları görmek için çarpıyordu. İçimden bir ses görmemi istiyordu -içlerinde ipuçları vardı- geçmişimden umutsuzca hatırlamak istediğim parçalar vardı.

Ama ben daha fazla yaklaşmadan Arthur kasayı yeniden kilitledi.

"En azından aradıklarını bulamadılar," diye homurdandı, yerden bana bakarak. Sırtı kamburdu, yüzü sertti ve odanın karanlığıyla kaplanmıştı. Pek de öyle görünmüyordu.

Çok kötü ama yetenekli. Mülküne izinsiz giren ya da kendisine ait olanı çalmaya çalışan herkesi öldürebilecek bir adam.

Etraftaki dağınıklığa bakarak "Ne istiyorlar?" diye sordum.

Başını sallayarak ayağa kalktı. "Bilmiyorum." Sesi değişti, birlikteliğin rahatlığını kaybetti, onu ilk diktiğimde giydiği bomba geçirmez kaleye geri döndü.

O biliyor.

"Bana yalan söyleme Art."

Kalbim bu aldatmaca karşısında tekledi. Canım acıdı. Yaşadığımız onca şeyden sonra yüzüme karşı pervasızca yalan söylemesi, on tonluk bir piyanonun kederli bir ninni çalarken kalbimi ezmesi gibiydi.

"Yalan söylemiyorum Cleo. Şüphelerim var ama Wallstreet'le konuşana kadar bunların doğru olup olmadığını bilemem. Sana endişelenmen için beynini daha fazla saçmalıkla dolduracak şeyler vermeyeceğim."

Bir adım geri attım. "Hafıza kaybımın saçma olduğunu mu düşünüyorsun?"

Ellerini havaya kaldırdı. "Hatırlarsan bize çok zaman kazandırmış olursun, değil mi?!"

Ani öfkesine göz kırptım. Bu da nereden çıkmıştı? Yabancıların evine tecavüz etmesine duyduğu öfkeden mi? Ya da kutsallığını koruyamamasından mı?

Yabancı değillerdi.

Bunu her kim yaptıysa onu tanıyordu. Beni tanıyordu. Ne aradıklarını biliyorlardı, bulsalar da bulmasalar da.

Işıklar aniden yandı ve odayı altın sıcaklığıyla yıkadı. Etrafa saçılmış kâğıtlar ve masasının kilitli çekmecesini açmak için kullanılan parçalanmış bir mektup açacağıyla dağınıklık daha da belirgindi.

Kapı açık.

Onu gözetlediğim gece elinde tuttuğu mektubu ya da resmi sakladığı çekmece.

Yemini yüksek sesle ve net bir şekilde geri geldi.

"İntikamımı alacağım. Huzurumu bulacağım. O orospu çocuklarını mahvedeceğim ve Tanrı'nın izniyle özgür olacağım."

Arthur çekmeceye baktığını gördü. Bana doğru bir adım atarken yüzü sertleşti. "Cleo... yapma."

Gözlerim önce ona sonra çekmeceye kaydı. Mahremiyetine saygı duymam gerektiğini biliyordum ama aynı zamanda...

Siktir .

Çekmeceye doğru fırladım ve dizlerimin çökerek alttaki karmakarışık kâğıtları topladım.

"Tanrı aşkına!" Arthur ellerini kalçalarına dayayarak bana doğru yaklaştı. "Çok heveslisin. Sabırlı olmayı ne zaman öğreneceksin?"

Başımı kaldırıp bakmadım, sütunların ve basılı rakamların olduğu dosya yığınını karıştırmakla meşguldüm.

Nerede bu?

Kalbim onu bulmak için çarpıyordu. *Bilmek* için tüketen bir ihtiyacım vardı. "Asla. Artık karanlıkta kalmak istemiyorum."

Arthur kalçalarının üzerine çömeldi ve çekmecenin altındaki bir panele basmak için beni biraz itti. Gizli delikten küçük bir not . "Al bakalım. İstedğin bu mu?"

Onu kaptım ve diğer kâğıtların kucağıma dökülmesine izin verdim.

Kaba olmam umurumda değildi. Biraz çılgınca davrandığımı umursamadım.

Tek yapmak istediğim okumaktı, onun için dünyalara bedel şey okumak.

Bir şiirdi.

Parmaklarımdaki öpücükler. Kalıntılarla dolu dokunuşlar.

Kalbin benimkini çaldı; iki ruh zaman içinde çarpıyor. Yine de beni itiyorsun, reddetmek acımasız bir cinayet.

Beni öpmen için yalvarıyorum. Al beni. Beni sahiplen. Beni senin yap ve korkularımı defet.

Gözlerimi .

Şiir yazmayı hep sevmişimdir. Çok iyi değildim ama sesli ve sessiz harfleri kullanmayı bölme ve çarpma işlemlerinden çok daha kolay buluyordum.

Art donmuş bir şekilde oturmuş, boş gözlerle kâğıt parçasına bakıyordu.

Güzel yüzü eğilip bana bakana kadar beş uzun dakika geçti. "Bunu sen mi yazdın?"

Dudağımlı ısırarak başımı salladım.

Bir elini uzun saçlarında gezdirerek telaşla nefes verdi. "Benden ne istiyorsun Cleo?" diye fısıldadı. "Çok gençsin. Yeterince iyi değilim-"

"Öyle deme. Sen benim için yeterince iyisin."

Üzgün bir şekilde başını salladı. "Ben değilim. Ne yaptığımı bilmiyorsun. Kaderimde ne . Hayatlarımız birlikte olmamalı."

Korkunç bir korku kalbimi parçaladı ve elini tutup göğsüme bastırdım. "Bunu hissediyor musun?"

Gözleri parladı ama başını salladı. "Kalp atışların mı? Evet, hissediyorum." "Beni terk edersen bu durur."

Bakışlarında öfke parladı. "Benimle aptalca oyunlar oynamana izin vermeyeceğim. Bensiz de hayatta kalırsın."

Öfkem onunkıyla buluştu. "Hayır. Göreceksin Art. Haklı olduğumu ve kalbinin benim için attığını göreceksin. Benimki, seninki, aynı ritimde atıyor. Dünyanın neresinde olursak olalım, ne yaparsan yap ya da hayatını kime bağlamaya karar verirsen ver, bir olmadıkça asla bütün olamayız."

Parmaklarını kalbime daha sert bastırdım. "Bu aptallık ya da gençlik aşkı değil. Gerçek bu. Bensiz öleceksin. Benim sana ihtiyacım olduğu kadar senin de bana ihtiyacın var."

Geçmişe dönüş sona erdi; serseri bir gözyaşı burnumdan aşağı damladı ve elimdeki notun üzerindeki orantısız el yazısını lekeledi. "Çok ukalaydım. O zamanlar bizden çok emindim," diye mırıldandım.

Arthur gözyaşımı yakaladı, yakaladığı tuzu ağzına götürdü ve parmağının ucundan yaladı. "Öyleydin. Hapishaneye götürüldüğüm gün o notu hatırladım. Sensiz öleceğimi söylediğini hatırladım ve hayatım üzerine yemin ederim ki lanetlendiğimi hissettim çünkü o anda öldüm. Sen gitmiştin. Hayalini kurduğum her şey - geleceğimiz, aşkımız, hatta birlikte ödev yaparken bulduğumuz sessizlik - hepsi ."

Başını öne eğdi. "Ölmüştüm, Cleo. O not bana yaşadığımı hissettiren tek şeydi. Ama artık buna ihtiyacım yok, çünkü beni hayata döndürdün." Güçlü parmakları elimi kavradı.

göğsümü yarı yarıya kavrarken, aşağıda kalp atışlarımı emiyor. "Bu benim. Benimki senin. Şimdi anladım."

Elinde titriyordum. "O zaman neden hâlâ benden bir şeyler saklıyorsun?"

Yeşil gözleri bana kilitlenirken çenesi sıkıştı. "Yemin ederim sana söyleyeceğim. Sayısız kez söz verdim. Sadece ihtiyacım var-"

"Daha fazla zaman," diye bitirdim başımı eğerek. Gözyaşı lekeli şiirimi düzelterek başımı salladım. "Tamam. Sabırlı olacağım."

Acı çeken her canlıyla ilgilenme ve onları besleme ihtiyacı duyan yanım Art'ı rahatlatmaya çalıştı. Onun daha fazla acı çekmesini istemiyordum. Eğer bu, onun bu çalkantıyla başa çıkabilmesi için sabırlı olmam gerektiği anlamına geliyorsa, olsun.

İster bencilce ister aptalca deyin, ona açıkça ihtiyacı olan zamanı verirdim.

Bir bakıma bu beni ondan daha güçlü yapıyor. Bu yüzden onu korumak benim görevim.

Yoldan çıkan saç tellerini kulağımın arkasına sıkıştırarak ayağa kalkmama yardım etti. "Teşekkür ederim. Şimdi yatağa gidelim. Bununla yarın ilgileneceğim." Dirseğimden tutarak beni kapıya doğru yönlendirdi.

Topuklarımı fayanslara gömdüm. "Bekle. Şimdi asla uyuyamam. Polisi aramamız gerekmez mi? Kanıt toplayalım, bu tür şeyler?"

Sanki dünyanın işleyişini anlamayan aptal bir çocukmuşum gibi sıırıttı. "Polis burada hoş karşılanmaz, Buttercup. Ayrıca, onlara mantıklı gelecek hiçbir kanıt olmayacak. Çekirge ve Mo'ya ne bulabileceklerine bakmalarını söyleyeceğim. Ve sen uyuyacaksın, çünkü ben seni güvende tutmak için yanında olacağım."

Öfkelendim, hayal kırıklığımı gizlemekte başarısız oldum.

Art başka bir şey söylemedi, sadece beni merdivenlerden yukarı ve koridordan aşağı itti. Yatak odalarına dokunulmamış gibiydi.

Tanrı'ya şükür.

Hırsızlar tarafından kirletilmiş bir odada uyuyabileceğimi sanmıyordum.

Odasına doğru yürürken, iki elini saçlarında gezdirmek için beni bıraktı. "Kahretsin, her yerim kum oldu." Banyoyu işaret ederek, "Duş alacağız, sonra da yatacağız. Dinlenmem lazım ki bu işi çözebileyim."

Tişörtünü başından aşağı yırtarak kot pantolonunun düğmelerini çözdü ve ayak bileklerine kadar düşmesine izin verdi. Bir kez daha çekiştirince boxer-şortu halının üzerinde bir su birikintisine dönüştü ve çırılçıplak bana doğru yürüdü.

Cehenneme kadar yolu var.

Ağzım kurudu ve ona olan tüm kızgınlığım buharlaştı.

Kaslı karnı yükselip alçalıyor, her nefeste gözlerimi hipnotize ediyordu. Gövdesinin kazınmış V'si gözlerimi kalınlaşan sikine yönlendirdi; bacaklarımın arasından ıslaklık aktı.

Kalçasındaki, her hareketiyle dans eden deniz kızından gözümü alamıyordum.

Arthur sessizce sarı tişörtümün eteğinden tutup başımın üzerinden çekti. Onu çok seksi yapan alt dudağını ısırarak fermuarımı indirdi ve kotumu bacaklarımdan aşağı sıyırdı.

Parmaklarının tenimin üzerindeki fısıltısı içimde dalgalanmalara neden oldu.

Önüme düşerek külotumu çıkardı, sonra amımın üstüne bir öpücük kondurdu. Bu sadece cinsel bir şey değildi, bir tapınmaydı - yaşadığımız ve daha yaşayacağımız her şeyin bir kabulüydü.

Birdenbire buna dayanamadım. Mesafeye ya da duygusal boşluğa dayanamadım. Kollarımı başına dolayarak onu karnıma yasladım.

Sertleşti, sonra neredeyse beni devirecek bir şiddetle kalçalarımı kucakladı. Dokunuşu acı vericiydi ama gerekliydi. Onun için ne kadar önemli olduğumu haykırıyordu.

Ağır ağır nefes verirken nefesi sıcaktı. "Özür dilerim Cleo."

Konuşamıyordum; gözyaşlarım kelimelerime karışıyordu.

Arthur beni daha sert sıktı, düz karnıma sokuldu, göbeğimi yalayan yanıkları ve parlak yara izlerini öptü. "Çok özür dilerim." Sesi kesildi, vücudu benimkine karşı titriyordu.

Sürekli özür dilemesinden nefret ediyordum. Bunların hiçbirisi onun hatası değildi. Kontrolünde olmayan bir şey için bu kadar suçluluk mantıklı değildi. Ve dürüst olmak gerekirse, özür dilemesinden nefret ediyordum. Yaptığı tüm yanlışları aklımızın bir köşesinde tutuyordu. Onu çoktan affetmiştim.

İleriye gitmek istiyorum, geriye değil.

Dizlerimin üzerine çökmek ve ona sıkıca sarılmak istedim. Ona pişmanlığının ve kendinden nefret etmesinin artık gerekli olmadığını sözlerle değil eylemlerle anlatmak istedim.

Ama aniden bitmişti.

Kolları gitmişti.

Banyoya doğru gözden kaybolurken geri çekilmesi bir vedaydı.

Hâlâ çok şey saklıyor. Bu onu içten içe öldürüyor.

Çekingeni bir şekilde onu takip ettim.

Onu çoktan akan suyun altında, ellerini düşün fayanslı duvarına dayamış, mükemmel biçimli poposu gergin ve boyun eğmez bir halde buldum. Omurgasının her iki yanındaki kaslar paylaşmayı reddettiği duygularla kilitlenmişti.

Spreyin içine süzülerek omurgasına bir öpücük kondurdum ve bedenimi onunkine yasladım. İç çekti, vücudundaki gerginlik damlacık damlacık kanalizasyona karıştı.

"Seni seviyorum Buttercup," diye fısıldadı. Kalbim gümbür gümbür atıyordu.

Bu karmaşa çözülmeye başladığından beri bunu ilk kez söylüyordu. Bu bir başlangıç olmalıydı.

Peki neden kulağa veda gibi geliyor?

"Ben de seni seviyorum Art. Hem de çok."

Sessizce kollarımda döndü. Sırlarını görmemi engelleyen yeşil gözleriyle vücut yıkayıcısına uzandı ve ellerini köpürttü. Nazik bir dokunuşla göğüslerimi avuçladı, sabunlu, köpüklü ellerini karnımdan aşağı, kalçalarımın -biri yaralı, diğeri mürekkepli- geçirdi ve kıcıma daldırdı.

Parmakları çatlağında gezindi. Ağzında bir gülümseme belirdi. "Orada hiç kum kalmadığından emin olsan iyi olur."

Sessizce güldüm, hipnotik, yavaş sesiyle beni yıkamasına izin verdim. yol.

O asla Acele et, asla talep edildi Daha fazla. Bu telaşsız şefkat kemiklerimi eritti ve kalbim minnettarlıkla ağladı.

Sonunda temizlendiğimde beni bıraktı. Başını tekrar spreyn içine atarak öne doğru eğildim ve bol miktarda

avuçlarımda yıkadım.

Ellerimi güçlü ve geniş göğsüne koyduğumda sarsıldı.

Ben de bu onura karşılık verip ellerimi kollarının altından geçirerek sikine giden hafif mutlu yolda köpükler oluştururken çenesi sıkıştı.

Tıpkı bana yaptığı gibi ona tapıyordum, asla acele etmiyor, asla talep etmiyordum.

Çatlağına geldiğimde parmaklarım güçlü kasların arasında kayboldu ve dondu kaldı. Aleti sıcak ve sert bir şekilde kalçama doğru zıpladı.

"Kahretsin, Cleo. Dur."

Başımı salladım, parmaklarımı daha uzağı bastırdım. Sadece bu kısmını kumdan arındırmak istemiştım ama ona dokunmaktan sarhoş olmuştım. Benim olduğunu bildiğim için sarhoştım. Ona kimsenin yerlerinden dokunmak istiyordum. Ona zevk vermek istiyordum.

Zayıf noktasını buldum.

Art, benim kaslı, seksi, kara kara düşünen oğlum, gıdıklanıyordu. "Kes şunu!"

"Asla!" Kıkırdadım, parmaklarımı dizinin arkasına, bir şekilde gıdıklandığını öğrendiğim yere geçirdim.

"Lanet olsun, Cleo. Dur!"

Sarsılarak uzaklaştı ve ikimizi de halıya çarptı. Birlikte yuvarlandık, uzun bacakları sehpayı çarptı.

Mücadelemiz sırasında bir bardak sesi duyuldu.

"Uh-oh. İşte şimdi yaptın," dedim, onu yere çiviledim ve üzerine çıktım.

Yeşil gözleri parlıyor, iri elleri on iki yaşındaki kalçalarımı kavırıyordu. "Başın ciddi belaya girecek, Buttercup."

O zaman onun benim olduğunu anladım.

Beni fark etmesi için biraz meme büyütmem gerekiyordu.

"Zaten başım ciddi belada, Art."

Anı sona erdiğinde iç çektim.

Geçmişimin kilidi daha hızlı açılıyordu. Giderek daha fazla geriye dönüşler, hepsi de onu içeriyordu. Her anı senkronize değildi,

Zaman çizelgesi karmakarışık, yolculuklar ve sıkıntılar kilidi açılana kadar gizli, ama hepsini eşit derecede sevdim.

Elbette sırayla olmasını tercih ederdim ama bu şekilde olması hoşuma gitti. Bir sürpriz, bir ikram.

Arthur bileğimi kavradı, parmaklarımı serbest bıraktı ve ellerimi başımın üzerinde sabitledi.

Bir kısmı duştan, bir kısmı da onun yanında sürekli ıslak olmaktan kaynaklanan ıslak bir süzülüşle dizlerimi birbirinden ayırdı ve ereksiyonunu içime yönlendirdi.

Birleşme ikimizin de inlemesine neden oldu, etrafımıza yağmur yağarken ağızlarımız sonuna kadar açıldı.

Çürükler içindeydim. Ağrım vardı.

Yine de bunu hiçbir şeye değişmezdim.

Bu seks değildi; bulduğumuz ve hayatta kaldığımız her şeyin onaylanmasıydı.

Arthur sahiplenici bir şekilde itti, derin ve doğru bir şekilde salladı.

Orgazmım bir taç yaprağı gibi yumuşak ve bir o kadar da narin geldi. Nazik dalgalar vücudumdaki son enerji kırıntılarını da tüketmeden beni serbest bıraktı.

Arthur üç hamle sonra boşaldı, içine fışkırırken dişleri boğazımı yakaladı.

Durulanırken ve spreyden uzaklaşırken hiçbir kelime konuşulmadı.

Kurulanırken ve nemli havlularımızı yere bırakırken hiçbir söze gerek yoktu.

Yatağa doğru attığım her adım bana ne kadar yorgun olduğumu gösteriyordu.

Arthur yorganı geri çekip beni rahatlatıcı kucağına çağırdığında, kaslarım işlerinin bittiğine ve daha fazla ilerleyemeyeceklerine karar verdiler.

Vücudum sıcak yatağa sokulurken inledim.

Arthur yanıma tırmandı, cüssesi yan yana uyuma düşüncesinden memnun bir mutluluk veriyordu.

Uzun bir kol ortama dolanıp nemli, sıcak tenimi çıplaklığına doğru çekerken derin bir memnuniyetle iç geçirdim.

Mükemmel yin ve yang gibi birbirimize kenetlenmiş bir halde, kalp atışlarımız senkronize bir şekilde atarken uykuya daldık.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Yeryüzündeki cennet.

Cleo bana sevgiyle baktığında yaşadığım yer orasıydı.

Anılarının olması umurumda değildi. Yenilerini yapabiliydik. Bir sürü yeni anı.

Bir daha asla ayrılmamamızı istemiştim.

Hiçbir kötülüğün bize dokunmasına izin verilmeyen yeryüzü cennetimizde yaşayacaktık.

Ama cennetin olduğu yerde bir de cehennem vardı.

Karanlık, derin ve iğrenç bir cehennem.

Mutluluğumuzu çalmak için bekleyen bir cehennem. Ve bizim için geliyordu.

-Öldür

Mektup masum görünüyordu. Titiz bir el sahip biri tarafından yazılmış, sarı çizgili basit bir not.

Özenle kurduğum dünyamı yok edeceğini bilseydim açmayabilirdim. Kendimi çevrelediğim sahteliği yerle bir etti ve beni bulana kadar kalacağım karanlığa fırlattı.

Sevgili Bayan Sarah Jones,

Sen beni tanıımıyorsun ama ben seni tanıyorum. Seni küçüklüğünden beri tanıyorum. Doğduğunda seni kucağıma aldım ve her yıl doğum gününe katıldım. Sen benim kızım gibiydin ve ortadan kaybolduğunda kalbim her ebeveyninki kadar kırıldı.

Ama artık iyileşti, çünkü seni buldum. Nihayet.
Bunca yıldan sonra.

Okumayı bırakmak zorunda kaldım. Oturmam gerekiyordu. Sonunda, asla hatırlayamadığım geçmişe dair bir ipucu. Bana kim yazmıştı? Beni nasıl bulmuşlardı?

Apartmanın kapısından tökezleyerek çıktım ve merdivenlere yığıldım. Mektubu düzelterek okumaya devam ederken ellerim titriyordu.

Sana ne oldu da aileni ve seni bu kadar çok sevenleri terk ettin bilmiyorum. , içinde sen olmadan asla iyileşmeyecek bir dünya bıraktın. Seni bulmalı mıyım, seninle iletişime geçmeli miyim ve bunları sana anlatmalı mıyım bilemedim ama soruların cevaplanması gerekiyor.

Bizden bu kadar mı nefret ediyorsun?

Artık senin ailen olmaya layık olmadığımıza mı karar verdin?

Size soracağım daha çok şey var, eminim siz de bana soracaksınız.

Seninle tanışmak istiyorum.

Benimle tanışmak ve kim olduğunuzu öğrenmek istiyorsanız Florida'ya gelin ve Keys'teki Dans Eden Yunuslar'a yerleşin. Kendi adınla giriş yap, ben de senin için geleyim.

Umarım gelirsin, Sarah Jones.

Hak ettiğiniz yeri almanın zamanı geldi. Eve dönme zamanı.

Uyandığımdan beri bu anı zihnimde yankılanmaya devam ediyordu.

Bir hatırlama ve buraya nasıl geldiğime dair bulmacanın bir parçası.

Notu kim yazmıştı? İmzasızdı ve iade adresi yoktu. Ne kadar denediysem de yazanın sesini tanıyamadım.

Arthur etrafta koşuştururken, insanları arayıp hırsızlık olayını araştırmalarını isterken ve yeni bir güne hazırlanırken, ben oturmuş hayati bir ipucuyla ilgileniyordum.

Yavaş yavaş daha fazla gerçek çıktı.

Tanrım, çok sıkıcıydı.

Ve acı verici, sinir bozucu ve korkutucu ama en çok da sıkıcı.

Hastane odasındaki küçük televizyona boş boş , parlak renklere ya da seslere dikkat etmiyordum. Tüm dikkatim içime yönelmiş, tamamen kaybolmuş anıları kurcalıyordum.

Hiçbir şeyin izi yok.

Adım bile yok.

"Merhaba."

Gözlerimi kırıştıtararak yeni gelen kişiyi netleştirdim. Sivil kıyafetli otoritesi kalbimin göğüs kafesimde korkuyla çarpmasına neden oldu. "Merhaba."

"Ben Dedektif Davidson. FBI'danım ve birkaç hafta önce geçirdiğiniz kazadan bu yana sizi birkaç kez ziyarete geldim. Beni hatırladınız mı?"

Gözlerimi kısarak bandajla kaplı vücuduma baktım. Bu bir kaza mıydı? Nasıl bir aptallık yapmıştım? Kafamı pamuklardan ve işkence eden sorulardan kurtararak Dedektif Davidson'a baktım. "Hayır, sizi hatırlamıyorum."

Yumuşak bir şekilde gülümsedi, mavi bakışlarındaki merhamet gücümü kırdı ve gözyaşlarımdan birikmesine neden oldu. "Sorun değil. Bunun için endişelenme." Yatağıma yaklaşarak, "Doktorlarıyla konuştum ve yakında gitmeye hazır olacağını söylediler. Ayrıca hala adını, aileni ya da nereden geldiğini hatırlayamadığını söylediler."

Göğsümdeki acıyı görmezden geldim. Ben bir yetimdim, evsizdim, ailesi olmayan bir sokak çocuğuydum. Bu, yanıkların ve iyileşmekte olan deri greftlerinin sürekli zonklamasından daha kötüydü. Söyleyecek bir şey yoktu, bu yüzden sessiz kaldım.

"Hatırlayacağın zamana kadar devlet sana Sarah Jones adını verdi." Yatağımın yanında garip bir şekilde otururken

Diz.

Dişlerimin arasından tısladım. O benim sağ dizimdi. Kızarmış dizim.

"Kahretsin, özür dilerim!" Ellerini kendine saklayarak sandalyesinde kamburlaştı.

Mısır mummyası gibi sarılmış bir kızıdan korkması, içinde bulunduğum durumun korkunçluğunu komik hale getirdi. Yumuşak bir şekilde güldüm. "Sorun değil." Başımı eğerek onu inceledim ve sordum: "Neden buradasın? Neden bir FBI ajanı bana bunu söylüyor?"

Dedektif Davidson gergin bir şekilde yutkundu. "Kurnazca haber vermekte pek iyi değilimdir, o yüzden açık açık . Kazanın kasıtlı olduğuna inanmak için sebeplerimiz var. Sizin bir cinayet teşebbüsünün kurbanı olduğunuzdan şüphelenmemize neden olan bazı kanıtlar ortaya çıktı ve siz hatırlayana kadar, bunu yapanı adalete teslim etmek için sizi koruyucu gözetim altına alıyoruz. Kime güveneceğimizi bilene kadar hayatta olduğunuzun reklamını yapmayacağız ya da insanlardan öne çıkmalarını istemeyeceğiz."

"Beni tutukluyor musunuz?"

Dudaklarında bir gülümseme seğirdi, kahverengi kısa saçları kafasının üzerinde askeri bir hassasiyetle duruyordu. "Hayır, size buradan uzakta yeni bir hayat veriyoruz." Öne doğru eğilerek, "Bu, her zaman istediğin bir hayatı yaratman, daha önce hiç ziyaret etmediğin bir ülkede ve tüm bunların bizim tarafımızdan gözetilmesi için bir fırsat. On sekiz yaşından küçük olduğun için reşit olana kadar koruyucu bir ailenin yanına yerleştirileceksin ama nereye gitmek istediğine sen karar verebilirsin. Normalde sana bir plan, bir isim ve yeni kimliğin olarak benimseyeceğin bir iş veririz ama bu durumda seçim senin."

Ciğerlerim daha çok çalıştı, hâlâ duman solumaktan ağrıyordu. "Ne-ne ?"

Dedektif Davidson bacaklarının üzerindeki dosyayı okşadı. "Bu, Sarah Jones, senin yeni hayatın."

"Yeni bir hayat istemiyorum. Eski hayatımı istiyorum."

Omuzları yuvarlandı. "Doktorlar seninle konuştuklarını söylediler. Psikojenik amnezi olarak bilinen bir durum yaşıyorsun. Bu bir kendini koruma ."

Kendi zihnim tarafından rehin tutulduğum için gözyaşlarım daha da bastırdı. "Ama hatırlamaya hazırım. Anlamak için yeterince güçlüyüm."

Dedektif Davidson üzgün bir şekilde gülümsedi. "Doktorlar bunun ne anlama geldiğini tekrar açıklayabilirler, ama bu şekilde çalışmıyor. Bu tür şeyler çok nadir görülür. Bastırılmış anılarınız kendiliğinden ya da onlarca yıl sonra geri gelebilir. Belirli bir kokuyu aldığınızda bir anınız geri gelebilir. Ya da sevdiğiniz bir şarkıyı duyarsınız ve her şeyin kilidi açılır. Psikolojik olduğu için psikojenik amnezi bazen terapi ile iyileştirilebilir. Ancak en kötüsü için plan yapmamız gerekiyor."

"Hangisi?" Fısıldadım.

"Bunu asla hatırlamayabilirsin. Dediğim gibi, çok nadir ama bir olasılık. İlerlemek zorundayız."

Çığlık atmak istedim. Ve öfkelenmek. Ve ağlamak.

Sadece bedenim değil, zihnim zarar görmüştü.

Dedektif Davidson boğazını temizleyerek, "Cevapları düşünmeden söyleyin bana... Okulu bitirdiğinizde nihai mesleğiniz ne olurdu?" diye sordu.

"Bir veteriner."

Gözlerimi kırdım. Bu hiçbir yerden gelmemiştii. Ölümüne kıpırdamadan durdum, Tanrı'dan hafızamın geri gelmesini umuyordum.

"Peki seçme şansınız olsaydı nerede yaşardınız?"

"İngiltere."

Ağzım açık kaldı. Neden orası? Cevap aklıma gelmişti ama gerekçe yoktu.

Dedektif Davidson gülümseyerek dosyasına notlar aldı. "Bu durumda Sarah Jones, size İngiltere'de bir aile ile birlikte yeni bir hayat sunmak ve veteriner cerrah olarak kariyer yapmanızı sağlayacak derslere kaydınızı yaptırmak için elimizden gelen her şeyi yapacağız. Ayrıntıları halletmek biraz zaman alacak ama gerekli evrak işlerine başlayacağız."

Bu çok hızlı oluyordu. Çok ani. "Evrak işleri mi?"

Çarpık dişlerini göstererek sırıttı. "Evet, yeni bir pasaport, yeni bir sosyal güvenlik kartı, yeni bir başlangıç." Gözleri yumuşadı. "Bundan kurtulacak ve tamamen yeni bir dünyada güvende olacaksın. Ve sonra, büyüdüğünde ve belki de hatırladığında, sana olanlar için adaleti bulacağız."

Çoğu cevaplayamadığım yüzlerce sorudan sonra nihayet yalnız bırakıldım ve ne olduğunu gözden geçirdim.

oldu.

O ana kadar olduğum kişi gitmişti. Yeniden doğmak üzereydim.

Sonsuza dek yok olmak üzereydim.

Anı sona erdiğinde dizlerimin bağı çözüldü. O gün Cleo Price olarak hayatımın sona erdiği gündü. Kendi zihnimin içinde tutsak olmak, bana yardım edebilecek insanlardan uzak kalmak hayal edilebilecek en kötü duyguydu.

Sonra Corrine vardı.

Düşündüğüm gibi sadece bir arkadaş değildi. O benim kız kardeşimdi.

"Tanıştığımıza memnun oldum."

Çantamı terminalden çıkışa doğru taşıırken başımı kaldırdım. Orada, önümde, sarı kısa saçlı ve canlı mavi gözlü bir kız duruyordu. O yaşıyordu. Benim ölü olduğum yerde.

Arkasında bir adam ve kadın duruyordu, ikisi de endişeyle gülümsüyordu. "Seni tanıyor muyum?" İnsanları tanıdığımı dair sürekli bir korku ve

Hatırlamayarak onları kırmak hayatımın felaketi haline gelmişti. Biri bana gülümsediğinde ya da el salladığında sürekli endişeleniyordum.

Onları tanıyor muydum?

Onları bir zamanlar sevmiş miydim?

"Hayır, bilmiyorsunuz. Ama biz seni biliyoruz. Bizimle yaşamaya geliyorsun." Yerinde zıplayarak bavulumu kaptı ve beni kucakladı. "Hep bir kız kardeşim olsun istemişimdir. Birlikte okula gideceğiz ve ben de veteriner olmak istiyorum! Ne kadar harika değil mi?"

Kalbim yeniden öldü. Bu benim koruyucu ailemdi. Hatırlayamadığım bir ev için istenmeyen bir vekil.

Ben cevap vermeyince babası mırıldandı: "Korkma. Dedektif Davidson her şeyi açıklığa kavuşturdu. En iyi okula kaydını yaptırdın bile ve önümüzdeki hafta başında bağlantınla buluşmak üzere seni karakola götüreceğiz."

Gözlerimi bavulumdan hiç ayırmazdım. Yabancıların ona dokunmasından nefret ederdim. İçinde hiçbir şey yoktu, sadece Sarah Jones için satın alınmış yepyeni kıyafetler vardı, kim olduğum değil. Ama sahip olduğum tek şeydi. Korumam gereken tek şey.

"Yeni bir aileye ihtiyacım yok." Yalnız kalmaya ihtiyacım vardı. Karanlıkta yalnız kalmalıydım ki anılarım beni bulabilsin.

Corrine kolunu benimkinin içinden geçirdi. "Haklısın, yardıma ihtiyacın yok. Çünkü ben varım." Beni istemeyerek de olsa terminalden çıkarıp sulu güneş ışığına doğru sürüklerken mutlu bir şekilde iç çekti. "İngiltere'ye hoş geldin, Sarah. İçimde çok iyi anlaşıcağımıza dair bir his var."

Haklıydı.

Ağlayarak uyuduğum ilk birkaç haftadan ve boş bir zihinle yeniden yaşamayı öğrenmenin belirsizliğinden sonra, yavaş yavaş mutluluğu buldum.

Biyoloji ve İngilizce okurken iyileşebildim.

Asla hatırlayamayacağım bir geçmişti takıntı haline getirmeyi bırakabildim ve kalben ve zihnen daha sağlıklı hale geldim.

Corrine benim tüm dünyam oldu.

Onu bu kadar kolay geride bıraktığımı düşündükçe kalbim sıkışıyordu.

Bana yaşama isteğini geri verdi; kırıldığımda bana sarıldı ve başarılı olduğumda benimle birlikte kutladı. Yine de, bunca zaman sonra *nihayet* gerçeği bulabileceğimi ima eden mektup geldiği anda, bir veda bile etmeden onu terk ettim.

Gömülü kalması gereken bir şeyin peşinden gitmenin aptalca olduğunu söyleyen sesi duymazdan geldim.

Ona neden gittiğimi söylemeye cesaret edememiştım; dosyamla ilgilenen memurlara söyler diye. Ona korkakça bir not bıraktım, Precious Pets'teki işimden ayrıldığımı bildirdim, az miktardaki birikimimi çektim ve Amerika'ya tek yön bir bilet aldım.

Ama tabii ki bir şekilde planımı öğrenmiş ve beni havaalanında takip etmişti.

Yine de beni durdurmaya çalışmadı.

Herkesin içinde neden ayrılmak zorunda olduğumu en iyi o anladı. Neden asla yeşil gözlü çocuğu aramak zorundaydım?

Tehlikenin içine balıklama atlamıştım.

"Hazır mısın?" Arthur düşüncelerime daldı.

Çok yalnız ve korkmuş olmanın tortusu olan duygular kalbimden sökülüp atılmayı reddediyordu. Sekiz uzun yıl boyunca yaşadığım yalnız boşlukla acı çekiyordum. Ne kadar çok yeni

Ne kadar anı biriktirirsem biriktireyim, ne kadar deneyim yaşarsam yaşayayım, bir geçmişe sahip olmamanın ıssızlığından asla kurtulamayacaktım.

Onsuz bir hayat yaşama düşüncesi midemi bulandırdı. Sekiz yıl bitmek bilmezdi, sonsuza dek beni mahvedebilirdi.

Gözleri benim gözlerimde parlıyordu, hırsızlık olayını çözmeye ve adaleti sağlamaya odaklanmıştı. O benim koruyucum, sevgilim ve en iyi arkadaşım. Onunla birlikte olduğum sürece her şey yoluna girecekti.

"Evet, hazırım." Siyah bluzumu ve dar koyu renk kot pantolonumu düzelterek onu garaja ve bekleyen motosikletine kadar takip ettim.

Florida Cezaevi'ne ikinci kez göz kırptım.

Sinirlerim tepeme çıktı. "Burada ne işimiz var?"

Arthur elimi tuttu. Heybetli ıslah evine doğru yürürken, "Onu görmeye gidiyorum," dedi.

"O kim?"

"Kim olduğunu biliyorsun. Başkaları her şeyi elimden alırken bana her şeyi veren adam."

Ses tonundaki nefret ve suçluluk duygusuyla kalbim küt küt atmaya başladı.

Elini çekerek onu durdurdum. "Söyle bana. Burada ve şimdi. Sana ne olduğunu anlat. Neden hapisteydin? Bu sefer gerçeği söyle."

Keşke zamanım ve internete erişimim olsaydı. Bir araştırma yapardım - ne saklamaya devam ettiğini için sabıka kaydına bakardım.

Kaşları gerildi, gözleri gölgelendi. Hüzünle gülümserken parmaklarının yumuşak uçları yanağımı öptü. "Bana güveniyor musun?"

Kaşlarımı çattım. "Bana söylemediğin şeyler yüzünden kör olduğum sürece elimden geldiğince."

Omuzları çöktü. "Beni seviyor musun?" Hiç

tereddüt etmedim. "Kesinlikle seviyorum."

"O zaman bırak bu aşk şimdilik yeterli olsun. Birbirimizi bulduğumuz için mutlu ol, çünkü hala anlamadığın çok şey var ve ben de anlamıyorum - henüz mahvedemem."

"Neden sahip olduğumuz şeyi mahvetsin ki?" Gözlerinin derinliklerine baktım. "Söyle bana. Beni korkutmaya başlıyorsun, Art."

Yanağımı kavrayarak beni usulca öptü. Olayı bir yabancıнын gözünden görmeyi çok isterdim. Botlar ve deri giymiş korkunç görünümlü bir motorcu, hapishanenin dışında yarı boyunda bir kızı öpüyordu.

Öpüşmeyi keserek mırıldandı, "Hadi gidip Wallstreet'i görelim. Ve sonra... Açıklamak için elimden geleni yapacağım."

Güvenlikten geçmek eğlenceli değildi.

Arthur metal dedektörlerinden ve üst aramasından kolayca geçti; düzenli olarak girmeye alışkındı.

Bana dokunulmasından ya da sırf ziyaret ettiğim için suçlu gibi hissettirilmesinden hoşlanmadım. Art'ın önceden aramış olması gereken onaylı ziyaretçi listesinde adım üç kez kontrol edildi ve gülümsemeler şüpheyile doluydu. Kaçak mal bulamadıklarında ilerlememize isteksizce onay vermeleri neredeyse komikti.

Soğuk ve sıradan koridorda ilerlerken Arthur, "Böyle bir yer insanı sersemletir," dedi. Hapishanenin derinliklerine doğru ilerlerken tek dekor kafesli pencereler ve kilitli kapılardı.

Bir muhafız Arthur'u fark etti ve ona selam verdi. "Hey, Kill. İyi misin, kardeşim?"

Arthur sırtarak başını salladı. "Beklenebileceği kadar iyi. Ya sen?"

"Şikayet edemem. Arkadaşın iyi ve mahkûmlar uslu duruyor, Yani her şey yolunda." Arthur el salladı ve yola devam ettik.

Yüksek pencereleri, zincir ve bağlar için yere cıvatalanmış halkaları ve ortasında metal bir masası olan özel bir odaya götürüldük.

Rehberimiz olan muhafız dedi ki, "Burada bekleyin. Uzun sürmez."

Arthur oturdu, sanki burada tamamen evindeymiş gibi metal sandalyelerden birinde kambur duruyordu. Sanırım öyleydi. Kaç yıldır bu duvarların içinde yaşadığını söylemişlerdi?

Neden kilit altında tutulduğunu öğrenme dürtüsü ruhumu kemiriyordu. Bilmek zorundaydım. Bu beni endişelendiriyordu. Endişelendiriyordu çünkü bir şekilde geçmişimle ve hatırlamaya çalıştığım her şeyle içten içe bağlantılıydı.

Tıngırdayan ağır kapı tekrar açıldı ve turuncu tulum giymiş bir adam dışarı fırladı. Dost canlısı bir dedeye benziyordu, kurnaz bir zekâya ama gözlerindeki nezaket beni hemen ona doğru çekti.

Beyaz saçları floresanların altında özenle parlıyordu ve teni sağlıklı bir pembe renkte parlıyordu.

Bir mahkuma göre, tırnakları kesilmiş, yakası ütülenmiş ve ayakkabıları tertemizdi.

Yaşlı adam öne doğru süzülüp prangalarından kurtularak masanın diğer tarafına otururken Arthur gülümseyerek ayağa .

"Öldür, oğlum. Seni görmek çok güzel." Mavi gözleri benimkilere dikildi. "Peki burada kim varmış?"

Dondum kaldım. O gözler... Neden bu kadar tanıdık?

Arthur parmaklarını masanın üzerinde birleştirdi ve bana doğru gülümsedi. Yüzünde gurur ve sevgi parlıyordu. "Bu Cleo Price."

Yaşlı adamdan yayılan enerjiyle oda çatırdadı. "Ah... şimdi mi?" Gözleri başımın üstünden önümde kenetlenmiş ellerime kaydı. "Şimdi anlıyorum." Gülümserken derisi buruştu. "Her şey birden anlam kazandı."

Ve sen .

Ne olduğunu anlayamadım ama onda bir şeyler vardı.

Arthur arkadaşı ve akıl hocasıyla göz göze geldi ve bilmediğim pek çok şeyi bana aktardı. Bu adamların bir geçmişi vardı, Arthur'un diğer ilişkilerinde gördüğüm her şeyden daha derin bir bağları vardı.

Kıskançlık hissetmek garip bir ama hissettim. Bu adamın Arthur hakkında benden daha çok şey bilmesini kıskanıyordum. Arthur'un ona benden daha fazla güvenmesini kıskanıyordum. Ve Arthur'un ona olan sadakatini delicesine kıskanıyordum, hatta bana olan sadakatini bile.

Ayrı geçen sekiz yıl beni onun hayatında ikinci sıraya koymuştu. Ve ben *Nefret* ettim.

Yaşlı adam kolunu masanın üzerinden uzattı ve konuksever bir el uzattı. "Ben Wallstreet. Gerçek adım Cyrus Connors, ama en iyisi siz bana herkesin kullandığı gibi hitap edin."

Yavaşça elimi onun elinin içine koydum. O da gerçek bir zevk ve sıcaklıkla elimi sıkınca gözlerim büyüdü. Parmaklarımı onunkilerden ayırarak yaslandım ve dikkatimi ondan hiç ayırmadım. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Seni anlasaydım daha güzel olurdu.

Arthur'a bir bakış atarak, tuhaf küçük üçlümüz arasındaki dinamiği okumaya çalıştım. Wallstreet Arthur'u önemsiyordu, buna hiç şüphe yoktu. Ama içimden bir ses, bu mükemmel duruşlu yaşlı beyefendinin bir paravan olduğunu haykırıyordu. Aldatmacasının gerçek derinliğini gizlemek için özenle tasarlanmış bir kişilik.

Wallstreet beni taklit ederek dudaklarında bir sırıtışla arkasına yaslandı. "Sonunda sizinle tanıştığımıza memnun olduğumu söylemeliyim, Bayan Price. Killian sizden pek sık bahsetmezdi ama ben sizi yıllardır tanıyordum gibi hissediyorum. Ve sizi canlı görmek - öldüğünüze inandıktan sonra oldukça ilgi çekici. Her şeyi duymak istiyorum-her zaman gizemleri sevmişimdir."

Kalbimin temposu arttı. "Ne demek istiyorsun?" Ölümümle bir ilgisi var mıydı?

Güldü, yanağında bir gamze belirdi. "Hiçbir şey demek istemedim. Sadece Kill'in hayatının büyük bir parçası olduğunu söylemek istedim. Onu yıllar önce tanıştığım çocuk haline getirdin. Sen olmasaydın, böyle bir dünyanın şiddetinden asla kaçamayabilir ve ham yeteneklerine odaklanabilirdi."

Gözlerim kısıldı. Wallstreet'in tavırları bilinçaltımı dürttü. Orada bir şey vardı - tanıdığım biriyle bir bağlantı sadece çözemiordum. *Henüz çözemedim.*

Bizi izlemeyi hiç bırakmayan Arthur'a baktım, her konuşulan kelimede kafası sallanıyordu.

"Matematiğin. şey bu mu?"

Başını salladı. "Babamın bu işle zaman harcamamdan nefret ettiğini biliyorsun. Tek bilmem gerekenin silah kullanmayı ve insanlara zarar vermeyi öğrenmek olduğunu düşünürdü." Çenesini Wallstreet'e doğru eğdi. "Cyrus olmasaydı

benim sahip olduğum servete, yönettiğim kulübe ya da şu anda oyunda olan intikam şaheserine sahip değil."

Wallstreet memnuniyetle içini çekti. "Sen gerçekten de öğrettiğim en iyi ğrenciydin. Ve sadık." Öne doğru eğildi ve Arthur'un masadaki ellerini okşadı. "Sana güveniyorum oğlum. Emirlerime karşı geldiğine dair duyduğum söylentilere rağmen."

Bir heykele dönüştüm.

Satışım hakkında sanki bir maldan başka bir şey değilmişim gibi konuşuyor.

"Tam burada oturuyorum, biliyorsun." Kollarımı kavuşturdum. "Cidden beni *satmadığı* için onu azarlayacak mısın? Ayrı geçirdiğimiz onca zamandan sonra benden vazgeçmediği için?"

"Cleo, sakın ol," diye mırıldandı Arthur. "Bu işte senin bildiğinden fazlası var."

Oh, Tanrı aşkına. İşim bitmişti.

"Evet! Görünüşe göre bildiğim her şey ya paylaşmayacağın ya da 'bana sonra anlatacağın' şeylerin içinde saklı. "

"Komik, sinirleneceğinizi düşünmemiştim Bayan Price." Wallstreet bana gülümsedi. "Kill sizden hep sevgiyle bahsederdi."

"Kendimi savunduğum için bir erkeğin benden *sevgiyle* bahsetmemesi için bir neden mi var?"

Kimdi bu adam? Karar vermek için güvenebileceğim bir geçmişimin olmadığı neredeyse on yıldan sonra, iğüdülerimi dinlemeyi öğrenmiştim. Ve onlar bana dikkat etmem için bağırıyorlardı.

Arthur ellerini kaldırdı. "Yeter. de."

Ben sert ve öfkeli bir şekilde nefes alırken Wallstreet hiç istifini bozmadan gülümsedi. "Bağışlayın beni. Konudan uzaklaşıyoruz." Kill'e bakarak, beni etkili bir şekilde dışarıda bırakarak, "Kaderinde altıncı satışı almak olan adam-" dedi.

"Altıncı satış ben oluyorum." Ters ters baktım.

Wallstreet gerildi. "Peki canım, evet. Altıncı satış -siz- Bay Steel içindi. Plandaki son pim oydu. Ama önemli değil; onsuz da ilerleyebiliriz."

Aynen öyle.

Kanımda kaynayan öfkeyi durdurmak için sakinleşmeye çalıştım. Ne de olsa bu adam, Arthur kimsesi yokken onu korumuştu. A

Bana hala söylemediği bir suçtan dolayı hapiste çürürken ona ikinci babalık yaptım.

Wallstreet onun koruyucu ailesiydi, tıpkı beni yanına alan isimsiz sevimli insanlar gibi.

Wallstreet bana tekrar baktı, mavi gözleri parlıyordu. "Bilirsin, bir kader vardır, bir de kaçınılmazlık. Benzer kavramlar ama uygulamada tamamen farklı. Sanırım bu ikisinden de bir parça."

Bunu anlamaya çalışırken zihnim acıdı. "Ne?"

"Ha?" Arthur sordu.

"Sen ve o. O ve sen. Birbirinizi bulmanız kaçınılmazdı, tıpkı tüm destansı aşk hikâyelerinde kaderin bir rolü olduğuna inandığım gibi. Asıl soru şu: Acı çekmemek için yeterince bedel ödediniz mi?"

"*Kimsin* sen?" Fısıldadım. Bir suçlu gibi konuşmuyor ya da davranmıyordu. Sesi bir psikolog, bir hayalperest gibi geliyordu.

Huzurunda oturdukça onu daha güçlü hissediyordum. Arthur'a karşı hissettiği babalık gururunun altında gizli bir gündem, bir art niyet olduğundan şüpheleniyordum.

Wallstreet bir elini beyaz saçlarının arasında gezdirdi. "Ben hiç kimseyim Bayan Price. En azından önemli biri değilim. Sadece sayılardan ve tesadüflerden anlayan bir adamım, tıpkı sevgiliniz gibi."

Arthur dişlerini sıktı. "Dün gece zorla girmişler."

Konunun hızla değişmesi beni bir an için şaşırttı; yetişmek için mücadele ettim.

"Onu aldılar mı?"

"Hayır. Aradıklarını bulamadılar." Wallstreet sertleşti.

"Bundan emin misin?" Arthur homurdandı, "Eminim.

Başka ne olabilir ki?"

Wallstreet'in gözleri dikildi. Omurgamdan aşağı soğuk bir buz kütlesi fırlarken yerimde kıpırdandım. "Unut ," dedi usulca.

Arthur'a dönerek ekledi: "Bunu aceleye getirmek istemezsin.

Yıllardır planlıyorsun. Bu kadar yaklaştım işi berbat etme." Planlamak mı? *Neyi* planlıyordum? *Bilmem* gerekiyordu!

Arthur masanın üzerine eğildi ve sesini alçalttı. "Hiçbir şeyi mahvetmeye niyetim yok. Ödemelerinin zamanı geldi. Onlara yıllarımı verdim. İstedğin gibi yaptım. Şimdi sıra bende-"

"Sana borçlu olduğum şeyi biçebilmek için istediğimi yaptın. Sana ticaretin yanı sıra sabır sanatını da öğrettiğimi unutma oğlum."

Arthur azarlanmış bir halde geri çekildi. "Ben sadece gereğinden fazla servetim olduğumu kastetmiştim. Yerel toplumda gereğinden fazla itibarım ve iyi niyetim var. İsteddiğin politikacıların hepsi bizim tarafımızda. Bana gücümüze katmamı emrettiğin herkesin ipleri benim elimde. Vakit geldi. Onlar başka bir şey denemeden harekete geçmeliyim. Bu bir savaş ve ben bunu kendi şartlarımla istiyorum."

Yaydığı enerji bedenimi yakıyor, uğursuz bir önseziyle ürpertiyordu. İçimden bir ses, ilk geldiğimde yarıda kestiğim küçük isyanın Arthur'un planladıklarıyla kıyaslandığında önemsiz kalacağını söylüyordu.

Politikacılar mı? Güç mü? İnsanları kukla gibi kontrol etmekten bahsediyordu. Arthur'un bu gaddar, acımasız yanını sevmiyordum. Bensiz oluşmuş olmasından da hoşlanmıyordum.

Çakmak Çocuk aklıma geldiğinde hiç düşünmeden kolumdaki büyük ölçüde iyileşmiş yanığı ovuşturdum.

Wallstreet parmaklarımı takip etti. Gözleri kısıldı. "Acı çekmişe benziyor. Ne oldu canım?"

Kot pantolon ve uzun kollu bir giymemiş olsaydım, geçmişimin ne kadar acı verici olduğunu görecekti - yara izlerim dehşetin resmini çizmekte asla başarısız olmadı.

Gerildim.

Sorusu zararsız bir sorgulamadan çok daha fazlasını içeriyordu.

O ne biliyor ki?

Bakışlarım yaşlı adamla kilitlendi ve onun algısını zorladı.

O da baktı, öfke yüzeyin altında dönüp duruyordu.

Arthur benim yerime cevap verdi. "Bana geldiği gece oldu. Nasıl ya da neden olduğunu henüz çözemedik."

Wallstreet ölüm büründü. "Bunca zaman sonra birbirinizi tekrar nasıl buldunuz?"

Wallstreet ve ben birbirimizden hiç uzaklaşmadık; ben baktıkça endişem daha da arttı.

Seni tanıyorum. Ama nasıl?

Arthur bana bir bakış attı. "Ekibimden biri onu aldı. Nerede olduğu ve kim olduğu hakkında bana saçma bir hikâye anlattılar."

Ah evet. Benim de babasının metreslerinden biri olduğum hikâyesi; yatmayı seçtikleri adamın günahlarının bedelini ödemeye mahkûm edilmişim. Arthur'un gerekçesini kişisel olarak anlamış olsam da, bu yine de onu doğru yapmıyordu.

Wallstreet sonunda benimle bakışlarını ayırdı ve müsrif oğluna baktı. "Peki neden beş yerine altı tane teslim ettiler?"

Arthur omuz silkti.

El sallamak istedim. *Ben... tam burada oturuyorum. Altı numara.*

Çıkışın yanında duran güvenlik görevlisine baktım. Yasanın yanında olduğu bir adamın önünde insan ticareti hakkında konuşmak çok yanlış geliyordu.

Suçlu ya da kötü bir insan değildim. Yine de kötü şeyler yapan bir çocuğa aşık olmuş ve kesinlikle ölümcül görünen bir adamı sevmiştim.

Ve şimdi sert dış görünüşünü -soğuk kanlı güdüsünü- nasıl oluşturduğunu biliyordum; bunu Cyrus "Wallstreet" Connors öğretmişti.

Wallstreet kaşlarını çatı. "Neden?" Kaşlarını çatarak ekledi: "Kazanacak ne vardı ki?"

Arthur'un kasları . "Biliyorlar."

Wallstreet daha da yaklaştı, enerjisi daha da yüksek sesle çatırdıyordu. "Nasıl bilebilirler ki? Bunca zaman sonra onu nasıl bulmuş olabilirler?"

"Kim bilebilir ki, ama . Bu her şeyi açıklıyor."

Wallstreet elini yüzünde gezdirdi. "Altıncısının senin geçmişinden olması inanılmaz derecede uygun."

Arthur dondu kaldı, elleri masanın üzerinde kıvrıldı.

Wallstreet sesini alçalttı. "Umarım bu doğru değildir ama bir sızıntın var." Bana doğru bakarak mırıldandı: "O senin geçmişinden, senin yapmaya çalıştığın geçmişten..."

"Orospu çocuğu," diye tısladı Arthur.

Wallstreet iyimser bir ifadeyle başını salladı. "Kesinlikle."

Zihnim dönüyor, bir türlü anlamlandıramadığım bir kasırganın içinde sıkışıp kalıyordum.

"Lütfen biri bana olduğunu açıklayabilir mi?" diye sordum, yanıt almayı beklediğimden değil.

Wallstreet beni görmezden geldi. "Kefil olduğum ilk Yozlaşmış üyeler güvenilirdir, buna inancım tam. O zamandan beri yeni üye kabul ettiniz mi?"

Arthur başıyla onayladı. "Birkaç tane, ama sadece ağır bir elemenden ve uzun bir süre Prospect olarak çalıştıktan sonra." Gömleğinin altından sırtı bükülmüştü. Deri ceketini vestiyerde bırakmak zorunda kalmıştı; binaya çeteyle ilgili hatıra eşyası sokmak yasaktı.

"Birinin bunu yaptığına inanamıyorum. Peki neden? Onlara verdiğim servetten, uğruna çok mücadele ettiğim huzurdan sonra."

"Neden?" Wallstreet kıkırdadı. "Sizi tanıyan herkes geçmişinizin itici gücünüz olduğunu bilir."

"Ama bu? Kahretsin!"

Muhafız ayaklarını sürüyerek yaklaştı, eli copunun üzerine kapandı. kalça.

Wallstreet omzunun üzerinden gülümseyerek baktı. "Her şey yolunda, Mark. Sadece biraz insani tutku, hepsi bu."

"Yeterince adil. Sadece sessiz olun." Muhafız tekrar kapıya yaslandı. Wallstreet'in sahip olduğu güç etkileyiciydi.

Ben konuştum. "Sana kimin ihanet ettiğini merak ediyorsan, beni kimin kaçırdığını biliyorum."

Sessizlik yoğun kar gibi yağdı.

Neden daha önce bahsetmedim ki? *Hiç gündeme gelmedi.* Aşkımızı yeniden yaşamaya o kadar dalmıştım ki, çakmaklı adamdan bahsetmeye vaktim olmamıştı.

Aptal.

"Az önce *ne* dedin sen?" Arthur yüzü giderek kararırken sordu.

Kahretsin, eğer duygularım zaten çok gergin olmasaydı, dışarı çıkarmak üzere olduğum adam için üzülebilirdim.

Kalbim hızla çarpıyordu.

"Çakmak Çocuk. Adını bilmiyorum ama üç gün aradan sonra döndüğünüzde yemekte o da vardı. Bu arada, gelmişken. O üç gün boyunca ne yapıyordun?"

Şimdi bunu sormanın sırası değildi, ama soru ağzından kaçiverdi. Çürükler içindeydi ve alkol kokuyordu. Karakterine biraz aykırı görünüyordu; isteyerek sarhoş olduğunu hayal bile edemezdim; kontrolü çok severdi.

Muhtemelen içeri atıldığında elinden alındığı içindir.

Hapishane.

Cevap veren Wallstreet oldu. "İstediğim şeyi yapıyordu.

Killian sadece benim talimatlarımı alıp umduğumdan fazlasını yapmakla kalmadı, aynı zamanda pek çok yönü olan bir imparatorluğu yönetiyor."

Ellerim yumruk oldu. "Hangi yüzler?"

Wallstreet gülümsedi. "Kalbinin derinliklerinde onun sadece bir motorcu olmadığını biliyorsun. Elbette, Pure Corruption benim olduğu kadar onun da ailesi, ama artık bunun ötesinde."

Arthur homurdandı. "O üç gün boyunca birkaç bağlantımla sosyalleşiyordum. Erişimimizi artıracak güçlü adamlarla dostluklar kurdum. Ve eğer bilmen gerekiyorsa, dün gece seni götürdüğüm sahilde çok zaman geçirdim... geçmişi gözden geçirdim."

Kollarım ona sarılmak için ağırlarken, zihnim beynini açıp gerçeği görmek için çaresizdi.

Wallstreet başını salladı. "Arthur'a verdiğim her şey onun geri verdiklerinin yanında hiçbir şey. Kill şimdiye kadar tanıma zevkine eriştiğim en zeki, en yetenekli adam Bayan Price. Başardığı her şeyle son derece gurur duymalısınız."

Kollarımı kavuşturdum, kendimi sahiplenmiş ve kızgın hissediyordum. Sanki Arthur'un sahibiymiş gibi konuşuyordu. Sanki Arthur Wallstreet'te öğrendikleri olmadan bir hiçmiş gibi. Ben aksini biliyordum. Çocuğu Wallstreet'in pençesine düşmeden önce tanıma zevkine erişmişim ve onu bu adamla paylaşmak zorunda kaldığım için duyduğum öfke ile Wallstreet'in onu kurtardığına dair sağduyumu birbirinden ayıramıyordum.

"Çakmak Çocuk neye benziyor?" Arthur konuşmayı tekrar odak noktasına getirerek sordu.

İçimi çekerek, "Çakmakla oynuyor, kahverengi saçlı, ela gözlü ve sıska," dedim.

Arthur'un dikkati içe döndü ve hangi kardeşinin sorumlu olduğunu anlamaya çalıştı.

Sessizliğini Wallstreet'e çelme takmak için başka bir fırsat olarak değerlendirdim. "Ne zamandır buradasın?"

Wallstreet sırtarak gerginliğin azalmasına izin verdi. "On yedi yıl. Uzun zaman oldu."

Yani onu daha önceden tanıyor olamam.

"Ne zaman ?"

Omuz silkti. "Bu Tanrı'ya bağlı sanırım. Hizmet etmem gereken beş yıl daha var ama umarım bu süre azalır. Ancak, o kapılardan özgürce çıkana kadar bunu bilemeyeceğim."

Hareket etme şekli düşüncelerimi tekrar dürttü, noktaları birleştirmek için yalvardı.

"Timsah. Siktiğimin Adam 'Timsahı' Braxton," diye homurdandı Arthur birden.

"Ah evet. Kardeşler tarafından oylandığını söylediğinizi hatırlıyorum ama yine de karar vermediniz," diye mırıldandı Wallstreet.

Çakmak Çocuk'un boynundaki timsah dövmesinin görüntüsü aklıma geldi. "Evet, bu o."

Wallstreet sırttı, Arthur'a en sevdiği öğrencisiymiş gibi bakıyordu. "Onunla ilgileneceğinize güveniyorum."

Arthur ürperdi. "Aynen öyle, yapacağım. Lanet olası pislik." Masanın üzerinde duran elimi yakalayarak parmaklarımı acıyla sıktı. "Bir daha sana yaklaşmayacak. Grasshopper'ı arayıp onu takip ettireceğim ve kilit altına aldıracağım."

Wallstreet sandalyesinde daha uzun oturdu. "Grasshopper nasıl?" Kulaklarım diken diken oldu.

"O iyi. Dagger Rose'u alaşağı etmek için son parçaları yerleştiriyor."

"Bu iyi," dedi Wallstreet, mavi gözleri ilgiyle parlıyordu. Sonra birden her şey anlam kazandı.

Mavi gözler, gamze, aynı özellikler. Aman

Tanrım.

Akrabaydılar.

Grasshopper ve Wallstreet akraba.

Farkına vardığımda kaslarım titredi. Şüphelerimi doğrulamak için sormak istedim ama bir şey beni engelledi.

Arthur'a bakarak, sağ kolu ile onu kanatları altına alan hayırsever arasındaki ilişkiyi bilip anlamaya çalıştım.

Arthur başkandı. Onun dünyasında kanun oydu. Ama o da en az benim kadar piyundu. Kral karşımızda oturmuş gülümsüyordu.

ve herhangi bir hükümdar kadar mükemmel bir şekilde el sallıyor, ellerini temiz tutarken kirli işlerini başkalarına yaptırıyor.

"Ne oldu canım?" Wallstreet öne doğru eğildi ve ön kolumu okşadı. "Oldukça iğrenç bir şey tatmış gibi görünüyorsun."

Gözlerimi kırıştırdım, çıkarımlarımı bir kenara ittim ve bilgisiz görüldüğümü umdum. "Özür dilerim, sadece Timsah'ı ve benim ben olmadığım halde benim ben olduğumu nasıl bilebileceğini düşünüyordum."

Güzel bahane. Ve şimdi , bunu gerçekten merak ediyordum.

Tanrım, beynimin dinlenmeye ihtiyacı vardı. Aşırı gerilmiş bir lastik bant gibiydi ve her an kopabilir ya da normale için tüm iradesini kaybedebilirdi.

Wallstreet başını salladı, bakışlarında keskin bir anlayış vardı. "Tüm bunların senin için çok zor olduğunu tahmin edebiliyorum. Bence gitmeli ve dinlenmelisin, böylece kaydettiğin ilerlemeye zarar vermemiş olursun."

Parmaklarını kolumdan çekerek Arthur'a şöyle dedi. "Erkekler vardır ve başka erkekler de vardır, Killian. İkisini birbirine karıştıрма."

Bu da ne demek oluyor? Bir kez daha beynim dönmeye başladı.

Zeki olduğumu sanırdım ama bu adamla konuşmak bana evrimin ilk aşamalarından yeni çıkmışım gibi hissettirdi.

Arthur sesini alçalttı. "Bunun bedelini onlara ödeteceğim. Senin onayın olsun ya da olmasın. Bay Steel konusunu da telafi edeceğim. Kızgın taleplerini kabul etmeden önce bana biraz zaman ver yeter."

Wallstreet sırtıttı. "Yeterince makul. Ve onlara geri ödeme yapmanız gerektiğine katılıyorum. Zamanı geldi. de öyle değil mi?"

Arthur sinirlendi. "Bir süredir zamanı gelmişti."

Wallstreet çenesini eğdi. "Bu durumda, onayımı aldın. Bitir işini, Killian. Seni mahvedenlere artık senin hükmettiğini öğret. Onların krallığı senindir. Hayatlarını kaybedecekler."

Omurgamda bir ürperti kayboldu.

Arthur ayağa kalktı. "Kalkacağım."

Wallstreet de ayağa kalktı. El ele tutuştular.

"Dokunmak yok!" Muhafız duvarı iterek uzaklaştı.

Adamlar bağlantıyı keserek soğuk ve gizemli bir gülümsemeyi paylaştılar. "Nasıl gittiğini bana haber ver, evlat. Bittiğinde ihtiyacın olanı bulacağını biliyorum."

Arthur beni kendine çekti, hapishanenin kapısından içeri girdiğimizden beri ilk kez bana şefkatle dokunmuştu. "İhtiyacım olan her şeye zaten sahibim. Sadece her şey bittiğinde daha mutlu olacağım."

de.

Wallstreet gülümsedi. "Bunu hak ettiniz. Ve Dagger Rose artık , nihai hedefimize bir adım daha yaklaşmış olacaksınız. Beni hayal kırıklığına uğratma."

Arthur sinirlendi. "Seni asla hayal kırıklığına uğratmam, Cyrus. Asla."

Kalbimin içinde belirsizlik ve sorgulamalarla uğuldayan korkunç bir fırtına vardı.

Arthur, kendisine yalan söylendiğini bilseydi, bu kadar körü körüne sadık olur muydu?

için
mi? Nefret etmeden ona gerçeği tam olarak nasıl gösterebilirdim?

Ben
mi?

Yirmi Dördüncü Bölüm

Cleo'yu koruyacak kadar güçlü müydüm?

Bir bu kadar saf olmayacak kadar yaşlı ve bilge miydim?

Hayal ettiğimden daha fazlasını elde etmişim. Hiç yoktan zenginlik yaratmışım. Neredeyse imkânsız olan bir hayatı yeniden yaratmışım. Ve planlarımın ve rehabilitasyonumun temelini zengin, zeki bir koruyucu meleğim vardı

O benim .

Bildiğim her şeyi bana o öğretmişti.

Yine de konu Cleo'ya geldiğinde, kendimi hâlâ sonsuz bir belirsizlik içinde hissediyordum. Asla benim olmaması gereken bir kızı seven aynı çocuk. Aynı güvensizliklere sahip aynı çocuk.

-Öldür

Saate baktım.

2:30.

Ugh.

Yuvarlandım ve boş bir yatak buldum.

Nerede o?

Çarşaf lar geriye atılmıştı ve onun boş tarafının çirkinliği kalbimi acıttı.

Wallstreet'i ziyaretten döndükten sonra Arthur öğleden sonrasını dizüstü bilgisayarının başında geçirmiş, sanki bir bağımlılıkmiş gibi döviz piyasasında işlem yapmıştı. Tıkıyor, inceliyor ve defterine notlar alıyor, işlem yaptıkça yavaş yavaş gevşiyordu.

Akşam yemeğimizi yiyip yatmaya giderken pek konuşmamıştık. Wallstreet'i görmeye gitmenin şaşkınlığını üzerimden atamadım. Yapamadım.

onun şifreli cevaplarını sıralamak ya da herhangi bir şeyi anlamlandırmak.

Ve Arthur'un Grasshopper'ın Wallstreet ile ilişkili olduğunu neden fark etmediğini anlayamadım.

Benim için bu çok açıktı. Ama onun için -intikam rüzgârlarına ve tek başına kararlılığa kilitlenmiş bir adam için- bu hiç fark edilmemişti.

Belki de biliyordur ve tüm bunlar gizli gündemin bir parçasıdır?

Uykuya geri dönmek ümitsiz bir vakaydı. Vızıldayan sorularla ya da yanımdaki yatağın boşluğuyla asla rahatlayamazdım.

Onu bulmaya karar vererek doğruldum ve bacaklarımı sıcak kozadan çıkardım. Üzerimde sadece Arthur'un siyah tişörtlerinden biri vardı, koridoru adımladım ve merdivenlerden aşağı indim.

Hiçbir ışık yanmıyordu.

Bu şekilde kalmasını istedim. Karanlığın sağladığı anonimliği seviyordum. Gölgelemin arasında sürünmek hoşuma gidiyordu, sanki kendi zihnimin içinde sürünüyormuşum gibi.

Eve vardığımızda ev tertemiz ve pırıl pırıldı. Arthur'un ilgilenmesi için çağırdığı kişi de evini tertemiz bir halde bırakmıştı.

Onu nerede bulacağımı bildiğimden, ofisinin dışında durana kadar sessizce hayalet gibi dolaşmaya devam ettim.

Parçalanmış dört bilgisayar gitmiş, yerlerine açılmamış yeni alet ve teknoloji kutuları gelmişti. Denklem posterinin camları temizlenmiş ve masa yeniden kaplanmıştı.

Sanki hırsızlık hiç gibiydi.

Arthur'u kanepenin arkasındaki kasanın yanında yerde buldum. Duvara yaslanmış, bacaklarını kaldırmış ve başını eğmişti. Gözleri dün kasayı açtığında gördüğüm fotoğraflara yapışmıştı.

Beni fark etmedi ve ben de çocukluktan gençliğe, yetenekli ve koruyucu bir yetiştikine dönüşmesini izleme ayrıcalığına sahip olduğum bu güzel adama bakma fırsatını değerlendirdim.

Güçlü elleri narin fotoğrafların etrafında güçle büküldü. Yutkundukça bronzlaşmış ve öpülesi boğazı dalgalanıyordu. Tüm vücudu yontulmuş ve bakımlı bir hale getirilmişti.

Savaş makinesiydi; her santimi hazır olduğunu ve öldürebilecek kadar acımasız bir öfkeye sahip olduğunu gösteriyordu.

Yeşil gözlerindeki küçük parıltı karşısında nefesimi tuttum. Gözyaşı mı?

Hayırbu mümkün değil.

Öfke.

Bana karşı ne kadar nazik ve sevgi dolu olursa olsun, onu asla yalnız bırakmayan ısıltılı bir öfke.

Arthur'un boynu bir anda yukarı kalktı; fotoğrafları renkli taraflarıyla hızla karo zemine yapıştırdı. "Ne yapıyorsun yukarıda?"

Gözlerimi gizli görüntülerden ayırmadım. "Uyuyamadım. Sen gittin, seni görmeden tekrar uyuyamadım. Kendime senin gerçek olduğunu ve bir rüya olmadığını hatırlatmadan."

Kollarını açarak iç çekti. "Buraya gel."

Kanepenin etrafından dolaşarak duvardan aşağıya, onun yanına kaydım ve erkeksi sıcaklığına sokuldum. Başımın üstünü öptü ve şampuanımın kokusunu içine çekti. "Ben gerçeğim. Sen de gerçeksin. Birbirimizi bir daha asla kaybetmeyeceğiz."

Sesi gergindi, nefret ve suçluluğun garip karışımı ağır bir yemin oluşturmak için bir araya geliyordu.

"Fotoğraflar neyin?" Mırıldandım. Onu rahatsız etmek ve açıklamayı tercih şeyleri bana göstermeye zorlamak istemiyordum ama aynı zamanda gerçeği de istiyordum. Perdeyi aralamak ve ardındaki sırları görmek istiyordum.

"Önemli değil, Cleo. Yatağına dönmelisin." Kolları, sözlerine doğrudan misilleme olarak gerildi. Ağzı gitmemi istediğini söylüyordu ama hareketleri aksini söylüyordu.

İçimi çektim, ona karşı sivilaştım. "Neden bu kadar korkuyorsun?" Gerildi, cevap vermedi.

Birkaç dakika bekledim ama ne ağzından bir şey kaçırdı ne de itiraf etti. "Bana ne zaman söyleyeceksin?"

"Sana ne söyleyeyim?"

"Hapishaneye nasıl düştüğünün hikayesi mi? Biz ayrıken neler olduğunun hikayesi mi? Neden öldüğüm konusunda bu kadar kararlı olduğunun masalı? Bilmediğim çok şey var. Her şeyimi sana vermeden önce bilmem gereken o kadar çok şey var ki."

"Bana her şeyi vermedin mi?"

Karanlık etrafımızda yumuşak bir röntgenciydi, itiraflarımızı susturuyordu. "Hayır. Henüz değil. Benden çok fazla şey saklıyorsun."

"Sen de benden bir şeyler saklıyorsun."

"Evet, ama bilerek değil. Tek tük patlamalar halinde hatırlıyorum. Kontrol edemiyorum."

Arthur beni sertçe sıktı. "Gittikçe kolaylaşıyor mu?" Ses tonunda bir kez daha korku ve umut savaşıyordu.

Yalan söylemeyi bırakıp bana neden bu kadar korktuğunu söylemesini dileyerek derin bir iç çektim. İçimi öfke kapladı ve ona sarıldığımda sertleştim. "Wallstreet senin için çok şey ifade ediyor, değil mi?"

Arthur ölüm sessizliğine büründü. "Özgür ve zengin olmamın ve bana ihanet edenlerden intikam alabilecek konumda olmamın sebebi o. Yani evet... O benim için büyük bir anlam ifade ediyor."

Ayak parmaklarımla beyaz fayansların arasındaki derzin izini sürerek fısıldadım, "Senin için başka planları olduğunu biliyor musun? Seni izleme şekli Art. Çok şey saklıyor ama karşılığında her şeyi talep ediyor."

Arthur kolunu omuzlarımdan çözerek geri çekildi. "Tam olarak ne diyorsun?"

Daha uzun oturarak kendimi destekledim. Bu iltihaplı yarayı deşmek istememiştim ama bana başka seçenek bırakmamıştı. "Gerçekten neyin peşinde olduğunu biliyor musun? Sana verdiği her şeyin karşılığı olarak ne alacağını biliyor musun?"

Arthur ayağa kalktı ve volta atmaya başladı. "Sana ne oldu böyle, Cleo? Benim için orada olan tek kişi olan bir adamı kıskanamazsın." Durdu ve homurdandı: "Nihai planlarının ne olduğu umurumda değil. Onlar benim çıkarlarım için en iyisi ve her isteğini yerine getirsem de yaptıklarının karşılığını ona yeterince veremem."

Yerden doğrulup ellerimi yumruk yaparak ayağa kalktım. "Tam olarak ne yaptı Art? Lütfen söyle bana, çünkü karanlıkta yaşamaktan bıktım. Sana ne yaptırıyor? Ne istiyor?"

Arthur iki elini çene hizasındaki saçlarında gezdirdi. Vücudu öfkeyle dalgalanıyor, göğsü hızla inip kalkıyordu. "Bu seni ilgilendirmez!"

"Yanılıyorsun." Gerçekle yüzleşmesi için onunla kasten alay ederek ileri doğru bastırdım. Ben eksik anılarla karanlıkta bocalıyor olabilirdim ama o daha kötüydü, gözünün önündeki şeyleri bile bile görmezden geliyordu. "Grasshopper'ın kim olduğunu biliyor musun?"

Arthur durdu, elleri saçlarına dolanmıştı. Yeşil gözleri kocaman açılmıştı. "Ne? Hopper'ın bununla ne ilgisi var?"

Onu sarsmak istedim. "Hadi ama. Fark etmedin mi? İki adamla da uğraştığın onca yıl boyunca onlara hiç gerçekten bakmadın mı?"

Arthur dondu kaldı, farkına vardıkça gözleri parlıyordu.

Sonunda.

"Oh, lanet olsun." Elleri başından düştü, yanlarından sarktı. "Haklısın. Görünüyorlar-" Başını salladı. "Olamaz. Jared'in soyadı Connors değil. Bu Shearer. Onlar olamaz..."

Aramızdaki mesafeyi kapatarak parmaklarımı koluna koydum. "Aynı isme sahip olmamak bugünlerde bir şey ifade etmiyor. Gayrimeşru olabilir, annesinin adını almış olabilir. Kahretsin, değiştirmiş de olabilir. Bana bir bakın. Cleo Price'ın bir mezarı ve ölümümü onaylayan bir ölüm belgesi var. Kanunun gözünde ben yokum, sadece Sarah Jones var. Bildiğinizi sandığınız her şeyin iki anlamı olması mümkün değil mi? İki amacı?"

Omuzlarımdan tutarak beni kendine yaklaştırdı. "Bunun için mi endişeleniyordun? Neden?"

"Neden?" Kaşlarımı çattım. "Çünkü sana karşı korumacıyım. Başkalarının senin zekandan ya da yeteneklerinden faydalanmasını düşündürmek . Ya senin tarafında değillerse?"

Parmakları etime saplandı. "Bunu bir kez ve sadece bir kez söyleyeceğim. Benim için endişelendiğin için seni seviyorum ve izlenimlerini ya da içgüdülerini asla göz ardı etmeyeceğim ama Wallstreet ya da Grasshopper hakkında ne bildiğini düşünürsen düşün, onlar iyi adamlar. *Dürüst* adamlar. Kabul ediyorum, sana göre beni kullanıyorlarmış gibi görünüyor ama Cleo, bu sabırlı olman ve bana güvenmen gereken bir durum."

Eli yanağımı okşamak için kalktı. "Kimsenin benden faydalanmasına ya da bana atmasına asla izin vermem. Onları anında öldürürdüm. Yalan olan bir şey için hapse girdim. Yalan olan bir şey için hapse girdim.

Beni önemsediklerini düşündüler ama arkalarına bile bakmadan beni yok ettiler. Yaptığım her şey, bir daha asla başka birini becerme fırsatına sahip olmamalarını sağlamak için. Ve yaptıklarının bedelini ödeyene kadar da rahat etmeyeceğim. Anladınız mı?"

Gözlerindeki vahşet, kana susamışlık vaadiyle dizlerimin bağına çözdü. "Anlıyorum."

Başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdirerek başını salladı. "Güzel. Artık Wallstreet ve onun güdülerini hakkında endişelenmek yok. Beni hayatta ve aklı başında tutan adamda kusur arama. Ama onunla tanıştığım günden beri benim tarafımda olduğunu söyleyebilirim. Benim için bir şeyleri harekete geçirdi, bana bir amaç, bir plan ve ödeşmek için bir yol verdi."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Bu da ne demek oluyor?"

Çenesi gerildi. "Bu, arka planda senin bildiğinden çok daha fazlası olduğu anlamına geliyor. Saf Yozlaşma ve Hançer Gülü'nden çok daha fazlası. Herkesin bildiğinden daha büyük." Sessizleşti, sanki bana söylemediği şeyin derinliğini ima etmemiş olmayı diler gibiydi. Ama sonra kaşlarını çattı ve sözlerini şöyle bitirdi: "Üzerinde çalıştığım şey, Cleo, hayatımın boşa geçmediği anlamına gelecek. Hapishanede senin öldüğüne inanarak geçirdiğim o yıllar boşuna değildi. Bunu borçluyum. Bunu borçlusun. Ve Wallstreet bunu mümkün kılıyor."

Omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı. "Ama Art, ne planlıyorsun?"

Bir parmağını dudaklarıma bastırarak beni susturdu. Usulca fısıldayarak, "Bırak onun için ben endişeleneyim. Bana güven, her şey yoluna girecek." Eğilerek parmağının olduğu yere küçük bir öpücük kondurdu ve "Senin için bir şeyim var" diye mırıldandı.

Konuyu kasıtlı olarak değiştirmem dikkatimden kaçmadı ama kendimi rahatlamaya zorladım ve bir süre daha saklanmaya devam etmesine izin verdim. "Oh?"

Elimi tuttu ve beni kasaya doğru yönlendirdi. Etrafa saçılmış fotoğrafların üzerinden dikkatlice geçerek bir yüzük kutusu aldı.

Yüzük kutusu mu?

Bana dönerek onu uzattı. "Senin için, Buttercup."

Kalp atışlarım hızlandı. Sonuçlar tökezledi ve çarpıştı. Onca yıl önce evlenme teklif edecek miydi? Sadece yüzük mü almıştı?

öldüğümü ve bunca zaman sakladığımı düşünmek?

Alırken ellerim deli gibi titredi.

Arthur kıkırdadı. "Düşündüğün gibi değil." Elini benimkinin üzerine koyarak ekledi: "Bana Terazî silgisini verdin çünkü sana tanıdığım herkesten daha fazla hata yaptığını söyledim. Bunu sana verdim çünkü sana ne kadar kızgın olduğumu anlatmanın bir yolunu bulamadım. Birlikte büyüdüğüm küçük kıza duyduğum sevgi ile senin dönüştüğünü gördüğüm kadını ayıramadım. Ben de bunun yerine başka bir şeyin bunu göstermesine izin verdim."

Gözlerini benimkilerden ayırmadan kapağı açmama yardım etti.

İçinde ne olduğunu gördüğüm an, geçmiş beni benden .

"Sinsi, Buttercup."

Yatak odasının penceresinden içeri girerken kıkırdadım. Saat biri geçmişti ve anne babamız da dâhil olmak üzere tüm ev halkı derin bir uykundaydı. Arthur yorganının üstüne uzanmış, üzerinde ipeksi boxer'ından başka bir şey olmadan PlayStation oynuyordu.

Ağzım anında kurudu. "Görüyorum ki benim için giyinmişsin."

Gözleri kasıklarına kaydı. Platonik arkadaşlıktan başka bir şeyin gerçekleşme ihtimalini önlemek için sıçrayıp kendini örtmesini bekledim.

Ama bu sefer farklıydı.

Bakmama izin verdi.

Her şeyden çok görmek istediğim tarafının hızla sertleşmesine tanık olmama izin verdi.

Oda şehvetle parıldıyordu.

"Burada olmaman gerekiyordu," diye mırıldandı. Sesinin tonu saf seksti, bacaklarımın arasına ıslaklık ve onun dokunuşunu özlememe neden olan sonsuz bir zonklama gönderdi.

"Sen neredeysen benim de orada gerekiyor," diye fısıldadım, nefes nefese.

Art aniden doğruldu, bacaklarını yatağın kenarına doğru salladı ve yanındaki şilteyi . "Buraya gel."

Bu emir lezzetli bir sıkışma gönderdi. Nefes alamıyordum. Cidden mi? Sonunda bize teslim mi olacaktı?

Gergin bir şekilde otururken, gözlerimi şimdi boxer'ının ipeğini zorlayan ereksiyondan uzak tutmak için mücadele ettim.

Art tek kelime etmeden yastığının altına uzandı ve bir yüzük kutusu çıkardı. Sanki bana dokunacak kadar kendini kontrol edemiyormuş gibi kucağıma bırakarak, "Al. Bu senin için."

Kutuyu açarken o kadar titredim ki neredeyse .

İçinde bir ruh hali yüzüğü duruyordu, ama herhangi bir ruh hali yüzüğü değil... sadağında kilitli bir okla Yay okçusu tarafından çevrelenmiş büyük bir taş.

Başımı kaldırdım. "Art, buna bayıldım."

Kutudan yüzüğü çıkarıp elimi tuttu ve ikimiz de sert bir nefes aldık. Aramızdaki elektrik ve yasak arzu çatırdadı ve kabardı. Beni öpmesi, sırtıma bastırması ve üstüme çıkması için her şeyden vazgeçebilirdim.

Yoğunluk çok fazla olmaya başladığında inledim.

Yüzüğü yavaşça orta parmağıma geçirirken Art da en az benim kadar titriyordu. Taş hemen için için yanan bir kırmızıya dönüştü.

Art kıkırdadı. "Beraberinde gelen çizelgeye göre, bu aç olduğun anlamına geliyor."

"Aç mısın?"

O düştü onungözleri. "Evet, aç için Tutku, sevgi, bağlantı."

Yapamadım. Bunu daha fazla yapamazdım.

Kendimi ona doğru fırlatarak yatağa atladım ve onu sırt üstü yere düşürdüm.

Dudaklarımı dudaklarına bastırıp ruhunu, arzusunu, o yakınımdayken beynimi tıkayan her duyguyu içime çekerken ağzı açık kaldı.

Tüm vücudum ürperdi, aniden nasıl rahatlayacağını tam olarak bilen bir çekirdekte zevk dalgalanıyordu.

Kalçalarının üzerine oturup sallanırken ve gece şortumu onun taş gibi sert ereksiyonuna bastırırken Arthur inledi. Pijamamın koyu pembe renginin onun yanında olmaktan sıırılsıklam olmuş olması umurumda değildi. Kendimi koklayabilmem, bu çocuğa ne kadar ihtiyacım olduğunu koklayabilmem umurumda değildi.

Ergenlik çağına girmiştım ve Arthur beni parkta ilk öptüğünden beri benimle alay ediyordu. Artık sataşmayı bırakıp teslim olma zamanı gelmişti.

"Cleo-bekle," diye tısladı karanlığın içinde.

Acımasızca sertçe bastırduğımda başı geriye doğru eğildi, onu sürerken kendimi acı noktasına kadar zorladım.

"Kahretsin." Tersledi.

Elleri yukarı kalktı, yüzümü yakaladı ve beni vahşice öptü.

O yukarı doğru iterken ciğerlerimden bir inilti koptu, mükemmel noktaya çarptı ve beni aynı hem eritti hem de dondurdu.

Sanki dünyanın sonu gelecekmiş gibi öpüştük. Beslendik, yemek yedik-ağızlarımız açlıkla saldırırken her santimini yedik. Elleri kalçalarımın inip beni ona daha sıkı bastırduğunda, şortumun dikişi tam da doğru şekilde sürtündü.

Göğsüne kapanarak haykırdım.

Aniden durdu, kalbi benimkine karşı çok sert çarpıyordu.

"Yapamayız. Cleo, git. Daha önce git-"

"Beni becermeden önce mi?" Kalçalarımı salladım.

Öfke kızgın ateşi kararttı. "Böyle kaba şeyler söyleme. Bir hanımefendiye yakışmıyor."

Hanımefendi gibi mi? O anda bir kız ya da motorcu bir başkan prenses, hatta bir kadın bile değildim.

Ben onundum. Kullanılmak, istismar edilmek, alınmak istiyordum. Kir, pislik ve ilkel bir sikiş istiyordum.

"Becer beni, Arthur Killian. Beni becermen için sana yalvarıyorum."

Beni üzerinden attı, yatağı yırtıp gardırobuna doğru ilerledi. Kot pantolonunu çekiştirerek iki elini saçlarında gezdirdi. "Kapa çenenin. Seni duyacaklar."

Yatağında nefes nefese oturmuş, parmağımı şimdi korkunç bir siyah renkte parlayan yeni ruh hali yüzüğümün üzerinde gezdiriyordum. Kutuyu ararken, her rengin ne anlama geldiğini belirten levhayı buldum.

Siyah: Üzüntü, depresyon, reddedilme.

Evet.

Art yaklaştı, kamburuna doğru eğildi. Elleri dizlerimin üzerine indi ve içimdeki karışık duyguları daha da güçlendiren daireler çizdi. Gözleri arasındaki nemli bölgeye kaydı; çenesi sıkıştı.

"Bir keresinde bana Terazi burcunun özelliklerini anlatmıştın. Ben de senin hakkında biraz araştırma yaptım. Ne bulduğumu bilmek ister misin?"

Başımı salladım ve kendimi kızıl saçlarımdan oluşan bir perdenin arkasına sakladım. Ona bakmak istemiyordum; diğer seferlerde olduğu gibi beni geri çevirdikten sonra değil.

Kıpkırmızı saç tellerimi kulağımın arkasına fırçalayarak, "Zeki ve meraklı, enerjik ve hevesli, maceracı ve dürüstsün," diye mırıldandı. Sesi arzu dolu düzensizlikten yavaşça düzleşti. "Son derece tutkulu ve korkusuzsun." Gülümsedi. "Buna tanıklık edebilirim. Sonuçlarını düşünmeden istediğin şeylerin peşinden gidiyorsun ve iflah olmaz bir iyimserlikten muzdaripsin."

Yumuşak bir şekilde güldüm. "İyimser olmak zorundayım, özellikle de seninle ilgili konularda. Yoksa beni fark etmen için yalvararak seninle nasıl bu kadar çok zaman geçirebilirdim ki?"

Bunu görmezden gelerek iç çekti. "Olumsuz özelliklerini bile çok sevimli buluyorum."

"Negatif mi?" En kötüsü için gerildim.

"Huzursuzsun, sabırsızsın, patavatsızsın ve kendine aşırı güveniyorsun." "Ouch."

Art yatağa geri oturmak için hareket etti ve bir kolunu omuzlarıma doladı. "Ama seni benim Düşün Çiçeğim yapan da bu özelliklerin. Benden asla vazgeçme. Sana olan aşkımda sabırsız olmayı ya da kendime aşırı güvenmeyi asla bırakma. Bir gün pes edeceğim Cleo. Düşündüğünden daha erken."

Arthur ruh hali yüzüğünü orta parmağıma geri takarken flashback sona erdi. "Bu nasıl sende olabilir? Kaybolduğum gece üzerimde değil miydi?"

Arthur çenesini sıktı, yeşil gözlerinde derin bir öfke vardı. "Onu evin enkazında buldum. Ertesi sabah polis beni tutuklamadan önce onu güvenli bir yere koymak için yeterli zamanım vardı."

Sorular karmakarışık bir şekilde sıralanmıştı. Onun hikayesini duymak istedim. -Onu neden tutukladıklarını ve nasıl bir yargılamaya tabi tutulduğunu anlamak için.

Ama geçmişe dönüş beni tüketmişti. Bu adama benim için ne ifade ettiğini göstermekten başka azmim .

Onun kucağına doğru ilerledim. Kolları hemen beni sardı ve sertçe sıktı.

Bir dakika geçti ve sadece sarıldık, resim çizdik ve çok ihtiyaç duyduğumuz dinginliği verdik.

Sonunda Art geri çekildi. "Hadi yatağa gidelim." Başımı salladım.

"Bırak da kilitleyeyim." Uzaklaşarak fotoğrafları topladı ve tekrar kasaya yerleştirdi. Kasayı kilitledikten sonra yüzünü bana döndü ama gözlerim kanepenin bir kısmına gizlenmiş parlak bir resme takıldı.

Tek kelime etmeden eğildim ve onu aldım.

Kalbim kanat çırpı ve sonra beni

Cehennem.

Ben ve o.

Young, biraz Güneş yanığı,giyinmiş içinde Şortlar ve Tişörtler, Bir aile sürüsü tarafından kuşatılmışım. Annem ve babam. Onun annesi, babası ve ağabeyi. Birlikteliğin mükemmel bir kartpostalıydık.

Gözlerim babasına takıldı.

Nefret içimde kıvrılıyor, tıslıyor ve bükülüyor, yaptığı şey için ona saldırmak istiyordum.

Ailemi tekrar gördüğüm için gözlerim yaşardı. Bir anlık bir anı . Annemin adı Petal-Sandra "Petal" Price'dı. Ölmeyecek kadar saf ve değerliydi.

Onların sevgi dolu yüzlerindeki sevgiyi, bir aile olarak yaşadığımız mutluluğu içime çekerken yanağımdan tek bir damla yaş süzüldü. Onları bir daha asla göremeyeceğimi bilmek kalbimi yerinden söktü ve kanlar içinde yere bıraktı.

Acıdı.

Çok, çok fazla.

"Kahretsin." Arthur görüntüyü parmak uçlarımdan çekip aldı, evimi elimden aldı ve beni bir kez daha yalnız bıraktı.

Bir anda beni fayanslardan kaldırdı ve kapıya doğru taşıdı. "Seni acı içinde görmeye dayanamıyorum."

Beni odadan çıkarırken itiraz etmedim.

Omzunun üzerinden, yerden görünen başka bir fotoğraf fark ettim.

Scott "Rubix" Killian'ın kollarında gülerken çekilmiş bir fotoğrafım. Onu sevmiştim. Ona güvenmiştim.

Bana amcalık yaptı ama açgözlülüğü yüzünden ailemi yok etti.

Yorgunluk her şeyimi benden çaldı; yüzümü Arthur'un boynunun kıvrımlarına gömdüm. Beni yatağıma götürürken tek kelime etmedi.

Beni yavaşça yatağa yatırarak yanağını okşadım. "Annenin sana neden Arthur dediğini hep merak etmişimdir. Sen biliyor musun?"

Yüzü yumuşadı. "Evet, biliyorum." Yorganı geriye atarak yanıma tırmandı ve beni güçlü bedenine çekti. "Bana Arthur Cayley'in adını vermiş. Bugün bolca kullandığımız kurallar üzerine bir dizi makale yazmış ünlü bir matematikçi."

Karanlıkta gülümsedim, kolunu göğüslerimin etrafında tuttum. "Demek sayılardan bu kadar etkilenmenin sebebi o."

Sessizce güldü. "Öyle de denebilir. Sanırım bir bakıma bana uğursuzluk getirdi."

"Ya da size babanızın öngördüğünden daha iyi bir yaşam yolu sundu."

Nedense Arthur'un çocukluğunun benimki kadar mutlu geçmediğini hatırlıyordum. Ailesinin evi her zaman tehlike ve gerginlikle doluydu. Asla ortaya çıkıp sormadım ama babasının oğluna yumruklarını kaldırmaktan daha fazlasını yaptığına dair bir his vardı içimde. Ağabeyinin de ona zarar verdiğini hissediyordum.

Sesi bir fısıltıya dönüştü. "Belki de."

"Nasıl öldü?" Mırıldandım, onun annesinin de benimki gibi öldürüldüğünü düşünmekten nefret ediyordum. Çok fazla ölüm olmuştu. Çok fazla gereksiz kayıp.

Arthur arkamda ırkıldı, cevap vermek için zaman ayırdı. "Meme kanseri."

Koluna daha sıkı sarıldım. "Çok üzgünüm Art."

Beni sıkıca tutarak, "Artık konuşmak yok, uyu" diye homurdandı.

Başsağlığı dilemek istedim. Kollarına onu anlamsızca öpmek ve annesi kanserden ölürken hapisanede tutulmanın acısını unutturmak istedim.

Bunun yerine, beni sabit tutmasına izin verdim ve uykunun beni çalmasını memnuniyetle karşıladım.

Sessizlik etrafımıza yoğun ve yatıştırıcı bir şekilde çökerken anlaşıma yaptım, yarın uyandığımız anda Arthur'a ne kadar

Ona tapardım. Onun sonsuz bağılılığı hafızam ve kalbim için ne kadar değerliydi.

Dudaklarımı onun sikinin etrafına sarar ve bana verdiği her şeyi içene kadar ona tapardım.

Ona sadece ruhuna ve zihnine değil, bedenine de ne kadar taptığımı gösterecektim.

Uyku, bulanık dokunaçlarını zihnimin içinden geçirdi. Tek ses, bir kez daha ritim tutan kalp atışlarımızın hafif gümbürtüsüydü.

Nazik yakınlığın beni rüya alemine yaklaştırmasına izin verdim, ama yenik düşmeden önceki son anda fısıldadım, "Etrafımdaki gerçeklerden korkma Art. Lütfen korkma."

Bir cevap beklemiyordum.

Beni duymasını hiç beklemiyordum.

Tek istediğim yeminin onun bilinçaltına sızması ve umarım içindeki acıyı biraz olsun hafifletmesiydi.

Zaman geçti, uyku yine geldi.

Bulutların içine düşmeden önceki son saniyede, kulağıma acı dolu bir fısıltı geldi, "Korkmaktan daha fazlasıyım, Buttercup. Kesinlikle dehşete düştüm."

İtirafının gerçekliği zihnime sızarak kalbimi dehşetle uyuşturdu. Kucağında daha sıkı kıvrıldım. "Neden?" diye mırıldandım.

Cevap vermesi çok uzun sürdü ve sonunda cevap verdiğinde, keşke uyanık olmasaydım da duymasaydım dedim.

Korktuğum şey buydu. Cennet gibi görünen bu cehennemden.

"Çünkü ne yaptığımı öğrendiğinde, Cleo. Nasıl bir hain olduğumu öğrendiğinde beni terk edeceksin. Beni hor göreceksin ve lanetleyeceksin; kalbimi söküp atacaksın ve ortadan kaybolacaksın."

Kolları beni kavradı, panik kaslarını ıslatıyordu. "Beni terk edeceksin Buttercup ve bu sefer gerçekten mahvolacağım.

"Beni sonsuza dek yok edeceksin."

Yirmi Beşinci Bölüm

Arthur

Beni kabuslarından tanıdığını söyledi.

Bunun ne kadar doğru olduğunu asla söylemedim.

Onun koruyucusu olduğumu düşünüyordu. Onun sırdaşı ve ruh eşi. yalanların hepsinden daha kötü bir yalana inanmıştı.

Ona nasıl ihanet ettiğimi düşünmekten nefret ediyordum. Nasıl affedilemez bir şey yaptığımı. Ne kadar düştüğümü asla belli etmedim.

İçine boşaldığımda affedilmek için yalvarmak istedim.

Bana her dokunduğunda ya da gülümsediğinde dizlerimin üzerine çöküp gerçeği anlatmak istedim.

Ona ne yaptığımı söyleyemedim.

Ama bunu daha fazla sır olarak saklayamazdım.

Ruhumu kemiriyor, beni karanlığın derinliklerine indiriyordu. O benim ışığımdı, umudumdu, kalbimdi ve onu bulmadan önce her şeyi mahvetmiştim.

Kabuslarından uyandığını sanıyordu. Gerçek onu özgür kılacak ve hakikat geçmişindeki kötülüğü yok edecekti.

Ama en kötüsünün ben olduğumu bilmiyordu.

Gözlerini açar açmaz vurması gereken tek iblis.

Bu maskaralık yeterince uzun sürmüştü.

Ama buna son verecek gücüm yoktu.

İkinci bir şans olmayacaktı. İğrençliğimi geride bırakmak yok.

Günahlar.

Aşkını geri çalacak ve beni yoksul bırakacaktı. Ben sadece öfkeme sahip olurdum.

Sadece intikamımı alabilirdim. Ama sonuçta hiçbir şeyim olmayacaktı.

Sekiz Yıl Önce

Bazıları her şeyin bir nedeni olduğunu söyler. İyi insanların başına kötü şeyler gelir. Kötülük en saf olanlarımız için gelir ve kaderler bir anda değişebilir.

Ben saçmalık diyorum.

Ben diyorum ki hepimiz başkaları tarafından kontrol edilen lanet kuklalarız. Özgürlük diye bir şey yok. Kader diye bir şey yok. Hepsi özenle korunan yanılsamalar.

Bir zamanlar bu yalana inanmıştım. Geleceğimi dört gözle bekliyordum. Kalbimde umut vardı.

Şimdi...

Gözlerim açık.

Ve bir daha asla bu kadar saf olmayacağım.

"Al şunu, Killian."

Gözlerim Florida State'e geldiğim gün bana tecavüz etmeye çalışan mahkûma takıldı. Bu cümledeki anahtar kelime, *denemiş* olmasıydı.

Ve başarısız oldu.

Acı ve sefil bir şekilde.

Erkekler her köşeden üzerime atlamıştı. Pantolonum yırtıldı.

Vücudum yumruklarla dövüldü.

İki yol gördüğümde orada çırılçıplak ve tecavüze hazır bir şekilde yatıyordum.

O kadar belirgin ve gerçektir ki, parmak uçlarımdaki altındaki toprağın pürüzlerini ve betonun güneşteki parıltısını hissediyordum.

İki seçenek var.

Birincisi pes etmek ve intihar ya da cinayetten ölene kadar hayatımın bir dizi tecavüz ve dayakla geçmesine izin vermektir.

Ya da...

İçimde kalan ve bir gün bu hayattan kurtulabileceğine inanan çocuğun her santimini öldür. Wall Street'e bakan tertemiz bir ofise sahip olma umudumu yok et. Kelepçeler bileklerimi kestiği anda bu hayal de çalınmıştı.

Suçlular için ticaret yoktu.

En eski hayalim ulaşılamaz hale gelmişti. Hayalim elimden alınmıştı ve ne yaparsam yapayım ona ulaşamayacaktım. Bu yüzden tek seçeneğim onlara katılmaktı.

Çıplak kıım havadayken ve erkekler kemerlerini karıştırırken bu seğimi yapmak yıllar sürmüş gibi gelmişti ama gerçekte sadece mikrosaniyeler sürmüştü.

Ben ikinci yolu seğmiştim.

Kir ve pislige bulanmış olan. Beni mahvetmeye mahkm olan.

"Sadece şu lanet tepsiyi al, olur mu?" Mahkmun yanağındaki sivri yara izi bir yıl sonra yeni yeni solmaya başlamıştı. Bunu ona pişmanlık duymadan ya da hiç düşünmeden yapmıştım. O saldırmıştı, ben de savunmuştum.

O zamandan beri benden uzak durulduğunu söylemeye gerek yok. Kimse bir değil üç kişiyi öldürmüş bir adamla uğraşmak istemezdi, üstelik hepsi de on sekizinci yaş gününden önce.

Gardiyanlar bile bana eziyet etmedi. Burada uzun süre biliyorlardı - artık ailem olduklarına göre iyi geçinmek en iyisiydi.

Bulamaç tepsisini alıp soğuk bir şekilde sırttım. "Teşekkürler Bradley. Umarım peynirli makarnamda fazladan yoktur. Yoksa sen ve ben... zmemiz gereken başka bir sorunumuz olacak."

Bradley yutkundu, çamurlu gözlerinde öfke parlıyordu. "Bir yıldır buradasın, Killian. nnde koca bir hayat var. Yerinde olsam bu kadar sıkı düşmanlar edinmeye hevesli olmazdım." Başımı eğdim, plastik bir bıçak ve atal aldım. "Ah, gerçekten mi? Yani bana tecavüz etmene izin mi vermeliydim?" Dramatik bir şekilde i çektim. "Mantığını anlamıyorum ama sana öğretmekten mutluluk duyarım. başka bir ders."

atal bıçak takımımı ve boktan öğle yemeğimi yumruklayarak ters ters baktım. "Görüşürüz,

Bradley."

Başka bir kelime daha mırıldanmasına fırsat vermeden oradan uzaklaştım. Gözlerim, rahatsız cıvatalı tabureleri ve metal masaları olan kasvetli bir kafeterya bahanesini taradı. Her şey metal ve krem ya da cıvata ve ubuktu. İlham verici falan değildi, düpedüz "şahdamarını kes ve pes et" dekoruydu.

Hayat.

Bu tanrının unuttuğu yerde bir hayatım var.

İlk kez değil ve kesinlikle son kez de değil, ellerim kıvrıldı, neredeyse tepsinin kırılğan plastiğini çatlatacaktı.

Hiç adil değil. Çok

acı verici. O öldü.

Bunu düşünme.

Zihnim anıların karanlık lağım çukuruna döndü. Omuzlarımı kaplayan karanlıkla beni boğmayı asla başaramayan .

İhanet. Onursuzluk. *Manipülasyon.*

Tepsimi yere çarpmak ve içimdeki öfkeyi serbest bırakmak istedim.

Buraya girdiğim gün insan olmaktan çıktım ve tek bir şey için yaşadım.

Tek bir zonklayan, acımasız şey.

İntikam.

İntikam.

Her lanet kelime kendi sırtımı almak anlamına geliyordu.

O bendim. Onu yedim. Onu soludum. Hücremde otuz bir çekerken onunla seviştim. Ruhumun izin verdiği tek aşk buydu - beni korkunç karyolamdan kaldıran ve Araf'ta bir gün daha geçirmemi sağlayan tek madde.

Cleo'nun artık içinde olmadığını bilerek her gün hayatta kalabilmemin tek yolu buydu.

"Killian. Seni görmek istiyor." Ellili yaşlarının sonlarında kel bir adam görüş alanımda belirdi ve aynı iç karartıcı banklardan birine oturmamı engelledi.

Dişlerimi sıktım. "Çekil yolumdan."

Mahkûm #FS788791 başını sallayarak boynunu süsleyen karalama hapishane dövmelelerini gösterdi. Turuncu tulumunun üzerindeki işlemeli numara daha aşağılayıcı olamazdı. Kesime hazır çiftlik hayvanları da olabiliriz.

Burada ölmeyi reddediyorum.

Yemin, sabahın uyandığımdan beri kalbimde milyonuncu kez yankılandı. *Ölmeyeceğim.* Onların kanı olmadan ölmeyi reddettim.

ve adaletin yerini bulmasını istiyorum.

"Benimle gelmeni öneririm. Tek şansın var. Seni görmek istiyor. Bunu mahvetme." Öne doğru eğildi, yağ ve koltuk altı kokuyordu. "Tek bir şans, kardeşim. Bunu gerçekten çöpe mi atacaksın?"

Kalbim güm güm attı. "Onun hiçbir gücü yok. Gecede yirmi kez işemek zorunda kalan buruşuk, yaşlı bir piç olmadan önce beni buradan çıkaramazsa, onun yanına bile yaklaşmam."

Hikayeleri duymuştum. Şişlemeler. Gizemli zehirlenmeler. Kızdırmak ya da etmek istediğim biri değildi.

Düşmanlar böyle başlardı. Taraf seçerek.

Ben kendi tarafımdım.

İntikam.

Mahkûm gülümsedi. "Birine güvenmek zorundasın."

"Hayır, güvenmiyorum."

Bir daha asla. Asla o kadar zayıf olmayacağım.

"Burada bir arkadaşına ihtiyacın var. Ömür boyu hapis çok uzun bir süre."

Gözlerimi devirdim. "Yok artık, çok uzun oldu. Şanslıyım ki kendi arkadaşlığımı tercih ediyorum." Yanından geçmeye çalıştım ama kemikli eli ön kolumu kavradı.

"Bir toplantı. Tek bir şans. Sakın işi berbat etme, o zaman ihtiyacın olanı yapabilecek güce sahip olabilir."

Gözlerimiz kilitlendi ve onu kanlı bir hamur haline getirene kadar dövmek istedim - öfke, incinme ve ihanet kalbimin her pompasıyla damarlarımı kesti. Ben bu hapishanenin mahkûmu değildim, bana yaptıklarının mahkûmuydum.

Bir şans.

Bunu yaparsam, belki, sadece belki, ihtiyacım olanı elde edebilirdim. Onlara *acı çektirmek* için.

Kolumu onun elinden kurtardım. "Tamam." Tepsimi ve püre haline gelmiş makarna ve peynirimi en yakın masaya fırlatarak hırladım, "Üç dakikasını var. Bir şey denerse parasını ben ödemem. Anladın mı?"

On sekiz, on dokuz yaşına basmak üzere olan biri için boyumun uzamasına, 1.80'in üzerine çıkmama ve uzun saçlarımın biraz deli, tamamen suçlu gibi görünmesine minnettardım. Sesim derindi-

Taşaklarım yıllar önce düşmüştü ve önce yumruklarımı sonra aklımı kullanmak üzere yetiştirilmiştim.

Beni eğiten babam için çok kötü - beynimin benim en büyük, en kötü parçam olduğunu asla anlamadı. Buradaki insanların benden kaçınmasının bir başka nedeni. Kimse yüksek IQ'lu dahi bir katili sevmezdi.

Çifte tehdit. Üçlü tehlike.

Mahkûm #FS788791 başını salladı. "Anlaştık. Bir toplantı. Sonrası sana kalmış."

Onu.

Hayranlık uyandıran, tırnak yedirten heybetin ta kendisi.

Wallstreet mahkum arkadaşlarına, hatta gardiyanlara bile. Kimse onun gerçek adını kullanmazdı. Kimse ona bu şekilde saygısızlık etmeye cesaret edemezdi - yerel politikacılar bile ona saygıdan Wallstreet derdi. Tam olarak yasal olmasa da yarattığı şeye saygı.

Wallstreet gülümseyerek parmaklarını masanın üstünde birbirine kenetledi. Her zamanki yeri kafeteryanın arka tarafıydı, sırtını ve yan tarafını korumak için odanın köşesine sıkışmıştı. Turuncu tulumları içinde birbirlerine benzeyen iki adam ben yaklaştıkça bana ters ters baktı.

O istemedikçe kimse Wallstreet'e giremezdi. Para saygıdan daha fazlasını satın alırdı; canilerin ve psikopatların ölmenizi istediği bir yerde uzun ömürlülük getirirdi.

Kırışmış yüzü ve ağarmış saçları bakımlı ve sağlıklıydı. Gözleri parlak ve dinlenmişti, tulumu ütülüydü - lanet olası ütülüydü - ve diş hijyeni en üst seviyedeydi. Buranın yargıcı oydu. Hapishane yetkilileri bile suçlu nüfusundan onun sorumlu olmasına izin veriyordu.

Sigara mı? . Uyuşturucu?

Onları da aldı.

Kadınlar mı? Sana bir şeyler ayarlardı ama frengiden ölmeyeceğinin garantisini vermezdi.

"Merhaba Arthur. Bana katılman ne güzel."

Mahkum #FS788791 omzuma bastırdı ya da bastırmaya çalıştı, çünkü Pee-wee Herman gibiydi.

Bank. Benden en az kırk yaş büyük olan bu adama karşı gibi durmayı tercih ederek omuz silktim.

"Adım Arthur değil. Killian." Cleo öldüğü anda Arthur da ölmüştü. Bir daha kimse bana bu şekilde hitap edemeyecekti. Çok acı veriyordu.

Kollarımı kavuşturdum, bacaklarımı genişçe açtım, çok kızgın ve bir o kadar da korkunç göründüğümü umuyordum. "Neden ben?"

"Affedersiniz?" Wallstreet kıkırdadı, biraz uzandı ve ellerini kucağına koydu. Kirli tabak ya da tepsi yoktu - ya bu dangalak yemek yemiyordu ya da ahbabları masayı çoktan temizlemişti.

"Neden beni seçtin? Majesteleri ile görüşmeyi hak edecek ne yaptım?"

Bir kaşını kaldırarak tekrar güldü. "Neden sen değil?"

"Hayır. Lanet soruya cevap ver." Kollarımı çözdüm ve parmağımı yüzüne doğru salladım. "Şifreli saçmalıklar yok. Saçmalık yok. Hiçbir tür oyun yok." Bacağımı metal taburenin üzerine koyarak oturdum ve ellerimi masanın üzerine yaydım. "Oturuyorum. Dinliyorum. Bu cehennem çukuruna gelişimin yıldönümünde beni neden görmek istediğini anlatman için sana tam üç dakika veriyorum, sonra *belki* kalıp daha fazlasını dinlerim."

Mahkum #FS788791 homurdandı, "Saygı duy, evlat."

Wallstreet el sallayarak onu uzaklaştırdı. "Sorun değil Pat. Çok gergin biri. Hepsi bu kadar." Gözleri parlıyordu. "Ve sabırsız."

Başımı salladım. "Evet, sabırsızım. Burada bulunduğum üç yüz altmış beş gün boyunca ayak parmaklarına basmaktan ya da taraf tutmaktan kaçındım. Tarafsız kalmak istiyorum ve sen insanların benim tarafımı tuttuğunu düşünmesini sağlayarak bunu ."

Wallstreet başını salladı, mavi gözleri parlak ve keskindi. "Yeterince makul." Üç yardakçısına bakarak mırıldandı: "Bizi yalnız bırakın. Çocukla yalnız konuşmak istiyorum."

Mahkum #FS788791 öne çıktı. "Peki ..."

Wallstreet elini kaldırarak güçlü ve abartısız bir hareketle onu susturdu.

O güce sahip olmak için neler vermezdim. O nüfuza.

"Bize birkaç tane ver, Pat." Mahkûm kıpırdamayınca Wallstreet ekledi: "İstemiyorum."

Adam homurdandı ama itaatkâr bir şekilde uzaklaştı.

Tek kelime etmedim, sadece diğer mahkûmlar duyma mesafesinden uzaklaşana kadar dik dik baktım. Wallstreet gözle görülür bir şekilde rahatlamıştı, az önce korumalarını kovduğu için bu pek de mantıklı değildi.

"Killian. Kolay bir şeyle başlayalım. Benim hakkımda ne biliyorsun?"

Gerildim, kalp atışlarımla sabit kalmasını ve sinirlerimin acılı bir şekilde ölmesini diledim. *Senden korkmuyorum. Artık kimseden korkmuyorum.*

Gözlerimi devirdim. "Nedir bu? 'Suçlu arkadaşınızı tanıyın' yemeği mi?"

Wallstreet sıkıca gülümsedi. "Hayır. Bu bir röportaj."

Öksürdüm. "Ne?"

Wallstreet öne doğru eğildi, sohbet ediyormuş gibi görünmeyi bırakıp doğrudan konuya girdi. "Seni tanıyorum evlat. Hayatını değiştirecek tek seferlik bir anlaşmam var. Sana dünyanı geri verebilirim - hayal edebileceğinden çok daha fazla güçle - bu yüzden küçük bir pislik olmayı bırak. Bana bilmek istediklerimi söyle ve saçmalamayı kes, çünkü *tek bir* şansın var. Eğer berbat edersen, burada ölürsün ve Tanrı'ya sikini göstermeyi bırakıp gerçekten dinlemiş olmayı dilersin."

Sertçe nefes aldı ve bir elini gür gri saçlarında gezdirdi. "Şimdi dikkatinizi çekebildim mi?"

Dikkatim tulumunun yakasına ve boynundaki damara odaklanmıştı. Zihnim, manşetimde sakladığım şişle onu bıçakladığımda ne kadar kötü kanayacağını hayal etmekle meşguldü. Beynim plastik mermilerin ve copların vücudumu parçalamadan önce kaç saniye süreceğini hesaplamakla meşguldü.

Vuruşa bir nokta beş saniye.

Kimse ne olduğunu anlamadan önce dört saniye.

Muhafızların nişan alıp ateş etmesi için sekiz saniye.

Plastik mermi ile vurulma ihtimalinden 11.9 saniye önce.

Ama bunu yapsaydım, istediğimi elde etmek için hiç şansım olmazdı. Denklemler.

Algoritmalar.

Olasılıklar ve hesaplamalar.

Matematik.

İntikamın hayatım olduğu yerde, matematik benim sevgilimdi. Her şey - bazı şeyler ne kadar anlamsız, şaşırtıcı ve lanet olası adaletsiz olursa olsun, matematik her zaman basit bir cevap bulabilirdi. İmkansız durumlara çözüm üretirdi.

Matematik

acımasızdı.

Benim gibi.

Başımı salladım. "Dikkatimi çektin."

"Güzel." Wallstreet boğazını temizledi. "Baştan başlayalım. Benim hakkımda ne kadar şey biliyorsun?"

İçimi çektim, kendimi bir resitale hazırlıyordum. "Her şey mi?"

Parmaklarını tekrar birleştirdi, sıktıkça parmak eklemleri beyazlaşıyordu. "Her şeyi."

"Bir süre önce beyaz yaka suçlarından dolayı hapse girdiniz. Fortune Five Hundred şirketinin defterlerini karıştırmış ve parayı offshore banka hesaplarında saklamıştın. Yakalanmanın tek nedeni, o zamanki fahişenin seni vergi dairesine ihbar etmesi, vergi dairesinin de seni denetlemesi ve vergi ödemeyerek sahtekârlık yaptığını tespit etmesiydi." Bir nefes daha aldım ve devam ettim: "Yirmi üç yaşına gelmeden ilk milyonunu kazandın, oteller ve ticari yatırımlar dahil elliden fazla mülkten oluşan bir portföyün, son derece başarılı ticaret şirketleri ve yatırım firmaları zincirin vardı. Vergi kaçırmakla kalmadınız, şu anda sekiz yüz milyonun üzerinde olduğu söylenen emekliler adına ihmalkâr işlem yapmaktan soruşturuluyorsunuz, ancak muhasebe becerileriniz kusursuz olduğu için asla mahkûm edilmeyeceğinizi biliyorum. Cebinizde yasaların üstünde olan politikacılar ve çok sayıda tanıdığınız olduğundan bahsetmiyorum bile."

Wallstreet genişçe gülümsedi. "Demek kariyerimi takip ettiniz."

Gözlerimi ondan hiç ayırmadım. "Evet. Düşmanlarımı tanımak akıllıca olur."

"Ben senin düşmanın mıyım?"

Başımı salladım. "Hayır, şu anda değil. Ama geleceğin nasıl değişeceğini asla bilemezsiniz. En değer verdikleriniz, en sert darbeyi alanlardır."

Wallstreet masayı tokatlayarak güldü. "Baban sana gerçekten bir numara yaptı, değil mi evlat?"

Öfkelendim. "Ben çocuk değilim." Mahkeme sistemi beni çocuk olarak yargılamamıştı - işlediğim soğukkanlı suç için bana en yüksek cezayı vermişlerdi. On yaşımdan beri çocuk değildim ve sevgili babamdan her gün dayak yemeye ve ders almaya başlamıştım.

Umutsuzluğa kapılmamam ya da geleceğimin ne anlama geldiğini gerçekten düşünmemem konusunda aldığım kesin emirlere itaat etmeyen kalbim ağırlaştı. Yirmi birinci yaş günü kutlaması ya da nihayet bekâretimi Cleo'ya kaybetmek olmayacaktı. Yasal olarak bir yetişkin olana kadar beklemek istemiştım. Gerçekten istediği şeyin bu olduğundan emin olmak istemiştım.

Kalbim acı içinde kıvrandı.

Asla beklememeliydim.

Wallstreet gözlerini kıstı. "Benim gerçek adım ne? Bunu henüz öğrenemedin mi?"

Başımı salladım. "Vekâletnamenizde adınız her gazete haberinde gizli tutulmuş. Ama ben bunu zaten biliyordum." Tutkularımın yattığı yerle ilgili küçük bir parçayı paylaşmaya karar verdim. "Dokuz beri ticaret yapmak istiyordum. Sen benim için bir tanrı gibiydin."

Wallstreet'in yüzü karardı. "Öyle miydi? Geçmiş zaman mı?"

Gözlerinde parlayan hafif öfkenin tadını çıkararak sıırttım. Saygıyı korumaya alışkındı ve benim ergen küçümseme bakışımı kaldıramadı. "Geçmiş zaman. Çok fazla şeye sahiptin. Hayal ettiğimden çok daha fazlası- ama hepsini kaybettin. Sen de benim gibi beş parasızsın ama ben daha iyiyim çünkü gençliğim yanımda."

Sözlerime inanmadım. Yaşım beni sadece bu boktan duvarların içinde daha uzun yaşamaya mahkûm ediyordu.

Wallstreet'in gözleri kısıldı. "Hepsini kaybettiğimi düşündüren ne?"

"Gazete makaleleri. Dergiler."

Başını iki yana salladı. "Kendin söyledin... muhasebe becerilerim kusursuzdur. Bir şeyler sakladığımı düşünmüyor musun? Sadece kaybetmeyi göze alabileceğim kadarını mı verdim?"

Kalbim yavaşladı - büyük bir şey dikkatimi çektiğinde her zaman olduğu gibi. Yiyecek ya da dikkatimi dağıtacak hiçbir şeyin olmadığı bir odada günlerce oturup anlaşılması zor bir denklem üzerinde kafa yorabilirdim.

Sesim kısıldı, hevesimi gizledim. "Benimle paylaşacak mısın?"

Wallstreet daha yakına eğildi, sesi alçaldı. "Bu sana bağlı."

"Ben mi?"

"Senin benim hakkımda bildiğin kadar ben de senin hakkında biliyorum. Buradan çıktığında ne istediğini biliyorum ve yetmiş yaşına gelmeden şartlı tahliye duruşması ayarlayacak bir avukat tutmayı bir şekilde başaramazsan hiç şansın olmadığını da biliyorum." İcini çekti. "İkimiz de olmayacağını biliyoruz. Babanın sana yaptırdıklarından sonra olmaz. Seni kötü adam olarak gösteren ifadelerinden bahsetmiyorum bile."

Ellerim kenetlendi; kalbim kulaklarımda gümbürdedi.

"Evet, memur bey. Her şeyi gördüm. O benim oğlum değil. Price ailesini kanımdan, canımdan biri gibi severdim."

Kelepçeler bileklerimin etrafına buzve nihai bir şekilde yerleşti. Kalbim atmıyor ve sinirlerim kanımı tıkamıyordu. Babam beni Cleo'nun evine sürüklediğinden beri içimde bir ölü vardı. Yaptığım şey yüzünden cehenneme mahkûmdum.

Tüm ruhumla sevdiğim kıza karşı yaptığı tehditler yüzünden babama itaat etmiştim. Onu korumak için istediğini yapmayı kabul etmiştim. Gözlerimin önünde tecavüze uğramasını ve öldürülmesini engellemek için.

Ve sadakatimin karşılığını böyle ödedi.

"Seni gözaltına almadan önce söyleyecek bir şeyin var mı Arthur Killian?"

Yere baktım, saçlarım duman kokuyordu, ellerim Cleo'nun evinin kömürleşmiş kalıntılarıyla kaplıydı. Yanıp kül olduktan ve soğuduktan sonra enkazı taramıştım.

Cesedini bulamamıştım ama ona verdiğim yüzüğü bulmuştum. Yıkılıp ağlamak istedim.

Babam homurdandı, "Tabii ki söyleyecek bir şeyleri var. Değil mi, Killian? Söyle onlara. Onlara gerçeği söyle."

İçime kapandım. Şimdi bile, hayatımı mahvettikten sonra bile, tabutuma çivi çakmaya niyetliydi.

"Pekala, evlat. Bize ne söyleyeceksin?" diye sordu memur beni sarsarak.

"Killian, itiraf et," diye tısladı babam. "Onlara ne kadar lanet bir katil olduğunu söyle."

Uğruna savaşıacak bir şey kalmamıştı. O ölmüştü.

Bir yolunu bulur bulmaz onu takip edecektim.

"Onları ben öldürdüm," diye fısıldadım.

"Neydi o?" Memur daha yakına eğildi.

Ruhumdaki tüm ihanet ve nefreti bir araya getirerek bağırdım: "Onları ben öldürdüm. Paul ve Sandra Price'ı öldürdüm. Mutlu oldunuz mu? Duymak istediğin bu mu?"

Memur üzüntüyle başını salladı. "Hayır evlat, duymak istediğim şey bu değildi."

Beni bir polis arabasının arkasına tıkarlarken duyduğum son şey, babamın başarı ile kıkırdamasıydı.

Haçer Güllü'nün başkanını ortadan kaldırmak için en küçük oğlunu kullanmıştı, sırf kendisi ele geçirebilmek için.

Beni sonsuz bir sefaletle mahkum etmişti, sırf açgözlülük uğruna.

Ve için şeytanın onun kalbini söküp kahvaltı niyetine yemesini umuyordum.

Anıları zorla uzaklaştırdım - kilitli ve barikatlı kalmak için. Eğer yapmazsam, öfkeden delirecektim. Gözlerim Wallstreet'in boynuna döndü ve onu bir daha dinlemek zorunda kalmamak için ses kutusunu sökmemin ne kadar süreceğine dair yeni bir hesaplama yapmaya başladım.

Wallstreet etrafına bakındı ve sesini mırıltıya düşürdü. "Size bir teklifim var."

Gözlerim kısıldı. Şüphe kanıma karıştı. Tek kelime etmedim, belli ki girecek kadar aptal olduğumu düşündüğü çukuru kazmasına izin verdim.

"Rakamlarla aran iyi. Hem fizik hem de üniversite düzeyinde matematikten sınıf birincisi olarak mezun oldun. Yerel borsada bir iş deneyimi haftasını, ticarete düşüşe geçerek mavi çipli hisse senetlerinin trend patlamasına dönüştürdün. Sen doğuştan yeteneklisin Arthur ve bu nadir ve güzel bir şey."

Gözlerimi devirdim. "Özgeçmişimi okudun. Ne kadar düşüncelisin." "Ben ciddiylim." diye tersledi.

Gözlerim parladı. "Ve adımın Killian olduğunu söylerken ciddiymdim. Arthur ihanete uğradığı anda öldü ve bu Tanrı'nın unuttuğu yerde çürümeye terk edildi."

"Buna geri döneceğiz." Wallstreet bana dönmeden önce omzumun üzerinden baktı. "Bu beni bir sonraki noktaya getiriyor. Benim hakkımda başka ne biliyorsun?"

Ah, geçmişinin karanlık kısmı. Polisin ona çelme takmaya çalıştığı kısım. Bir motosiklet çetesinin başkanı olarak hakkında çıkarılan tutuklama emri sayısı çılgıncaydı. Onu tekrar tekrar alaşağı etmeye çalıştılar. Ama hiçbir tutmadı.

Ta ki kulüp fahişesi kiskanıp onu kanunun önüne atana kadar.

"Ana hatlarıyla anlatmamı mı istiyorsun, yoksa , mükemmel tarihi ve senin demir yumruklu kontrolün hakkında bildiklerimi kabul etmekten memnun musun?"

Hırladı, öfkesi içinden sıvı ateş gibi akıyordu. "Demir yumruk kontrolü, kışımın kenarı. Kontrolden çıktı amına koyayım." Kendini durdurdu, bir elini tekrar saçlarında gezdirdi. Gülümsedi. "Özür dilerim, yersiz oldu. Söylemek istediğim şey, son birkaç yıldır sorumlu bıraktığım adamın açık talimatlarıma uymamaya karar verdiği idi. Benim vizyonumu aldı ve mahvetti."

Parmağımla masadaki bir çukuru işaret ettim. "Peki bunun benimle ne ilgisi var?"

Wallstreet sırttı. "Her şey, sevgili oğlum."

Sesindeki bir şey başımı kaldırmama neden oldu. Ters ters baktım. "Dökül bakalım. Üç dakikan dört dakika önce doldu ve yumruğumu suratına indirmeme beş saniye kaldı."

Güldü. "Söylesene, ne sıklıkla denklemlerle düşünürsün? Hiç hesaplamayı bırakır mısın?"

Başımı salladım. "Bu soru bana çok soruldu ve en iyi cevabım 'siktir git' oldu. "

Gülümsemesi daha da genişledi.

Gerçekte, bu sorunun cevabı, etrafıma yağmur gibi yağan yeşil kodlarla lanet olası bir matraste yaşıyor gibiydim.

her gün. Matematiksel sembolleri İngiliz alfabesinden daha iyi biliyordum. Hesap makinesi olmadan en zor trigonometri problemini çözebilirdim. Herhangi bir soruya saniyeler içinde cevap verebilirdim.

Matematik benim en büyük aşkımdı. Onun dışında tabii ki.

Wallstreet gülümseyerek bir kez daha eğildi. "Mükemmel, cevabı gözlerinde görüyorum. İstediğim cevap buydu - tanık olmam gereken şey. Söyle bana, eğer buradan çıkarsan, kaç kişiyi mahvetmek zorunda kalacaksın?"

Nefesim göğsümde sıkıştı. Mahvetmek mi? Daha yok etmek. "Üç tane. Üç tane var."

"Peki bunu nasıl yapacağınıza dair bir planınız var mı?"

Onlara doğru yürüyeceğim ve beyinlerine kurşun sıkacağım, sonra da gözlerinden hayatın çekilişini izleyeceğim.

Başımı salladım. Tuhaf, ilk kez o zaman gerçekten bu işi nasıl bitireceğimi düşündüm. Garip bir şekilde, tatmin edici değildi. Korkunç derecede tatmin edici değildi. Çılgılık atmayı hak ediyorlardı. Geçen yıl hissettiklerimi hissetmeyi hak ediyorlardı. Terk edilmiş, silinmiş, *kaybolmuş*.

Wallstreet'in mavi gözlerine bakarak dişlerimi sıktım. "Onlara acı çekirmek istiyorum. Benden alacakları son şey ölüm olacak."

Yaşlı adam başını salladı. "Bir başka mükemmel cevap. Ve eğer sana bunu araçlara sahip olduğumu söyleseydim. Bana güvenir miydin? Seni hayal edebileceğinden çok daha zengin yapabilecek ve istediğin intikamı alman için ihtiyacın olan her şeyi sana verebilecek bir yabancıya güvenir miydin?"

Ona baktım. Sertçe baktım. Bir yalan, bir numara aradım.

Bakışlarında tutkudan başka bir şey yoktu. Kendi intikamı olduğunu anladığım bir tutku. Dinlemeyenlere bir ders vermek istiyordu.

İçimde bir şeyler değişti. Umut denen o hain kaltak bir kez daha ruhuma sızdı.

Yavaşça dudaklarıma bir gülümseme yayıldı. Damarlarımdaki şüphe dağıldı ve rahatlardım. Onda kendimi gördüm. Yanan. Küfür eden. Cezalandırmaya ve statükoyu belirlemeye olan dayanılmaz ihtiyacı.

"."

Wallstreet masanın diğerk tarafına uzandı ve kulağıma fısıldayana kadar yakamı çekti. "Her şeyi sana vereceğim, oğlum. Bana itaat edeceksin, sana söylediğim her şeyi yapacaksın ve ben de seni çıkaracağım. Sana Corrupts'u vereceğim, seni başkan yapacağım ve sana ticaret, kaymağını yeme ve sadece imparatorluğunu değil dünyayı kontrol etme konusunda bildiğim her şeyi öğreteceğim."

Elini uzatarak beni bıraktı. "Karşılığında senden dışarıdaki kulaklarım, gözlerim ve bacaklarım olmanı istiyorum. İşlerimi benim istediğim gibi yürütmeni istiyorum. Sen benim varisim olacaksın."

Bir yıl önce bugün, hayatım sona ermişti. Tam 8765.81 saat sonra ikinci bir şans elde edeceğimi asla tahmin edemezdim.

Beynim bir soruya kilitlendi. "Eğer beni çıkarabiliyorsan, neden aynı sihri kendin için yapamıyorsun?"

Wallstreet başını eğdi, parmakları masaya gömüldü. "Çünkü bana dikiş atıldı ve cezamı çekmekten başka seçeneğim yok. On üç yıl daha, eğer iyi halden çıkabilirsem dokuz yıl. Bu beklemek için çok uzun bir süre. O zamana kadar her şey mahvolmuş olacak ve bunun olmasına izin veremem."

Fısıldadım, "Beni çıkarabileceğini sana düşündüren ne? Ne yaptığımı duydun."

Oda sessizleşir gibi oldu; ben onun cevabını beklerken diğerk mahkûm arkadaşlarımla sesleri kesildi.

"Çünkü Killian, ben gerçeği biliyorum. Her şeyi biliyorum. Ve hiç kimse böyle hainlerin var olduğu bir dünyada yaşamak zorunda kalmamalı."

Bir yıldır ilk kez göğsümdede minnettarlık ateşi yandı. O biliyordu. *İnanıyordu*. Kararım kolaydı.

Tereddüt etmedim ya da düşünmedim. Bu benim geleceğimdi. İntikamımı almamın tek yolu buydu.

Elimi uzattım ve gözden düşmüş bir tanrıdan kurtarıcıya dönüşen adamla gözlerimi kilitledim.

Wallstreet kendi eliyle beni kavradı.

Sertçe sıktım. "Sana söz veriyorum."

Başını salladı. "Ben de öyle düşünmüştüm. Gerçek adım Cyrus Connors üzerine yemin ederim ki senin için doğru olanı yapacağım. Bir daha asla güçsüz olmayacaksın."

Sözlerinin tadını çıkararak titredim. Mutluluğun yabancı hissi çürümüş ruhuma geri dönerken kaslarım seğirdi.

Wallstreet ekledi, "Şu andan itibaren adın Arthur Killian değil.

Kill. Ve sen de Corrupts'un başkan vekilisin." "Kill?"

Sırıtarak gitmeme izin verdi. "Borsada bir katil olacaksın ve sana yanlış yapanlara karşı bir katil olacaksın. Gerçekte kim olduğun konusunda dürüst olsan iyi olur, sence de öyle değil mi?"

İçten bir gülümsemeyle arkama yaslandım. "Evet, düşünüyorum. Gerçekten de öyle."

Sırıttık.

Başımızı

salladık.

Ve Kill böyle doğdu.

Dersler hemen başladı.

Wallstreet bir şekilde beni çamaşırhane görevinden almak için izin aldı ve beni günde üç saatliğine sözde kütüphaneye kaçırdı. Orada, çevresindekileri el sallayarak uzaklaştırdı, önüme bir not defteri ve kalem koydu ve gözlerimi ticaretin harika büyüüne açtı.

O öğleden sonraları, başlarımız birbirine eğikken -koyu kahverengiden griye- gerçekten ne kadar genç olduğumu öğrendim. Asi düşüncelerimin ne kadar arkaik olduğunu.

Onun harikulade eğitiminin içine düştükçe tavrımı kaybettim. Beynim onun öğretmek istediği her şeyi özömsediğinde ukalalığımı ortaya koyma ihtiyacı hissetmedim.

Onunla dört yıl geçirdim.

Wallstreet benim tüm dünyam oldu. Arkadaşım, babam, öğretmenim, kardeşim. Onu sevdim. Ona *güvendim*. Ve her ikisine de hâlâ sahip olduğumu fark etmek gözlerimi yaşarttı.

Beni kırdıklarını düşündüm ve Wallstreet nefretimi üretken bir şeye kanalize etmemiş olsaydı, sonunda öleceğime ya da deli gömleği giyeceğime hiç şüphe yoktu.

Başarısız olduğumda beni disipline etti, başarılı olduğumda beni övdü ve en önemlisi beynimi güçle doldurdu.

Sonsuz güç.

Borsa. Sadece opsiyonlar, tahviller ve mavi çipli şirketler değil, aynı zamanda son derece değişken ve eşit derecede kazançlı döviz piyasası. Bana yirmili yaşlarının başında ticaretle uğraşmaya başladığından beri büyük bir gizlilikle koruduğu algoritmaları ve formülleri öğretti. İzlemek, öğrenmek ve hepsinden önemlisi yatırımını korumak için kusursuz yollar.

Hiç evlenmemiş ve çocuk sahibi olmamıştı. Ailesi onun MC'siydi ve şu anda her emrine karşı gelerek kalbini parçalıyorlardı. Kimseye güvenmiyordu. Bu mirası kimseye vermemişti.

Sadece ben.

Beni kalbi kırık, ihanete uğramış bir gençten, sadece Amerika'yı değil Avrupa ve Asya'yı da bir güce sahip eğitilmiş bir adama dönüştürdü.

Bana sadece ticaret imparatorluğunun dizginlerini vermekle kalmadı, aynı zamanda intikamımı akıllıca, gizlice almam için gereken araçları ve arkamda bir daha asla yalnız kalmayacağım kadar çok nakit para verdi.

Ömür boyu hapis cezamın dört yıl, altı ay, on yedi gününü çektim.

Sonra dışarı çıktım.

Arthur ölmüştü. Kill doğdu.

Özgürlük verildi.

İntikam geliyordu.

Dört Yıl Önce

Hapishaneden çıktığım gün hayatımın en korkutucu, en heyecanlı günüydü.

Kimseyi tanıımıyordum.

Florida Eyaleti'nden önceki dünyam artık yoktu ve bana bunu yapanlara karşı nefretten başka bir şey beslemediğimi .

Wallstreet bir mucize yaratarak şartlı tahliye duruşmamın öne alınmasını sağlamış, tüm savunmayı baltalayabilecek güçteki insanlardan iyilik isteyerek herkesin aklını başından almıştı. O

Beni, başkalarının yanlışları için kukla olmuş, ıslah olmuş reşit olmayan bir suçlu olarak mükemmel bir şekilde resmetti.

İşin ironik yanı, bunların hiçbirisi yalan değildi. Hepsi gerçektir.

Ve sonunda, gerçek beni özgür bırakmıştı. "Öldürdün mü?"

Elimi kaldırıp gözlerimi ögle güneşinin parıltısından korudum. Omzuma attığım yırtık pırtık sırt çantamda dünyevi eşyalarım vardı. Tutuklandığımda giydiğim kıyafetler, çözölemeyeceğı varsayılan bir problemi çözdüğüm rulo yapılmış matematik defteri ve Cleo'dan bir hatıra.

Kalbim küt küt atıyordu. Acı. Pişmanlık. Nefret.

Suçluluk. Onu düşünme.

İlk fırsatta yakacaktım. Hataları silmek için hiç kullanılmamış olan Terazi burcu şeklindeki silgi de dahil.

Sadece onun yanında gerçekten mutlu olabildim. Ona o kadar aşkıttım ki.

Artık o gitmişti. Ve ben onsuz yaşamaya devam etmek zorundaydım.

Onun anılarından nefret ediyordum; şahdamarıma bir şiş gibi acıtıyorlardı. O lanet silgiye her baktığımda kalbimi yerinden söküyordu. Onu saklayamazdım. Çok fazla acıtıyordu.

Kendine gel, Killian. Bu senin yeni dünyan. Eskisi öldü.

İlerleyerek başımı salladım. "Evet, ben Kill'im."

Adam sırtarak elini uzattı. Üzerinde ateş topu ve bir ölüm sembolü olan siyah deri ceket ve kürek kemiklerinin üzerinde CORRUPT AS THEY COME (GELDİKLERİ GİBİ YOZLAŞMIŞLAR) yazan dikişleriyle eriyor olmalıydı. "Ben Grasshopper."

Gözlerim kısıldı. "Ciddi misin?"

Çantamı aldı, omzuna attı ve doğru ilerledi. "Hayır, benim gerçek adım Jared Shearer. Ama lakabı ot içmeyi sevdiğim ve diğer puştların üzerinden atlayarak VP olduğum için aldım." Sırıttı. "mı? Ot... zıpzip?"

Bu çok saçma.

Dilimi ısırdım. "."

Hapishanedeki hayatımın son birkaç yılı, geçmişim geri geldikçe - gerçeklik hoyratça geleceğime girdikçe- soldu. Artık etrafım katı yasalarla ya da beyaz badanalı duvarlarla çevrili değildi.

Araba kornaları. Duman. Sıcak. Bir aile arabası geçerken çocukların kahkahaları. Havlayan köpekler. Bir müzik setinin yüksek sesi.

Tam bir kaos.

Burada her şey çılgınlıktı.

Oyunu tekrar nasıl oynayacağınızı çabucak öğrenseniz iyi olur.

"Wallstreet bana her şeyi ayarladığını söyledi. Bunun doğru olup olmadığını söylemek ister misin?"

Nasıl bir durumun içine girmek üzere olduğumu kim bilebilirdi ki? Ne de olsa Wallstreet yıllardır hapisteydi; hâlâ bu düğmeye basacak kadar gücü olduğunu kim söyleyebilirdi?

İşler yolunda gitmezse ölecek olan ben olurdum.

Çekirge gülümsedi, koyu renkli mohawk'ı jöleyle sertleşmişti. "Evet, her şey ayarlandı dostum. Bana haber verdi. Ben birkaç orijinalden biriyim."

"Orijinaller mi?"

"Evet. Wallstreet en tepedeyken, Corrupts bir iş dünyasıydı, biliyor musun? Düzenli iş toplantılarımız, kar-zarar tartışmalarımız, yatırım araştırmalarımız vardı. O gri alanda var olduk, anlıyor musun? Bir kısmı yasaların içinde, bir kısmı dışında. Başkalarına zarar çünkü uyuşturucu ya da silah kaçakçılığı yapmamıza gerek yoktu. Wallstreet bize kova dolusu para saklattı, böylece Sam Amca'nın yapışkan parmakları paraya bulaşmadı. Ayrıca fahişeleri pazarlamayı ya da meth pişirmeyi de kabul etmiyordu." Sesi kesildi.

Adamın sesindeki sadakat ve nostalji dokunaklıydı. Bunca zaman sonra bile Wallstreet özleniyordu. "İyi bir anlaşmaya benziyor."

Ve Kulüp'e hiç benzemiyor.

". Çok sıkıydık. İçinde yuvarlanıyorduk. Kardeşler tanıdığım en iyi piçlerdi. Ama sonra Wallstreet'in lanet olası memeleri, bir Kulüp tavşanıyla dışarı çıktığı için ondan intikam almaya karar verdi. Federaller onu onlarca yıldır arıyordu ve sonunda beyaz yakalı saçmalığıyla tokatlamayı başardılar."

Bir Harley'in ve tamamen siyah giyinmiş başka bir motorcunun yanında durduk. Yabancı, kum sarısı saçlı ve çarpık burunlu,

makineden uzaklaştı ve anahtarları bana fırlattı.

Havadaki düşmanlığı tadarak onları yakaladım.

Çekirge iç çekti. "Aldırma, Mo." Bana dönerek, "Mo, gerçek adı Tristan Morgan, sadece biraz sinirli" diye mırıldandı. Mo'ya ters ters bakarak, "Kendine gel. Sen onun silah ustasısin. Gerçekten bu işin içinde olmalısın dostum, yoksa bu yeni ekipte sana yer yok. Patronun emri."

Mo kollarını kavuşturdu, dişleri sertçe gıcırdıyordu. Tek kelime etmedi.

Parmaklarım arkasındaki viski renkli Harley'in tuşlarına kenetlendi. "Tamamen yabancı biri olduğum ve başkanınız olmak için devreye girdiğim için zor zamanlar mı geçiriyorsunuz?"

Mo dişlerini gösterdi. "Hayır, *çaylak*. Benim tavrım, muhtemelen amcığından çok otuz bir çekmiş bir oğlanın olmadığı zamanları tercih kaynaklanıyor. Sen erkek değilsin. Wallstreet ne sikim düşünüyordu?"

Omuzlarımı dikleştirdim. "Genç olabilirim ama zekiyim ve öğrenmeye istekliyim."

Mo güldü. "Bir Kulübü yönetmek için kitap zekası ve yalaka bir tavırdan daha fazlası gerekir."

Biliyorum. Başka bir yerde başkan yardımcısı olmak için yetiştirildim.

Öfkem - Wallstreet'le tanıştığımdan beri bastırmayı başardığım ateş - söndü.

"*Seni izin verme, Killian. Yetki sende. Benden başka kimseye hesap vermezsin.*" Wallstreet'in sesi aklıma geldi. Verdiği tüm dersler ve öğütler beynimde yüzüyordu, tamamen karışmışlardı. Kabul ne kadar nefret etsem de Mo haklıydı. Hapishaneye bakire olarak . Bekliyordum.

Onun için.

Yetişmem gereken hayat tecrübesi varken nasıl erkek gibi davranabilirdim?

Bu şekilde düşünemezsin.

Wallstreet'in bana aşıladığı gücü yansıtmak zorundaydım. Mo benim kaltağımdı. Yozlaşmışların hepsi benim orospumdu. Ya itaat edecekler ya da çekip gideceklerdi. Seçenekler bunlardı.

Omuzlarımı geriye çekerek fısıldadım, "Ne düşündüğün önemli değil. Artık bana ait olduğun gerçeğini değiştirmes."

Mo'nun gözleri büyüdü, deri ceketini kaslı cüssesinin üzerinde gıcırdadı. "Kimse bana sahip değil, göt herif."

İşte buydu - ilk karşılaşma - ve gücümü göstermeliydim. Baskın olmak zorundaydım, onlara en tepede olma hakkını hak ettiğimi göstermeliydim.

Yumruğumu geri çekip havayı yararak burnuna çarparken acımasız bir memnuniyetle gülümsedim.

Adam kan fışkıran yüzünü tutarak dizlerinin üzerine çöktü. Çarpık burnu daha önce kırılmadıysa bile şimdi kırılmıştı. "Ne oluyor lan? _"

Amcığın nasıl bir his olduğunu bilmiyor olabilirdim ama hatırlayabildiğimden daha fazla dövüşe girmiştim. Hapishane boks takımı bedenimi eğitirken Wallstreet de zihnimi geliştiriyordu.

Çekirge eğildi ve adamı koltuk altlarından yakaladı. "Bırak onu, Mo. Pislik gibi davranıyordun. Kill bizim yeni başkanımız. Emirleri Wallstreet'ten alır, başka kimseden değil. Senden daha genç bir adama itaat etmek zorunda kalmaktan bu kadar rahatsız oluyorsan, ağzını bozduğun Wallstreet'miş gibi davran ve bu saçmalığın ne kadar süreceğini görelim."

Mo ters ters baktı, kara gözleri . Otuzlu yaşlarının başında olduğunu tahmin ediyordum. Benim kitabıma göre, benimki gibi bir IQ ve denenmiş ve gerçek bir dövüşçünün vücudu her zaman kazanırdı.

"Çok cesursun, evlat."

Parmak eklemlerimi inceledim, özgür olduğumu yavaş yavaş idrak etmek hoşuma gidiyordu. Gerçekten, *gerçekten* özgürdüm. Hayatım yeniden bana aitti. Ve bugün misilleme programımın ilk günüydü.

"Adım Kid değil, Kill." Elimi hapishanede uzamasına izin verdiğim saçlarımın arasından geçirerek mırıldandım, "Ve eğer biliyorsan, bu lakabı bir nedenden dolayı kazandığımı da bilirsin. En iyisi arkadaşını dinle."

Mo'nun arkasındaki bisiklete bakarak, "Kendim mi alayım yoksa sen mi sürüyorsun kaltak?" dedim.

Çekirge kardeşini bıraktı ve pazuma bir yumruk attı. "Taşaklı adamsın, Kill. Kulübün ihtiyacı olan demir yumruk olacağına dair içimde bir his var."

Planımız bu.

"Bana itaatsizlik etmenin bedelini ödeteceksin. Temizleyin. Yamalarını yırtın. Saçmalıklarına bir son verin." Wallstreet'in talimatları açıktı. Yozlaşmışların işi bitmişti. Yeni bir ismin zamanı gelmişti.

"Yerine geçtiğim adama ne oldu?" Wallstreet'in onun için özel planları vardı.

Hopper sıırttı. Mavi gözleri bir parça kötölükle parlıyordu. "Onun için endişelenmene gerek yok, dostum. Ben onun icabına baktım."

Midem bulandı. "Bu senin bir karar değildi. Benim kararımıdır. iş."

"Gebert onu, Öldür. Onunla bir noktaya değin, böylece diğer reddedilenler seninle uğraşırlarsa ne olur?"

Sakatlayacak kimsem olmasaydı, meramımı nasıl ?

Mo elini kumral saçlarında gezdirerek söze girdi. "Ya o ya da Hopper'dı. İşler kızıştı. Bitti. İki gündür ölü - timsah yemi ve icabına bakıldı." Benim alanıma girdi. "Senin için dükkânı temizlememizle ilgili bir sorunun mu var?" Sesi bir törpüye dönüştü. "Unutma *çaylak*, biz hâlâ sadece Wallstreet'ten emir alıyoruz ve o da bize işi devralmanın senin için güvenli olduğundan emin olmamızı söyledi. Biz de güvenli hale getirdik."

Öfke kanımda kaynıyordu. Hapishanede bana Mo kadar yaklaşan biri olsaydı, ayağımın dibinde bayılırdı. Tüm vücudum onu bir tehdit haline gelmeden yok etmek istiyordu.

Burada işler böyle yürümüyor.

Derin bir nefes alarak bisikletin anahtarlarını Mo'nun yüzüne doğru salladım. "Wallstreet'in kardeşleri için büyük umutları var. Ben sadece onları teslim ediyorum. Çekirge eski Başkan'ın işine son vermekte haklıydı, ama şu andan itibaren bana itaat etmezsen, *ona* da itaat etmezsin. Ve eğer ona itaat etmezsen, sana zarar vermek için tam iznim var."

Mo'nun gözleri benimkilere dikilmiş, geri adım atmamı istiyordu. "Canımı , ha?"

Kaşlarımı indirerek homurdandım: "Beni neler olacağını bilmek istemezsin."

Kullanılmaktan, istismar edilmekten ve çürümek üzere bir kenara atılmaktan bıkmıştım.

Hava öfkeyle bulandı. Saldırmasını bekledim; kaslarım gerildi, ellerim kenetlendi. Ama sonra Mo omuzlarını silkip sırtınca gerginlik dağıldı. "Senden hoşlandım, çaylak. Cesaretlisin ve hayat seni hapse atmak için ne yaptıysa bundan daha iyi çıktın." Elini uzatarak hoş geldin anlamında elimi sıktı. "Motosiklete bin; eve gidiyoruz."

Home.

Bir daha kimsenin yoluma çıkmasına izin vermeyecektim. Yeni kuralımı başlatmanın zamanı gelmişti.

"Yapacak mı?" Grasshopper yeni odama doğru yürüdü. Wallstreet'in Keys'teki yerleşkedeki eski odalarına el koymuştum. Everglades'e bakıyordu, her şey tek katlıydı, dikenli teller bizi hayvanlar gibi çevreliyordu.

Bunun bizi diğer çetelerden ya da aptal serserilerden korumak için olduğunu biliyordum ama devriye gezen kapılardan geçip boyası dökülmüş, köhne cehennem çukurunun avlusuna girdiğim anda dışarı çıkmak istedim.

Derim ürperdi. Ruhum özgürlük için çığlık attı. Kendimi bir grup deri giyen motorcu ile tekrar zincire vurmak için hapishaneden özgürce çıkmadım.

Yerleşkenin içi de duvarlara spreyci boyayla yazılmış grafitiler, sigara yanığı koltuklar ve seks, pizza ve uyuşturucu kokan yatak odalarıyla pek iyi değildi.

Wallstreet'in odası kullanılmamıştı, bu büyük bir nimetti ama yine de pencerelerinde parmaklıklar, halısında küfler ve Florida State'teki metal tuvaletimi süit gibi gösteren bitişik bir banyosu vardı.

Burada kalamam.

Şimdiden duvarlar beni sarmaladı - her nefes alışımnda öfkem yükseliyor, özgürlük için savaşmaya hazırlanıyordum.

"Oraya gittiğinizde beğenmeyeceksiniz. Şimdiye kadar tamamen harap olmuş ve çöplüğe dönmüş olacağını tahmin ediyorum. Ama nereye gitmek istersen iste, gidemezsin. Tam kontrolü ele geçirene kadar olmaz. O zaman güvendiğin adamların varsa site dışında yaşayabilirsin.

Ama daha önce değil, Kill. İşlerini halledene kadar orada kalacaksın."

O zamanlar yemin etmek hiç de zor olmamıştı. Hapisten daha kötü bir şey düşünemiyordum. Bu yüzden, lanet bir moron gibi, küfrettim.

Şimdi bu sözümü geri almak istiyordum. Ama yapamazdım. Söz vermiştim ve sadakatimi hak eden tek kişi Wallstreet'ti.

"Öldürmek mi?" Çekirge dikkatimi tekrar ona çekti. Odanın içine doğru ilerlerken yanında bir sarışını da sürüklüyordu. Büyük göğüsleri vardı ve onu cüceden modele dönüştüren dar kaplan desenli bir elbise ve topuklu ayakkabılar giymişti.

Odanın pisliğine mükemmel bir şekilde uyuyordu.

O, o değil.

Kalbim burkuldu ve dişlerimi sıktım. "O harika biri. Teşekkürler."

Çekirge sırtarak kızı siyah kaplı büyük boy yatağa doğru itti. "Onu beklemeye aldım. Hapisten çıktıktan sonra bir hoş geldin partisine ihtiyaç duymanın nasıl bir şey olduğunu bilirim." Göz kırptı. "Gecenin geri kalanı senin. Çıldır, Kill."

Gülümsedim ve o kapıyı kapatana kadar sessiz kaldım.

Kaybolduğu yere doğru ilerleyerek sürgüyü çevirdim ve fahişeyle yüzleşmek için döndüm. "Adın ne senin?"

Kahretsin, ne yapıyorum ben?

Tek görebildiğim Cleo'ydu. Tek duyabildiğim Cleo'ydu. Tek istediğim Cleo'ydu.

Gözleri başımın üstünden göğsüme, oradan da sikime kaydı. Dudaklarını yaladı, gülünç ayakkabılarının içinde tökezleyerek ilerledi. "Bana ne istersen diyebilirsin, Prez."

Parmağımı kaldırdım. "Yarınki törene kadar başkan değilim. Bana Kill de. Ben de seni arayacağım..."

Buttercup'ın adı dilimde dans etti. Gülüşü beynimde parladı. Gülüşü kulaklarımda yankılandı.

Sikeyim.

Çok azmıştım, on yıldır azmıştım. Onu almak, onu gördüğüm anda kalbimi çalan kızla sevişmek istemişim. Ama ailelerimize ve o zamanki yaşlarımıza olan saygımdan dolayı, işleri fazla ileri götürmekten kaçınmıştım.

Fahişelik yapmak isteyen bir adam değildim. Cleo'nun ne kadar değerli olduğunu biliyordum. Onu aldığım anda sonsuza kadar benim olacağını ve de onun olacağını biliyordum. Mükemmel olmasını istemiştim.

Beklediğin için bir pisliktin.

Şimdi, bekaretimi, hayatta olduğum dakikalardan daha fazla yarak yalamış ve daha fazla motorcuyla yatmış bir Club tavşanıyla kaybetmek üzereydim. 12,622,776. Tamam, belki o kadar değil ama yine de çok fazla.

"Adını ben seçmiyorum. Bana bir isim ver, ben de onu kullanayım."

Parmak uçlarını göğsüme dayayarak gülümsedi. "Tamam, bana Meadow de." Vücudu daha da yaklaşarak iri göğüslerini bana doğru bastırdı. Vücudunun yumuşaklığı kanıma o kadar güçlü ihtiyaç gönderdi ki uzun süre dayanamayacağımı biliyordum.

Ellerimi omuzlarına koyarak, küçük bedenini tamamen küçeleştirerek, dizlerinin arkası yatağa değene kadar onu geriye doğru yürüttüm.

Yere düştü, yorganın üzerine yayıldı ve küçük bir kahkaha attı.

Meadow'un gülüşü Cleo'nunkine hiç benzemiyordu. Her türlü yanlıştı ve neredeyse ereksiyonumu öldürmekle tehdit ediyordu.

Ağzım öpmek için acıyordu; dilim tatmaktan bir şey istemiyordu. Ama bu kadını değil. İstemediğim bir fahişe değil. Sadece geçmişimdeki kız.

Cleo'yu ilk öptüğümde - aptal kurallarımı ilk kez çiğnediğimde ve onun kazanmasına izin verdiğimde - anlamıştım. Kaderim onunkiyle mühürlenmişti ve benim üzerimde herkesten daha fazla gücü vardı.

O harika öğleden sonra bana bekaretini verecekti ama ben durmuştum. Aptalın tekiydim ve sonsuza dek birlikte olacağımızı sanmıştım.

Bunun yerine, sırf onu aklımdan dek çıkarmam gerektiği için bir yabancıyla yatmak üzereydim. Geçmişim benim için ölmüştü.

O da öyle olmalıydı.

"Prezervatifin var mı?" Sesim sert ve öfkeliydi.

Meadow başını salladı ve göğüs dekoltesinden bir paket çıkardı. Parmaklarının arasından çaldım. Sıcaktı ve içindeki kauçuk folyoya karşı iğrenç bir balçık gibi kayıyordu. Yatak örtüsünün üzerine, kolayca ulaşabileceği bir yere koyarak, "Dizlerinin üzerine çök" diye homurdandım.

Bunu onun gözlerinin içine bakarak yapamazdım.

Sertçe yutkundum. *Allah kahretsin.*

Cezaevinde neredeyse beş yıl boyunca onu düşünmeden hayatta kalmıştım, ama dışarı çıktığım ve yıllar önce bana verdiği hediyeği gördüğüm an, onun istilasına engel olamadım.

Onu aldatıyorsun.

Ben .

Onu aldatamazdım.

O öldü.

Meadow dizlerinin üzerine çöktü, kışını kıvırdı ve dar elbisesini kalçalarından beline doğru çekti. İç çamaşırı giymemişti. Tıpkı Corrupts'un yirmi üyesine yaptığı gibi bacaklarını benim için açtı.

Kadın vücut parçalarının bariz bir şekilde sergilenmesi karşısında dişlerim kilitlendi. Bütün gün bakabilirdim.

Bu kadının Cleo olmaması sikimin umurunda değildi. Wallstreet'e ihanet eden adamlara hizmet eden kalıcı bir demirbaş olması umurunda değildi.

Tek önemseddiği bir sorunu çözmekti. Yeni geleceğim için çocukluğumdan ayrılıyorum.

Kot pantolonumun kemerini çözerek ağır kotu ayak bileklerime kadar indirdim. Florida Eyaleti'ndeki tulumların yıpranmış pamuğundan sonra bacaklarımın çizilmesine hâlâ alışamamıştım.

Ona ya da kendime dokunmaya zahmet etmedim.

Prezervatifi kaptığım gibi yırtıp açtım, iğrenç bir şey olduğunu düşünerek yüzümü buruşturdum ve beceriksizce boyumdan aşağı yuvarladım.

"Geri çekil," diye .

Meadow hemen itaat etti, kışını geriye doğru itti, uyluklarının arasında ıslaklık parlıyordu. Ellerim kalçalarına indi ve onu tam istediğim yere yerleştirdi.

Omzunun üzerinden baktı, ela gözleri şehvetle parlıyordu. "Seni emmemi istemiyor musun? Önce biraz oynamak istemez misin?"

Tabii ki hayır.

Kanımda öfke patladı; kendime engel olamadım. Çenesinden tutarak başını yatağa doğru çevirmeye zorladım. "Bana bakma."

Kendimden nefret ettiren gözlerle bakma bana. Onu zaten daha fazla özletme bana.

Bunun için öğürüyor olmalıydım. Nefes nefese kalmalıydım ve dizlerinin üzerinde sikimi almak üzere olan istekli bir kadına sahip olduğum için çok mutlu olmalıydım, ama tek odaklanabildiğim göğsümün içindeki suçluluk dolu kalpti.

Lanet olsun, kes şunu.

"Bana ellerini ver."

Sorgusuz sualsiz itaat etti ve bileklerini birbirine bağlamak için atılmış kemerimi kullandım. Artık o da bana dokunamazdı. Onu becerebilirdim ama asla ondan teselli istemeyecektim. Hak etmediğim bir rahatlık.

Dişlerimi sıkarak sikimi tuttum ve kendimi onun girişine .

Sırtı gerildi, parmakları sınırlar içinde açılıp kapandı.

An uzadı, beklenti kanımda kıvılcımlandı. Sonra eve çarptım.

Muhtemelen çok sert, muhtemelen çok hızlı. Bilmiyordum, hiç tecrübem yoktu. Ama Meadow umursamıyor gibiydi. Ben çekip tekrar soktuğumda kafası geriye doğru uçtu.

"Oh Tanrım," diye inledi ben onun içinde hareket ederken, test ederken, öğrenirken.

Sıcaklığı belli belirsizdi, ıslaklığı prezervatif sayesinde benden gizlenmişti ama bir kadını daha önce hiç yapmadığım gibi doldurma eylemi, Cleo'yu düşünmeyi bırakıp kendimi ilk sikişime atmam için yeterliydi.

O gece, yerleşke nihayet sessizleştiğinde ve üç tur seks yaptıktan sonra duş aldığımında, cesaretimi toplayıp kot pantolonumun cebinden Libra silgisini çıkardım.

Hücremin tavanına bakarak sırtüstü uzandım... odamı kastetmiştim. Buraya geleli sadece birkaç saat olmuştu ama şimdiden Kulüp Evi'nde yaşamaktan nefret ediyordum. Çok saçmaydı. Bir grup yetişkin adam bir arada yaşıyordu. Özgürlüğe ve kendi alanımıza ne oldu?

Dezenfektan ve elektrikli süpürgeye ne oldu? Aile ve sevgiye ne oldu?

Silgi parmaklarımda çok ağırdı, çok bilgiliydi. Adaletin işaretiydi. Doğru ve yanlışın işaretiydi. Ve aynı zamanda benim yıldız burcum. Hay sikeyim. O bana söyleyene kadar bilmiyordum.

Gerçekten de tesadüfi bir şekilde kişiliğimin uyuştığı ortaya çıktı. Bana yay burcu olduğunu söylemişti. Oğlak ya da Koç olmayan birini sevemeyeceğini söylemişti. Ama sadece benim için bir istisna yapardı.

Bir grup Harley, Hondas ve Triumph'un gece için yattığı garajın çatısında uzanırdık. Bir Terazî'nin özelliklerini fısıldardı.

Yüzüme doğru döndü ve nazik parmaklarıyla yüzümde gezindi. "Çok zarıfsın."

Öfkelendim. "Bisikletimin üzerinde belki, ama başka hiçbir yerde." "Huzurlu."

Güldüm. "Um, şimdiye kadarki en büyük yalan."

Başını salladı, yeşil gözlerini ciddiyet kaplamıştı. "Sen barışçılısın. İnandığın şeyler için savaşıyorsun. Sana ait olanı korumak için savaşıyorsun ama kalbinde... nazik ve kibarsın ve bu dünyanın bir parçası değilsin." Sesi fısıltıya dönüştü. "Tıpkı benim gibi."

Kalbim sıkıştı. Seni seviyorum kelimeleri dilimde ağırlaştı. Henüz söylememiştim. Ama, lanet olsun, söylemek istiyordum.

Dudakları bir gülümsemeye dönüştü. "Sen de bir idealistsin."

Başımı salladım, kendimi aşktan ve onun sonsuza dek benim olmasından geri çektim. "Tamam, buna katılıyorum." Umutlarım vardı. Hayallerim vardı. Ve yerleşmiyordum.

"Bunların hepsi kulağa oldukça iyi geliyor. Dikkat etmem gereken kötü bir özellik var mı?"

İçini çekti, gözleri dudaklarıma kilitlendi ve beni sertleştirip onu öpmek için can atmama neden oldu. "Yüzeysel ve kibirli."

Dramatik bir şekilde iç çektim. "Ah, böylece mükemmellik sona eriyor." Bedenimi onunkine bastırarak mırıldandım, "Ne yazık ki onlarla en çok aynı fikirde olan benim."

Fısıldadı, "Güvenilir. Sen de güvenilirsin."

Hain kelime hafızamı yarıp geçerek beni şimdiki zamana geri götürdü.

Güvenilir.

Siktir et, keşke en güvenilmez piç olsaydım. Keşke lanet olası Terazi kişiliğinin bir parçası çuvallamış olsaydı. Tanıdığım en güvenilir insandım. Ne yazık ki başkaları gördü ve istismar etti.

Güvenilirlik, hayatımın parçalanmasının ana sebebiydi. Çok fazla güveniyordum. Çok fazla güvenilirdim.

Çok körsün.

Silgiyi parmak eklemlerimin üzerinde dengeledim, elimin bir tarafından diğer tarafına çevirip . *Kurtul ondan.*

Kaybettiğim her şeyi düşünmek kalbimi acıtıyordu. Onu yok etmenin zamanı gelmişti.

Henüz değil.

Yapamam.

... henüz değil.

Yarını düşündükçe midem sıkışıyordu. Sıkışmakla , son hapisane yemeğim burnumdan kaçmakla tehdit edene kadar kıvrıldı. Milyarınıcı kez, kendimi ikinci kez tahmin ettim. Çok şey gidebilirdi. O kadar çok şey ters gidebilir ve başsız cesedimin üzerine yağabilirdi ki.

Wallstreet bana geleceğimin anahtarını vermişti. Bana herkesten fazlasını vermişti ama her şey gibi bunu da yürütmek bana kalmıştı.

Yatağımın küçük saate baktım. Dört saat ve geri sayım. İnisiye edilmeme ve geçmişime sonsuza dek veda etmeme dört saat kalmıştı.

Ertesi gün imparatorluğumun kontrolünü ele geçirdim.

İyi giderse, bir gün doğumu daha görecektim kadar yaşayacaktım. Olmazsa...

Ölmek için çok gencim.

Bunu kabul etmeden önce düşünmeliydin.

Omurgamdan aşağı bir heyecan aktı. Korku, misilleme ve hayatımın asla gibi olmayacağı bilgisinin güçlü bir karışımıydı.

İğrenç derecede kirli ortak salona girdiğim anda, iri yarı adamların hepsi -bazıları kel, bazıları atkuyruklu, diğerleri yüz kıllarından çok vücut kıllarına sahipti- bana doğru döndü.

Çekirge, odanın ortasındaki yırtık pırtık boks ringinde belirdi; buradaki teçhizat, Corrupt'ların ekstra ceketleriyle örtülmüştü ve ona yerine koymasını söylediğim eşyalarla birlikte. Büyük bir kova su, bir kaynak makinesi, havlular ve tam donanımlı mobil stüdyosu olan bir dövme sanatçısı.

Başımı salladım.

O da karşılığında başını salladı.

Dünyanın bu tarafında yardım bulmayı beklemiyordum ama Wallstreet bu Kulüpte sadece benim değil, Grasshopper ve Mo'nun sadakatini kazanmıştı. Onlarla ileride başıma bela olmayacağını umduğum bir yakınlık hissettim.

Çekirge, "Herkes dikkatini buraya versin," diye bağırarak homurdanan konuşmayı kesti. "Bildiğiniz gibi Kill, Wallstreet tarafından özel olarak seçildi. Hepimiz onun talimatlarını biliyoruz ve herhangi bir tartışma olmayacak. Anladınız mı?"

Oda birdenbire düşmanlıkla doldu.

Onları gerçekten suçlayamazdım. Yıpranmamış yüzümle, ellerimdeki nasırlarla ve hapishane dışında hiçbir deneyimimle bana bakıyorlardı.

Ama beni sevip sevmediklerine karar vermek onlara bağlı değildi. Bana *itaat* etmek onlara bağlıydı.

Bir adım öne çıkarak elimi Hopper'ın omzuna koydum. "Bundan sonrasını ben hallederim."

Yaşlı üyelerden birkaçı gözlerinde öfkeyle birbirlerine dirsek atarak kıs kıs güldü. Onları bakışlarımla kilitledim. "bu geçiş sürecinden sağ çıkamayacağını biliyorum. Birkaçınızı yamalarınızdan çıkaracağımdan hiç şüphem yok. Ayrıca bazılarınızın buna bir son vermeye çalışacağından da hiç şüphem yok. Ama size zihninizin nasıl çalıştığını bildiğimi söylemek için buradayım. Biliyorum çünkü benimki de eskiden aynı şekilde çalışırdı. Güvendiğiniz biri tarafından ihanete uğramış hissediyorsunuz. Değişime öfkelisiniz.

"Tek önerebileceğim bu. Ya teslim ol ya da acı çek. Başka yolu yok."

Boks ringine doğru yürüdüm, iplerin arasından yukarı doğru sallandım ve işaret ettim. "Bugün bana bağlılık yemini edeceksin;

Beni Kulübünüze kabul etmek için bir tören olmayacak çünkü Bozguncular artık yok."

Erkekler öfkeyle ilerledi. "Ne?" "Dinle beni, seni küçük sidikli."

Çekirge ringe atladı ve odada dalgalanan kargaşaya elini salladı. Sesini alçalttı. "Uh, Kill? Ne yapıyorsun, ahbap?"

Bana ne dediyse onu yapıyorum.

"Yozlaşanları tasfiye ediyorum. Şu andan itibaren Saf Yozlaşma'yız."

Mavi gözleri kısıldı. "Ve bunu o mu onayladı?"

Başımı salladım. "O biliyor. Bu onun planıydı. Başkanlık görevini devralamayacağımı ve ismi koruyamayacağımı biliyordu. Bu iş . Bu yüzden onun adamlarıyla kendi ekibimi kuruyorum." Odadakilere bakarak vaaz verdim: "Beni takip ederseniz Wallstreet'in yaptığı her şeyi yapacağıma söz veriyorum. Size para vereceğim. Sana güç vereceğim. İhtiyacımız olmayan boktan suçlardan dolayı asla hapse girmemenizi sağlayacağım. Kanunlarımız değişmez olacak ve siz yine gerçek kardeşler olacaksınız."

Sesim alçaldı. "Beni takip etmezsen dışarıda kalırsın. Dövmen yanacak ve sonsuza dek gitmiş olacaksın."

Ödünç aldığım ceketimden sıyrılıp tişörtümü başımın üzerinden yırttım ve dövmececinin sandalyesine oturdum.

Corrupt'lar dinozor kemiği yiyen leşlerini geride bırakmak ve yeni bir yüzyıla girmek üzereydi.

Bu artık kişisel hijyenin ve ev temizliğinin önemli olmadığı bir suç örgütü değildi. Bu düzgün bir operasyon olacaktı. Bir iş. Bir kardeşlik.

Benimkini.

Çılgınlıklarını bana borçlu olan adamlara karşı silahım.

"Yapamazsın-"

Gözlerim kalın siyah sakallı, göbekli bir adama takıldı. "Sana bir soru sorayım. Corrupts'a katıldığında seni oraya çeken neydi?"

Erkekler geçmişlerini hatırladıkça oda sessizleşti.

Yumruklar hala sıkılıydı, öfke havada olgunlaşmıştı ama yavaş yavaş cevaplar kulağıma damlıyordu.

"Yozlaşmış bir hükümet yerine kendi kurallarımıza uymak."

Başımı salladım. "İyi bir sebep."

"İş dünyası için katıldım. Wallstreet beni zengin bir adam yaptı."

Çıplak göğsümü yumrukladım, "Beni takip et, yine edeceğim" diye yemin ettim.

"Ata binmek ve kardeşlerimle gidebileceğim bir yere sahip olmak."

Konuşan adamı aradım ama beni izleyen yirmi çift göz onu seçemedim. "O kardeşlerin rehberlik almamasını mı tercih ederdin? Şiddet ve hapis cezasının huzurunuzu bozmasını mı?"

Odada bir hoşnutsuzluk dalgası yayıldı.

"Beni başkanınız olarak kabul edin, bana katılın ve bir Saf olun, hayatım ve Wallstreet üzerine yemin ederim, barışa sahip olacaksınız, zenginliğinize sahip olacaksınız, kardeşliğinize sahip olacaksınız."

Sesim keskinliğini kaybetti; küçük bir kırılma izinin ortaya çıkmasına izin verdim. "Yeni olduğumu, genç olduğumu ve Wallstreet'in imparatorluğunu yeniden inşa ederken işleri berbat edebileceğimi biliyorum, ama söz bunu başaracağım. İhanete uğramanın nasıl bir şey olduğunu anlıyorum ve beni takip ederseniz böyle bir şey asla olmayacak."

Kahretsin, kan ve zafer için orada değildim. İntikam için oradaydım. Ve eğer bundan hoşlanmadılarsa, nasıl gideceklerini biliyorlardı ve bu ön kapıdan değildi.

Bana kefil olan Mo'ydu. "Bu konuyu uzun uzun konuştuk, Bozguncular. Evrimin bir parçası olmak istemediğinde Magnet'e ne olduğunu gördünüz. Şimdi yeminini ağzının olduğu yere koyma ve verme zamanı geldi." Bana baktı, yüzü sertleşmişti. "Her ne kadar bir acemiden emir almaktan hoşlanmasam da, o iyi bir çocuk. konuşuldu. Ve... Bence ona bir şans vermeliyiz."

Oda sessizliğe gömüldü.

Omzumun üzerinden dövme sanatçısına baktım. "Hazır mısın?"

Kel adam başını salladı, logoyu, sloganı ve yapması söylenen her şeyi zaten biliyordu. Önünde uzun bir gece vardı.

Her bir kardeşin dövmesini Saf Yolsuzluk'un yeni logosunu yansıtacak şekilde değiştirmek: ağzından paralar akan bir kurukafa ve bir abaküs. Ve tasarımın içine gizlenmiş bir Terazi ölçeği. Doğru ve yanlışın dengesi için.

Yeşil gözleri zihnime girdiğinde kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Ve onun için.

Kabul et.

Ben olsam yapmazdım.

Kalbim çok genç yaşta ölen o kızı asla unutmayacaktı. Beni cennet için terk eden ve hayatımı herhangi bir hapis cezasından daha kesin bir şekilde mahveden kızı.

"Yeni sloganımız nedir?" Kırışmış at kuyruklu bir adam sordu. Bir gülümseme dudaklarımı büktü. " 'Saf Düşünceler ve İntikam.

Önemli Olan Her Şeyde Yozlaşmak' "

Sanki bu sözler motorcuların kalplerinde yankılanıyordu. Öfke yerini hevese bıraktı ve yumruklar çözüldü.

Dövme iğnesi kürek kemiklerimi delerken dişlerim acının ilk ısırtısına karşı gıcırdadı. Yeni kesimi ilk takan ben olacaktım. Başkan olarak bu benim hakkımdı.

İğnenin uğultusu birinin açtığı rock 'n' roll radyo istasyonu ile birleşirken zihnim dağıldı. Wallstreet'in Florida Eyaleti'ndeki planlaması kusursuzdu, tıpkı muhasebesi gibi - şu ana kadar, devralma planı mükemmel bir şekilde takip ediyordu.

Wallstreet bana sadece öfkemi nasıl kontrol edeceğimi, intikam ihtiyacımı nasıl yönlendireceğimi ve borsayı kullanarak banka bakiyemi nasıl hizaya getireceğimi öğretmekle kalmamış, aynı zamanda bana kiralık kasaların numaralarını ve banka hesap detaylarını vermiş ve tüm mirasını devretmişti.

Hepsi basit bir istek için: MC'sinin eski ihtişamına dönmesini sağlamak. Ve en büyük planını hayata geçirmek için: siyasi hakimiyet. Wallstreet artık hisse senetleri ve tahviller aracılığıyla şirketleri kontrol etmekle yetinmiyordu. Yasaları yeniden yazma ve şu anda içinde yaşadığımız bok dolu dünyadan daha iyi olacağına inandığı bir dünya yaratma gücünü istiyordu.

Her şeyi istiyordu.

Hükümeti her seferinde bir kararname ve yozlaşmış senatörle alt etmek istiyordu.

Ve tüm bunların gerçekleşmesini sağlayan kişi bendim.
Saf Yozlaşmayı her zamankinden parlak ve daha güçlü hale
getirecektim. Ve hazır olduklarında, benim silahım olacaktı.
Yenilmez olurdum.
Mahvolmuştum ama artık hükmedecektim.

Dokuz Gün Önce

Siktir, canım .

Her yerde.

Mülkiyet değişikliğini kabul etmeyen lanet olası aptallar. Ben kazanmıştım. Dört yıl önce, ne demek istediğimi kanıtlamış, Yozlaşmışları alıp Saf Yozlaşmaya dönüştürmüş ve Wallstreet'in benden yapmamı istediği her şeyi yapmıştım.

Güç kazanmıştım. Adamları yıkımın eşiğinden döndürmüş ve yeniden sorunsuz bir iş yaratmıştım.

Zengindim. Yetki bende idi. Mutluydum... mutlu olmasam bile, .

Ve geçmişim bana ihanet ettiğinden beri 86.750 saattir beklediğim süreci başlatma zamanı nihayet gelmişti.

İlk yıl sarsıntılıydı. Kavgalar, misillemeler, kontrolümü sınanan erkekler. Ama sonunda doğru sonuca varmışlardı; tartışmanın bir anlamı yoktu. Bu iş bitmişti. Sadece kendi sahamızda değil, eyaletlerdeki diğer dokuz bölümde de.

Bunu kanıtlayacak

yeminlerim vardı. Artık

başkan bendim.

Ve hiç kimse, lanet olası hiç kimse aksini söyleyemezdi. Bu gece beni kahreden de buydu.

Tüm piçlerin son piçiydim. Benim sözüm kanundu ve bir sürü yeni vardı.

"Öldürün, sevkiyat tam görüş alanında. Onu kilit almalıyız." Hopper başını eğdi.

Gözlerim yukarı fırladı. Kavganın sonuna gelen kamyon, güç güreşimizin yapıldığı sanayi sitesinin sokak lambasının altında lanet bir suç afişi gibi duruyordu.

"Tanrı aşkına, neden arka tarafa park etmediler?"

Hopper omuz silkti. "Çünkü onlar bir avuç lanet maymun. Bunu yapmalarına asla izin vermememiz gerektiğini söylemişim."

Görevi devraldığım da koyduğum tüm kurallara aykırıydı ama Wallstreet nedense bu sevkiyatın yapılmasını istiyordu. Satılacak beş kız. Kaçakçılık pis bir işti ve babam denen şeytanla yatan kadınları seçmeme izin verene kadar karşı çıkmıştım.

Üzerime bir sersemlik çöktü. Tökezledim, sonra gözümü kırptım. *Ne oluyor lan?* Simsiyah kıyafetlerime baktığımda, gecenin karanlığı bile içinde bulunduğum ciddi durumu gizleyemiyordu.

Ah, .

Hissetmemiştim. Adrenalinle dolmuş ve tamamen umursamaz bir şekilde hareket ederken, bıçağın etimi kestiğini hissetmemiştim. Ceketim ve tişörtüm siyah sıvıyla sıırıslam olmuştu. Gerçekten siyah olduğundan değil.

Kırmızıydı.

Ve sıcak.

Ve yapış yapış.

Damarlarımda olması gereken ve beni hayatta tutan şey, lanet olası göğsümün önünden aşağı dökülüyordu.

Hopper'ın gözleri benimkileri takip ederek endişeyle kısıldı. "Kahretsin, Kill. O kadar da seksi görünmüyorsun."

Nefesimin altında homurdandım, "Seni duymalarına izin verme. Döndüğümüzde pansuman yaptıracağım. Daha önce değil. Zayıflık yok. Hatırladın mı?"

Hopper ve Mo güvendiğim tek kişilerdi. Bu tür şeyleri söyleyebileceğim tek kişiler.

Başını salladı. "Pekâlâ, domuzlar buraya gelmeden şu sürtükleri gözden uzak bir yere götürelim. Sonra da sana yama yaparız."

Birlikte, artık kurşunlarla delik deşik olmuş ve kanla lekelenmiş betonu geçtik. Cesetler bırakılacaktı. Polisler ne olduğunu anlamaya çalışacaktı ama ben nasıl kanıt yerleştireceğimi biliyordum. Kişisel dostum ve kuklalarımın listesinde olan eyalet valisine karşı gelemezlerdi.

Kimse benimle tartışmadı. Kimse yüksek IQ'ya, kanıtlanmış bir geçmişe ve fazladan cephaneliğe sahip bir adamla tartışmadı.

Görevde olduğum dört yıl içinde, harcayabileceğimden çok daha fazla servet biriktirdim, hayır kurumlarına bağışta bulundum, okulları finanse ettim, politikacıların seçim kampanyalarını ödedim - hepsi de sağlam bir kişilik inşa etmek adına.

Hepsi sınırsız güç satın almak adına.

Nefret edilmiyordum. *Sevildim*. Kanunun her iki tarafında da. Kullanabileceğim iki hayat ve yüksek mevkilerde, mükemmel bir mazeret yaratan ve kardeşlerimi koruyan arkadaşlar.

Kamyona yaklaştığımda arka kapının açık olduğunu ve üç kadının çamurun içinde bağlı bir şekilde yattığını fark ettim. Bu aptallar ne halt ediyorlardı?

"onları," diye emrettim.

Keşif görevinde bulunan iki aday ve üç asil üye kaşlarını çattı. "Slice nerede?"

Çenemi doğru eğdim. "İşte orada."

Gözleri kaşlarını çatmış, karanlıkta eski isyancılarının cesedini arıyorlardı; Pures'i burnumun dibinden çalabileceğini düşünen adamın. Bana karşı bir isyanı yönetmeye çalışan lanet olası aptal.

Onlara ne verirsem vereyim, bazı adamlar hala öğrenememişti. Bana karşı durursan tek bir şey yaparsın.

Öl.

"Ne yani, adayımızı öldürdün ve şimdi de seni takip edeceğimizi mi düşünüyorsunuz?"

Başımı salladım. "İşin özü bu."

"Liderliğinizle ilgili bir sorun yaşarsak itiraz edebileceğimizi söylemiştiniz."

"Bu konuyu bana açabileceğini ve sorunu çözmek için elimden geleni yapacağımı söyledim - arkamdan iş çevirmeyeceğini, pislik herif."

Adam ileri atıldı. "Dört yıldır kendi isteğimiz dışında seni takip ediyoruz, Kill. Seni istemediğimizi ne zaman öğreneceksin? Biz gerçek Yozlaşmış kanı istiyoruz, lanet bir haini değil."

Yumruk yumruğa onunla buluşmak için saldırdım. Adrenalin sistemimi hızla terk ediyordu, yara beni sersemletiyor ve midemi bulandırıyordu.

Birinin dünyaya bir yol seçmesini ve ona sadık kalmasını söylemesi gerekiyordu. Ama ben kavgadan geri adım atmazdım. Asla.

"Tek bir seçeneğiniz var. Kesimi giyersiniz. Kurallara uyarsın. Ömür boyu buradasınız. Ya yönetimdeki değişiklikleri ilk ve son kez kabul edersiniz ya da defolup gidersiniz ve bir daha geri dönmezsiniz. Tek seferlik bir teklif." Onu eşek sudan gelinceye kadar dövmeye hazırdım.

Adam sertçe yutkundu. "Ama bizi çıkarırsanız işimiz biter. Magnet'e yemin ettik. Sana ya da Wallstreet'e değil. O bizim gerçek liderimiz."

"O da öldü." Omuz silktilim. "Eğer ayrılmaya karar , firar etmiş olacaksın. O yüzden ya akıllıca bir seçim yaparsın ya da Magnet'in gittiği yoldan gidersin."

Kalbim aniden acıyla çarptı; kanlı yaranın acısı sistemime yayıldı. Bir ürperti kemiklerime sızarken titredim. Bir orospu gibi bayılmadan önce bu işi çabucak halletmem gerekiyordu.

"Kararını ver. On saniyen var." Grasshopper'a başımı sallayarak, "Malları topla. Onları kamyonu geri koy. Onları bu depoda bırakmayacağız. Şimdi olmaz, bu karmaşada."

Hopper ilerleyerek sadık üyelere emirler yağdırırken, diğerleri evrim katliam ve aptallığı tercih eden adamları izledi.

"On saniyeniz doldu. Kararınız nedir?"

Bir aday yanıma geldi, tek kelime etmedi, sadece hafifçe başını salladı. Benim için yeterince iyi.

Diğer aday başını sallayarak geri çekildi. İyi, o sayılmazdı. Yemin etmemişti. Sadece onaylanmamış ve herhangi bir lanet olası grup tarafından alınmak için özgür olmaya geri dönecekti.

Beni öldürtmeye çalışan esas adam ters ters baktı. Yavaşça çenesini sıktı ve başını salladı. "Tamam. Ben de varım. Ama bir toplantı istiyorum. Demokratik bir oylama istiyorum."

Güldüm. "Bizim dünyamızda böyle bir şey yok. Beğenmiyorsan, gitme şansını kaybettin, o yüzden anlaştık. Anladın mı beni?"

Adam ters ters baktı. Kahretsin, tekrar dövülecek gücüm yoktu. Ayaklarımın altındaki toprak dengesizleşmişti. Kalbim

sabit bir ritim kaybediyordum. O boku önümden aşağı pompaladıktan sonra damarlarım muhtemelen kupkuruydu.

"Tamam."

Elimi uzattım, bir kez sıktım ve sonra kamyonu doğru döndüm.

İlerlerken bize karşı savaşılan aptalları görmezden geldim, çamurda sinmiş kız yığınının doğru ilerliyor.

Daha yakından bakınca, en yakındaki kadının hiç de sinmiş olmadığını gördü. Uzun kızıl saçları ensesine yapışmış, yüzü sanki gözbağı sayesinde kargaşayı ve katliamı görebilecekmiş gibi eğilmişti. Dolgun göğsü ve uzun bacaklarıyla zarif bir vücudu vardı. Ayrık dudakları dolgun ve pembeydi.

Yaralı olmama rağmen sikim ilgiyle kıpırdadı.

Önünde çömelip gözbağını çıkardım. Yeşil gözler.

Neredeyse oracıkta ölüyordum.

Cleo!

Hayır. .

Bildiğimi sandığımı her şey oldu. Dünyam durma noktasına geldi.

Onunla.

Rüyalarımın musallat olan ve hayatımın farklı bir şekilde sonuçlanmasını çok istememe neden olan kadın.

Ergen kalbime kurtçuk gibi giren ve kaç kadınla yatarsam yatayım çıkmayı reddeden kız.

Ölü kız.

Mezar taşı ailesininkinin yanında duran, geçmişimin derinliklerinde saklı olan kız.

İhanet ettiğim kız.

"Bunu sen yapıyorsun Arthur. Gir şuraya. Şimdi." Babam susturuculu tabancayı elime tutuşturdu. Haftalardır beni itaat zorluyordu. Kulübün bu sayede daha iyi olacağına dair saçmalıklar anlatıyordu.

Onu görmezden geldim. Ona karşı savaştım.

Ama sonra benim en büyük zayıflığımı buldu.

Boynumdan tutarak beni çekti. "Eğer bu gece bunu yapmazsan, oraya gidip o orospuya tecavüz edeceğim ve sonra da gözlerinin arasına bir kurşun sıkacağım. Bana itaat etmemenle işim bitti."

Öfke kalbimi sakatladı. "Sakin ona dokunayım deme."

Parmakları sıkılaştı, acıyordu. "Sana söylediğimi yaparsan kız yaşar. Onun kaderi senin ellerinde, evlat. Akıllıca seç."

Sesi bir tıslamaya dönüştü. "Son bir şans. İtaat edersen yaşamasına izin veririm. Yapmazsan... o çok istediğin bekaretini çalarken ve onu öldürürken sana izletirim."

Parmaklarım tabancanın kabzasının etrafında kıvrıldı. Thorn ve Petal Price'ı seviyordum. Kızları için yeterince iyi olmasam da beni ailelerine kabul etmişlerdi. Onlar iyi insanlardı. İyi insanlardı.

Benim ailenin aksine.

Evimdeki atmosfer sevgi ve dostlukla değil, açgözlülük ve düşmanlıkla doluydu. Öz kardeşim bile sırf Cleo gibi değerli birinin sevgisini kazandığım için benden nefret ediyordu.

"Git, Killian. Bitir şu işi."

Babam beni kapıdan dışarı itti, gece beni yuttu ve şeytan beni pençelerine aldı.

Parmaklarım cebimden Terazi silgisini çıkarmak için kaşınıyordu. Asla atmaya cesaret edemediğim bir hatıraydı bu. Onu her gün yanımda taşıyarak intikamımı körüklüyordum.

O gece sonsuza dek beynime kazındı. Olayların tam sırasını hiçbir zaman tam olarak hatırlamadım. Defalarca itaatsizlik etmiştim. Dayak üstüne dayak yediğimi ve tehditler işe yaramayınca babamın daha sert önlemlere başvurduğunu hatırlıyorum.

O geceyi her düşündüğümde gelen mide bulantısı boğazımı sarıyordu.

Geçmiş değiştiremezsiniz.

Ama geleceği

şekillendirebilirsiniz.

Hayatın sonunda bana eziyet etmeye mi geldiğini merak ederek daha da yaklaştım. Zihnimi karıştırmak ve babama teslim olduğumda ne kadar çok şey kaybettiğimi göstermek için.

Şüphe omurgamdan yukarı doğru alevlendi ve doğrudan lanet olası kalbime girdi. Artık bir kalbim olduğunu düşünmüyordum ama işte , örümcek ağlarını ve karanlık tozları silkeleyerek sıcak, kırmızı ve gerçek bir şekilde atıyordu.

Ama sonra daha yakından baktım, bir zamanlar kızımın yüzünde parıldayan sevgiyi aradım ve hiçbir şey göremedim.

Korku ve garip bir merakla ona baktı ama bizi birbirimize bağlayan hiçbir şey yoktu.

Benim Yay'ıma benziyordu ama o olamazdı. O bir yabancıydı.

Ölmüş ruh eşimin yüzünü takınmaya ya da bana sevgilimin gözleriyle bakmaya hakkı yoktu.

Kalbim fosilleşmiş bir canavar gibi katılaştı. O her kimse, ondan nefret ediyordum.

Ondan cehennemin dibine kadar nefret ettim. Gitmesini istedim.

Onun ölmesini istedim.

Mevcut

Cleo kaydı.

Uyku düşüncelerime yapışmış, her şeyi halsizleştirmişti. Ne kadar zamandır baygındım? Geçmiş, yaptığım korkunç şeyleri, babam beni aptal gibi dövüp evine sürüklediğinden beri dünyamın nasıl karmakarışık olduğunu hayal ediyordum.

Zihnim kilitlendi, ne olduğunu, ne yaptığımı düşünmeyi reddediyordum.

Vücudu ruhuma ayna tutan bir parça gibi benimkine sokularak daha da yakınlaştı. Boynuna sokuldum, uykusundan memnun kokusunu içime çektim.

Beni affedebilecek misin?

Sana olan aşkım yüzünden paramparça olmadığım bir dünyada yaşayabilecek miyim, çünkü biliyorum ki yakında bir gün bunu istemeyeceksin?

Sorularım bencilceydi. Onun kalbinde yarattığım acıya aldırmadan kendi kalbimdeki acıya odaklanmışım.

Hafıza kaybının bazı şeyleri ondan sakladığı için ne kadar minnettar olduğumu bilseydi, benden sonsuza kadar nefret ederdi. Geçmişinin bir parçasını hatırladığını her söylediğinde dehşete kapılıyordum.

Benden zaten nefret ediyor. Sadece nedenini hatırlamıyor.

Henüz.

Kalbimi onun ayaklarına sermek ve yalvarmak istedim.

Affetmek. Ama bu çok şey istemek olurdu. Beni asla affedemeyecek ve gençken o kadar şiddetle sarıldığım sevgiyi bana geri veremeyecekti.

Onun tarafından sevilme hakkımı kaybetmiştim.

Hiçbir intikam benim suçlarımı affettiremez.

Cehenneme bir adım kala yaşamayı asla bırakmayacaktım. Bunu kabul etmek zorundaydım.

Sana kefaret verilmeyecek.

Ona daha sıkı sarıldım, parlak mürekkepli Buttercup'ımı yasla titreyen kollarımla tuttum.

Onun sıcak formu kalbimi hem sevgi hem de kederle çarptırdı. O hâlâ geçmişimdeki kızdı, sadece alevlerle yaralanmış ve mürekkeple boyanmıştı. Daha da güzelleşmiş, daha da eşsizleşmişti.

Ve onu asla hak etmedim.

Hatırlamadan önce onu daha ne kadar tutmama izin verileceğini kim bilebilirdi?

Ve hatırlayacaktı.

Bu sadece bir zaman meselesiydi.

En kötü anım zihnimi rehin aldığı anda sertçe yutkundum.

bir nefes sesi geldi.

Kahretsin!

Etrafımda dönerek silahı kapı aralığındaki hayalete doğrulttum.

Orada kimse yoktu. Ama

onu görmüştüm.

Her gece hayalini kurduğum vücudunun şeklini tanımıştım.

Dudaklarından dökülen küçük korku sesini tanıdım.

Beni görmüştü.

Anılarla ve melankoliyle o kadar meşguldüm ki, dünyamın sonunu müjdeleyen gürültüyü duymadım.

Her şey ağır çekimde gerçekleşiyor gibiydi.

Gölgeyi gördüm.

Vücuduma hareket etmesini emrettim. Korumak için. Öldürmek için. Savaşmak için bir kolumu kaldırdım.

Ama artık çok geçti.

Karanlıkta ısıklık alarak ilerleyen sopa, ben Cleo'dan kendimi kurtaramadan başımın yan tarafına çarptı.

Benim son düşündüm olarak a
ŞEYTANI baş ağrısı vuruldu Ben

Bilinsizliğe sürükleyen o değildi. Beni öldür ama onu rahat bırak.

Ama ağızım artık benim kontrolümde değildi.

Gözlerim kapandı.

Dünyam sona erdi.

Onu tekrar canavarlara terk ettim.

Yirmi Altıncı Bölüm

Geleceğim için hayal edebileceğim tüm senaryoların dışında...

Bu o senaryo değildi.

Bunun olmasına izin verilmemeliydi.

Onu benden bir değil, iki kez almışken nasıl insan kalabilirdim ki?

Onlar beni yoksul bırakmışken nasıl mantıklı kalabilir ve planımı uygulayabilirdim ki?

Cevap korkutucu derecede

basitti. Yapamazdım.

Ben olsam *yapmazdım*.

Benim için sadece tek bir yol kalmıştı. Tek bir hedef. Tek bir

amaç. Çığlıklarını istiyordum.

Günahlarının bedelini ödeyeceklerdi.

Ruhumdaki deliliği ve kana susamışlığı kucakladım.

Buna bir son vermenin zamanı gelmişti.

İlk ve kez.

-Öldür

Çığlık atmaya gittim.

Bir el ağzımı kapattı.

Havada süzülen bir silah Arthur'un şakağına isabet etti.

Yanımda baygınlık geçirirken gözlerimden yaşlar boşandı.

Savaştım. Kahretsin,

savaştım. Ama yeterli

değildi.

Koluma bir şey battı.

Buz damarlarımda dolaştı.
Ağzıma kötü bir şey çarpınca gözlerim fal taşı gibi açıldı.
Acı veren iğne kanıma uyuşukluk yaydı.
Bulutlar beynimi bulandırdı.
Ay ışığında bir iğnenin parıltısı bana gerçeği söylerken, buhar dalları damarlarımda daha hızlı yüzüyordu.
Beni buldular.
Kim olduğumu biliyorlardı.
Timsah/Çakmak Çocuk'un bakışlarına baktım -ateşle oynayan ela gözlü adam- beni ilk kez çalan aynı adam.
Şimdi beni tekrar çalacaktı. Sanki hiç var olmamışım gibi yakalayıp götürecekti.
Ağırlaşan başımı yana doğru eğmeye zorladım, yanaklarımdan daha fazla gözyaşı süzülüyordu.
Arthur!
Bilinci yerinde değildi, ağzından bir damla kan geliyordu.
Başka bir motorcu elinde sopayla başında dikiliyordu.
"Hayır!" Çığlık attım ama Çakmak Çocuk'un avucunun arkasından fısıltılı bir hıçkırık olarak çıktı.
"Bir randevum var, güzel Hançer. Lanet olası kaderle bir randevum var."
Uyuşturucu berraklığımı çaldıkça uçuşuma daha da hızlı düşerek uzaklaştım.
Son hatırladığım şey, kafamdaki kepenkler kapanırken ve ben boşlukta kaybolurken onun kokuşmuş dudaklarının dudaklarımda olduğuydu.

İkinci kez uyandım.

Acı.
Kafamın içinde korkunç bir acı vardı.
Dudaklarımı şapırdatarak kuruyan ağzımı yağlamaya çalıştım.
Vücudum zonklayan, çığlık atan bir karmaşaydı ve daha önce olduğum kadına benzemeyi reddediyordu.
Zihnimde geçmişimi kilitleyen o korkunç duvarı aradım. *Lütfen hafıza kaybımın beni tekrar korumasına izin verme.*

Kendimi korumak için umurumda . Hatırlamak için o kadar mücadele ettiğim her şey... yok olursa buna dayanamazdım.

Geçici olarak, I dürttü ve itilmiş benim
Zihin, test etmek Karanlıkta asma kilitli ve
zincirli olmadığından emin olmak için.

Ama bir şey farklıydı.

Hatıralar akın etti - yakın tarihli ve korkunç.

"Al onu."

"Onu götürmüyorum."

İnledim, yanağım otel halısına çarptı. Başım kelepçelendiğim için zangırdıyor ve mide bulantısı midemi rehin alarak sadece bir saat önce sipariş ettiğim oda servisini tahliye etmekle tehdit ediyordu. "Benden ne istiyorsun?" Kendimi dikleştirmek için boş yere çabalayarak geveledim.

Halı rahattı. Benim tek arkadaşım. Orada bir süre daha kalabilirim.

Adamlar tartışmayı bıraktı.

Biri yüzümün yanına çömeldi, korkunç parmakları saçlarımı okşuyordu. "Seni bulduk. Bunca zaman sonra. Doğru olduğunu söylediğinde ona inanmamıştım. Ama buradasın."

"Burada ?"

Ela gözlü adam kıkırdadı. "İşte buradasın. Uzak durması gereken bir kız."

Neden oradaydım? Hatırlayamadım. Sonra, bir anlık hatırlamayla, "Bir mektup. Bir mektup aldım."

Yine o soğuk kıkırdama geldi. "Evet, ondan bir mektup. Geleceğini söyledi. Geleceğini düşünmemiştim. Yanlış bahis oynadığım için bana yüz dolar borçlusun."

Karnıma bir tekme atarak beni ters çevirdi, böylece yukarıdaki ışık gölgesine uzandım. Gözlerim yukarıda beliren iki adama odaklanmaya çalıştı ama başaramadı - bulanıktilar.

"Onu alın. Onu diğer sevkiyattan ayrı tutacağız. Kill asla bilmeyecek."

"Neden onu öldürmüyoruz? Onu mahvetmek istiyor. Bu onu mahveder. o."

Diğer adam, taşlarla gürleyen daha derin bir sesle

tar, "Bu yeterli değil. Görülmeye ihtiyacı var. Şüphe duyulmalı

biz ondan kurtulamadan dikilecek. Ayrıca, onun küçük tatlı bedeninin getireceği parayı istiyorum."

Bir çizme göğsüme bastırdı. Ürpererek uzaklaştım.

Soğuk parmaklar ön kolumu sardı. "Ne olacak Cleo? Ateş mi yoksa ikna mı?"

Cleo mu?

Burnum kırıştı. "Yanlış kızı yakaladınız. Benim adım Sarah."

Nedense ikisi de güldü. "Bu gittikçe daha iyi oluyor."

Derin sesli adam dedi ki, "Yap şunu. Eğer haklıysa, sorunlarımızı çözecektir. Diğer her konuda haklı çıktı."

Seyrek bir şekilde dekore edilmiş Dancing Dolphins otel odasında çalan bıçak hırkamı etkili bir şekilde keserken haykırdım.

Kavga uzuvlarımı doldurdu ve ben de saldırdım. Çığlık atacaktım ama büyük bir el ağzımı kapattı.

"Yap . Şimdi."

Çakmağın çakılışı ve ateşin kokusu kalbimin dehşetle neden oldu. Ateş.

Düşmanım. Korktuğum tek şey. Ocak yakamaz, mangalın yanına yaklaşamazdım. Ateş. Ondan nefret ederdim. Nefret ederdim!

"Hayır!" Elimin arkasından çığlık attım; sesim boğuk ve faydasız kaldı.

Çakmak Çocuk yaklaşarak çıplak alevi kolumun yanında salladı.

"Hazır mısın, Cleo?"

Benim adım Sarah!

Yaptıkları her şeyin yanlış kişiye olmasından nefret ediyordum. Bu Cleo denen kişiye acıyordum ama hayatının getirdiği sonuçlara onun katlanmasını istiyordum, benim değil. Ben o değildim. Yakılmayı hak etmiyordum. Vücudumun yara izleriyle dolu olduğunu göremiyorlar mıydı? Yeterince acı çekmemiş miydim?

Alevin etime değdiği ilk anda bedenim sarsıldı ve titredi. Ağzımı tutan adam hareket ederek dizlerini omuzlarıma koydu ve beni yere yapıştırdı.

Çığlık atamadım.

Hareket edemiyordum.

Çakmak yaklaştı, neşeli turuncu alev sadece akıl sağlığımı ve acımı değil, hayatımın son sekiz yılını da çaldı.

Zor nefes alarak anılarımdan sıyrıldım.

Başından beri gerçeği görmemiştim.

İki kat hafıza kaybı yaşadım - görünüşte yangınla tetiklenen iki olay, ama başından beri birbirleriyle bağlantılıydılar. Başından beri Cleo Price ve Sarah Jones olmuştum - trajik bir geçmişle birleşmiştim.

Zihnim korunmanın unutmaktan geçtiğini öğrenmiş ve bir kez daha beni kurtarmaya çalışmıştı.

Düğün çiçekleri ve papatyalarla süslenmiş bir yatağa uzanmış, tavana bakıyordum.

Korkunç bir dehşet örtüsü kapladı.

Hayır... bu .

Gözlerim tavandaki *Prenses Gelin*'den el yazısıyla yapılmış alıntıya takıldı.

"Nasıl ."

Nefesim

kesildi.

Burası *benim* odamdı.

Dagger Rose yerleşkesindeki çocukluk odam. *Ama bu olamaz. Yandı.*

"Ah, uyanmışsın, Düğün Çiçeği."

Birden ayağa fırladım ve yatağın köşesine kıvrıldım. Etrafımdaki her yerde tanıdıklık ve yuva vardı. Fırfırlı sarı başucu lambasından, Arthur ve benim en sevdiğimiz yüzme çekilmiş bir fotoğrafımızı tutan makarna ve yapıştırıcıdan yapılmış fotoğraf çerçevesine kadar.

Gerçi... daha önce o çerçevede yer alan fotoğraf, annesiyle birlikte un içinde yemek pişirirken çekilmişti, yüzerken değil. Ve ışık gölgesi daha büyüktü.

"Beğendin mi?"

İstemedenden de olsa dikkatim beni korumak için orada olması gereken tek adama yöneldi. Vekil bir baba, bir amca, Arthur'la evlenirsek .

Kollarımı dizlerime dolayarak Scott "Rubix" Killian'a ters ters baktım. En küçük oğluna benziyordu ama tamamen aynı değildi.

Aynen. Arthur güzel yeşil gözlerini ondan ama ruhundaki nezaket kesinlikle evimi ateşe verip beni yanmaya terk eden bu piçten gelmemiştir.

"Neler oluyor?" diye sordum. Sesim anılar ve belirsizlikle karışmış, ince bir iplik gibiydi. Boğazımı temizleyerek tekrar denedim. "Burada ne yapıyorum ben?"

Rubix yaklaştı, siyah deri ceketinin üzerinde hançerle parçalanmış bir gülün kırmızı ipliği parlıyordu. "Evindesin. Daha ne bilmek istiyorsun?"

İlk bakışta çocukluğumun mabedi gibi görünen odaya baktım. Zihnim lanetlerle doluyken, her şeyi anlamlandırmaya çalışırken gerçekler çılgın kalp atışlarımın arasından kayıp gidiyordu. "Burası benim evim değil."

Rubix kıkırdayarak yatağın kenarına ağır ağır oturdu. "Sen her zaman akıllıydın, Buttercup."

"Yapma! Sakın babamın lakabını benim için kullanmaya cüret etme."

Ellerini kaldırarak sağ avucundaki katlanmış dosyayı gösterdi. "Dokunaklı, dokunaklı. Kan akıtmaya gerek yok... henüz." Yeşil gözleri parlıyordu. "Haklısın, burası senin eski odan değil ama yine de tanıyacağını düşündüm." Mekanik yağ ve deri bulutu içinde öne doğru eğilerek mırıldandı, "et. Nerede olduğuna dair bir tahminde bulun."

"Hançer Gülü yerleşkesinde olduğumu zaten biliyorum."

Başını salladı. "Evet, bu çok açık. Ama yerleşkenin neresinde?"

Çıldırılmamak için kendimi zorlayarak etrafıma daha dikkatli baktım. Duvarlar benimkinin aynısı olacak şekilde yeni boyanmıştı, yatak örtüsü benimkine o kadar yakındı ki tekinsizdi ama mekân farklıydı, kornişler biraz tuhaftı.

Kalbim bilgiyle doldu.

Hayır! Hayır!

Bu çok acımasızcaydı.

Rubix bunu ne zaman anladığımı biliyordu. "Gelişmeler hoşuna gitti mi? Ne de olsa Arthur bir daha eve dönmeyecekti. Hapis yattıktan sonra rakip bir çeteye birlikte bana ihanet etmek için ayrıldığından, eski dekorunu korumak için hiçbir neden bulamadım."

Uzandı ve dizimi okşadı.

Dokunuşundan ürktüm.

"Adamlarıma senin için dekore ettirdim. Böylece bir kez kendi ailenizle birlikte hoş karşılandığınızı hissettiniz."

"Sen benim ailem değilsin," diye tükürdüm. "Sen benim ailemi öldürdün."

Elindeki dosyayı sallayarak güldü. "Sen buna inanmaya devam et prenses. Ve bunu yaparken, biraz kitap okumaya ne dersin?"

Onu yatak örtüsünün üzerine koydu, yüzü gerildi. "İçinde gerçek var. Tüm gerçek. Senin ölümün, ailenin ölümü, Arthur'un duruşması, benim tanıklığım ve lanet olası sevgilinin -piç oğlumun- son dört yıldır yaptığı her şey hakkında."

Ayağa kalkarak ellerini öfkeyle kısa saçlarında gezdirdi. "Okuyun ve sonra karar verin."

"Senden nefret ettiğimi bilecek kadar biliyorum. Hayatımı mahvettin."

Dondu kaldı, enerji etrafını sarmıştı. "Ben mi yaptım, Cleo Price? Seni mahvedenin ben olduğuma emin misin?"

Panik tüm sistemimi sarmıştı. Dizlerimin üzerine çöktüm. "Mektubu yazan sendin. Beni bulup geri getirdin. Ne için? Ne kazanacaksın?"

Kıkırdadı. "Ah, sabırlı ol, küçük prenses. Yakında senin için planımın ne olduğunu öğreneceksin." Başını eğerek gözlerini çıplak bacaklarıma . sadece Arthur'un tişörtü vardı, onun kollarında uyuduğum için hâlâ sıcaktı ve hâlâ onun kokusuyla doymuştum.

Onu dövülmüş ve kanlar içinde düşününce acı içinde gözyaşları döküldü.

Rubix' beni bırakması için yalvarmak istedim, böylece hâlâ hayatta olduğundan emin olabilirdim.

"Beni nasıl buldun?" Fısıldadım.

Gurur ve kendini beğenmişlik yüzünü kaplamıştı. "Sizin davanızla ilgilenen FBI dedektifinin izini sürdüm, sanırım Bay Davidson'dı. Hafızasını kaybetmiş bir yanık kurbanı hakkında oldukça ketum davrandı ama sonunda onu konuşturdum."

Titreme göğsümdeki ateşten daha çok acıtıyor.

Bana ikinci bir şans veren tatlı adam, kimliğimi korumaya çalışırken yaralanmış ya da öldürülmüştü. Bunca zamandır kimsenin beni istemediğini sanıyordum; beni yok etmeye niyetli tek bir adam tarafından avlandığımı öğrendim.

"Nasıl yapabildin? Nasıl gülerek ailemi seversin ve sonra dönüp onları öldürürsün?"

Korkunç bir gülümseme dudaklarını büktü. "Dediğim gibi... değerli aileni çalan kişinin ben olduğumdan o kadar emin olma, Cleo." Dosyayı işaret ederek kapıya doğru ilerledi. "Oku ve öğren."

Çıkışı arkasından çarparak kapattı. Kilidin dönme sesi her türlü kaçış umudunu ortadan kaldırdı.

Başım ağrıyor, Arthur'un durumunu düşündükçe panik kan dolaşımımı ıslatıyor ve klostrofobi korkunç bir düşman gibi kaşındırıyordu.

Kendimi nefesimi düşük ve dengeli tutmaya zorlayarak dosyaya .

Kalbimde dayanılmaz bir merak büyüdü. Cevaplar. *Nihayet.* Cevaplar ulaşılabilir mesafede duruyordu... siyah ve beyaz... gerçek.

Ama gerçek bu mu?

Arthur'un intikam ihtiyacının çok büyük bir ihanete dayandığını bilecek kadar etrafındaydım. Ona korkunç bir şey yaptırmadıkları sürece kendi kanından olanları öldürmek istemezdi.

Cinayet kadar korkunç bir şey mi?

Oturup parmaklarımı büktüm ve çözdüm.

Dosyanın boyutu büyüdüğüce cesaretimi kaybettim, baştan çıkarıcı bir şekilde zonkluyordu. Eğer okursam, bu bilgiden kurtulmam mümkün olmayacaktı. Okursam ve beni yok ederse, kendimi tekrar bir araya getirmenin bir yolu olmayacaktı.

Birden Corrine'i istedim. Onun kolay, esintili doğasını, sonsuz iyimserliğini ve zıplamasını istedim. O kadar uzun zamandır karanlıkta debeleniyordum ki *ışık* istiyordum. Normalliği arzuluyordum.

Bunların hiçbiri normal değil.

Rubix beni neden çalmıştı?

Bunca zaman sonra ne kazanacaktı ki? Tabii... tabii aklımda istediği bir şey yoksa? Unuttuğum bir şey... ya da beynim kaldıramadığı için kasten sildiğim bir şey?

Arthur'un bana verdiği ruh hali yüzüğü terden ıslanmış parmaklarımın etrafında dönüyordu. Onu öylece bırakıp gittiğim için midem bulandı.

Lütfen, iyi ol.

Tek başına uyandığı düşüncesiyle gözyaşları sel oldu. Benim kaçırlımdan nasıl kurtulacaktı?

Benim için gelecek.

Bunu en ufak bir şüphe duymadan biliyordum. Tek korku şuydu: Ya onu öldürürlerse?

Bunu düşünemezdim.

Gözlerim isteksizce dosyanın üzerine düştü.

Cevaplar.

Gerçek.

Hepsi kulağıma okumam için tatlı sözler fısıldıyor. *Oku!*

Öne doğru eğilerek dosyayı aldım. Dosyayı açarken ellerimin titremesi durmadı. İlk belgeyle birlikte omurgamda bir dehşet dalgası kayboldu.

Scott Killian'ın Memur Clark Tarafından Tanıklık Edilen ve Yerleştirilen Tamamlanmış İfadesi

Notlar: Bu ifade, söz konusu gece meydana gelen ve Paul, Sandra ve Cleo Price'ın öldürülmesi ve evlerinin tahrip edilmesiyle sonuçlanan olaylarla ilgili olarak toplanmış ve tanık olunmuş gerçek bir ifadedir.

Arthur Killian tarafından işlenen üçlü cinayetin duruşma materyalinin bir parçası olarak yazıya dökülmüş ve onaylanmıştır.

Bu ifadenin Eyaletin Killian'a karşı açtığı davada Kanıt A olarak kullanıldığını lütfen unutmayın.

Tanık İfadesi:

Memur bey: Lütfen söz konusu geceyi tarif edin.

Scott Killian: Normal ticaret saatlerimizin dışındaki işlerle uğraşmaktan eve yeni dönmüştüm. En büyük oğlum Dax'in yardıma ihtiyacı vardı ve ben de bu yüzden evden ayrıldım. Şimdi geriye dönüp baktığımda bir şeyler yapmam gerektiğini düşünüyorum. Bilmeliydim. Arthur haftalardır garip davranıyordu. Her zaman hırslıydı, daha zeki olduğuna inanırdı. Bizden daha iyi olduğunu söylemek istercesine notlarını büyük oğlumun yüzüne vuruyordu. İstekleri vardı. Bu yüzden başkanın kızı Cleo ile bu kadar çok vakit geçiriyordu.

Memur bey: Oğlunuz ve merhumun bir ilişkisi var mıydı?

Scott Killian: Evet, o zavallı kızı daha bezden yeni çıkmışken kendisine aşık etti. Ben kenardan izledim,

Pavlus'un süregelen bu bariz soruna bir son vereceğine inanıyordu. Ama o asla yapmadı.

Memur bey: Ne sorunu?

Scott Killian: Kontrol. Arthur kızıyla sadece kontrolü tamamen ele geçirmek için yatıyordu. Onu kullanıyordu.

Memur bey: Sizi buna inandıran nedir?

Scott Killian: Birkaç hafta önce bana bir planla geldi. Başkan'dan kurtulup görevi devralmak için bir plan. Başkan'ın kızına sahip olmanın ve Başkan Yardımcısı'nın oğlu olmanın görevi sorunsuz bir şekilde devralmasını sağlayacağına inanıyordu. Tabii ki ona hayır dedim. Böyle bir şey düşündüğü için o çocuğu dövdüm. Şimdi daha fazlasını yapmam gerektiğini biliyorum ama o zaman onu böyle günahkâr bir fikri aklından çıkaracak kadar terbiye ettiğime inanmıştım.

Onların ölümü benim suçum, çünkü oğlumun gerçek yeteneklerini bilmiyordum. Bir canavar yetiştirdim. Bir katil yetiştirdim ve bunun için her zaman üzgün olacağım.

Memur bey: Lütfen, cinayet gecesi hakkında devam edin.

Tabii. O gece, dediğim gibi, dışarıdaydım. Ama tam zamanında döndüm ve Arthur'un bizim evden çıkıp onların evine gittiğini gördüm. İçeride kayboldu. Onu takip etmeme neyin sebep bilmiyorum; belki Cleo ile yatmasını istemiyordum, belki de planlarını itiraf ettikten sonra ona hâlâ güvenmiyordum. Ne olursa olsun, onu takip ettim.

Memur bey: Peki takip ettiğinizde ne oldu?

Scott Killian: Onu evin derinliklerine kadar takip ettim. Susturuculu tabancasını çıkarıp en iyi arkadaşım ve karısının uyuyan bedenlerinin üzerinde dururken saklandım. Kolunu kaldırıp önce Paul'ü alnından vurmasını, sonra da Sandra'yı vurmasını izledim. Neredeyse ailesinden olan insanları soğukkanlılıkla vurmuştu.

Memur bey: Sonra ne oldu?

Scott Killian: Gitti ama sonra cesetlerinin üzerine döktüğü benzinle geri döndü. Evden çıktım ve Cleo'nun yatak odasının önünden geçerek onu kurtarıp kurtaramayacağıma baktım. Halının üzerinde yüzüstü yatıyordu. Muhtemelen ben Dax'le dışarıdayken onu öldürmüştü. Kanıtlara dokunmak istemediğim için sessizce oradan ayrıldım.

Memur bey: Sonra ne oldu?

Scott Killian: Oğlum muhtemelen yaptıklarını gizlemek evlerini ateşe verdi. Alevler patladığı anda polisi ve itfaiyeyi aradım.

Memur bey: Az önce söylediklerinizi mahkemede de tekrarlayacak ? Bana söylediğiniz her şey gerçek ve sadece gerçek mi?

Scott Killian. Oh, evet. Gerçeklerden başka bir şey yok. Oğlum bir katil ve akla gelebilecek en kötü cezayı hak ediyor. Bunun önceden planlanmış olduğunu kanıtlayabilirim ve arkadaşımın anısını onurlandırmak için tanıklığımın arkasında duracağım. Oğlum yaptıklarının bedelini ödemeli.

Gözyaşlarım yüzümden aşağı aktı. Yalanlar.

İğrenç, *korkunç* yalanlar.

Arthur saygısından dolayı benimle hiç yatmadı. Birlikte olmayı her şeyden çok istediğimiz zamanlarda bile çok genç olduğumuzu bilerek kendini kontrol etmeyi başardı.

Arthur kimseye saygısızlık etmezdi. O *iyi* bir insandı. *Harika* bir insandı.

Bu hain ifade Arthur'u üçlü cinayetten hapse gönderdi. Onu ruhu olmayan ve babasının elinden aldığı yaraları saran insanları vurabilen acımasız bir canavar olarak karaladı. Arthur anneme tapardı. Pek çok gece, disiplin yüzünden dudağı kanamış ve mutsuzluktan omuzları çökmüş halde gelirdi. Annem ona sarılır, öperdi; onu oğlu gibi severdi.

Onlara asla zarar veremeyecekti.

Hiç.

Arthur beni kullanmıyordu. Ailemi öldürmeyi planlamıyordu. *miydi?*

Saçlarımı tuttum, köklerinden kopardım, böyle bir kötülüğün düşüncelerime sızmasına izin vermeyi reddettim. Kalbimi tutan çocuğu tanıyordum. Hayallerini ve arzularını biliyordum ve ne kadar şefkatli ve sevgi dolu olduğunu biliyordum.

Değer insanları asla öldürmezdi. Asla!

Yatakta sallanırken, hıçkırıklarımı ve dehşetimi yutarken, zihnimin içinde bir şey kıpırdandı.

Çatlak duvarın etrafındaki zincir gevşeyip ölü sarmaşıklar gibi düşerken hafif bir çınlama duyuldu.

Anahtarlar aniden kilitlere oturdu ve duvar - sekiz uzun yıl boyunca birlikte yaşadığım korkunç, sinir bozucu, sakatlayıcı duvar - parçalanmaya başladı.

Tuğla tuğla. Harç harç. Depremi azalttığı bir moloz yığını halinde çöktü.

Sonra uyuşturulmuş olmanın verdiği acı ve sersemlik, özgürlük için çırpınan her hatıranın birdenbire engelsiz bir şekilde öne fırlamasıyla şiddetlendi.

Düşünce kırıntıları.

Hatıra kırıntıları.

Hepsi birden var oldular ve beni bilmenin ağırlığı altında ezdiler.

Aklım!

Her şey oradaydı.

Her dosya mükemmel yerinde.

Her düşünce olması gerektiği yerde.

Çocukluk mutluluğunun, gençlik denemelerinin ve sonra...

Hayır.

On dördüncü doğum günümünden iki hafta sonra. Ailemin öldürüldüğü gece.

Hayır. Hayır.

Hayır.

Lütfen

hayır!

Elimi ağzımın üzerine kapattım.

Zihnim kırıldı ve daha yeni yıkılmış olan duvar aniden yeniden dikildi ve gördüğüm hızlı bakışı engelledi.

Düşüncelerim karmakarışık oldu, zihnimdeki tüm kanıtları sildi. Kırık bir beyin için mükemmel bir silgi.

Hafıza kaybımın beni şey buydu.

O gece olanlarla ilgili gerçeği. Yüzleşecek kadar güçlü olmadığım gerçeği.

I biliyordur Şimdi neden Arthur dũşündüm I olur
koşmak ne zaman Hatırladım. Bana söylemekten
neden korktuğunu anladım.

Ama yanlış anladı.

Çok yanlış.

nefret etmedim, *asla* edemezdım.

Ama o gece orada olanlardan -sadece benim dünyamı değil,
sevdiğim çocuğu da telafisi olmayacak şekilde paramparça nefret
edebilirdim.

O gece iğrençti. Kan, hile ve dehşetle doluydu. Arthur. Tanrım.

Ona yaptıkları şey... İğrençti.

Kalbim kasıldı, geri kalanını ağır bir sis gibi bloke etti.

Yalanlar gerçeklerden daha mantıklıydı ama inanacağımı
biliyordum.

Gerçeklik açık ve net ya da basit değildi. Çarpıtılmıştı ve pek çok
günahı saklıyordu.

Ve zihnim hatırlamamı istemedi. Beni sadece
bir nedenden dolayı korudu.

Kendini korumak için hayati bir neden.

Gerçeğin beni öldürme gücü vardı.

Gerçek aşağılık bir şeydi.

Devam Edilecek....

$$\begin{array}{r} 9x-7i > 3(3x-7u) \\ \hline 9x-7i > 9x-21u \\ -9x \quad -9x \\ \hline -7i > -21u \\ -7 \quad -7 \\ \hline i < 3u \end{array}$$

Yazar Hakkında

Pepper Winters, *New York Times* ve *USA Today*'in uluslararası en çok satan yazarlarından. Karanlık romantizmi, yıldızlar arası aşıkları, yasak ve tabuları seviyor. Okuyucuların arzulamamaları gereken şeyleri arzulamalarına neden olan hikayeler yazmak için çabalıyor ve okuyucuların son sayfa çevrildikten sonra uzun süre konuşmasını sağlayan karmaşık olay örgüsü ve unutulmaz karakterler sunuyor.

Kişisel bir not olarak, seyahat etmeyi seviyor, crème brûlée bağımlılığı var ve bitmek bilmeyen çalışma saatlerine katlanan ve imza günlerinde ona eşlik eden inanılmaz bir Kanadalı ile evli. Ayrıca imkânsızın mümkün olabileceğine inanan biri.

Çalma Listesi

Hoobastank, "The Reason"
Pink, "Try"
Bush, "Gliserin"
Rihanna featuring Mikky Ekko, "Stay"
Christina Perri, "The Lonely"
Muse, "I Belong to You" Clean
Bandit, "Rather Be"
Evanescence, "Bring Me to Life"
Florence and the Machine, "Cosmic"
Cary Brothers, "Ride"
White Stripes, "Fight for My Love" Meg
Meyer, "Adelaide"
Five Seconds of Summer, "Amnesia"
Anastasia, "Journey to the Past"
Borgeous, "Wildfire"

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

